

LÂM PHÍ NHIÊN

Chẳng thể nói lời yêu

vh Nhà xuất bản
Văn học

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Giới thiệu Chặng Thử Nói Lời Yêu

Chặng Thử Nói Lời Yêu câu chuyện ngôn tình của tác giả Lâm Phỉ Nhiên mang lại những tình cảm khi yêu mà chưa nói nên lời, đó là cảm giác khó khăn.

Ai chắc hẳn cũng đã từng thầm thương trộm nhớ về một người trong mộng nhưng sự rụt rè, e ngại hay những lý do nào đó có thể sẽ làm cho mất đi tình cảm ấy.

Câu chuyện là những lời tâm sự, những sự giải bày tình cảm của một người con gái khi yêu mang trong mình nhiều tâm sự về người mình yêu..

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: CHƯƠNG 1

Tại một thành phố miền Nam tuyệt không ngừng rơi, kênh truyền hình nào đó đang phát chương trình buổi tối, có vẻ như đang đến đoạn cao trào, trên sân khấu, Trần Dịch Tấn cất cao giọng hát: “Xin em hãy nói cho anh biết, chúng ta vì sao lại trở thành người dưng? Xin em hãy nói cho anh biết, có điều gì đau đớn hơn sự trầm lặng?...”[*]

[*] Lời bài hát Sall we talk.

Cả thành phố đột ngột bị nhấn chìm trong ánh đèn neon và pháo hoa rực rỡ.

Chợt nhớ tới người ấy khi mười bảy tuổi, chàng trai anh tuần tiến về phía cô và nói: “Đừng sợ, có tớ ở đây”.

Cảnh vật trong hồi ức như thước phim quay chậm, gương mặt Cố An Sinh ẩn hiện giữa tầng tầng lớp lớp tro bụi của dĩ vãng.

Đó là chàng trai mà cô thầm thích nhiều năm, anh cũng giống như nhiều người con trai khác, biết chơi bóng rổ, biết đánh guitar, anh có đôi mắt quyến rũ và nụ cười mê hồn. Có lẽ do cô đã tự mình phóng đại lên quá nhiều, giống như thái độ khinh bỉ của Lập Hạ sau này: “Cậu là ví dụ điển hình của hội chứng thiếu nữ mơ mộng, xem quá nhiều phim thần tượng. Cuộc sống hiện đại đang hình thành một tầng lớp người có xu hướng suy nghĩ khác thường, kiểu người này dễ có cảm tình với ai đó thì liền tô vẽ, tưởng tượng ra đủ thứ hào quang rực rỡ rồi áp đặt lên người kia. Thực ra Cố An Sinh có gì đặc biệt đâu, chẳng qua là đẹp trai hơn người ta một chút, học giỏi hơn người ta một chút, IQ cao hơn người ta một chút mà thôi.”

Đúng thế, chỉ như vậy mà thôi, đâu đến nỗi xuất sắc cho lắm, chưa biết chừng giữa biển người mênh mông quơ tay một cái là vợ được cả rồi.

Nhưng tôi tin, trong cuộc đời của mỗi cô gái đều từng có một người con trai như vậy. Anh ta có thể mãi mãi chỉ là nỗi tương tư thầm kín của riêng bạn, hoặc cũng có thể bạn là một người may mắn được thần tình yêu chiếu cố, hai người sẽ cùng nắm tay nhau đi hết quãng đường đời. Có thể anh ta không đẹp trai cho lắm, tính tình không tốt cho lắm, nhưng vì có sự xuất hiện của một thứ tình cảm gọi là “yêu”, mọi thứ đều trở nên khác biệt. Bạn khao khát được anh ta để mắt đến, bạn có thể vì anh ta mà cố gắng thay đổi bản thân,

bạn sẵn sàng vì anh ta mà trở nên mạnh mẽ, tất cả chỉ bởi một chữ “yêu”.

Cố An Sinh không hề biết rằng, Nguyễn Tô Mạch đã nghe về anh từ khi cô mới mười ba tuổi. Làm thế nào để nói ra quãng thời gian thậm chí chẳng thể gọi là “quá khứ” kia? Là thanh mai trúc mã, hay là “tương tư, tương vọng, bất tương thân”?

Tôi chỉ sợ, tôi kể thiếu chính xác khiến người nghe không hiểu được cô ấy đã từng can trọng, từng dè dặt thích người con trai ấy thế nào.

Năm 1999.

Cố An Sinh và Nguyễn Tô Mạch cùng ở trong con ngõ nhỏ mang tên Tịnh Thủy. Cả ngõ chỉ có hơn mười hộ gia đình, “thú vui tao nhã” của mọi người là hễ đến chạng vạng sẽ tập trung ở đầu ngõ nghe tiếng kêu thảm thiết của Cố An Sinh. Hầu như ngày nào cũng vậy, vào đúng giờ đó, còn chuẩn hơn cả đồng hồ Big Ben. Nguyễn Tô Mạch miêu tả như thế không phải để cố ý phá hỏng “hình tượng đàn ông” của Cố An Sinh, chẳng qua lúc ấy anh tạo cho người ta một ấn tượng khó phai. Người lớn thỉnh thoảng lại bàn tán Cố An Sinh vừa gây ra chuyện tày đình gì, thiếu giáo dục ra sao. Nghe đồn, bố của Cố An Sinh sau khi đến một thành phố lớn làm ăn đã có người mới và không trở về. Mọi người đều cho rằng, tính ngỗ ngược của Cố An Sinh là do từ nhỏ đã thiếu sự dạy bảo của người bố.

Những năm tháng ấy, điều mà Tô Mạch nghe được nhiều nhất chính là “chiến tích” hiên hách của Cố An Sinh, đốt cháy củi khô nhà này, trộm gạo nhà kia, đánh con nhà nào đó chảy máu mũi,... Là một đứa trẻ chịu sự giáo dục nghiêm khắc và luôn có suy nghĩ “phản cách mạng”, Tô Mạch vô cùng kính nể Cố An Sinh.

Vào tuổi này, bất kỳ cậu bé, cô bé nào cũng cất giấu trong lòng những ý nghĩ quỷ quái và nghịch ngợm. Phần lớn bọn chúng bộc lộ sự bất mãn ra ngoài, nhưng vẫn có một số ít cố gắng nuốt vào trong, mà Nguyễn Tô Mạch lại nằm trong số ít đó. Nếu có bị mắng nhiếc vì những chuyện vặt vãnh, cô sẽ không bao giờ cãi lại, chỉ cúi đầu khẽ cau mày và không để ai nhìn thấy.

Vì sự quản giáo nghiêm khắc của mẹ, Nguyễn Tô Mạch chưa bao giờ dám tham gia vào bất kỳ vụ tụ tập nào, thế nên, tuy đã nghe tới cái tên Cố An Sinh nhiều lần nhưng cô vẫn chưa được gặp người thật. Điều này khiến Tô Mạch vô cùng buồn bực, cô nghĩ, vì sao hai người ở cùng một con ngõ mà chẳng một lần gặp nhau, vô duyên đến vậy ư? Thế nên, khi gặp được Cố An

Sênh, Nguyễn Tô Mạch đúng là cần cảm ơn một người, cho dù đó là người mà cô rất ghét.

Trong ngõ Tịnh Thủy hồi ấy có một tên con trai họ Đồng, tai to mắt lớn, mỗi khi cậu ta chán chường thì kiêu gì cũng nghĩ ra vài trò bắt nạt người khác. Cô An Sênh đặt cho cậu ta biệt danh là “Đồng đầu sỏ”.

Lần nọ, Đồng đầu sỏ dẫn theo đám tay chân của mình đi bắt nạt Nguyễn Tô Mạch. Cậu ta nhìn chăm chăm vào cơ thể mập mạp còn chưa dậy thì của cô và cười lớn: “Ha ha... Tô Mạch, mày ăn kiêu gì mà có được thân hình như thế này?! Bỏ mày đã chết rồi mà mày vẫn rất tròn trịa, thật không dễ dàng gì!”.

Sau đó là một trận cười âm ỉ.

Ký ức lại ùa về. Bố cô qua đời vì bệnh nặng, trụ cột trong nhà phút chốc sụp đổ, mọi gánh nặng đều đè lên đôi vai của mẹ cô. Áp lực cuộc sống và sự thiếu thốn tình cảm khiến Lâm Tịch mệt mỏi, tính khí dần trở nên khó chịu, thường xuyên gắt gỏng vô cớ. Nguyễn Tô Mạch từ lâu đã luyện được cách nhắm mắt làm ngơ trước những trận mắng nhiếc đình tai nhức óc của mẹ. Cô không trách mẹ, có gì đáng trách đâu? Nhiều năm trôi qua, cô đã dần trưởng thành, cũng giống như những bạn nữ cùng trang lứa, cô có tâm sự, có nỗi phiền muộn riêng. Cuộc sống không đến nỗi tệ, chỉ là thỉnh thoảng phải làm quá nhiều việc nhà khiến cô mệt mỏi. Về phương diện vật chất, vì không tiếp xúc nhiều nên cô cũng không có ham muốn. Đối với cô, chuyện hài lòng nhất có lẽ chính là được nhận giấy khen ở trường và những viên kẹo Thỏ trắng giòn ngọt, mềm mềm.

Nguyễn Tô Mạch cũng biết, mẹ là người yêu thương cô nhất, nếu không, mẹ đã chẳng hao tổn tâm tư để cô được vào học trường tiểu học tốt nhất thị trấn. Ngôi trường này là do mấy vị lãnh đạo thành phố thành lập, muốn vào học phải trải qua một kỳ thi tuyển khó khăn. Cũng may, về chuyện học hành, Tô Mạch không khiến mẹ lo lắng, cô dễ dàng nhận được giấy báo nhập học. Mẹ vui mừng thưởng cho cô một túi kẹo thỏ trắng thật to, gặp ai cũng không ngớt miệng khoe con gái học giỏi. Tô Mạch thích nhất là ngắm nhìn gương mặt mang chút kiêu ngạo của mẹ, vì thế cô càng nỗ lực học tập để khiến mẹ hài lòng, mẹ hài lòng thì sẽ không mắng mỏ cô, ngược lại còn thưởng cho cô càng nhiều kẹo.

Hứng chịu sự châm chọc của Đồng đầu sỏ, Tô Mạch rất muốn phản kích. Cô tưởng tượng ra cảnh mình là nữ chính trong những bộ phim truyền hình,

không chịu khuất phục trước thế lực độc ác, có như thế thì về sau cô mới gặp được bạch mã hoàng tử của mình và sống những tháng ngày hạnh phúc như truyện cổ tích. Tô Mạch đảo mắt xung quanh tìm kiếm, đáng tiếc không có thứ gì để cô dùng làm vũ khí. Sau đó, vẫn là tình tiết cũ mèm, Cố An Sinh xuất hiện, giống như từ trên trời rơi xuống, chân cười mây, đầu mang vàng hào quang sáng chói.

Nguyễn Tô Mạch từng kể cho rất nhiều người nghe câu chuyện “truyện kỳ” ấy, cũng không rõ vì lý do gì cô làm như vậy. Khi đó, gương mặt Cố An Sinh vẫn còn mơ hồ, nhưng cô lại nhớ kỹ đoạn ký ức đó, từng động tác nhỏ, từng thay đổi trên vẻ mặt của anh.

Mỗi lần nghe cô kể xong, mọi người đều hỏi một câu: “Mày đang kể chuyện Tôn Ngộ Không đấy à?”.

Nhưng Tô Mạch lại nghĩ, Tôn Ngộ Không thì Tôn Ngộ Không! Dù sao thời khắc ấy đối với cô mà nói, sự xuất hiện của Cố An Sinh chẳng khác nào một thanh gươm trôi nổi giữa biển cả mênh mông, chỉ có bám chặt lấy anh, mới không bị chết đuối.

Có lẽ khi đó, những lời của Đồng đầu sỏ cũng đã chạm tới lòng tự tôn của Cố An Sinh, anh đứng chắn trước mặt Tô Mạch, phóng ánh mắt lạnh băng về phía những kẻ không mời mà đến kia, đồng dục chửi: “Mày mới là đứa mất bổ! Cả họ nhà mày đều mất bổ!”.

Đám trẻ con cười ầm lên, Đồng đầu sỏ tức đỏ mặt tía tai, xông đến quyết sống mái một trận với Cố An Sinh. Mặc dù Đồng đầu sỏ có lợi thế về vóc dáng, nhưng Cố An Sinh cũng không vừa. Dưới sự “huấn luyện” của mẹ, anh vừa khỏe vừa mạnh vừa thông minh hơn những đứa trẻ cùng trang lứa. Cuối cùng, Đồng đầu sỏ ngã lăn ra đất, Cố An Sinh đập cho cậu ta một cái rồi cất giọng uy hiếp: “Mày còn dám bắt nạt người khác thì cẩn thận tao đốt tóc mày!”. Dứt lời, anh quay lưng bỏ đi, dường như chợt nhớ tới vẫn còn một người nên đi được vài bước, anh liền quay lại, kéo tay cô gái đang đứng sững kia theo cùng, còn không quên cướp túi kẹo Thỏ trắng trên người tên Đồng béo.

Tịnh Thủy là một con ngõ nhỏ nằm ở nơi hẻo lánh trong thị trấn, ra khỏi nhà chưa bao xa đã có thể trông thấy bốn bề đều là cây cối và đồng cỏ.

Cố An Sinh có vẻ vẫn chưa hết giận, anh hùng hổ lôi Nguyễn Tô Mạch đi một đoạn đường dài, hai người một trước một sau leo lên đỉnh đồi nhỏ. Cố

An Sinh quên mất rằng người đi cùng mình là một cô gái. Nguyễn Tô Mạch lúc đầu có hơi do dự, nhưng thấy người phía trước không hề có ý định quay lại trợ giúp nên cô chỉ có thể cắn răng, cố gắng bám víu lấy những cây cỏ dại ven đường mà leo lên.

Hai người ngồi trên đỉnh đồi, cùng nhau ăn gói kẹo Thỏ trắng ngọt lịm, giống như đang dè dặt chia sẻ bao buồn vui của số phận. Hai đứa trẻ mười ba tuổi nhưng suy nghĩ lại trưởng thành hơn so với bạn bè cùng trang lứa.

Cố An Sinh bỏ viên kẹo vào miệng, nói với Tô Mạch cũng như với chính mình: “Mặc dù gia đình chúng ta đều không toàn vẹn, nhưng chúng ta là những người bình thường, có tay có chân đầy đủ. Sau này lớn lên, tớ sẽ kiếm tiền nuôi gia đình, cậu sẽ tìm được một người chồng như ý để kết hôn. Cuộc sống của chúng ta sẽ rất tốt”.

Nói xong, anh đứng dậy, hiên ngang... ăn nốt viên kẹo cuối cùng trong tay rồi ngồi lại vị trí cũ, nhỏ giọng nói: “Vì thế, đừng buồn!”.

Có lẽ, Tô Mạch trời sinh đã có thói... mê trai đẹp, cô ngây thơ cho rằng câu nói kia là lời an ủi của Cố An Sinh dành cho mình, thế nên cô quay sang ôm chầm lấy anh. Nước mắt tuôn như suối, Tô Mạch nói trong tiếng nức nở: “Tớ không buồn, tớ chỉ vui quá thôi, vui đến bật khóc...”

Cố An Sinh bị tập kích đột ngột, tay chân luống cuống không biết làm sao, cứ ngây ra như phỗng. Về sau, khi đã biết thế nào là mối tình đầu, nụ hôn đầu, Nguyễn Tô Mạch cảm thấy cực kỳ may mắn, vì mình đã là chủ nhân cái ôm đầu tiên của Cố An Sinh.

Mặt trời đã ngả bóng, chim về tổ, người về nhà. Hoàng hôn buông xuống những vạt nắng cuối cùng, cô gái tựa đầu vào vai chàng trai khóc thút thít. Lẽ ra sẽ là một bức tranh tuyệt đẹp, nhưng vì sự “rứt rề” của Tô Mạch mà mọi thứ đã bị phá hỏng.

Về đến nhà, Tô Mạch phát hiện lòng bàn tay đầy những vết tích của cỏ cây hằn lại. Cô tủm tỉm cười. Lâm tịch đứng cạnh, nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ như đang nhìn bệnh nhân tâm thần.

Đêm đó, mẹ của Đồng đầu sỏ dất theo thằng con trai mặt mũi bầm dập đến tận nhà họ Cố để tính sổ, đương nhiên, Cố An Sinh bị mẹ đánh một trận tơi bời.

Đó là lần đầu tiên Tô Mạch trốn mẹ chạy ra ngoài xem náo nhiệt. Giữa đám đông vây xem, Tô Mạch không thể chen vào trong, nhưng cô dường như có thể tưởng tượng ra cảnh mẹ Cố An Sinh cầm chổi đánh liên hồi vào người anh.

Tô Mạch chợt cảm thấy có lỗi, đồng thời lại cảm thấy vui mừng, bởi đây là lần đầu tiên Cố An Sinh vì cô mà chịu đòn.

Sau sự kiện “anh hùng thấy việc bất bình chẳng tha” đó, hai người chưa từng gặp lại. Nguyễn Tô Mạch cực kỳ phiền muộn. Trong phim chẳng phải đều là nữ chính yếu đuối lâm nguy được nam chính liều mình cứu giúp sau đó hai người ở bên nhau ư? Vì sao đã lâu như vậy mà vẫn chưa thấy có động tĩnh gì? Chẳng lẽ trong đời thực thì nữ chính cần phải chủ động hơn? Nghĩ vậy, mỗi lần đi ra tiệm bách hóa mua đồ, Tô Mạch đều cố ý đi vòng qua trước cửa nhà Cố An Sinh, hy vọng ngẫu nhiên gặp được anh, thậm chí cô cũng đã nghĩ cẩn thận sẽ nói gì khi gặp anh. Vậy mà cuối cùng vẫn không có cơ hội.

Về sau, Tô Mạch kể với Lập Hạ chuyện này, những tưởng sẽ nhận được một trận cười nhạo từ đối phương, nào ngờ, Lập Hạ nghiêng đầu nghe rất chuyên tâm, rồi hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Sau đó ư?

Đi-ên-đà-nhĩ-qu-ý-đô-n

Người bố đã biệt tích chín năm trời của Cố An Sinh đột nhiên áo gấm về làng, xóa bỏ những lời đồn đại ác ý bấy lâu. Dưới ánh mắt đầy ngưỡng mộ của xóm giềng, cả gia đình họ lên chiếc ô tô sang trọng và rời khỏi thị trấn vô danh này.

Tô Mạch nghĩ, quả nhiên anh đã làm được như lời anh nói, anh sống rất hạnh phúc. Còn cô thì sao? Trong lòng cô trước giờ chỉ có một người duy nhất, người ấy tên Cố An Sinh.

Thực ra, Tô Mạch hiểu rất rõ, trong cuộc đời Cố An Sinh, cô chỉ là một khúc nhạc đệm ngắn ngủi. Cô vẫn chờ một lần được nói với anh: “Cố An Sinh, tớ tên Nguyễn Tô Mạch”, nhưng trước giờ anh chưa từng hỏi. Trên thế gian này, có hàng trăm người hợp với chúng ta, nhưng chúng ta lại luôn cố chấp lựa chọn người đầu tiên. Cố An Sinh chỉ dùng mấy viên kẹo và một trận ẩu đả đã có thể khiến Nguyễn Tô Mạch bận lòng vì anh.

Có lẽ từ nay về sau, cảm giác ấy sẽ chẳng xuất hiện lần nữa, chẳng còn viên kẹo Thỏ trắng nào khiến cô cảm động, chẳng còn những lời an ủi tấm lòng thương xót.

Lần thứ hai gặp lại Cố An Sinh là năm Tô Mạch học lớp mười hai. Trường trung học Tường Long Thất của Cố An Sinh vừa được công nhận trường chuẩn quốc gia. Vì muốn quán triệt chính sách giáo dục toàn quốc, trường cũng bắt đầu xúc tiến hoạt động giao lưu với các trường khác. Nhờ có thành tích học tập xuất sắc, Nguyễn Tô Mạch dễ dàng được nhận vào học lớp A ban Tự nhiên của trường trung học Tường Long Thất.

Tô Mạch đứng trên bục giảng, nhìn toàn bộ phòng học sáng sủa với những bộ bàn ghế mới tinh. Khi ánh mắt chạm tới bên khung cửa sổ, cô bất gặp gương mặt nghiêng nghiêng quen thuộc ấy, cô chợt căng thẳng đến mức lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Đối phương không ngẩng đầu lên, anh vẫn chăm chú làm việc của mình, tựa như sự tồn tại của cô là hư vô. Tô Mạch không hề cảm thấy hụt hẫng, ngược lại, cô còn lấy làm may mắn vì không bị anh bắt gặp bộ dạng lúng túng của mình.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Nhờ những câu chuyện ngồi lê đôi mách của bà con hàng xóm, Tô Mạch biết được tin Cố An Sinh thi đỗ vào trường Tường Long Thất. Trước giờ cô vẫn luôn tin anh là một người thông minh, xưa kia anh học không tốt chẳng qua là vì bản thân anh không muốn. Một khi anh đã quyết tâm thì chẳng có gì cản nổi bước chân anh. Quả nhiên, lòng tin của cô rất chính xác.

Kỳ thi vào cấp ba gần tới gần, ngoài làm mấy việc vặt trong nhà, Tô Mạch không dám lãng phí thời gian vào bất cứ chuyện gì khác. Sự nỗ lực của cô thậm chí còn khiến mẹ Lâm vừa kinh ngạc vừa lo lắng. Thấy con gái liều mạng lao vào học, Lâm Tịch đương nhiên rất thương con, chỉ có điều xưa nay bà ăn nói có phần độc địa, thế nên mỗi lần muốn nhắc Tô Mạch đi ngủ, bà chỉ hậm hực nói những câu đại loại như: “Ngủ sớm đi cho đỡ tốn tiền điện!”. Tô Mạch hiểu tính mẹ, cũng quen với cách nói chuyện khác người của mẹ, nên khi nghe vậy, trong lòng cô không khỏi mừng thầm, tinh thần càng thêm phấn chấn.

Đáng tiếc, lúc kết quả thi được công bố, cô không nhận được giấy báo trúng tuyển của Tường Long Thất.

Cơ hội bước chân vào ngôi trường này xa vời thế nào, Tô Mạch biết rõ. Rất nhiều gia đình giàu có mong muốn con em mình được học ở đây, cho dù kết quả học tập của cô xuất sắc cỡ nào cũng không bì nổi những người vừa có phiếu điểm đẹp lại vừa có tiền như họ.

Tô Mạch cầm giấy báo điểm trong tay, ngồi ngoài hiên khóc nức nở. Đó là lần đầu tiên trong đời cô khóc lóc thảm thiết đến vậy. Lâm Tịch nhìn con gái, chỉ biết thở dài. Nếu như, nếu như có một gia đình tốt...

Cuối cùng, Tô Mạch buộc phải vào học trường Thập Nhất của thị trấn. Con gái muốn thành tài, ngoài đường học ra nào còn lựa chọn khác? Lúc phân ban, Tô Mạch vẫn kiên định lựa chọn ban Tự nhiên dù cô vốn không thích. Cô ra sức học, nỗ lực giữ vững thành tích. Cô nghĩ, một người kiêu ngạo như Cố An Sinh chắc hẳn không muốn cầm cuốn sách Văn dày bịch mà học thuộc, được suy nghĩ và làm cùng một dạng bài tập với anh, điều này đối với cô đã là tốt lắm rồi.

Cứ như vậy, Nguyễn Tô Mạch ngỡ rằng, cả đời này hai người sẽ không có

cơ hội tương xứng nữa.

Chuẩn bị lên lớp mười hai, đột nhiên trường Tường Long Thất và Thập Nhất có chương trình trao đổi học sinh, ban Xã hội và ban Tự nhiên mỗi ban có một suất. Tô Mạch đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một đó. Với điểm tổng kết đứng đầu toàn khối, cô nghiễm nhiên trở thành lựa chọn duy nhất của ban Tự nhiên tham gia chương trình trao đổi học sinh, hơn nữa, còn vô cùng may mắn được xếp vào đúng lớp của Cố An Sinh.

Tất cả những điều này khiến cô tin rằng, mười bảy năm bất hạnh đã trôi vào dĩ vãng, từ giờ phút này trở đi, may mắn bắt đầu mỉm cười với mình.

Tường Long Thấy là ngôi trường tốt nhất ở đây nên chính quyền địa phương không tiếc tiền đầu tư vào cơ sở hạ tầng, quang cảnh trường đẹp như trong tranh vẽ.

Cổ An Sinh chú ý tới Nguyễn Tô Mạch là nhờ vào màn giới thiệu độc nhất vô nhị của cô. Vì quá chú ý tới một mình Cổ An Sinh nên khi giáo viên chủ nhiệm đề nghị tự giới thiệu về bản thân, Nguyễn Tô Mạch đã thốt lên: “Xin chào các bạn, mình tên Cổ An Sinh”.

Cả lớp cười ồ lên. Anh bạn Chu Gia Ngôn huých tay Cổ An Sinh: “Này, có đứa con gái trùng cả tên lẫn họ với cậu này”.

Cổ An Sinh lúc ấy đang mải mê với bức tranh phong cảnh sắp hoàn thành của mình, vốn chẳng bận tâm tới việc sĩ số lớp tăng lên hay giảm đi một người. Nhưng câu nói của Nguyễn Tô Mạch đúng là rất có sức hút, khiến anh không thể không ngẩng đầu lên.

Dường như ngay khoảnh khắc đó, anh đã nhận ra đối phương.

di❖en♣danlequyd☼n●c☼m di❖en♣danlequyd☼n●c☼m

Con ngõ Tịnh Thủy đó đờn với Cổ An Sinh mà nói, chẳng có gì đáng để hoài niệm. Nhưng anh vẫn nhớ như in đôi mắt ấy, đôi mắt tràn ngập nỗi sợ hãi và nỗ lực trấn an bản thân. Nhiều năm đã qua, cô bé mập mạp ngày nào từng ôm anh mà khóc nay đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Thấy Cổ An Sinh nhìn đăm đăm về phía mình, Tô Mạch mới ý thức được bản thân lỡ lời, cô cuống quýt: “Xin lỗi, xin lỗi, mình tên Nguyễn Tô Mạch, chuyển từ trường Thập Nhất tới, mong...”.

Cô còn chưa nói xong, bên dưới đã lại xôn xao. Đám con gái thì lườm nguýt khinh bỉ, nhỏ to nói cô là một đứa mê trai, đám con trai thì quay sang trêu chọc Cố An Sinh. Thực ra, ngoại hình của Tô Mạch cũng không đến nỗi nào, đáng người mảnh khảnh, môi đỏ răng trắng, nếu thêm chút son phấn vào thì cực kỳ bắt mắt.

Vì nóng lòng muốn giải vây cho Cố An Sinh, Tô Mạch không kịp suy nghĩ đã thốt lên: “À...mình...mình không quen Cố An Sinh.”

Câu nói chẳng khác nào một quả bom được tung ra.

Thấy lớp học ồn ào như chợ vỡ, giáo viên chủ nhiệm đành ra mặt: “Đủ rồi đủ rồi, thừa thời gian để bàn tán nữa hả? Đợi thi xong các cô các cậu muốn nhón nháo thế nào tôi cũng không can thiệp!”

Chủ nhiệm lớp là một cô giáo trẻ dạy môn tiếng Anh, chừng hai tám tuổi. Cô đeo chiếc kính cận gọng màu xanh lam nhã nhặn, thoạt nhìn có vẻ dễ gần. Dù sao cũng là giáo viên ở một thành phố lớn, có kiểu học trò nào chưa từng dạy qua, có tình huống nào chưa từng được gặp? Hướng hồ cô giáo còn trẻ như vậy, đương nhiên sẽ không nghiêm trọng hóa vấn đề tình cảm học đường.

Trong lớp không còn thừa chỗ, Nguyễn Tô Mạch được xếp vào ngòai chiếc bàn phụ kê thêm gần cuối lớp, cách vị trí của Cố An Sinh ba hàng. Xa như vậy nhưng trái tim của Tô Mạch vẫn không chịu ngoan ngoãn quay về nhịp đập bình thường.

Vừa mới bình tĩnh được một chút để chuẩn bị nghe giảng thì Tô Mạch lại bị quấy rầy. Một viên giấy nhỏ nhỏ, trắng trắng lượn một đường cung hoàn hảo trên không trung rồi rơi trúng vào hộp bút của cô. Tô Mạch tưởng ai đó trêu chọc mình, nào ngờ ngẩng đầu lên thì bắt gặp Cố An Sinh đang nhìn cô, tay chỉ về phía mảnh giấy. Tô Mạch ngơ ngác chỉ ngón tay vào người mình như muốn xác định, Cố An Sinh gật đầu sau đó nhanh chóng quay lên trước khi giáo viên kịp phát hiện.

Hồi còn học ở Thập Nhất, thỉnh thoảng Tô Mạch cũng bắt gặp mấy trò tiểu xảo kiểu này trong lớp, thường là của mấy bạn đang thích nhau. Lúc ấy, cô còn cảm thấy vô vị và tẻ nhạt, nhưng không ngờ khi sự việc xảy ra với mình, cô lại thấy ngọt ngào và phấn khích đến vậy.

Đúng thế, làm sao không ngọt ngào cho được? Khi người kia là chàng trai mà cô thầm mến bốn năm trời! Tất cả những điều mà cô từng huyền tưởng xa xôi bỗng chốc trở nên gần trong gang tấc.

Niềm hạnh phúc tới quá đột ngột khiến Tô Mạch bối rối không biết phải làm sao. Cô cẩn thận mở mảnh giấy vo tròn kia ra, chỉ có sáu chữ nhỏ xíu tạo thành một câu hỏi.

Ngõ Tịnh Thủy, kẹo Thỏ trắng?

Vừa nhìn, mắt đã ngân ngấn nước.

Thật tốt quá, anh còn nhớ! Thật tốt quá! Cô không nhìn nhầm người!

Cố An Sinh tính tình phóng khoáng nên có nhiều bạn bè, nhưng thân nhất là Chu Gia Ngôn. Tiếp xúc một thời gian, Nguyễn Tô Mạch mới phát hiện ra, Cố An Sinh bây giờ không còn là cậu bé cục cằn năm xưa nữa. Chín chắn, phong độ mới là những tính từ miêu tả đúng về anh lúc này. Anh đã thay đổi rất nhiều, cao hơn, gầy hơn, gương mặt kiên nghị hơn, cười nhiều hơn, chỉ có điều, sự lạnh nhạt cũng tăng lên theo năm tháng. Tô Mạch nghĩ, cái tên Cố An Sinh quả thực là hợp với con người anh.

Chơi với hai người họ một thời gian dài, Tô Mạch càng quan sát càng cảm thấy, ngoại hình của Chu Gia Ngôn thực sự rất “hại nước hại dân”, chỉ có điều cậu ta quá dẻo mép lại hay chơi bời, các bạn nữ tặng quà, cậu ra đều không từ chối. Bao nhiêu sôcôla, bánh gatô các loại, Chu Gia Ngôn đều đem về cho em gái mình xử lý hộ, hiện tại thì đã có thêm Tô Mạch để cậu ta chia sẻ. À không, nên gọi là “san sẻ gánh nặng” thì đúng hơn. Nguyễn Tô Mạch ở nội trú, đồ ăn trong căng tin trường cực kỳ khó nuốt, khi các bạn liên tục gây đi thì cô lại tăng cân. Cũng may, xương cô nhỏ nên nhìn không đến nỗi béo lắm.

Dù đã lớn, Tô Mạch vẫn yêu tha thiết món kẹo Thỏ trắng, vì thế Chu Gia Ngôn hay gọi cô là “Kẹo Sữa”.

Thi thoảng dưới vòm trời xanh trong, giữa chốn đông người, Chu Gia Ngôn lớn tiếng hét biệt danh của cô: “Kẹo Sữa!”.

Tô Mạch lúc ấy cũng sẽ có những biểu hiện mà lứa tuổi này nên có: hờn dỗi, không đáng yêu nhưng lại mang một vẻ thú vị riêng biệt. Cố An Sinh thông thường sẽ chỉ đứng bên cạnh yên lặng nhường mảy.

Từ khi mười ba tuổi gặp được Cố An Sinh, Tô Mạch đã hình thành thói quen viết nhật ký. Tuy rằng mấy năm qua, cô chỉ viết những mẩu chuyện vụn vặt, nhưng cô không muốn quên đi cảm giác của mình dành cho Cố An Sinh vào từng thời điểm, không biết mười năm sau, thậm chí mấy chục năm sau, cô có còn nhớ rõ những cảm xúc ấy hay không. Cô nghĩ, nếu thật sự cô quên đi, thì vẫn có dấu vết của thời gian giúp cô nhớ lại. Giống như sự xuất hiện của cô gái bướng bỉnh và lương thiện tên Lập Hạ kia, cô ấy bước vào cuộc sống của cô thế nào, cô đã không còn nhớ rõ nữa.

Cạnh trường có một quán ăn nhanh nhỏ nằm khiêm tốn giữa những cửa hiệu sang trọng. Trên tường, từng mảng sơn tróc ra, để lộ ra lớp xi măng xám xịt. Chủ quán là một đôi vợ chồng ngoài bốn mươi tuổi, tính tình cởi mở. Tô Mạch đến lần đầu tiên liền thích ngay món ăn nằm trong một bát của quán, những viên đồ ăn nhỏ nhỏ giống con nòng nọc vừa bỏ vào miệng đã vội tan ra. Sau này có vài lần khi Chu Gia Ngôn và Cố An Sinh chơi bóng rổ xong, cô cùng hai người họ đến đây ăn, cũng đều gọi món này. Về sau cô mới biết tên gọi của nó là tôm lạnh[*]. Tô Mạch thích nhất là ngồi đối diện nhìn Cố An Sinh ăn. Anh ăn rất nhanh, bộ dạng hết như một đứa trẻ con, khác hẳn với lúc anh ở trong trường luôn tỏ ra lạnh lùng và khó gần đối với tất cả các cô bạn học khác.

[*] Tôm lạnh là món ăn vặt rất phổ biến ở Trùng Khánh, Tứ Xuyên, Nghi Xương Hồ Bắc,... nó được chế biến bằng cách cho bột gạo loãng lên bếp đun và khuấy đều thành dạng sệt, sau đó dùng thìa nhỏ từng giọt bột gạo dạng sệt vào trong nước lạnh, vì nó có hình dạng đầu to đuôi mảnh hơi giống con tôm nên món này có tên là tôm lạnh. Món này được ăn kèm với nước đường, là một món ngọt cực kỳ thanh mát dùng để giải khát trong những ngày hè oi ả.

Là vì không thích nên mới cố tình giữ khoảng cách ư?

diễn đàn. lê. quý. đơn diễn đàn. lê. quý. đơn

Tô Mạch nghĩ, biết đâu có một ngày cô cũng sẽ gia nhập vào hàng ngũ kia, tìm cách lấy lòng Cố An Sinh, tìm hiểu anh thích gì, ghét gì, thậm chí còn lập hẳn một tập hồ sơ lý lịch về anh. Chỉ mới nghĩ thế thôi cô đã thấy thâm vui rồi, nhưng trong lòng cô không tránh khỏi có chút chua xót. Người ta trí ít còn có dũng khí để bày tỏ, cô thì ngay đến cái danh “yêu thầm” cũng trở nên quá xa vời.

Chẳng bao lâu, chủ quán đồ ăn nhanh đã quen mặt ba người. Thỉnh thoảng, Chu Gia Ngôn sẽ đứng từ xa vẫy tay với bác chủ quán để mua hàng. Tô Mạch mỗi lần tới ăn cũng được bác gái niềm nở mời: “Mạch Mạch phải không? Ăn nhiều vào nhé, thiếu bảo bác lấy thêm cho!”.

Mỗi lần như vậy, Tô Mạch đều nhớ tới mẹ mình. Khi bố cô chưa qua đời, mẹ cô cũng là một người phụ nữ nhã nhặn, dịu dàng với giọng nói ngọt ngào. Lúc cô học ở nhà trẻ Hoa Hồng, mẹ thường hay nựng má cô và nói: “Kẹo Ngọt của mẹ nhất định sẽ có tương lai xán lạn!”. Lúc cô lười biếng, mẹ sẽ nói: “Tô Mạch, con mà không chịu làm bài tập thì mẹ sẽ nổi giận đấy, từ mai con sẽ không có kẹo ăn đâu!”.

Bàn tay tạo hóa thay đổi thất thường đã bào mòn sự dịu dàng nhỏ nhai còn sót lại của mẹ.

Tô Mạch lâu lắm rồi không được gặp mẹ, thỉnh thoảng cô vẫn hay nằm mơ về những chuyện trong quá khứ, thấy gương mặt tươi cười đầy mãn nguyện của mẹ. Giật mình tỉnh dậy, cô mới phát hiện nước mắt đã ướt đầm gối. Cô mong ngóng kỳ nghỉ hè, mong ngóng được về nhà với mẹ.

Về sau, có một lần trường Tường Long Thất và một trường cấp ba khác trong thành phố tổ chức thi đấu giao hữu bóng rổ. Tô Mạch không hiểu môn thể thao này, càng không hiểu vòng đấu loại NBA[*] là gì. Cô chỉ có thói quen đứng bên ngoài sân bóng, cầm áo khoác giúp Cố An Sinh và Chu Gia Ngôn, xem hai người họ hết mình chơi bóng. Kỳ thi đại học đã tới rất gần, trường học quyết định tổ chức thi đấu bóng rổ mục đích là giúp học sinh lớp mười hai có thể thư giãn, gạt bỏ áp lực thi cử. Lúc Lập Hạ xuất hiện, Cố An Sinh vừa chạy vào khu vực ba điểm. Tô Mạch thấy anh ném bóng, vô thức kêu lên: “Yeah!”, vừa dứt lời thì nghe được một giọng châm chọc: “Mê trai!”.

[*]NBA (National Basketball Association): Giải bóng rổ nhà nghề Mỹ.

Cô quay đầu lại, thấy một người rất quen mắt, hóa ra là cô bạn cùng lớp tên Lập Hạ. Tô Mạch áy náy cười, không biết có phải do mình lớn tiếng làm ảnh hưởng tới người khác hay không.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Điều này cũng khó trách. Bình thường ngoài Cố An Sinh và Chu Gia Ngôn ra thì Tô Mạch không chơi với ai trong lớp. Cô có ấn tượng với cô bạn ngồi trước hai bàn này là do sự kiện xảy ra trong buổi kiểm tra tiếng Anh. Hôm ấy, cô Thạch đột ngột bị gọi đi họp, sau khi dẫn dò lớp phó kỷ luật trông coi lớp, cô Thạch liền rời khỏi phòng học. Có lẽ do cậu bạn cùng bàn quay sang hỏi bài, Lập Hạ bực mình nói: “Cậu phiền thế hả! Tâm trạng tớ đang rất không tốt nhé, đừng có hỏi tớ, đừng có lại gần tớ!”.

Cả lớp đang yên tĩnh tập trung làm bài, tiếng nói của Lập Hạ đột ngột vang lên nghe rất rõ ràng. Tô Mạch cũng không tránh khỏi tò mò, ngẩng đầu lên nhìn. Hiển nhiên, các bạn đã cố tình nghe chữ “hỏi” thành chữ “hôn”[*] rồi bắt đầu trêu chọc Lập Hạ và cậu bạn cùng bàn, đầu tên là Chu Gia Ngôn.

[*] “Hỏi” và “hôn” trong tiếng Trung có cách phát âm gần giống nhau.

Cả lớp cười ầm lên, Tô Mạch cúi đầu cười trộm. Lập Hạ vẫn rất thản nhiên, vẻ mặt dửng dưng không một gợn sóng: “Cậu hỏi thừa! Đến lúc thích hợp đương nhiên sẽ “hôn” rồi. Sao nào? Liên quan gì tới cậu?”.

Trong khi Lập Hạ tỏ ra không hề hấn gì, thì anh bạn họ Hồ kia đã đỏ bừng mặt, chỉ một mực cúi đầu không dám hé răng.

Chu Gia Ngôn cũng không ngờ Lập Hạ lại đáp trả như thế, cậu ta ngẩn người, mãi mới thốt ra được một câu: “Giờ mới biết, cậu còn mạnh bạo hơn nhiều so với tưởng tượng của tớ”.

Đúng lúc này, lớp phó kỷ luật đứng lên ổn định lại lớp, sự việc kết thúc nhưng cõi lòng Lập Hạ thì không còn được bình yên như ban đầu.

Tưởng tượng?

Đối với Lập Hạ, chữ này rất mờ ám. Trong tưởng tượng của Chu Gia Ngôn, cô là người thế nào? Hiền lành ngoan ngoãn hay vô lý ngang ngược?

Thôi thì thế nào cũng được, nhưng cậu ấy đã từng tưởng tượng về cô ư?

Tuổi trẻ đều như vậy, đáy lòng chúng ta luôn cất giấu một bóng hình, chúng

ta sẽ vì một câu nói vu vơ của người ấy mà vui mừng không ngớt. Có lẽ câu nói ấy chỉ là vô tình, không hề có dụng ý gì đặc biệt, nhưng như vậy cũng đâu sao, miễn vui là được, chúng ta còn trẻ mà! Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ! Người con gái làm dáng vì kẻ mình yêu. Có như vậy, sau này hồi tưởng lại, chúng ta mới có thể mỉm cười vui vẻ vì cuối cùng những tháng năm của tuổi thanh xuân đã không trôi đi trong uổng phí.

Định ý của Lập Hạ đối với Tô Mạch không phải vô duyên vô cớ mà có. Vì sao Tô Mạch lại thân thiết với “hot boy” của lớp như thế chứ? Chuyện này không quan trọng, quan trọng là vì sao Tô Mạch cũng lại thân thiết với Chu Gia Ngôn? Họ suốt ngày dính lấy nhau, cùng nhau đến căng tin, cùng nhau đến quán ăn vặt, Tô Mạch còn được Chu Gia Ngôn gọi bằng biệt danh, được cầm hộ áo khoác của Chu Gia Ngôn... Lập Hạ vô cùng tức giận, nhưng chẳng thể nói ra lời. Nguyên Tô Mạch đương nhiên không hiểu rõ nội tình, chỉ nghĩ rằng mình đã làm ảnh hưởng tới người khác, nên vội vàng nói: “Xin lỗi cậu.”

Từ khi chuyển tới trường này, hình như chuyện Tô Mạch thường xuyên làm nhất chính là nói câu “xin lỗi”.

Không cần thận lỗ miệng. – Xin lỗi.

Vô ý có hành động gì khiến các “fan” của hai anh bạn Cố – Chu lườm nguýt. – Xin lỗi.

Nguyên Tô Mạch, hôm nay đến phiên cậu trực nhật, sao không lau bảng? – Xin lỗi.

Giống như hiện tại, rõ ràng chẳng có lỗi gì nhưng cô vẫn bật ra câu xin lỗi theo phản xạ.

Tô Mạch không hề muốn như vậy, nhưng chỉ cần ở gần Cố An Sinh là cô luôn khúm núm, dè dặt. Cô thừa nhận, có một phần là do cô cố tình. Thỉnh thoảng cô vẫn có những suy nghĩ hẹp hòi, cô cũng muốn lén lút tặng cho những người qua đường đáng ghét kia một cái trừng mắt; muốn những lúc gặp phải chuyện khó khăn thì được hét lên thật lớn; muốn phản bác lại những người cứ nhằng nhẵng theo đuổi Cố An Sinh rằng không phải cô bám đuôi anh, mà là chính anh tự kết thân với cô; cô cũng muốn thẳng thắn hỏi Cố An Sinh: “Cậu có biết mình thích cậu hay không? Cậu thông minh nhạy bén như thế chẳng lẽ không biết bên cạnh có một người vẫn luôn điên cuồng thích cậu?”.
.

Thế nhưng, tất cả những điều này, cô đều không dám làm.

đi(๑)♣đàn(๑)♠quý♣đ(๑)♠đi(๑)♣đàn(๑)♠quý♣đ(๑)♠

Cô không muốn Cố An Sinh nghĩ mình là một người nông cạn, hay so đo. Cô nghĩ, nếu đã không thể làm công chúa, thì ít nhất cũng có thể làm một người tùy tùng hiểu lễ nghĩa, lặng lẽ ở bên cạnh hoàng tử. Dường như cô đã quên mất bản thân năm mười ba tuổi đã từng cướp đi cái ôm đầu của người con trai ấy. Vì lo lắng tới quá nhiều thứ nên khi ở trước mặt Cố An Sinh, Tô Mạch càng thu mình lại. Giống như câu nói của Trương Ái Linh: Trở nên nhỏ bé như hạt bụi nhưng đáy lòng vẫn nở rộ hoa.

Trong lúc Tô Mạch cúi đầu nói xin lỗi với Lập Hạ, hai chiếc áo đang cầm trên tay rơi xuống. Sáng sớm có cơn mưa nhỏ, tuy giờ đã tạnh nhưng sân vận động vẫn ướt. Lập Hạ phản ứng nhanh nhạy, gần như ngay lập tức đưa tay ra đỡ lấy áo khoác của Chu Gia Ngôn trước khi nó chạm đất. Tô Mạch đang cuống quýt xốc lại áo của Cố An Sinh nên không chú ý tới hành vi đối lập của cô bạn. Mãi đến khi thấy trên tay Lập Hạ là chiếc áo của Chu Gia Ngôn, cô mới ngỡ ngợ hiểu ra điều gì đó.

Bầu không khí chợt trở nên gượng gạo, Lập Hạ bị Tô Mạch nhìn đến mức lúng túng, cuối cùng đành dúi áo khoác của Chu Gia Ngôn vào tay Tô Mạch, trách móc: “Cậu cầm áo hộ người khác thì cầm cho cẩn thận! Giặt không khó nhưng bột giặt chẳng rẻ đâu! Một đồng cũng là tiền cả đấy”.

Gia thế của Chu Gia Ngôn từ lâu đã chẳng phải là chuyện gì bí mật. Thị trưởng Chu nổi danh chính là bố cậu ta, nghe nói sắp nhậm chức bí thư thành ủy. Mẹ Chu Gia Ngôn là một nhân vật máu mặt trong giới tài chính.

Tiền?

Tô Mạch mím môi cố gắng nén cười. Lập Hạ đỏ bừng mặt: “Cậu tiếp tục xem bóng rổ của cậu đi, nhìn tớ làm gì? Tớ xấu lắm chắc? Này! Cười cái gì mà cười!”.

Tô Mạch cười mãi không ngừng. Trên sân bóng, hai chàng trai đang đuổi theo nhau. Cô quay đầu lại nhìn thì bắt gặp ánh mắt của Chu Gia Ngôn. Cậu ta vừa chạy vừa vẫy tay với cô, dùng khẩu hình nói: “Đi thôi!”. Tô Mạch gật đầu, quay lại đã thấy Lập Hạ rời đi. Cô vô thức gọi: “Cậu đi cùng bọn tớ đến quán đồ ăn lạnh đi. Ừm... Chu Gia Ngôn cũng ở đó!”.

Lập Hạ dừng chân, quay đầu lại nhìn chằm chằm Tô Mạch, dè dặt hỏi: “Biểu hiện của tớ rõ đến thế sao?”.

Tô Mạch giả ngu đáp: “Gì cơ?”.

Sau đó, cửa hàng ăn vặt xuất hiện hình ảnh bốn người cùng ngồi ăn với nhau.

Có thêm Lập Hạ, bốn người họ trở thành nhóm bạn thân của lớp A, đi đâu cũng dính lấy nhau. Dần dần Lập Hạ còn phát hiện ra Tô Mạch có máu ghen tuông. Ví dụ, mỗi lần Cố An Sinh nhận được thư tình hay sôcôla, chỉ cần để ý gương mặt của Tô Mạch sẽ thấy ánh mắt đầy hằn học và vẻ thống hận hiện rõ mồn một. Ấn tượng ban đầu của Lập Hạ về Tô Mạch là yếu đuối và hồ hững như không bận tâm tới mọi thứ xung quanh. Nhưng giờ cô mới biết là mình bị lừa.

Mọi chuyện bắt đầu từ “vận đào hoa” của Cố An Sinh, điểm khác biệt duy nhất chính là “bông hoa đào” lần này dường như đã khiến Cố An Sinh rung động. Người đó là Hà Huân.

Tô Mạch quan sát rất lâu rồi, từ khi phát hiện ánh mắt của Cố An Sinh luôn dừng lại ở lớp A ban Xã Hội, bản năng phụ nữ cho cô thấy dự cảm không hay.

Vẫn như mọi khi, bốn người ngồi trong quán ăn nhỏ, gọi cùng một loại trà sữa, tán dóc những chuyện vô vị. Đột nhiên, Chu Gia Ngôn quay sang nhìn Cố An Sinh và vô tư hỏi: “Người anh em, cậu với Hà Huân tiến triển đến đâu rồi?”.

Đúng giờ tan học, quán nhỏ đông nghịt học sinh, Chu Gia Ngôn vốn không biết giữ ý, nói cực to khiến mọi người đều quay sang nhìn.

Cố An Sinh nhú mày: “Cậu muốn cả thế giới đều biết đấy hả? Chuyện này đối với con gái rất không tốt!”.

Nghe vậy, Chu Gia Ngôn liền đưa tay lên che miệng, vờ kinh ngạc: “Cậu lại còn bệnh bạn ấy nữa cơ à? Tớ có nghe nhầm không thế? Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à? Lập Hạ, cậu mau véo tớ một cái xem có phải tớ đang nằm mơ hay không?”.

“Sao cậu không bảo tớ đá cậu một cú luôn hả?”

Mắng xong, Lập Hạ cảm giác được người ngồi bên cứng đờ. Cô quay sang nhìn, thấy sắc mặt Tô Mạch càng lúc càng xấu. Lập Hạ có phần tức giận với sự đàn độn của Chu Gia Ngôn, đến tận bây giờ vẫn không nhận ra tình cảm đặc biệt mà Tô Mạch dành cho Cố An Sinh. Một cô gái vì sao phải cả ngày bám lấy hai đại thiếu gia? Nếu không phải vì tiền, không phải vì lợi dụng, thì chẳng lẽ người ta rảnh rỗi quá hay sao? Chẳng thà bỏ thời gian vào việc học còn hơn. Đối với đám con nhà giàu như Cố An Sinh và Chu Gia Ngôn, thì đại học chẳng bở bèn gì, có trượt thì xuất ngoại du học là xong, sau đó về nước lập tức thừa kế sản nghiệp gia đình, làm rạng rỡ tổ tông. Cố An Sinh dù thỉnh thoảng trốn học hay ngủ gật trong giờ thì điểm thi của anh vẫn luôn đứng thứ nhất, tên của Tô Mạch luôn xếp sau anh. Thế nhưng, thời gian chính là vàng bạc, nói thế nào cũng không thể lãng phí được. Chu Gia Ngôn không biết thì thôi, nhưng thông minh như Cố An Sinh chẳng lẽ lại không nhìn ra tí chút dấu hiệu nào hay sao? Câu châm ngôn mắng đàn ông là khúc gỗ quả thật không sai.

Bầu không khí chợt trở nên gượng gạo, Cố An Sinh có lẽ đã nhận ra hành vi của mình hơi khác thường, anh uống một ngụm trà sữa rồi nói: “Có gì đâu, chẳng qua cảm thấy bạn Hà Huân ấy rất tốt thôi”.

diễn đàn lê quý đôn diễn đàn lê quý đôn

Nào ngờ, Cố An Sinh vừa dứt lời, Tô Mạch đột nhiên đứng phắt dậy, đập tay xuống bàn, khiến mọi người giật bắn mình. Những lời sau đó của cô còn đáng ngạc nhiên hơn.

“Tốt? Thế nào là tốt? Cậu còn chưa qua lại với bạn ấy sao đã biết bạn ấy tốt? Bạn ấy tốt đến mức dù đi học muộn nhưng vẫn sẵn sàng dìu người già qua đường hay là học bác Lôi Phong làm việc nghĩa không cần lưu danh? Rốt cuộc bạn ấy có điểm gì hấp dẫn? Lúc thì là công chúa, lúc lại là cô bé lọ lem, lúc là thiên thần, lúc lại là ác quỷ. Khốn khiếp! Biến đi biến lại như thế người ta gọi là phù thủy đấy! Ngay đến cả Đồng Tồn Thụy phá lô cốt vẫn phải xét thứ tự trước sau, vì sao bao nhiêu bạn nữ khác đến trước Hà Huân đều hi sinh anh dũng như thế mà cậu không thèm liếc nhìn người ta lấy một cái, còn Hà huân lại có thể khiến cậu biết thương hoa tiếc ngọc hả? Bạn ấy chẳng qua chỉ học giỏi hơn người khác chút thôi, như thế mà cậu đã thích rồi hả? Giờ đã là mùa hè rồi đấy, chẳng lẽ bây giờ “khúc gỗ” mới bắt đầu hồi xuân?”

Chu Gia Ngôn lúc này tỏ ra kinh ngạc hơn gấp vạn lần so với lúc nghe Cố An Sinh bênh vực Hà Huân. Cậu ta nhìn Cố An Sinh, hai người nhìn nhau, vẻ mặt còn kinh hãi hơn cả trông thấy khủng long.

Đại não Tô Mạch dường như đã ngưng hoạt động, nếu hiện giờ có ai hỏi cô chủ tịch Mao Trạch Đông qua đời năm nào, nhất định cô sẽ ngơ ngác hỏi lại một câu: “Chủ tịch Mao đã qua đời sao?”.

Bản tính Tô Mạch có lẽ đã bộc phát ra hoàn toàn rồi. Cô có hối hận hay không? Đương nhiên là hối hận chết đi được rồi! Sắm vai thực nữ lâu như thế, cuối cùng thì đánh vỡ trong chốc lát. Nhưng hối hận có tác dụng gì? Cô không có chiếc hộp Nguyệt Quang[*], không thể nói một câu mà có thể khiến thời gian quay ngược trở lại. Vốn dĩ nghĩ rằng có thể cứ như hiện tại cho đến khi tốt nghiệp, sau đó hai người sẽ cùng thi vào một trường đại học. Dù cho tới lúc ấy Cố An Sinh vẫn chưa thích cô, nhưng rồi sẽ có một ngày anh quen với sự tồn tại của cô.

[*] Bảo vật được nhắc đến trong bộ phim Đại thoại Tây du của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ. Bảo vật này có thể giúp con người xuyên qua thời không quay về quá khứ.

Quen rồi sẽ thành thân thuộc, thân thuộc rồi sẽ không thể chia xa.

Sự im lặng kỳ lạ. Không một ai lên tiếng, dường như không thể tiếp nhận được sự thay đổi đột ngột của Tô Mạch. Cuối cùng, Lập Hạ là người đầu tiên có phản ứng, ngụm trà sữa trong miệng phun ra phá vỡ sự im lặng.

“Woa! Không ngờ Tô Mạch nhà chúng ta lại hài hước đến thế! Đào tạo cẩn thận có khi sau này trở thành diễn viên hài ấy nhỉ?” Nói xong, Lập Hạ còn quay sang nháy mắt với Chu Gia Ngôn.

Chu Gia Ngôn vẫn chưa bắt kịp tình hình, mãi đến khi thấy Lập Hạ nháy mắt ra hiệu, cậu ta mới lắp bắp tiếp lời: “Đúng đúng, sao trước đây chúng ta không phát hiện ra Kẹo Sữa cũng có năng khiếu này nhỉ? Biết sớm thì lần trước bị bố bắt đi thi cuộc thi vớ vẩn kia tớ đã kéo theo cậu ấy rồi, chỉ cần cậu ấy thuận miệng đọc một bài về là đoạt giải nhất ngay!”.

Chương 4: CHƯƠNG 4

Trong khi hai người kẻ tung người hứng, Tô Mạch cũng dần bình tĩnh lại, cô ngồi xuống, cố gắng giải thích: “Tớ không có ý gì cả, chẳng qua là lo sắp thi đại học rồi, cậu lại bị phân tâm. Yêu thì lúc nào chẳng được, cần gì phải ngay bây giờ? Cậu định thi trường Q phải không? Trường Q và B rất gần, lúc ấy hai người muốn gặp nhau ngày ba lần cũng được, tha hồ mà yêu đương.”

Chu Gia Ngôn bỗng dừng tiếp lời: “Kẹo Sữa, cậu không biết à? Cố An Sinh quyết định thi trường B cùng Hà Huân rồi”.

Sét đánh giữa trời quang.

Trong lòng mỗi người đều có một vết sẹo, bạn tưởng rằng chỉ cần không vạch trần nó thì có thể bình yên vô sự. Nhưng sự xuất hiện của Hà Huân chẳng khác nào tên lửa đạn đạo, làm nổ tung phòng tuyến của Tô Mạch. Cô những tưởng có thể hờ hững như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cuối cùng lại chẳng thể giả vờ nổi. Cô đã từng nghĩ đến vô số khả năng tồi tệ có thể xảy ra, thậm chí cũng đã tự nhủ bản thân phải kiên cường như cỏ dại, lửa thiêu không cháy hết, gió thổi lại sinh sôi, phải mạnh mẽ cướp Cố An Sinh về tay mình. Cô đã nghĩ chu đáo như vậy, vì sao chỉ một câu nói của Chu Gia Ngôn đã khiến cô thất bại thảm hại?

Trước giờ, cô luôn cho rằng “theo đuổi” là từ lãng mạn nhất. Anh đi, em theo bước. Đó chẳng phải là từ để hình dung mối quan hệ giữa cô và Cố An Sinh ư? Vì sao lúc này nghe lại cảm thấy nực cười đến thế?

Tô Mạch nhìn không rời mắt vào vàng trán nhẫn bóng của Cố An Sinh, hồi lâu mới nói: “À, hóa ra là vậy. Thế thì tốt quá rồi, dù sao cậu học các môn Xã hội cũng rất giỏi. Cậu đúng là có khả năng dự đoán tương lai, học tốt cả Tự nhiên lẫn Xã hội. Sau này cậu với Hà Huân kết hôn nhớ gửi thiệp mời cho tớ nhé, cả tiệc đầy tháng con đầu lòng cũng phải mời tớ tới uống rượu. Quà cưới với phong bì thì miễn nhé, nói thế nào chúng ta cũng là đôi bạn từng “chung hoạn nạn”. Cậu...”

Chưa nói hết câu cuối cùng, giọng của Tô Mạch đã lạc đi. Không kiềm chế nổi nữa, cô chạy ra khỏi quán. Kẻ châm ngòi nổ là Chu Gia Ngôn hoàn toàn chóang váng, Lập Hạ tức đến nỗi chỉ muốn đánh cho cậu ta bầm dập. Trong

khi đó, đương sự thấy Tô Mạch bỏ chạy thì vội vàng đứng dậy định đuổi theo. Nhưng vừa đi được mấy bước anh đã dừng lại. Đuổi theo để làm gì? Cổ An Sinh nghĩ.

Anh không biết cách an ủi người khác, huống hồ tình huống hiện tại lại là một cô gái. Anh và Tô Mạch đã thống nhất sẽ thi đại học Q cùng nhau, với học lực của hai người, hẳn là không có vấn đề gì. Sự xuất hiện của Hà Huân là một điều ngoài ý muốn, chính bản thân anh cũng không rõ mình thích cô bạn ấy nhiều đến đâu, chỉ là ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có cảm tình với Hà Huân. Cô giống như một đóa hoa hướng dương kiêu diễm, cô thẳng thắn thô lộ, anh nhận lời, hai người cứ như vậy mà thành một đôi. Hà Huân nài nỉ anh thi cùng một trường với mình, dù biết như vậy là ích kỷ, nhưng anh vẫn đồng ý. Mỗi là cùng Chu Gia Ngôn đưa Tô Mạch về ký túc, anh đều chần chừ muốn nói lại thôi. Không phải anh không nhận ra tình cảm của Tô Mạch dành cho mình, anh đâu phải kẻ ngốc. Nhưng đơn giản là anh không thích, vì không thích nên mới giả mù giả điếc như không biết gì.

Anh đã từng nghĩ phải chấm dứt hy vọng của cô, phải đối xử với cô xa cách như những cô gái khác. Thế nhưng, thấy cô tỏ ra ngoan ngoãn, chịu an phận, anh lại không nỡ.

Trong ký ức của Cổ An Sinh, Tô Mạch không phải như vậy. Anh nhớ kỹ đánh về cô gái năm xưa dù sợ hãi đến run người nhưng ánh mắt vẫn kiên định, nhớ kỹ lúc cô ôm lấy anh mà khóc nức nở không kiêng dè. Nếu bây giờ cô vẫn như ngày ấy, liệu anh có thích cô không? Có lẽ có. Từ khi bất ngờ gặp lại nhau cho đến hiện tại bốn người thân thiết, anh hầu như không tìm ra được một chút đáng về năm mười ba tuổi nào trên người Tô Mạch.

Cô che giấu quá kỹ, hay anh không đủ tinh tế để nhận ra?

diễn đàn ★ lê ★ quý đôn diễn đàn ★ lê ★ quý đôn

Thật lòng, anh có phần tiếc nuối.

Đáng tiếc không phải em, theo anh tới cuối con đường.

Tô Mạch lần đầu tiên biết chuyện Lập Hạ và Chu Gia Ngôn yêu nhau là vào giờ ra chơi một ngày nọ. Lúc ấy, cô đang giải quyết bài tập Vật lý khó nhằn khiến cô đau đầu suốt mấy ngày qua. Lập Hạ ở đâu đi tới, ngồi cạnh cô, có vẻ như phải đấu tranh tinh thần dữ lắm mới quyết định nói ra.

“Cái gì? Cậu cưỡng hôn Chu Gia Ngôn?”

Tô Mạch không khỏi kinh ngạc thốt lên. Cũng may trong lớp không có nhiều người, nửa tháng nữa là bước vào kỳ thi đại học nên ai nấy đều chăm chỉ “cày bừa”, không có hơi sức đâu mà chú ý tới những chuyện xung quanh. Đáng tiếc, Chu Gia Ngôn và Cố An Sinh từ quán ăn trở về, vừa bước vào cửa thì nghe thấy câu nói của Tô Mạch. Chu Gia Ngôn sững người đứng chôn chân tại chỗ. Cố An Sinh hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, không biết làm thế nào.

Ngày đó, sau khi Tô Mạch tức giận bỏ đi, Cố An Sinh cũng phiền muộn rời khỏi quán, chỉ còn lại hai người ngoài cuộc là Chu Gia Ngôn và Lập Hạ ở lại cãi nhau om sòm. Thậm chí suốt dọc đường từ quán ăn về đến con hẻm nhỏ dẫn vào nhà Lập Hạ, họ vẫn không ngừng tranh cãi.

“Chu Gia Ngôn! Cậu đúng là cái đồ ngu ngốc. Chưa thấy ai đại đột như cậu.”

“Tớ hài lòng với cái ngu của ớ đấy thì sao? Hơn nữa, tớ làm sao biết được Kẹo Sữa thích Cố An Sinh, cậu ấy đã bao giờ nói với tớ đâu. Tớ mà biết thì có đánh chết tớ cũng không bao giờ để nước chảy ruộng ngoài như thế, mà sẽ kiên quyết giúp cậu ấy làm cách mạng, tớ...”

“Xi! Cậu là cái đồ ba hoa, cứ lúc quan trọng thì phá hỏng mọi việc. Ngoài nói lảm ra thì cậu còn tài nào khác nữa đâu! Cậu bị mù à mà không nhìn ra Tô Mạch cực kỳ quan tâm tới Cố An Sinh? Cậu không thấy hai người họ rất hay liếc mắt đưa tình với nhau à?”

“Tớ mà nhìn ra được thì còn ở đây làm gì? Tớ lại chẳng hành nghề thầy bói kiếm sống luôn rồi ấy chứ. Với cả như thế cũng đâu có gì đặc biệt, cậu cũng hay liếc mắt đưa tình với tớ còn gì? Chẳng lẽ cậu thích tớ?”

Bị nói trúng tim đen, Lập Hạ then quá hóa giận, xông lên tát Chu Gia Ngôn một cái. Sau khi định thần lại, không ngờ mình có thể làm thế, cô chột dạ cúi đầu, nhưng không lên tiếng xin lỗi.

Chu Gia Ngôn bất ngờ bị ăn tát, ngây người ra hồi lâu. Chu đại thiếu gia từ nhỏ đến lớn được cưng chiều, làm sao có thể chịu nổi nhục này? Vì thế cậu ta lao đến trước mặt Lập Hạ.

“Lập Hạ, cậu điên à?”

Nghe vậy, Lập Hạ cũng nổi cơn tam bành, cô nàng làm bầm trong miệng mà không biết mình nói cái gì.

“Tớ dù không điên cũng bị cậu làm cho phát điên rồi!...Nói cậu là cái đồ trì độn cậu còn không thừa nhận? Cậu thông minh thì vì sao không nhận ra hai người họ có vấn đề? Cậu thông minh thì vì sao không nhận ra tớ thích cậu?”

Sau đó, cả hai đều im lặng.

Trời tối dần, mãi đến khi Lập Hạ quay đầu đi vào cổng nhà, Chu Gia Ngôn mới gọi cô lại, khẽ nói: “Lập Hạ, tớ thấy, chúng ta vẫn nên là...”.

Không để Chu Gia Ngôn nói hết câu, Lập Hạ đã lao vào người cậu ta.

Đó là một nụ hôn không ngọt ngào, không lãng mạn, không thiên thời địa lợi nhân hòa, thậm chí trong mắt người lớn, nó còn không được gọi là hôn.

Mười giây, hai mươi giây, hoặc là lâu hơn. Hai người dường như quên mất phải hô hấp. Mãi đến khi không thể nín thở nổi nữa, Lập Hạ mới buông tay xuống, trả tự do cho Chu Gia Ngôn.

Chắc chắn đây là lần đầu Lập Hạ được trông thấy vẻ mặt này của Chu Gia Ngôn.

Kinh ngạc? Sợ hãi? Hay ghê tởm?

Cô không có ý định phân tích.

Hai người tựa lưng vào bức tường loang lổ bám đầy dây leo xanh mướt.

Mùa hạ tới thật rồi.

Kỳ thi đại học đến trong căng thẳng. Kết thúc môn thi cuối, Tô Mạch và Cố An Sinh vô tình gặp nhau ngoài cửa lớp. Từ sau sự kiện “ngoài ý muốn” kia, hai người hầu như không nói chuyện với nhau. Tô Mạch nghiêng người nhường Cố An Sinh đi trước, nào ngờ đối phương quay lại, hỏi: “Làm bài thế nào?”.

“À... Tạm được. Vật lý câu cuối làm không ra, chắc sẽ bị mất ít điểm. Cậu thì sao?”

“Cũng tạm, không đến nỗi áp lực lắm. À, tớ vẫn ghi danh vào đại học Q, Hà Huân cũng ủng hộ việc này.”

Cố An Sinh nhìn Tô Mạch, mong muốn trông thấy vẻ vui mừng trong mắt cô. Đáng tiếc, Tô Mạch lại hờ hững đáp: “Đương nhiên, cậu mà chọn trường B thì đúng là nào bị ám IC”.

diiễn~đààn~leê~quyy~đoôn diiễn~đààn~leê~quyy~đoôn
diiễn~đààn~leê~quyy~đoôn

Nói xong, Tô Mạch lè lưỡi, nhõe miệng cười với Cố An Sinh. Biểu hiện này của Tô Mạch, Cố An Sinh lần đầu tiên nhìn thấy. Anh thậm chí còn dùng một cụm từ mà ngay cả bản thân cũng cảm thấy khoa trương để hình dung: cười tươi như hoa. Anh thích nhìn cô như lúc này, dường như đó mới thật sự là Nguyễn Tô Mạch.

Giấy báo điểm được gửi về, không ngoài dự liệu, cả Cố An Sinh và Tô Mạch đều trúng tuyển đại học Q. Trước đó, Lập Hạ và Chu Gia Ngôn cũng đã bàn bạc, muốn cả bốn người cùng học ở thành phố B. Lực học của Lập Hạ và Chu Gia Ngôn tương đương nhau, điểm thu của cô cũng chỉ nhỉnh hơn điểm sàn mười chín điểm, điền nguyện vọng vào một ngành không quá hot của trường đại học B có vẻ khá nguy hiểm, nhưng may là vẫn đỗ.

Vậy mà xem hết cả bảng danh sách dài dằng dặc, Lập Hạ vẫn không thấy tên Chu Gia Ngôn. Cô không tin cậu ta trượt, cho rằng nhất định mình đã bỏ sót nên tìm lại một lượt nữa. Mắt không dám chớp lấy một cái, đến lúc xem xong thì đỏ ửng lên.

Lớp trưởng Trần Tư Mẫn đứng bên cạnh cười nói: “Lập Hạ, cậu đừng tìm nữa! Chu Gia Ngôn không hề điền nguyện vọng”.

Câu nói này như tiếng sấm nổ ùng trong đầu Lập Hạ. Cô hỏi Trần Tư Mẫn có phải đã nhầm lẫn rồi không, nhưng Trần Tư Mẫn lại nheo mắt nhìn cô, đáp: “Chẳng phải cậu rất thân với Chu Gia Ngôn sao? Hôm trước tớ đến văn phòng lấy phiếu nguyện vọng, nghe thấy cậu ấy nói chuyện với thầy Hữu mà. Cậu không biết Chu Gia Ngôn sẽ đi Anh du học à? Tưởng cậu có bản lĩnh giữ chân được “con rùa vàng” ấy chứ!”.

Từ sau khi xác định mối quan hệ, Lập Hạ hoàn toàn vô tư thể hiện sự quan tâm đặc biệt của mình đối với Chu Gia Ngôn ở trên lớp. Đôi khi, Chu Gia

Ngôn cảm thấy phiền phức, trốn tránh Lập Hạ càng xa càng tốt. Thế nhưng, Lập Hạ lúc nào cũng bám lấy Chu Gia Ngôn như hình với bóng. Những người tinh ý đều nhận ra mối quan hệ không bình thường giữa họ, vậy mà tình cảm ấy lúc này dường như trở thành trò cười cho người khác.

Lập Hạ tức giận nhìn Trần Tư Mẫn, cười khẩy: “Cậu nghĩ ai cũng như cậu chắc? Thôi cái trò giả vờ giả vịt ấy đi. Cậu có ý đồ với Chu Gia Ngôn chẳng phải ngày một ngày hai gì, người khác không biết nhưng tôi thừa hiểu. Đúng đấy, tôi không có bản lĩnh đấy, sao nào? Cậu thì bản lĩnh lớn lắm, thùng rỗng kêu to, cậu có dát vàng lên mặt người ta cũng chẳng thêm đâu.”

Thấy tình hình không ổn, Tô Mạch vội vàng chạy đến kéo Lập Hạ lùi lại.

Trần Tư Mẫn bị nói trúng tim đen, tức giận đến run cả người. Lúc này, phía sau vang lên một tiếng ho khan, Lập Hạ quay đầu lại, bắt gặp Chu Gia Ngôn đang đứng cạnh Cố An Sinh.

Chu Gia Ngôn lảng lảng tránh né ánh mắt của Lập Hạ. Chẳng cần hỏi, Lập Hạ cũng biết được câu trả lời.

Cô bình thản ra khỏi phòng học, đi qua sân bóng rổ, sân bóng đá. Học sinh lớp mười hai đang luyện tập, tiếng bóng đập vào bảng rổ vang lên không dứt. Lập Hạ như trông thấy cảnh tượng quen thuộc, cô và Tô Mạch ngồi ở khác đài ăn kem, Chu Gia Ngôn đứng trên sân vận động, cười vô tư.

Có thứ chất lỏng rơi xuống tí tách từng giọt. Lập Hạ nghe rõ mồn một.

Cô cảm thấy mình không hề sai. Thích một người thì có gì sai chứ? Để được như ngày hôm nay, cô đã phải lấy bao nhiêu dũng khí để từ bỏ cả lòng tự tôn của bản thân.

Chương 5: CHƯƠNG 5

Trừ sự kiện ngoài ý muốn kia, hai người không hề có bất cứ cử chỉ thân mật nào, không nắm tay, không một câu “chúc ngủ ngon”, không một câu “tan học tớ đợi cậu”. Cho dù Lập Hạ có tỏ ra chủ động và nhiệt tình đến đâu thì Chu Gia Ngôn cũng đều tránh né. Không phải Lập Hạ không cảm nhận được điều đó, chỉ là cô lựa chọn vờ như không biết. Đã rất nhiều lần cô nổi giận, muốn mắng chửi Chu Gia Ngôn, nhưng rồi cuối cùng cô cũng nhẫn nhịn được, cô chỉ muốn đối xử thật tốt với Chu Gia Ngôn, đáng tiếc cậu ta chẳng hề thích cái tốt ấy.

Đám người đứng trước bảng thông báo dần tản đi. Cố An Sinh và Hà Huân đi cùng nhau, chỉ còn lại Tô Mạch đứng lại với Chu Gia Ngôn. Những điều Lập Hạ muốn biết mà không dám lên tiếng hỏi, Tô Mạch muốn giúp cô ấy tìm hiểu cho rõ ràng. Nhưng hiện giờ cô cũng đã quên mất mình từng hỏi những gì, cô chỉ ngớ giọng nói trầm âm của Chu Gia Ngôn ngày ấy.

“Tớ thích cậu ấy, nhưng mỗi người đều có con đường riêng của mình. Cậu ấy có ước mơ, tớ cũng có.”

....

“Hơn nữa, gia đình tớ chắc chắn sẽ không đồng ý cho tớ qua lại với con gái của một gia đình viên chức bình thường. Tô Mạch, những điều thực tế phũ phàng này, cậu chưa hiểu đâu.”

...

“Nếu đã không thể cho Lập Hạ thứ mà cậu ấy muốn thì không nên làm lỡ dở cuộc đời cậu ấy, đúng không?”

Tô Mạch không nói gì. Cô nghĩ, mình không có tư cách lên tiếng trong chuyện này. Thủy tinh trong suốt bị nhiễm ánh hoàng hôn của mùa hạ, xung quanh tiếng nói cười vẫn vang lên giòn giã, ve trên cây không ngừng kêu, tựa như đang thay cô trả lời: biết rồi, biết rồi.

Kỳ nghỉ hè cuối cùng của thời học sinh, Chu Gia Ngôn cũng chào đón sinh nhật thứ mười tám của mình. Bố mẹ cậu ta vội vã từ thành phố B trở về, tổ chức tiệc sinh nhật hoành tráng cho con trai. Tô Mạch định về quê luôn thì

bất ngờ nhận được thiệp mời của Chu Gia Ngôn. Nghe nói Cố An Sinh và Hà Huân cũng tham dự, cô rất muốn từ chối.

Chu Gia Ngôn liếc mắt một cái đã nhìn ra sự chần chừ của Tô Mạch, bèn nói: “Coi như cậu đến cùng Lập Hạ đi, tớ mời cả cậu ấy nữa. Dù gì chúng ta cũng là “bộ tứ siêu đẳng”, bạn bè với nhau không thể nói bỏ là bỏ được, vì thế cả ba đứa đều phải có mặt. Hơn nữa, cậu mà không đến thì Lập Hạ sẽ giết tớ mất.”

Chu Gia Ngôn khuyên nhủ một hồi, cuối cùng Tô Mạch cũng đồng ý.

Ngay sau hôm biết điểm thi đại học, Chu Gia Ngôn đã đi lấy visa. Trên đường về nhà, ngang qua con ngõ nhỏ quen thuộc kia, cậu liền kêu tài xế dừng xe. Cậu cảm thấy mình còn nợ Lập Hạ một lời giải thích.

Đứng ngoài cổng chần chừ một lúc lâu thì Chu Gia Ngôn trông thấy Lập Hạ ra ngoài đổ rác. Cô mặc chiếc áo phông cộc tay màu vàng, đằng trước có hình Doraemon đang nhếch môi cười. Lần đầu tiên cậu trông thấy cô mặc trang phục kiểu này, còn nhớ khi trời vừa sang hè, cậu đã pha trò trêu chọc cô: “Lập Hạ, ai không biết thì tưởng cậu còn trẻ con, nhưng thực ra cậu già đầu rồi mà còn thích cưa sừng làm nghệ!”. Lúc ấy, Lập Hạ đã giơ chân lên định đạp cậu.

Trong ký ức, có vô số lần cô vờ như muốn đánh cậu nhưng thật sự xuống tay chỉ có hai lần. Lần đầu tiên là cái tát ở quán ăn, sau đó là một buổi chiều tối, Lập Hạ quay lại lớp để lấy tập đề thi mẫu, vừa ra khỏi cổng trường thì trông thấy Chu Gia Ngôn đi cùng một đám du côn, trong tay cầm điều thuốc đang hút dở. Hôm ấy, Lập Hạ thực sự đã nổi giận, hét lên một tiếng “Chu Gia Ngôn!” rồi lập tức lao đến định cướp điều thuốc. Chu Gia Ngôn giật nảy mình, sau khi nhìn kỹ đối phương là ai, bèn giơ điều thuốc lên cao. Lập Hạ cố gắng mấy lần không lấy được, tức giận muốn đánh người, nhưng Chu Gia Ngôn đã nhanh nhẹn tóm lấy cổ tay cô. Điều thuốc chọc vào da khiến Lập Hạ đau đớn kêu lên một tiếng. Chu Gia Ngôn hốt hoảng ném điều thuốc đi, vô thức kéo cô vào lòng, lo lắng hỏi: “Sao không? Sao không?”.

Đó là lần đầu tiên Lập Hạ cảm nhận được cái ôm ấm áp của Chu Gia Ngôn.

Lúc ấy, Chu Gia Ngôn kiên quyết muốn đưa cô tới bệnh viện xử lý vết bỏng, tránh để lại sẹo. Nhưng cô nói: “Thế càng tốt, sau này nếu cậu dám bắt nạt tớ, tớ sẽ dùng vết sẹo này đến tòa án tố cáo cậu tội ngược đãi.” Thấy Lập Hạ còn vui vẻ tranh cãi với mình như thế, cậu mới yên tâm phần nào.

Đang chìm đắm trong hồi ức, Chu Gia Ngôn không hề hay biết Lập Hạ đã đi tới trước mắt mình.

Hai người im lặng rất lâu, mãi đến khi tài xế ở đằng xa lên tiếng gọi: “Cậu chủ!”, Lập Hạ mới mở miệng: “Cậu tìm tớ?”.

Chu Gia Ngôn sống sờ một lát mới trả lời: “Ừ, tớ đến tìm cậu.”

Rồi sao nữa?

ᠪᠳᠡᠢᠨ-ᠳᠠᠨ-ᠯᠡ-ᠪᠤᠭᠦᠳᠣᠨ ᠪᠳᠡᠢᠨ-ᠳᠠᠨ-ᠯᠡ-ᠪᠤᠭᠦᠳᠣᠨ ᠪᠳᠡᠢᠨ-ᠳᠠᠨ-ᠯᠡ-ᠪᠤᠭᠦᠳᠣᠨ

“Lập Hạ, không phải tớ thích cậu, cũng không phải tớ vô trách nhiệm muốn bỏ đi mà không nói một tiếng.”

Lập Hạ nhớ rõ ngày ấy, trong lúc nói chuyện, Chu Gia Ngôn bất giác liếc nhìn xuống tay cô, nơi có vết sẹo do cậu tạo ra.

Cuối cùng thì sao?

Thời gian như ngừng trôi. Rất lâu. Lâu như cả một thế kỷ đã đi qua. Đối phương dừng như sắp đưa ra một quyết định quan trọng, còn cô, đứng đó chờ tuyên án.

“Lập Ha! Tớ...Hay là, tớ không đi nữa?”

Trong khoảnh khắc nhận thấy sự biến đổi trên nét mặt cô, Chu Gia Ngôn liền thay đổi quyết định. Cậu đột nhiên muốn dừng cảm một lần vì chính mình. Cậu không rõ bản thân thích cô gá này nhiều đến đâu, cũng không phải thiếu cô thì không sống nổi. Cậu chỉ đơn giản không muốn cuộc sống của mình thiếu vắng sự tồn tại của cô, bởi lẽ cậu đã quen thuộc với việc đấu khẩu cùng cô mỗi ngày.

Nói xong, Chu Gia Ngôn lấy tấm visa trong balô ra định xé, nhưng Lập Hạ đã kịp thời lao đến giữ tay cậu.

Cố gắng không cho ánh nhìn nhòe đi, trong đầu cô chợt xuất hiện câu nói kia: anh đưa tôi lên thiên đường, rồi lại khiến tôi rơi xuống địa ngục.

“Chu Gia Ngôn! Tớ có một câu hỏi.”

“Cậu hỏi đi!”

“Vì sao cậu làm như vậy?”

Không ngờ cô sẽ hỏi thế, Chu Gia Ngôn hơi ngây người. Nhưng một giây sau, cậu quay đầu đi, ngược ngùng nói: “An Sinh nói, từ bỏ cậu, tớ sẽ hối hận. Tớ không muốn bản thân phải hối hận”.

Tâm tư của mình nhưng lại dùng lời người khác để làm cái cớ. Đây rõ ràng không phải đáp án mà Lập Hạ muốn nghe. Thế nhưng, ẩn ý trong đó, cô hoàn toàn hiểu được. Mấy chữ kia có nói ra hay không cũng đâu quan trọng? Chỉ cần cậu nguyện lòng bày tỏ để cô có thể hiểu.

Lần tiếp theo Tô Mạch gặp Lập Hạ chính là vào ngày sinh nhật của Chu Gia Ngôn.

Hôm đó, Lập Hạ chạy tới tìm cô hỏi về chuyện mặc gì đi dự tiệc. Những sự kiện kiểu này, chắc chắn mọi người đều sẽ ăn mặc rất đẹp, hai người không thể cứ mặc áo phông quần jean như thường ngày được. Đầu đầu suy nghĩ một hồi, Tô Mạch chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng lục tung tủ đồ lên tìm, may sao thấy được hai chiếc váy mà mẹ chuẩn bị cho cô từ khi cô chuyển tới trường Trường Long Thất, kiểu dáng khác nhau nhưng đều là màu đỏ thắm. Một chiếc có ren ở vạt váy, dài ngắn không đồng đều, chiếc còn lại truyền thống hơn, bên hông có gắn nơ con bướm nho nhỏ, trông rất đáng yêu.

Vì màu sắc quá sặc sỡ nên Tô Mạch không có ý định dùng tới, thậm chí còn chẳng buồn lôi ra khỏi hòm. Nếu không phải đi dự sinh nhật Chu Gia Ngôn, e rằng cô đã quên mất sự tồn tại của chúng.

Lập Hạ vừa trông thấy chiếc váy gọi cảm kia, hai mắt sáng rực lên. Cô đứng trước gương mà ngắm nghía, miệng lẩm bẩm: “Tô Mạch, cậu dám cất giấu nhiều bảo bối thế này hả?”.

diễn đàn học tập uy tín dành cho học sinh và giáo viên

Dưới sự quan sát của Tô Mạch, Lập Hạ vừa nỗ lực kéo chiếc khóa váy lên, vừa than thở: “Mẹ cậu hỏi trẻ vóc dáng đẹp lắm phải không? Tớ thấy tớ không béo mà sao mặc không vừa thế này? Mau ra kéo giúp tớ!”.

Nếu có thể dùng độ nông sâu của thùng nước để hình dung việc thích một

người thì ngay khi cảm nhận được sự lạnh lùng của Chu Gia Ngôn đối với mình, Lập Hạ đã vô cùng thất vọng, thùng nước ấy như bị rò rỉ, vơi đi từng chút, từng chút một. Nhưng lúc cậu ta xuất hiện trước mặt cô, nói với cô rằng: “Lập Hạ, tớ không đi nữa”, niềm hạnh phúc lại ngập tràn trong lòng cô. Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì đi nữa, sự thật vẫn là cậu ta vì cô mà quyết định, nghĩ vậy, Lập Hạ đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Còn điều gì cảm động hơn năm chữ “tôi cam lòng vì em”?

Lập Hạ và Tô Mạch cùng nhau tới nhà Chu Gia Ngôn, lúc đi qua vườn hoa nhỏ, chuẩn bị vào nhà thì bắt gặp Cố An Sinh và Hà Huân. Hai người họ vừa đi vừa vui vẻ nói cười. Cố An Sinh mặc áo sơ mi cộc tay màu trắng, Hà Huân tuy có trang điểm nhẹ nhưng cũng chỉ mặc rất đơn giản, áo tay lỡ phối với quần soóc, để lộ đôi chân dài xinh đẹp. Cô nàng thấp hơn Cố An Sinh nửa cái đầu, thoạt nhìn hai người họ đúng là một đôi trai tài gái sắc.

Cố An Sinh mãi nói chuyện với Hà Huân, suýt nữa đụng phải Lập Hạ và Tô Mạch. Anh đứng lại, ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng qua sự xấu hổ nhưng rất nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường.

Hà Huân đứng bên cạnh liếc nhìn đi chỗ khác tỏ ý khinh miệt. Người khác có thể không nhận ra nhưng Tô Mạch thì thấy rất rõ ràng, bởi lẽ trong lòng cô vẫn đang âm thầm so sánh bản thân với Hà Huân.

Khuôn mặt? Ừ thì duyên hơn.

Vóc dáng? Cao như thế làm gì, cô không cần!

Làn da? Ngày nào cũng dùng sữa rửa mặt làm gì chứ?

Còn có, ánh mắt!

Cô ta cho rằng cô ta là ai mà dùng ánh mắt ấy nhìn mình chứ?

Lập Hạ cầm lấy tay Tô Mạch, cảm nhận được rõ ràng cơ thể bạn mình run lên. Cho rằng gặp Cố An Sinh ở đây khiến Tô Mạch căng thẳng, Lập Hạ liền kéo cô đi, miệng lẩm bẩm: “Có phải làm việc gì khuất tất không dám nhìn người khác đâu? Sao cậu phải sợ sệt như thế? Thật là phụ lòng bộ trang phục hôm nay. Không phải chỉ là một đôi nam nữ thôi sao? Đây đường chỗ nào chẳng có, nếu gặp ai mà cậu cũng thế này, không sợ bản thân sẽ chết non à?”.

Tô Mạch chỉ cảm thấy một đàn quạ đen vừa bay qua đầu, vội vàng kéo Lập Hạ chạy vào trong nhà.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Vào cửa, Tô Mạch mới hiểu vì sao Cố An Sinh và Hà Huân lại nhìn mình bằng ánh mắt đó. Bởi lẽ, không ai ăn mặc kiểu cách giống hai cô, mọi người đều mặc quần áo bình thường, cùng lắm là trang điểm nhẹ nhàng một chút hoặc thay đổi kiểu tóc. Lập Hạ cũng ngẩn ra, hồi lâu mới định thần lại. Cô nhìn Chu Gia Ngôn đang đứng nói chuyện vui vẻ với một đám người, khẽ gọi mấy tiếng.

Chu Gia Ngôn quay đầu, trông thấy hai cô liền tùm tùm cười. Những người xung quanh nhìn Tô Mạch và Lập Hạ bằng ánh mắt kinh ngạc, cuối cùng Chu Gia Ngôn không nhịn nổi nữa đành cười ra tiếng, hai tay ôm mặt. Anh chạy tới bên cạnh Tô Mạch và Lập Hạ, ngẩn ngía một lát, định nói lại thôi. Lập Hạ cố gắng nén cơn giận, nhỏ giọng giải thích với Chu Gia Ngôn rằng mình và Tô Mạch không kịp chuẩn bị quà sinh nhật, đành đến dự trước rồi quà sẽ tặng sau. Nào ngờ, Chu Gia Ngôn lại nói: “Lập Hạ, đây đã là món quà vô cùng đặc biệt rồi”.

Dứt lời, Chu Gia Ngôn cười rộ lên. Lập Hạ giơ tay định đám, nhưng Chu Gia Ngôn đã kịp tránh, sau đó cậu đột ngột tóm lấy tay cô. Còn chưa hết ngạc nhiên Lập Hạ đã thấy Chu Gia Ngôn hơi nghiêng người, thò tay vào túi quần lấy ra một vật rất nhỏ, giơ lên trước mặt cô. Một chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản, hoa văn chạm rồng, dòng chữ PT995 được khắc ở phía trong đã cho thấy mức độ xa xỉ của nó. Xem ra thứ đồ bằng bạch kim này luôn luôn được dùng để tượng trưng cho tình yêu.

Tô Mạch kinh ngạc che miệng lại, mắt tròn xoe nhìn hai người họ: “Hai... hai cậu...”, nhưng ngay sau đó cô đã kịp tự trấn an bản thân, cười nói: “Như vậy cũng tốt”.

Lập Hạ bây giờ chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, sự việc đến quá bất ngờ khiến cô nhất thời không thể tiếp nhận. Cô rút tay lại theo phản xạ, rất sợ đây chỉ là một giấc mơ. Cô nghĩ, có lẽ lúc này Thượng Đế đang ngủ quên, cho nên mới để cô trông thấy ảo giác.

Thấy Lập Hạ chần chừ, Chu Gia Ngôn vội nắm chặt tay cô, ánh mắt kiên định: “Cơ hội chỉ có một lần, không nên bỏ lỡ. Lập Hạ, cậu không muốn?”.

Sao lại không muốn chứ? Trong mơ cô cũng thấy cảnh tượng này cơ mà. Cô

muốn, rất muốn.

Mãi đến khi Chu Gia Ngôn giả vờ thu tay về, Lập Hạ mới cuống quýt nhảy lên giăng lấy chiếc nhẫn trong tay cậu. Cô ngẩng đầu, thận trọng hỏi: “Suy nghĩ kỹ chưa? Tớ mà đã đeo nó thì cả đời này tớ sẽ dính lấy cậu như keo 502 luôn đấy”.

“Nếu cậu không dính chặt lấy tớ thì tớ sẽ dính chặt lấy cậu”.

“Không phải hồ thẹn, không phải kích động? Cậu chắc chắn lúc này rất lý trí?”

“Thực ra tớ cũng không hiểu vì sao muốn giữ cậu bên mình. Tớ chỉ biết, hiện tại tớ muốn làm như vậy”.

“Chu Gia Ngôn, cậu thật lòng muốn?”

“Thật lòng.”

Thận trọng như đang ở trong hôn lễ, chàng trai cầm lấy tay cô gái, không hề do dự mà đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

“Lập Hạ, sau này nếu không có tiền làm đám cưới, chỉ cần hai chúng ta mỗi người vài đồng, đến cục dân chính đăng ký kết hôn là được”.

Nghe vậy, gương mặt đang căng thẳng của Lập Hạ liền giãn ra, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Suy nghĩ khi ấy sao mà quá đơn giản đơn, cho rằng một cái nắm tay chính là chuyện cả đời.

Thấy ánh mắt dò xét của mọi người, Tô Mạch rốt cuộc cũng phải lên tiếng chấm dứt màn tỏ tình lãng mạn này: “Chu Gia Ngôn... cậu nghĩ cách để bọn tớ đi thay đồ trước đã”.

Bây giờ, Chu Gia Ngôn mới chợt nhớ đến cô em gái song sinh của mình. Cậu vội vàng chạy vào phòng em gái, lấy hai bộ quần áo trang nhã, rồi gọi Tô Mạch và Lập Hạ lên gác thay đồ.

Thế nhưng hai người vừa chạy lên tới đầu cầu thang tầng hai thì đụng phải một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi. Tô Mạch cuống quýt cúi đầu nói xin

lỗi, đang định kéo Lập Hạ đi tiếp thì nghe thấy đôi phương lên tiếng: “Cháu là Lập Hạ? Cô có thể nói chuyện với cháu một lát được không? Cô họ Hoa, là mẹ của Gia Ngôn.”

Xem ra, chuyện hai người yêu nhau đã bị mẹ của Chu Gia Ngôn biết được từ lâu. Lập Hạ căng thẳng đến nỗi mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay. Tô Mạch phóng ánh mắt động viên về phía cô bạn, sau đó cầm quần áo một mình đi trước.

Phòng nào? Bên trái hay bên phải? Tô Mạch đứng ngoài cửa đắn đo hồi lâu. Ban nãy Chu Gia Ngôn nói gì, cô đều đã quên cả. Thôi cứ vào bừa vậy, giờ này mọi người đều ở tầng một, chắc không ai để ý tới cô.

diễn đàn lê quý ông diễn đàn lê quý ông

Thế là Tô Mạch mở cửa vào phòng. Căn phòng tối đen, chỉ có ánh đèn đường yếu ớt len lỏi qua ô cửa sổ chiếu vào bên trong. Tường sơn màu vàng nhạt, rất nữ tính, có lẽ đây là phòng của em gái Chu Gia Ngôn. Nghĩ vậy, Tô Mạch càng yên tâm hơn, cô không bật đèn, đứng trước một tấm gương lớn nhanh chóng thay quần áo.

Cô chỉ thầm mong thần không biết quỷ không hay, dù sao thì cũng là cô tự ý vào phòng người khác khi chưa được cho phép, bị phát hiện sẽ rất khó giải thích.

Ấy vậy mà, Tô Mạch vừa mới mặc quần áo xong, đang định ra khỏi phòng thì đèn bỗng bật sáng. Cô giật bắn mình, quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông lạ hoắc đứng bên cạnh công tắc điện.

Anh ta mặc áo sơ mi trắng khoác vest đen bên ngoài. Nếu không phải điều hòa đang chạy, Tô Mạch thật sự lo lắng anh ta sẽ bị rôm sảy.

Cổ áo anh ta không cài khuy để lộ ra khuôn ngực quyến rũ. Đôi mắt sâu thẳm đang nhìn chằm chằm cô. Không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Mạch cảm thấy anh ta đang cười mình. Cô nuốt khan, chợt nhớ Lập Hạ từng nhận xét Chu Gia Ngôn có ánh mắt đào hoa. Giờ phút này, Tô Mạch chỉ muốn lao đi tìm Lập Hạ để nói với cô ấy rằng: “Cậu sai rồi, đào hoa thực sự phải như người đang đứng trước mặt tớ đây này”.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, gương mặt của Chu Gia Ngôn vẫn đậm chất trẻ con, còn người đàn ông này rất cương nghị, thế nhưng vẫn phảng

phát một vẻ đẹp dịu dàng.

Tô Mạch không thể không thừa nhận, anh ta rất đẹp trai.

Cô chợt cảm thấy khinh bỉ bản thân giờ này vẫn còn tâm trạng để quan sát diện mạo đối phương. Nếu đoán không nhầm, ban nãy khi cô thay đồ, cái tên “cuồng nhìn trộm” này đã thấy tất cả.

May mà cô không bật đèn, chắc là... không nhìn thấy nhiều đâu...

Mặc dù tự trấn an bản thân như thế, nhưng nếu anh ta thừa nhận đã nhìn thấy tất cả, Tô Mạch dám chắc mình sẽ bật khóc ngay tức thì.

“Vừa nãy...anh đều thấy cả rồi?”

Người đàn ông kia tựa lưng vào tường, vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không có ý định nói xin lỗi.

“Đương nhiên.”

Giọng điệu lười nhác của anh ta giống như đang chứng minh: tôi không có hứng thú với cô.

Tô Mạch thở phào, xoa ngực để trấn tĩnh trái tim đang đập thành thịch của mình. Ngay lập tức, giọng nói trầm ấm đầy nam tính kia lại vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

“Nhưng mà tôi nhìn thấy cũng như không!”

Phản ứng đầu tiên của Tô Mạch là cúi đầu nhìn người mình. Đâu đến nỗi tệ như thế chứ? Cái nên có cũng có đủ rồi, chẳng qua không được coi là đường cong chữ S mà thôi.

Nghe thấy tiếng cười xùy giễu cợt, mặt cô nóng ran. Nếu như giết người không phạm pháp, cô nhất định sẽ giết chết người đàn ông này.

Tần Sở sống hai mươi ba năm nay, bây giờ mới biết hóa ra vẻ mặt con người ta có thể biến hóa nhiều kiểu chỉ trong vòng mười giây. Nhìn cô gái trước mặt, anh cảm thấy vô cùng buồn cười. Rõ ràng cô tức giận muốn chết, nhưng chỉ có thể dùng ánh mắt để trừng trị anh.

Tần Sở đột nhiên có hứng thú muốn xem xem sức chịu đựng của cô gái này lớn đến cỡ nào. Anh vươn tay tóm lấy Tô Mạch.

“Có hai lựa chọn. Một, tất cả mọi người ở tầng một sẽ biết có người lén lút mò vào phòng ngủ của chủ nhà, bị bắt quả tang. Hai...”

Tần Sở hất cằm, đánh mắt về phía chiếc váy vừa bị Tô Mạch thay ra.

“Em mặc lại váy, xuống dưới kia khiêu vũ cùng tôi.”

Tô Mạch tức giận cười khẩy: “Bỏ tay ra. Anh đừng quên chính anh cũng mò vào phòng chủ nhà. Hơn nữa, tôi chỉ vào để thay quần áo, nếu cần nhân chứng, có người làm chứng cho tôi”.

Tần Sở bật cười: “Thế nếu tôi không phải người ngoài, mà chủ nhân căn phòng này chính là vợ tương lai của tôi thì sao?”.

Nghe vậy, Tô Mạch có phần hụt hẫng.

d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn.d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn.

Cô cũng không thể ngờ rằng, tương lai có một ngày, người đàn ông này khoác tay một cô gái xinh đẹp, đi lướt qua cô như hai kẻ xa lạ. Lúc ấy, trong đầu cô chỉ có năm chữ: Tần Sở, đồ khốn kiếp.

Tần Sở được đà lấn tới: “Nếu tôi không nhìn nhầm, vừa rồi em có vẻ tiếc nuối? Haha... đừng nói là trúng tiếng sét ái tình với tôi rồi nhé?”.

Vừa nói, anh vừa cúi đầu về phía trước, kề sát vào mặt cô.

Tô Mạch quả nhiên có cảm giác bị điện giật, nhưng nỗi sợ hãi vẫn chiếm nhiều hơn, cô chỉ có thể dùng sự phẫn nộ để che giấu cảm xúc hiện tại: “Ừ đấy. Tôi trúng tiếng sét ái tình đấy, anh thả tôi ra được chưa?”.

Cô càng vùng vẫy, Tần Sở càng giữ chặt. Trò chơi bắt đầu và kết thúc chỉ có thể do anh quyết định.

Thấy đôi phương đứng sừng sững trước lối đi, không để lộ một khe hở nào cho mình lách, Tô Mạch cố sức đẩy. Đáng tiếc, sức lực nhỏ bé của cô không thể làm xoay chuyển tình thế.

Tần Sở đột nhiên mỉm cười, nụ cười có thể làm tan chảy trái tim của bất cứ cô gái nào.

Nỗi bất an trong lòng Tô Mạch càng thêm lớn.

Bỗng Tần Sở cầm cổ tay cô, kéo vào trong góc phòng và dừng trước một ngăn tủ. Anh bừa không chế cô vừa lấy sợi dây chuyền trong hộp ra, bỏ vào túi áo cô.

“Giờ thì em nghĩ xem mình có thể thoát thân an toàn nổi không? Mất dây chuyền, bạn gái tôi sẽ tin tưởng tôi hay em?”.

Tên khốn này thật vô liêm sỉ, không đạt được mục đích thì không chịu từ bỏ!

Đó là ấn tượng đầu tiên của Tô Mạch đối với Tần Sở.

Cô không biết vì sao người đàn ông này không chịu buông tha mình, cô đâu có gây sự gì với anh ta? Rõ ràng là anh ta vô đạo đức nhìn lên cô, cô còn chưa truy cứu chuyện này!

Phải làm sao đây?

Kháng cự đến hơi thở cuối cùng? Như thế chắc chắn sẽ khiến Chu Gia Ngôn khó xử.

Đầu hàng vô điều kiện? Không được, Cố An Sinh cũng có mặt, nếu trông thấy cô khiêu vũ cùng một người đàn ông xa lạ, ngộ nhỡ cho rằng cô là một người dễ dãi, tùy tiện thì sao?

Quan trọng nhất là: cô không biết khiêu vũ!

Tô Mạch còn đang mãi nghĩ cách thì đã bị Tần Sở lôi ra phía ngoài.

“Cho em mười phút, “cô bé Lọ Lem” của tôi!”

Bốn chữ “cô bé Lọ Lem” kèm với giọng điệu làm nũng ngọt ngào khiến hai má Tô Mạch thoáng cái đỏ như gấc.

Nếu sớm biết đây là khởi đầu của cơn ác mộng thì có đánh chết Tô Mạch cũng không mặc chiếc váy đỏ rực này đến dự sinh nhật Chu Gia Ngôn. Cùng lắm thì mất mặt một lần, còn hơn là bây giờ bị lâm vào đường cùng.

Chương 7: CHƯƠNG 7

Lúc này ở một gian phòng khác, cũng đang diễn ra sự việc làm chuyển ngoặt cuộc đời của một người.

Lập Hạ rất căng thẳng, cảm giác căng thẳng hoàn toàn khác với khi cô biết mình thích Chu Gia Ngôn. Khi đó, cô cho rằng mình và Chu Gia Ngôn không cách biệt gì nhiều, anh không phải thiên thần, mà là một người bình thường tồn tại chân thật bên cạnh cô nhưng có thể khiến cô ngưỡng mộ, khiến cô rung động.

Còn giờ phút này, đối diện với người phụ nữ tên Hoa Hội, Lập Hạ cảm thấy áp lực vô cùng lớn, đến nỗi cơ thể cô không ngừng run rẩy. Ngay cả khi cưỡng hôn Chu Gia Ngôn, cô cũng không run đến mức ấy. Cô rất sợ mình nói sai câu gì, sẽ đập tan giấc mộng đẹp vừa mới bắt đầu.

Hoa Hội có vẻ không muốn tốn lời với Lập Hạ. Vừa mới bắt đầu, bà ta đã chẳng nói chẳng rằng, giờ ra tờ chi phiếu trị giá hai mươi vạn tệ.

Lập Hạ chau mày: “Cô làm gì thế ạ?”

Bấy giờ, Hoa Hội mới nói bằng giọng khinh khỉnh: “Cháu tử mĩ nghĩ lại cho tôi, Gia Ngôn là con trai tôi, nó ở trường làm những gì làm sao qua nổi mắt tôi? Cháu là con gái gia đình tử tế, vì sao lại không biết vô liêm sỉ như vậy?”.

Vừa nghe, Lập Hạ đã biết ngay Hoa Hội đang nhắc đến vụ việc “cưỡng hôn” kia, ý tứ rõ ràng là con trai bà ta bị hại.

Vũ trụ nhỏ bé của Lập Hạ gần như nổ tung, cô muốn mở miệng phản bác, nhưng may mắn là lời sắp thốt ra đã kịp thời bị lý trí ngăn lại. Ý thức được người trước mặt là mẹ của Chu Gia Ngôn, Lập Hạ cố gắng kìm nén nổi tức giận.

“Cô Hoa, cô không tán thành cách làm của cháu, cháu hoàn toàn hiểu. Nhưng cháu tin là cô cũng từng có một thời kích động như vậy. Yêu một người, lúc nào cũng muốn được ở bên người ấy, muốn mọi thứ tốt nhất cho người ấy. Cháu chỉ biến nỗi kích động ấy thành hành động mà thôi.”

Hoa Hội không đếm xỉa tới lý do của Lập Hạ.

“Tôi biết vào tuổi các cháu kiểu gì cũng không tránh được chuyện có tình cảm với nhau. Nhưng mà tôi phải nói cho cháu hay, cháu không phải đối tượng của Chu Gia Ngôn. Tôi làm mẹ, tôi hiểu rõ con trai mình. Tương lai của hai đứa thế nào tôi hoàn toàn có thể nhìn thấu, chia tay là chuyện sớm muộn. Vì sao không nhân lúc tình cảm còn chưa quá sâu đậm mà kết thúc đi?”

Lập Hạ mỉm cười châm chọc: “Vậy cô cho rằng nhân tài như thế nào mới phù hợp với cậu con trai quý tử của cô ạ?”.

Hoa Hội dường như đã sớm đoán được Lập Hạ sẽ hỏi điều này.

“Đừng có giở chữ nghĩa ra mà phản bác tôi. Con trai tôi có phải quý tử hay không không cần cháu bình phẩm, cháu không có tư cách. Mẹ cháu chỉ là người làm công trong một quán ăn bình thường, bố cháu lĩnh đồng lương cùn con của một công ty sắp phá sản đến nơi để sống qua ngày. Cháu có thể vào học ở Trường Long Thủy, ngoài cái thành tích học tập của cháu ra, không biết bố cháu đã phải chạy vay xin xỏ bao nhiêu cửa. Cho dù thế nào đi chăng nữa, chúng tôi cũng không chấp nhận một người có gia cảnh như cháu. Nếu biết tự lượng sức mình thì cháu nên giữ khoảng cách với những thứ vốn không thuộc về mình.”

Lập Hạ xưa nay chưa từng nghĩ nghề nghiệp của bố mẹ mình có gì đáng xấu hổ. Ngay cả lúc nghe Hoa Hội nói những lời kia, cô cũng không cảm thấy đúng. Con người sinh ra đều có số mệnh, phú quý tại trời. Nhưng cô không thể không thừa nhận, sâu trong đáy lòng mình vẫn có một chút tự ti. Trước giờ cô luôn cho rằng, Chu Gia Ngôn không phải thiên thần, hiện giờ cô mới phát hiện, tất cả là do bản thân trốn tránh, không chịu thừa nhận sự thật mà thôi.

Thế nhưng, cô đã nắm được tay anh rồi, chẳng có lý gì lại dễ dàng buông xuôi. Khoảnh khắc Chu Gia Ngôn nói: “Tớ không đi nữa”, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất: bên nhau đến đầu bạc răng long.

Nhìn thái độ cao ngạo của Hoa Hội, Lập Hạ cố gắng đè nén nỗi chua xót trong lòng. Cô cười chế giễu, thầm nghĩ, nếu mình thật sự kết hôn với Chu Gia Ngôn, người phụ nữ này liệu có tức đến chết hay không? Bà ta còn chưa biết Lập Hạ cô là người có thù tất trả, có oán tất báo. Hiện tại, cô thậm chí còn ác độc tưởng tượng ra vẻ mặt hận đến nghiến răng nghiến lợi của bà ta

trong hôn lễ của cô và Chu Gia Ngôn.

Cuối cùng. Lập Hạ nhướn mày nói: “Người khác nghĩ thế nào, cháu không muốn biết. Cháu chỉ quan tâm tới suy nghĩ của Chu Gia Ngôn thôi. Chắc là tiếp theo, cô sẽ đuổi cậu ấy ra khỏi nhà và cắt toàn bộ nguồn chi tiêu phải không?”.

Bất ngờ trước sự phản kháng đến cùng của Lập Hạ, Hoa Hội giận dữ hít sâu: “Tôi không thừa nước bọt để thuyết phục cháu rời xa Gia Ngôn. Bởi vì cháu không có tư cách để cò kè mặc cả với tôi. Tôi biết hiện tại cháu rất cần khoản tiền này. Mẹ cháu đang ốm, bố cháu đang bị đe dọa bởi bọn cho vay nặng lãi. Chắc cháu không muốn bố mình bị đánh cho tàn phế vì không trả nổi lãi chứ?”.

Câu nói đâm trúng nỗi đau của Lập Hạ.

Vì muốn giảm bớt gánh nặng kinh tế cho gia đình mà bố cô phải đi vay nặng lãi để hùn vốn làm ăn, nào ngờ gặp phải người xấu, trở nên trắng tay.

Lập Hạ không muốn cho ai biết chuyện này, thậm chí là Tô Mạch, cô cũng không tiết lộ. Giờ nghe Hoa Hội nhắc tới, cô không khỏi giật mình kinh ngạc.

Lập Hạ vừa định mở miệng nói thì Hoa Hội đã ngăn lại: “Hơn nữa, Gia Ngôn tháng sau sẽ sang Anh. Nếu cháu còn muốn tiếp tục với nó thì cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì đâu.”

Hoa Hội quay lưng lại, nhìn màn đêm ngoài ô cửa sổ, giọng nói sắc bén tràn đầy sự tự tin: “Có phải cháu lại muốn cãi lại tôi, Gia Ngôn đã đồng ý với cháu là sẽ không đi nữa, ở lại học đại học B cùng cháu? Lập Hạ, cháu quá ngây thơ, ngây thơ đến ngu xuẩn!”.

Lập Hạ nhú mày.

...

Tô Mạch đứng trên lan can dõi theo người đàn ông tên Tần Sở đang được một đám người vây quanh. Anh ta cầm ly rượu vang đỏ trong tay, chạm cốc với một vài người. Trục giác mách bảo Tô Mạch rằng đó không phải là tính cách thật của Tần Sở. Trên gương mặt anh ta luôn thường trực nụ cười, thế nhưng nụ cười đó rất hời hợt, ánh mắt lộ một vẻ lạnh lùng xa cách. Tô Mạch

đột nhiên kích động muốn lao tới gỡ bỏ chiếc mặt nạ dối trá của người đàn ông kia xuống. Nhưng rồi cuối cùng cô chỉ có thể cúi đầu, bất lực nhìn bộ váy đỏ vẫn ở trên người mình.

Cảm giác bị người khác điều khiển thực sự rất khó chịu.

Tầng một mỗi lúc một đông, người nào người nấy gương mặt rạng rỡ, mang theo quà sinh nhật tới tặng Chu Gia Ngôn. Rõ ràng chỉ là một bữa tiệc sinh nhật bình thường mà long trọng chẳng khác nào lễ cưới.

Chu Gia Ngôn ngoài mặt tươi cười đáp lễ mọi người, nhưng trong lòng đang nóng như lửa đốt, không biết vì sao Tô Mạch và Lập Hạ đi thay đồ lâu đến thế? Cậu ngược lên nhìn cầu thang, phát hiện Tô Mạch đang đứng ngây ra đó.

“Sao chưa thay quần áo?”

Tô Mạch buộc phải nói dối: “Tớ thấy mặc thế này cũng được mà”.

“Thế Lập Hạ đâu?”

“À, hồi nãy bọn tớ vừa lên trên tầng hai thì gặp mẹ cậu, mẹ cậu muốn nói chuyện riêng với Lập Hạ nên tớ đi trước.”

Chu Gia Ngôn nghe xong liền nhú mày, vội vàng chạy lên tầng hai.

Tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Chu Gia Ngôn khẩn trương như vậy, Tô Mạch cũng cuống quýt đuổi theo. Đến trước cửa phòng, Chu Gia Ngôn dừng lại, quay đầu nhìn Tô Mạch, hai người bình ổn lại nhịp thở, sau đó đẩy cửa vào trong.

Trông thấy Lập Hạ, Chu Gia Ngôn hơi khựng người lại, rồi tiếp tục đi về phía cô.

Lập Hạ vô thức chìa tay ra, nhưng ngay khi đối phương chỉ còn cách cô hai bước chân, cô bỗng nói: “Dừng lại”.

Chu Gia Ngôn quả nhiên đứng bất động.

“Vẫn sẽ đi sao?”

Nghe Lập Hạ hỏi câu này, sắc mặt Chu Gia Ngôn đột nhiên sa sầm.

Cũng giống như ngày thông báo trúng tuyển đại học, chẳng cần tốn nhiều lời, chỉ bằng ánh mắt, Lập Hạ vẫn có được đáp án chính xác nhất. Trái tim vốn ấm áp của cô lúc này như bị quăng vào núi băng ở Nam Cực.

Cô đã tin tưởng, anh thật sự vì mình mà từ bỏ ý định du học.

Cô cũng đã suy nghĩ thông suốt, chỉ cần hai người dành tình cảm cho nhau thì chia cách hai nơi cũng không thành vấn đề. Cô vốn định trong bữa tiệc sinh nhật hôm nay sẽ nói với Chu Gia Ngôn: “Cậu đi đi, nếu cậu muốn bay, tớ sẽ không bao giờ ngăn cản cậu”.

Hóa ra, tất cả chỉ là một lời nói dối khiến cô hạnh phúc trong phút giây ngắn ngủi.

Lập Hạ mấp máy môi, cuối cùng vẫn chẳng thể nói thêm được câu nào. Cô đẩy Chu Gia Ngôn sang một bên, cô đơn rời khỏi căn phòng.

Chu Gia Ngôn đứng bất động, bờ vai đau nhức. Trước giờ anh không hề biết, hóa ra chỉ một cái đẩy nhẹ của cô cũng có thể trở thành tảng đá đè nặng trong lòng cậu.

Chương 8: CHƯƠNG 8

Tô Mạch vội vàng đuổi theo Lập Hạ, rất sợ lúc này tâm trạng Lập Hạ không tốt sẽ xảy ra chuyện không hay,

Hai người một trước một sau chạy xuống cầu thang, thu hút sự chú ý của mọi người dưới tầng một. Tần Sở vừa trông thấy Tô Mạch liền đi tới kéo cô lại, giọng nói sang sảng: “Anh chờ em lâu lắm rồi đấy!”.

Tô Mạch giãy giụa không được, bèn cúi đầu cắn vào bắp tay Tần Sở. Nào ngờ, đối phương chẳng những không buông cô ra mà còn giữ chặt hơn. Tô Mạch giận dữ tròn tròn mắt: “Đồ du côn!”.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía này. Cố An Sinh quay đầu lại, ngạc nhiên lên tiếng: “Tô Mạch!”.

Nhưng Tô Mạch không nghe thấy, cô đang cố gắng đánh lạc hướng Tần Sở. Đáng tiếc, anh ta không hề bị lừa, vẫn giữ chặt lấy cô không chịu buông.

Tô Mạch bất lực nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Bỗng dưng, khóe môi cô co giật, sau đó hai chân mềm nhũn, ngã khuỵu xuống.

Lần này đến phiên Tần Sở kinh ngạc. Chẳng lẽ anh đáng sợ đến mức có thể khiến người khác ngất lịm đi hay sao? Anh bất đắc dĩ lắc đầu, bế Tô Mạch lên đi thẳng ra ngoài. Nào ngờ, vừa mới ra khỏi cửa lớn, Tô Mạch đột nhiên mở mắt. Tranh thủ lúc Tần Sở còn chưa kịp định thần lại, cô cấp tốc nhảy xuống đất, dốc sức chạy thật nhanh. Được một đoạn cô dừng lại, quay đầu lè lưỡi với anh ta.

Tần Sở ngây người. Ban đầu chỉ vì quá nhàm chán nên muốn kiếm đôi tượng trâu chọc mua vui, cuối cùng lại hóa thành mình bị đem ra làm trò đùa, Tần Sở sao có thể nuốt trôi cục tức này?

Anh nhớ lại lúc ở trong phòng khách, có người gọi tên cô?

Tô Mạch phải không?

Được, giỏi lắm!

Lập Hạ không có ở nhà. Tô Mạch ngồi trước cổng, chờ đến khi trời tối mịt mới thấy ngoài đầu ngõ có bóng người lững thững đi vào. Cô chạy ra vài bước, quả nhiên trông thấy Lập Hạ. Bên cạnh còn có một đôi vợ chồng trung niên, chân người đàn ông không bình thường, phải nhờ tới người dìu đi từng bước.

“Lập Hạ, đây là...?”

“Bố mẹ tớ.”

Tô Mạch vội cúi đầu lễ phép nói: “Cháu chào cô chú”.

Bố mẹ Lập Hạ đều là những người hiếu khách, thấy đã muộn, bèn nhất quyết giữ cô ở lại một đêm.

Tô Mạch còn đang chân chừ không biết nên từ chối thế nào thì Lập Hạ đi ra, khẽ nói: “Đêm nay hai đứa mình ngủ chung nhé”.

Không cần thêm lời nào thừa thãi, như vậy cũng đủ để Tô Mạch hiểu rằng, hiện tại Lập Hạ rất cần có người ở bên. Đánh răng, rửa mặt xong, Tô Mạch ra khỏi WC. Lập Hạ còn đang dọn dẹp phòng khách bữa bọn. Mẹ Lập ngồi trên ghế, bôi thuốc cho bố Lập.

Cả gian phòng yên ắng đến ngột ngạt.

Một lúc sau, mẹ Lập phá vỡ sự im lặng, giọng nói của bà lộ rõ vẻ thấp thòm xen lẫn hoài nghi.

“Sao đột nhiên nghe một cuộc điện thoại xong lại bảo chúng ta không cần phải trả nợ nữa nhỉ?”

Vừa nghe vậy, Lập Hạ liền khựng người.

Cô nhớ tới hôm tốt nghiệp, về đến nhà bắt gặp cảnh tượng lộn xộn như bãi chiến trường. Nếu không có bức ảnh cưới của bố mẹ treo trên tường thì cô đã tưởng mình đi lạc vào trường quay phim xã hội đen.

Món nợ một mười hai vạn tệ của bố vô bỗng được xóa sổ, chẳng cần hỏi, Lập Hạ cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Buổi tối đi ngủ, Lập Hạ quay lưng về phía Tô Mạch, nhịp thở đều đều. Thế

nhưng Tô Mạch biết cô vẫn còn thức.

“Chẳng lẽ Gia Ngôn vì muốn giúp bố cậu trả nợ nên đồng ý với mẹ cậu ấy sẽ đi du học?”

Lập Hạ xoay người lại, lấy tay che miệng cô: “Tô Mạch, tớ xin cậu, đừng nói gì thêm nữa”.

Tô Mạch cảm thấy xót xa thay bạn. Cô kéo Lập Hạ lại gần, để cô ấy tựa đầu vào vai mình.

“Tô Mạch, tớ thà tự mình gánh chịu, chứ cũng không muốn Chu Gia Ngôn biết chuyện, càng không muốn cậu ấy phải hi sinh cho tớ nhiều như thế.”

Nói tới đây, Lập Hạ rốt cuộc không kiềm chế được mà bật khóc nức nở, bờ vai gầy không ngừng run rẩy, những giọt nước mắt nóng hổi đua nhau rơi xuống.

Tình yêu thời niên thiếu, một khi đã chịu sự chi phối của gia đình thì sẽ chẳng còn đơn thuần được nữa.

Những thứ mà Lập Hạ sở hữu trong tay không nhiều, Chu Gia Ngôn là câu chuyện cổ tích, là giấc mộng duy nhất của cô. Vậy mà hôm nay, giấc mộng ấy đã tan thành mây khói. Nhớ tới gương mặt của anh, cô đau đớn nhắm mắt lại.

Chu Gia Ngôn, liệu tớ có thể đợi được cậu hay không?

Đêm hôm ấy, bầu trời vắng bóng những ngôi sao.

Sáng hôm sau, Tô Mạch mang theo vé tàu đã mua sẵn về quê. Lúc đợi xe buýt, tình cờ trông thấy Cố An Sinh, cô bèn vẫy tay gọi anh.

“Đang định đi tìm cậu.”

“Có việc gì à?”

Cố An Sinh không đáp, chỉ lẳng lẳng móc tờ giấy trong túi ra dúi vào tay Tô Mạch.

“Đây là số điện thoại di động của tớ. Tớ mua điện thoại cũng khá lâu rồi

nhưng nghĩ không dùng tới nên cứ để ở nhà. Vừa nãy mới đi mua sim, về quê có việc gì thì liên lạc với tớ nhé.”

“Ừ, Hà Huân đâu? Hai người không đi cùng nhau à?”

Cố An Sinh ngập ngừng một lát mới trả lời: “Mấy hôm nay không liên lạc, cũng không phải ngày nào cũng dính lấy nhau”, anh liếc nhìn va li hành lý của cô: “Chuẩn bị về quê à?”

Tô Mạch gật đầu.

Mấy hôm nay không liên lạc?! Như vậy có nghĩa...mình là người đầu tiên biết số điện thoại của Cố An Sinh?

Trong lòng Tô Mạch như có ngàn vạn chùm pháo hoa rực rỡ. Chàng trai cô gái nào cũng vậy, luôn mong muốn trở thành độc nhất vô nhị trong lòng người mình thầm mến.

Cố An Sinh đưa Tô Mạch đến ga tàu. Sân ga lúc nào cũng tấp nập người đến người đi. Hai người kéo theo va li hành lý về hướng lối vào, giữa đường, Cố An Sinh nhìn thấy một quầy bán quýt, bèn dừng lại mua. Trả tiền xong, quay đầu lại, anh thấy Tô Mạch đang đứng chờ mình. Anh bước đến bên cạnh cô, đưa túi quýt cho cô và nói: “Trên đường thấy khát thì bỏ ra ăn nhé.”

Thấy Tô Mạch không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm mình, Cố An Sinh ngạc nhiên, đưa tay lên sờ mặt: “Có gì lạ à?”

Tô Mạch mím môi lắc đầu, lát sau cô mới chỉ vào túi quýt, hỏi: “Chỗ này bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi hai đồng.”

Tô Mạch “á” một tiếng: “Cố An Sinh, cậu bị lừa rồi, chỗ này chỉ tầm một cân rưỡi thôi chứ mấy. Quýt mà làm như vàng”.

Cố An Sinh liếc túi quýt, mặt đỏ ửng: “Tớ...không biết nhìn cân.”

Cái gì? Học sinh xuất sắc ban Tự nhiên của trường Trường Long Thủy mà không biết nhìn cân? Ai tin?

Tô Mạch bỗng cảm thấy tức giận, giống như người bị lừa là chính mình. Cô

cầm tay Cố An Sinh định kéo anh quay lại hàng hoa quả.

Khoảnh khắc ấy, như có một dòng điện chạy qua người Cố An Sinh.

Trước đây đã từng nhiều lần nắm tay Hà Huân, đi xem phim, đi dạo phố, thỉnh thoảng trao nhau nụ hôn chúc ngủ ngon, thế nhưng cảm giác hoàn toàn không giống lúc này. Đối với Hà Huân là thân nhiên đón nhận, còn đối với Tô Mạch là sự ngại ngùng thật sự.

Tô Mạch vẫn không phát hiện ra sự khác thường của Cố An Sinh, cứ vô tư tiến về phía trước, đến nơi mới phát hiện ra hàng hoa quả vừa rồi đã không cánh mà bay. Cô không thể tin được một người có thể biến mất trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Cô tức giận thốt ra một tràng dài: “Giờ thì hai năm rõ mười rồi nhé, đúng là dân lừa đảo. Xã hội càng tiến bộ, đời sống càng nâng cao thì đạo đức càng đi xuống”.

Cô cứ thế trút giận, hoàn toàn quên mất bên cạnh mình còn có một người nữa, người mà cô từng mong muốn mình trở thành công chúa đứng trước mặt anh.

Trong khi đó, Cố An Sinh cảm thấy như được lần thứ hai gặp lại Nguyễn Tô Mạch ở quán ăn vặt ngày nào. Bình thường trông cô có vẻ nhút nhát, an phận, nhưng một khi đã nổi xung lên thì kiêu gì cũng khiến người khác phải giật mình kinh hãi.

Thấy người đi đường quay đầu lại dò xét, Cố An Sinh đành phải hạ thấp giọng khuyên nhủ Tô Mạch: “Ừ, đúng vậy, xã hội bây giờ càng ngày càng nhiều thói xấu... Tô Mạch, cậu đừng tức giận nữa, hay là lát nữa chúng ta làm búp bê vải trút giận những người vô lương tâm kia đi”.

Tô Mạch phì cười: “Cố thiếu gia, cậu có cần độc ác như thế không? Người ta chẳng qua chỉ là lừa cậu chút tiền thôi, cậu định nguyên rửa người ta nửa đời còn lại hả?”.

Không ngờ bản thân lại nói ra những lời ấu trĩ đó, Cố An Sinh ngây ra hỏi lâu rồi cũng bật cười theo Tô Mạch. Hai người hoàn toàn không ý thức được mình vẫn đang nắm tay đối phương. Mãi đến khi nhắc túi quýt lên để chuyển sang tay kia, Tô Mạch mới phát hiện những ngón tay của Cố An Sinh đang bị tóm chặt trong lòng bàn tay mình, cô giật nảy mình, vội vàng buông ra.

Thực sự không phải cô cố ý, cô rất sợ Cố An Sinh sẽ hiểu lầm, nghĩ cô là một đứa con gái dễ dãi, tùy tiện.

Thế nhưng lúc ấy, trong lòng Cố An Sinh lại thoáng xuất hiện một tia huyệt hăng.

Chỉ là bạn bè bình thường, vì sao anh lại muốn nắm tay cô, vì sao buông tay lại cảm thấy mất mát?

Cố An Sinh không dám nghĩ tiếp, tiềm thức chỉ muốn chạy trốn. Và thực tế là, ngay khi tiễn Tô Mạch lên tàu, anh đã vội vã rời khỏi sân ga, thậm chí quên cả nói “tạm biệt”.

Đoàn tàu lao đi vun vút, phong cảnh ngoài cửa sổ lướt qua chớp nhoáng, thanh âm xình xích không ngừng vang lên, Tô Mạch mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại, cánh tay đã đau ê ẩm. Lúc này, tàu vừa vào ga, tiếng nói chuyện huyên náo cả một vùng.

Chỉ có vài người xuống tàu. Cũng chẳng có gì lạ vì nơi này là một thị trấn nhỏ, thậm chí cái tên còn xa lạ với rất nhiều người. Tô Mạch kéo chiếc va li nặng nề ra cửa lớn chờ xe khách, vừa may đúng lúc có một chuyến bắt đầu khởi hành. Có lẽ do mấy ngày qua ngủ không đủ giấc nên vừa ngồi xuống ghế, Tô Mạch đã thiếp đi. Trong mơ cô gặp ác mộng, cô thấy mình bị một con rắn rất to quấn lấy, cô kêu lên thất thanh mà không ai tới cứu. Cuối cùng, cô giật mình tỉnh giấc, trán và mặt ướt đầm mồ hôi.

Tô Mạch cảm thấy đầu óc choáng váng, hai mắt mờ đi. May mà lúc này xe đã tới bến.

Chương 9: CHƯƠNG 9

Vừa xuống khỏi xe, cô đã trông thấy bóng dáng thân thương của mẹ ở đằng xa. Có vẻ như đã đợi rất lâu, ánh mắt mẹ toát lên sự lo lắng. Tô Mạch khẽ gọi: “Mẹ!”.

Hai mẹ con đã nương tựa vào nhau mà sống dưới một mái nhà gần ấy năm trời, thế nhưng tiếng gọi “mẹ” vào thời khắc này bỗng trở nên ấm áp lạ thường.

Về tới nhà, còn chưa kịp cất hành lý Tô Mạch đã bị mẹ kéo vào buồng trong. Bà lấy dưới gối ra một túi vải nhỏ cũ kỹ, đưa cho cô, ý bảo cô mở ra xem.

Bên trong là một cuốn sổ tiết kiệm rất mới.

Thấy con gái nhìn chằm chằm con sổ ghi trên sổ, Lâm Tịch mới lên tiếng: “Đây là tiền cho con nộp học phí và sinh hoạt, con phải tự chi tiêu sao cho hợp lý”.

Trong thời khắc ấm áp như vậy mà giọng nói của bà cứ lạnh lùng. Có lẽ nhiều năm qua, cách nói chuyện ấy của bà thật sự không thể thay đổi được nữa.

Tô Mạch kinh ngạc thốt lên: “Mẹ lấy đâu ra nhiều tiền thế?”.

Lâm Tịch cau mày đáp: “Mày quan tâm làm gì, mẹ đưa thì chỉ việc cầm lấy”.

Nhận thấy rõ sắc mặt mẹ không tốt, Tô Mạch không dám nói tiếp vấn đề này nữa. Cô nhận cuốn sổ tiết kiệm, định bụng sẽ tìm thời cơ thích hợp để tìm hiểu.

Con ngõ Tịnh Thủy vẫn như xưa, điều duy nhất thay đổi chính là anh chàng Đồng đầu sỏ - sợi dây định mệnh nối duyên phận giữa cô và Cố An Sinh lại với nhau. Bây giờ cậu ta đã bớt ngỗ ngược hơn nhiều, gặp người quen còn chào dăm ba câu. Tô Mạch đang giặt đồ ngoài bờ sông thì vô tình trông thấy Đồng đầu sỏ đi ngang qua, cậu ta dừng lại bắt chuyện với cô.

“Về rồi à? Nghe nói cậu đỗ vào trường đại học tốt nhất, chúc mừng nhé.”

Mặc dù biệt danh rất thô tục nhưng Đồng đầu sở lại sở hữu một cái tên vô cùng ưu nhã: Đồng Phi Dật. Tô Mạch nghĩ, nếu mời cậu ta đóng quảng cáo thì thật hay ho, Phi Dật, Phi Dật, vừa nghe đã liên tưởng ngay tới một bộ tóc dài bay bay trong gió.

Vốn còn ghi hận trong lòng vì sự việc năm xưa, nhưng thấy đối phương nhiệt tình chào hỏi, Tô Mạch thoáng cái đã quên sạch chuyện cũ. Cô vừa vò chiếc áo vừa cười đáp: “Cảm ơn nhé”. Chợt nghĩ tới điều gì, cô vờ như vô ý hỏi: “Lúc tớ không có ở nhà, mẹ tớ làm việc vất vả lắm phải không?”.

Đồng đầu sở ngẩn ra: “Cậu cũng biết à? Đúng vậy đấy, cậu vừa đi là cô Nguyễn kiêm thêm mấy công việc liên, vừa làm cho xưởng xay bột, lại vừa mua vải về nhà may quần áo. Nhà tớ cũng sang giúp mẹ cậu hái sen, nhưng hết vụ mùa thì thôi. Lúc ấy hình như vừa kết thúc kỳ thi đại học, biết tin cậu đỗ vào trường tốt nhất, cô Nguyễn vui lắm, gặp ai cũng khoe con gái mình giỏi giang, có tương lai, hai tớ bị mẹ mắng là đồ ngu dốt, chỉ thi vào được một trường dạy nghề...”.

Đồng đầu sở còn nói những gì sau đó, Tô Mạch đều nghe không vào. Cô mãi miết giặt quần áo, hai tay nhanh thoăn thoắt, lỗ tai ù đi. Những chuyện này mẹ chưa bao giờ kể với cô.

Tô Mạch từng cho rằng, mình và Lâm Tịch là cặp mẹ con lạnh nhạt nhất thế giới. Nhưng giờ cô mới hiểu, mỗi người đều có cách thể hiện tình cảm riêng, có người nồng nhiệt như lửa, có người dịu dàng như gió, lại có người lựa chọn giữ kín trong lòng.

Thoáng chốc, trên mặt nước xuất hiện những vòng tròn lan tỏa.

Mùa hè năm ấy có lẽ là mùa hè khó khăn nhất trong cuộc đời Tô Mạch.

Thời tiết ban ngày nóng cực điểm, về đêm, nhiệt độ hạ được chút ít nhưng lúc nào cũng văng đầu vì tiếng ve kêu. Có lần Tô Mạch tỉnh dậy vào nửa đêm, vẫn thấy phòng ngoài sáng lờ mờ. Cô cẩn thận vén màn lên xem, trông thấy mẹ đang ngồi dưới ngọn nến vàng nhợt nhạt, chăm chú khâu từng mũi kim. Cô nhẹ nhàng lùi lại, xoa sống mũi cay cay, sau đó mới khẽ gọi: “Mẹ!”.

Lâm Tịch dừng tay, ngẩng đầu lên mỉm cười với cô: “Kẹo ngọt!”.

Tô Mạch vừa nghe cái tên quen thuộc ấy thốt ra từ miệng mẹ, viền mắt cô

liền đổ hoe, giống như hai mẹ con đã vượt qua khoảng cách xa xôi của thời gian, quay trở lại thời thơ ấu. Cô xuống giường, chạy tới ôm cổ mẹ mà khóc nức nở: “Mẹ, con sẽ chăm chỉ học tập, sau này nhất định sẽ không để mẹ phải vất vả nữa”.

Đây là cái ôm đầu tiên của hai mẹ con từ sau khi cô trưởng thành. Da cổ của mẹ đã có phần thô ráp, nhưng với cô, đó là thứ nhung lụa mềm mại nhất trên đời.

Chẳng mấy chốc mà gần một tháng hè đã trôi qua.

Xẩm tối, cơm nước xong xuôi, Tô Mạch vào bếp rửa bát đĩa, Lâm Tịch ngồi hóng gió ngoài sân, chiếc quạt hương bồ[*] đều đặn đung đưa.

[*] Quạt làm từ cây hương bồ.

Nắng cuối ngày nhuộm đỏ trời chiều, có lẽ khung cảnh tĩnh lặng dễ khiến người ta chìm vào hồi ức. Lâm Tịch nói nhiều hơn bình thường, bà gọi vọng vào nhà, kêu Tô Mạch bê ghế ra sân ngồi cùng mình.

Hai mẹ con tâm sự rất nhiều chuyện, từ chuyện học hành, cuộc sống đến tình cảm. Cuối cùng, mẹ còn kể cho cô nghe chuyện giữa bố và mẹ. Tô Mạch đứng dậy đi lấy hai cốc nước mát đặt lên ghế đá, rồi lại ngồi xuống say sưa lắng nghe. Giọng nói thủ thỉ ngọt ngào của mẹ đưa cô trở về với thời thơ ấu yên bình.

Bố của Tô Mạch vốn là con trai của một gia đình giàu có, từ nhỏ đã tỏ ra thông minh lanh lợi hơn anh cả. Năng lực tài giỏi cộng thêm sự hậu thuẫn từ gia đình giúp ông dễ dàng bước vào giới quan trường và thăng tiến nhanh như điều gặp gió. Thời bấy giờ, tư tưởng coi trọng dòng dõi và hôn nhân môn đăng hộ đối đã ăn sâu vào tiềm thức con người. Ông Nguyễn nhiều lần thuyết phục người nhà chấp nhận Lâm Tịch mà không thành, sau khi bà mang thai, ông đã quyết định từ bỏ sự nghiệp lẫn gia đình, cùng bà tới vùng quê hẻo lánh này sinh sống.

“Bố con vốn không phải họ Nguyễn đâu. Trước đây khi bỏ nhà đi, ông ấy đã đứng trước mặt ông bà nội con và nói: con là đứa bất hiếu, bố mẹ hãy coi như con đã chết. Sau đó, bố mẹ lang bạt tới vùng này, thay tên đổi họ. Mặc dù cuộc sống cơ cực, nhưng ngày nào cũng vui vẻ. Chỉ hận ông trời không chiều lòng người, bố con lúc làm việc ở công trường bị ngất xỉu, đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói ông ấy bị ung thư gan”.

Tô Mạch gồi đầu lên đùi mẹ, im lặng lắng nghe. Câu chuyện tới đây vốn có thể dừng lại, thế nhưng người kể chuyện càng nói càng kích động.

“Thực ra bố con hoàn toàn có cơ hội được cứu chữa. Bác sĩ nói ung thư chưa chuyển sang giai đoạn cuối, tế bào ung thư phát triển không quá nhanh, có thể chữa khỏi. Thế nhưng bảy giờ nhà mình lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Mẹ đã giấu bố con quay về tìm ông nội để cầu xin sự giúp đỡ nhưng mẹ bị ông ấy đuổi đi, ông ấy nói, không có đứa con nào như vậy.”

Tô Mạch không muốn mẹ tiếp tục chủ đề này nữa, nhưng Lâm Tịch vẫn cứ nói, viên mắt bà đã hoen đỏ.

“Mẹ chưa từng hối hận khi yêu bố con, càng chưa từng nghĩ mình yêu sai người. Nhiều lúc mẹ đã nghĩ đến chuyện buông xuôi mọi thứ để đi theo bố con, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể bỏ mặc con lại một mình. Mỗi lần trông thấy con, mẹ đều nhớ tới quãng thời gian bố con còn sống, mẹ...”

...

“Kẹo Ngọt, con đã lớn rồi, từ nay về sau, con phải học cách tự lo cho bản thân, mẹ rất ích kỷ, mẹ có lỗi với con.”

Tô Mạch không lên tiếng, cô nắm chặt lấy bàn tay gầy gò của mẹ. Rõ ràng đang là mùa hè nhưng cô lại cảm thấy tay mẹ lạnh băng.

Tối hôm ấy, Lâm Tịch tỏ ra rất khác thường, bà đi ngủ sớm, Tô Mạch thu dọn xong xuôi mới leo lên giường nằm cạnh mẹ. Thấy mẹ đã ngủ say, cô khẽ kê sát vào người mẹ. Một lúc sau, cảm nhận được có giọt nước ấm áp rơi vào cánh tay, cô tưởng mẹ vẫn đang nhớ lại chuyện cũ mà khóc thầm. Trở dậy bật đèn, Tô Mạch giật nảy mình khi trông thấy một vũng máu đỏ tươi.

Những chuyện xảy ra ngày hôm ấy in sâu vào trí nhớ của cô. Cô lao ra ngoài trời mưa xối xả, chạy sang gõ cửa nhà Đồng đầu sỏ nhờ giúp đỡ.

Nửa đêm, hành lang bệnh viện tĩnh lặng đến rợn người. Câu nói của bác sĩ cứ lớn vồn trong đầu Tô Mạch.

“Không thể cứu chữa”.

...

“Trong dạ dày có thuốc trừ sâu, khả năng lớn là tự sát. Bệnh nhân đã từng tới bệnh viện kiểm tra, phát hiện dấu hiệu của ung thư gan. Chắc cháu cũng biết, nếu không có một khoản tiền lớn thì không thể chạy chữa được căn bệnh này. Vì vậy, xin nén đau thương”.

Giọng điệu khô khan đã được công thức hóa, thậm chí không có lấy một chút xót thương. Tô Mạch không biết mình đã đứng bao lâu trước buồng điện thoại công cộng. Cô siết chặt ống nghe, bấm dãy số mà cô thuộc nằm lòng. Cuộc gọi vừa nối thông, cô còn chưa kịp lên tiếng thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói thân thuộc: “Tô Mạch phải không?”.

Nước mắt dường như chỉ chờ thời khắc này để tuôn rơi. Cô có rất nhiều điều muốn nói nhưng nhất thời chẳng thể thốt ra lời. Cả người Tô Mạch lạnh đi, cô không giải thích bất cứ điều gì, chỉ đơn giản nói: “Cố An Sinh, cậu mau tới đây đi, cầu xin cậu...”.

Lúc ấy, Cố An Sinh đang ngồi ở bàn ăn, vừa bung bát cơm lên thì nhận được điện thoại của Tô Mạch. Anh vừa mừng vừa ngạc nhiên, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói khác thường của cô, anh vô cùng lo lắng. Anh cố gắng trấn an cô, hỏi rõ địa chỉ, sau đó chạy lên gác thay quần áo rồi vội vã ra khỏi nhà, thậm chí chẳng kịp trả lời câu hỏi đi đâu của bố.

Ra tới cổng, Cố An Sinh lại quay vào nhà, lấy chùm chìa khóa xe mà Cố Minh treo ngay gần cửa.

Rời khỏi Tịnh Thủy một thời gian dài, Cố An Sinh từ lâu đã không nhớ rõ đường đi lối lại. Anh lái xe tới sân ga, hỏi thăm một người đang đợi xe khách về Tịnh Thủy.

“Chú có thể chỉ đường cho cháu tới bệnh viện XX được không? Cháu có xe, cháu sẽ đưa chú về Tịnh Thủy không tính phí.”

Đối phương nửa tin nửa ngờ nhìn anh, rồi lại phóng ánh mắt ra xa ngắm chuyến xe của mình. Không thấy bóng dáng xe khách đâu, mới quay lại gật đầu với vẻ thấp thòm.

Về nghỉ hè được ít ngày, Cố An Sinh liền học lái xe, tuy nhiên anh mới chạy xe được vài lần, chưa thi lấy bằng, hiện giờ chỉ có thể dựa vào chút ít kiến thức học được để điều khiển xe. Dọc đường, Cố An Sinh không ngừng nghĩ tới Tô Mạch, lo lắng về cô khiến anh quên mất cả nỗi căng thẳng khi lái xe.

Đường tới Tịnh Thủy ngoằn ngoèo hiểm trở, một bên là vách núi cao dựng đứng. Trời mưa lớn nên đường trơn, không cẩn thận sẽ mất tay lái. Người đàn ông trung niên ngồi ở ghế lái phụ có vẻ thấp thòm, nếu không phải vội về nhà với người ốm thì ông ta cũng sẽ không lên xe của Cố An Sinh.

Hết rẽ rồi lại ngoặt, cuối cùng hai người đã đến nơi an toàn. Xuống xe, Cố An Sinh mới để ý lòng bàn tay mình toàn mồ hôi.

Thị trấn chỉ có một bệnh viện nhỏ, thiết bị y tế vừa thiếu thốn vừa cũ kỹ, bệnh nặng đơn thuần đã chẳng thể cứu chữa được, nói gì đến ung thư.

Tô Mạch ngược lên nhìn gương mặt quen thuộc của người con trai trước mắt. Không biết có phải do ánh đèn hay không mà hai gò má Cố An Sinh đỏ bừng. Xung quanh quá yên tĩnh, yên tĩnh đến độ cô nghe rõ mồn một tiếng thở hên hên của anh.

Giờ này lẽ ra chưa có xe khách tới Tịnh Thủy. Ban nãy sau khi gác máy, Tô Mạch đã cảm thấy hối hận vì sự kích động của bản thân. Thế nhưng cô cũng không ngờ anh sẽ tới, chỉ vì một câu nói của mình.

Khoảnh khắc Tô Mạch tiến lên và dùng ánh mắt để nói với anh rằng: “Một mình thật đáng sợ!”, Cố An Sinh mới ý thức được bản thân vừa làm một chuyện hết sức điên rồ. Bố mẹ chỉ có một mình anh, ngộ nhỡ trên đường đi xảy ra sự cố, anh còn mặt mũi nào gặp lại họ? Thế nhưng giờ phút ấy, anh rất muốn gặp cô, chỉ có như vậy mới khiến anh yên tâm.

“Cố An Sinh, tớ không còn mẹ nữa rồi”. Nói xong câu ấy, Tô Mạch đã khóc không ra tiếng.

Cố An Sinh sửng người, anh không biết phải nói gì, chỉ lặng lẽ kéo Tô Mạch tựa vào ngực mình, nghe những tiếng nức nở gián đoạn của cô.

“Mẹ tớ từng nói, mấy năm qua, tớ là viên kẹo ngọt ngào duy nhất của mẹ. Thế nhưng... tớ chưa mang lại một chút hạnh phúc nào cho mẹ...”

Giây phút ấy, Cố An Sinh cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt. Anh khó khăn lên tiếng: “Đừng sợ, không sao cả, có tớ ở đây”.

Có lẽ đây là câu nói dịu dàng nhất mà Cố An Sinh từng nói với Tô Mạch.

Đừng sợ, có gì phải sợ chứ? Cho dù phải vượt qua núi đao biển lửa thì tớ vẫn luôn ở bên cậu.

Ngày có dài đến mấy đi chẳng nữa, cuối cùng cũng sẽ bị đêm nhấn chìm. Nhưng trên thế gian này, luôn có một người mang đến cho ta ngọn nến khi ta ở giữa nơi u tối nhất.

Lễ tang của Lâm Tịch rất đơn giản, thậm chí chẳng thể gọi là một lễ tang. Những người trong xóm giúp đào mộ phần và an táng cho bà.

Trong lúc Cố An Sinh cùng Tô Mạch lo liệu mọi chuyện, mẹ anh đã gọi điện giục anh về rất nhiều lần. Anh không muốn để Tô Mạch lại đây một mình nên đề nghị đưa cô về nhà mình.

Cô từ chối.

“Có lẽ sau này sẽ ít có cơ hội quay về đây, tớ muốn ở lại thêm vài ngày”.

Cố An Sinh đành chiều ý cô, thế nhưng anh vừa mới ra khỏi cổng được mấy bước thì trông thấy trấn trưởng dẫn theo một đoàn người vào nhà Tô Mạch. Người đàn ông ngoài năm mươi có nước da ngăm đen nhìn Tô Mạch với ánh mắt thương hại, dù không đành lòng nhưng vẫn lên tiếng: “Tô Mạch, bác đưa người tới nhận nhà.”

Bấy giờ Tô Mạch mới biết khoản tiết kiệm lớn kia từ đâu mà có, cũng hiểu ra vì sao mẹ căn dặn cô phải tự dựa vào bản thân mình. Chỗ dung thân bé nhỏ này cũng không còn thuộc về cô nữa rồi.

Dưới tình thế bất đắc dĩ, Tô Mạch buộc phải trở lại thành phố C cùng Cố An Sinh, mang theo bên người bức ảnh chụp với mẹ hồi nhỏ và khoản tiền mẹ để lại cho cô.

Trước khi rời khỏi Tịnh Thủy, hai người đến trước mộ Lâm Tịch cáo biệt bà. Ngay bên cạnh chính là mộ phần của bố Tô Mạch.

Hôm nay trời nắng đẹp và không quá nóng, Cố An Sinh đứng cạnh Tô Mạch, cúi lạy ba cái, chợt có cơn gió thoảng qua làm vạt áo anh khẽ lay động.

Tô Mạch ôm chặt cuốn nhật ký của mẹ trước ngực, trong đó chất chứa tình yêu cả một đời của người phụ nữ. Cô định để nó nằm cạnh mẹ, nhưng lại

không nỡ chôn vùi cuộc tình sâu nặng ấy, không muốn để nó biến mất như chưa từng xảy ra. Nếu có thể, cô muốn khi về già, được ngồi trên ghế mây và kể câu chuyện cảm động ấy cho con cháu mình nghe. Mặc dù đây không phải là một huyền thoại, nhưng cô cảm thấy nó vô cùng vĩ đại.

Đúng thế, rất vĩ đại.

Thế gian này có được bao nhiêu người sẵn sàng từ bỏ cuộc sống nhung lụa xa hoa để chạy theo tình yêu?

Nếu phong cảnh luôn là một chữ “tốt đẹp”, thì có sao lại có câu “cảnh còn người mất”?

Tô Mạch ngồi trên xe, suy nghĩ về rất nhiều chuyện. mấy ngày trước cô còn một mình ngồi xe chạy trên con đường xóc nảy này, nôn nóng trở về nhà với mẹ. Hôm nay, cũng vẫn là con đường ấy, bên cạnh có thêm một người mà cô vẫn ngày đêm nhung nhớ, nhưng là rời khỏi quê hương, rời khỏi nơi cô sinh ra và lớn lên.

Cuộc sống luôn có những điều bất ngờ khiến người ta không thể lường trước. Ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì?

Tới thành phố C, Cố An Sinh lập tức giúp Tô Mạch thuê nhà, nhưng Lập Hạ đã chủ động đề nghị Tô Mạch về ở nhà mình.

“Để Tô Mạch ở một mình, tớ không yên tâm, nhà tớ tuy hơi chật nhưng vẫn đủ chỗ cho cậu ấy”.

Tô Mạch cũng không muốn dựa dẫm quá nhiều vào Cố An Sinh. Cô sợ mắc nợ anh rồi, sẽ không thể đường hoàng sánh vai bên anh.

Bố mẹ Lập Hạ là người phúc hậu, hiếu khách, luôn tỏ ra thân thiết hỏi han cô, giúp cô bớt cảm giác gượng gạo. Tô Mạch tiếp nhận ý tốt của họ, lúc này cô không còn bất cứ sự lựa chọn nào khác.

Tháng Bảy, thời tiết càng ngày càng oi bức. Nhờ Cố An Sinh giới thiệu, Tô Mạch và Lập Hạ tìm được công việc làm thêm ở một quán cafe. Chủ quán là đối tác làm ăn với nhà họ Cố nên hai người ở lại làm việc cũng khá thuận lợi.

Chu Gia Ngôn lên máy bay vào ngày 21 tháng 8. Lập Hạ không đi tiễn vì sợ

mình không kiềm chế được sẽ níu giữ Chu Gia Ngôn, càng sợ phải chứng kiến cảnh anh quay lưng rời đi. Tô Mạch khuyên giải cô nhiều, nhưng không khiến cô đổi ý, chỉ có thể ôm cô mà an ủi: “Mọi thứ sẽ ổn thôi, Lập Hạ, cậu phải tin tưởng, cậu, tớ, và cả hai chúng ta.”

Mặc dù không được ở bên nhau, nhưng chỉ cần trong lòng luôn hướng tới người kia, nhất định sẽ có ngày tiếp tục mối nhân duyên. Lập Hạ và cả Tô Mạch đều tin tưởng như vậy.

Tô Mạch xin nghỉ một buổi ở quán café để ra sân bay tiễn bạn, tới nơi đã thấy Cố An Sinh và Hà Huân ở đó.

Khi tiếng máy bay ù ù trên đỉnh đầu, Lập Hạ đang thu dọn bàn khách vừa đi. Cô khựng tay lại, ngẩng đầu lên. Chiếc máy bay đã ở trên không trung cao hàng ngàn mét. Lập Hạ ngây người nhìn theo một lát, rồi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục công việc của mình.

“Chu Gia Ngôn, cậu nhất định phải hiểu, nhất định phải trở về!”

Chương 10: CHƯƠNG 10

Kỳ nghỉ hè kết thúc, bốn người cùng nhau tới thành phố B.

Sự xuất hiện đồng thời của Tô Mạch và Cố An Sinh ở trường đại học Q thu hút sự chú ý của rất nhiều nữ sinh. Đương nhiên, Tô Mạch hiểu rõ bản thân không có sức hút lớn đến thế, hoàn toàn là do “pho tượng sống” đi bên cạnh cô gây nên. Lúc đăng ký ngành học, cô và Cố An Sinh đều chọn ngành Vật lý.

Ban đầu Tô Mạch định ở nội trú, nhưng vừa mới chuyển vào, Lập Hạ đã hùng hổ chạy đến nói ký túc xá trường mình chẳng ra sao, thu phí lại đắt hơn nhiều so với đại học Q. Thế là hai người quyết định ra ngoài thuê phòng trọ, vừa thoải mái, vừa tiện cho việc làm thêm. Ngay chiều hôm ấy, Tô Mạch và Lập Hạ liền đi tìm nhà. Vận may khá tốt, hai người tìm được căn hộ chung cư nhỏ gồm một phòng khách và một phòng ngủ, gần cả trường Q và trường B. Thoạt nhìn tuy cũ kỹ nhưng bên trong khá tốt, giá thuê phải chăng, vậy nên hai người không suy nghĩ nhiều mà quyết định chọn căn hộ này.

Mới bắt đầu, chương trình học không nhiều, Lập Hạ nhanh chóng tìm được việc làm thêm, Tô Mạch cũng xin làm thêm trong nhà ăn của trường. Ngoài việc trả tiền thuê nhà, số tiền kiếm được cũng vừa đủ để chi trả sinh hoạt phí nếu biết tiêu pha tiết kiệm.

Nhưng chưa đầy một tháng sau, Lập Hạ nói để quên đồ gì đó ở nhà rồi vội vàng quay về thành phố C, ít ngày sau trở lại trường, người gầy đi trông thấy, hai má vốn phúng phính đáng yêu đột nhiên hóp lại, lộ rõ cả xương cằm. Cũng từ lúc đó, Tô Mạch thấy Lập Hạ ôm đồm rất nhiều công việc khác nhau, vừa phục vụ trong quán ăn nhanh, vừa phát tờ rơi, sau đó còn làm nhân viên quầy bar. Tô Mạch rất lo lắng, khuyên bạn không nên liều mạng quá, sức khỏe giảm sút, sau này nhiều tuổi mới thấy tác hại. Thế nhưng Lập Hạ chỉ cười đáp: “Chuyện sau này thì để sau này rồi nói, hiện tại còn trẻ thì phải tranh thủ kiếm tiền chứ, mai sau già còn có cái mà ăn. Cậu thì khác, cậu có Cố An Sinh rồi, cho dù không làm được Cố phu nhân thì ít nhất cũng là em gái...”.

Lần nào cũng vậy, Tô Mạch luôn bị Lập Hạ nói cho đến mức á khẩu không đáp lại được câu nào, sau đó hai người sẽ cãi nhau ầm ĩ một trận.

Năm đầu tiên đại học kết thúc, dưới sự rủ rê xen lẫn cưỡng chế của Lập Hạ, Tô Mạch mới chịu thử một lần ra ngoài dạo phố.

Một đô thị phồn hoa, náo nhiệt như thế này vốn được sinh ra để dành riêng cho một bộ phận đặc biệt của xã hội.

Nhìn dòng xe cộ nườm nượp trên con đường rộng thênh thang với ánh đèn neon rực rỡ, Tô Mạch càng cảm thấy thành phố này không hợp với mình. Lập Hạ thì ngược lại, cô nàng tỏ ra vô cùng thích thú kéo tay Tô Mạch nhảy chân sáo trong vườn hoa bên lề đường dành cho người đi bộ, vừa đi vừa ngân nga ca khúc nào đó.

“Bài này tớ mới học được ở quán bar tối qua. Hay không?”

Rất êm tai!

Tô Mạch vốn chỉ muốn trả lời như vậy, nhưng khi thốt ra miệng thì câu nói lại trở thành: “Cậu ta vẫn còn liên lạc với cậu hả?”.

Lập Hạ giả ngu: “Ai? Lưu Minh Nghĩa ấy hả?”.

Thấy Tô Mạch nhìn chằm chằm mình hồi lâu, Lập Hạ mới chịu nghiêm túc trở lại: “Tô Mạch, không hiểu sao tới lại cảm thấy sự chờ đợi lúc này thật vô vọng”.

Thực ra thời gian đầu, Chu Gia Ngôn có liên lạc với Lập Hạ, nhưng về sau đột nhiên mất tích. Lập Hạ nghĩ, có lẽ do anh quá bận chuyện bài vở, vậy nên mặc dù có số điện thoại và địa chỉ bên Anh của Chu Gia Ngôn, nhưng cô cũng không chủ động liên lạc, sợ sẽ quấy rầy anh.

Cô một mực chờ, chờ cả hai tốt nghiệp, chờ Chu Gia Ngôn về nước, cô sẽ lập tức lao tới trước mặt anh, ôm anh một cái thật chặt và nói: “Gia Ngôn, đã lâu không gặp”.

Tuy vậy, trong tiềm thức cô vẫn nuôi một tia hy vọng. Cô mong muốn vào một ngày đẹp trời nào đó, hoặc giả một ngày giông bão mây đen giăng kín bầu trời, có thể nghe thấy tên mình thốt lên từ phía người kia. Cho dù giọng nói của anh đã thay đổi, đã trở nên xa lạ, nhưng chỉ cần đó là anh, cô vẫn cảm thấy hài lòng.

Đáng tiếc, cô vẫn chưa đợi được ngày đó.

Thấy đôi mắt Lập Hạ đã ngân ngấn nước, Tô Mạch định nói vài câu an ủi, nhưng khi nghe câu nói quả quyết xen lẫn tuyệt vọng kia, cô bất giác nghĩ tới chuyện giữa mình và Cố An Sinh. Có lẽ, đích đến của tình cảm này cũng xa xôi và mù mịt như vậy.

Cuối cùng, Lập Hạ còn chưa khóc thì Tô Mạch đã thúi thân rơi lệ.

**ဗွဲ့သီ-ၼံင်-ဒဲး-န့ၣ်လိာ်+ကု-ယိုဝ်း-တုံ-မူ ဗွဲ့သီ-ၼံင်-ဒဲး-န့ၣ်လိာ်+ကု-ယိုဝ်း-တုံ-မူ
ဗွဲ့သီ-ၼံင်-ဒဲး-န့ၣ်လိာ်+ကု-ယိုဝ်း-တုံ-မူ**

Hai cô gái phiên muộn rủ nhau đi mua bia để uống giải sầu. Ông chủ cửa hàng tạp hóa nhiệt tình nói bằng giọng địa phương: “Hoan nghênh lần sau trở lại”. Chào xong, ông ta còn nhe hàm răng xin màu vì hút thuốc của mình ra tươi cười với hai cô.

Tô Mạch và Lập Hạ không khỏi rùng mình, vội vàng xách túi bia rồi nhanh chóng rời khỏi cửa hàng. Đến khi về tới nhà, hai người mới nhìn nhau rồi bật cười ha hả.

Đêm đó, trên sàn nhà lăn lóc vỏ bia. Tô Mạch nằm gối đầu vào vai Lập Hạ, mơ màng nghe thấy đối phương khẽ gọi tên Chu Gia Ngôn.

Cô vô thức đáp lời: “Chu Gia Ngôn làm sao? Chu Gia Ngôn chết rồi!”.

Ầy vậy mà vừa dứt lời, cô đã bị Lập Hạ liên tục nện bùm bụp vào lưng: “Câu ấy không chết!”.

Sáng hôm sau, Tô Mạch vừa tỉnh dậy đã cảm thấy sống lưng đau ê ẩm. Cô tóm lấy cánh tay Lập Hạ: “Lập Hạ, tớ biết uống rượu bia sẽ bị đau đầu, nhưng không biết còn bị đau lưng nữa!”.

Lập Hạ cũng đã quên bồng chuyện xảy ra đêm qua, hồn nhiên vén áo ngủ của Tô Mạch lên xem. Trầm tư một lát, cô thốt lên: “Tô Mạch, ở đây không lẽ có ma?”.

Tô Mach sợ đến nỗi suýt lặn từ trên giường xuống.

“Này! Cậu đừng có dọa tớ! Thầy bói nói tớ dương khí thấp, sợ nhất là gặp phải ma. Nếu thật sự có ma, người đầu tiên bị ám là cậu đây!”.

Lập Hạ chỉnh lại áo ngủ cho Tô Mạch, sau đó vừa tìm quần áo để thay, vừa nói: “Từ bao giờ lại có thầy bói phán mệnh cho cậu thế hả?”.

Tô Mạch ngồi dậy, hạ thấp giọng hết cỡ: “Trong mơ...”

Lập Hạ quay đầu lườm cô một cái: “Tô Mạch, chuyện cười này chẳng buồn cười tẹo nào”.

Buổi sáng không phải đến trường, Tô Mạch tiếp tục lười nhác nằm dài trên giường, đặc ý nhìn Lập Hạ đang cuống cuống tìm quần áo.

“Trời ơi, cái áo phong trắng của tớ để xó nào không biết?”

“Ô thứ hai bên trái ấy!”

“Thế còn cái quần bò xanh?”

“Thăng cái áo phong lên trên, trông thấy cái áo khoác len mỏng cổ chữ V không? Nhìn sang phải, phía dưới hai hay ba bộ gì đấy.”

Tìm được quần áo, ánh mắt của Lập Hạ liền thay đổi từ khinh bỉ thành sùng bái. Cô đang định nhào vào Tô Mạch ôm hôn thắm thiết thì nghe thấy đối phương thản nhiên nói: “Cậu có thấy chúng mình giống cặp vợ chồng già cùng trải qua sinh tử hoạn nạn không?”. Thế là cái hôn gió chưa kịp thực hiện lập tức tan biến.

“Nguyễn Tô Mạch! Mong bạn tha lỗi, tớ chưa có đủ bản lĩnh để chạy theo trào lưu đâu!”

“Xi! Nghĩ hay ho gồm. Cẩn thận đi được nửa đường, chàng Lưu công tử nhà cậu xuất hiện ám sát cậu đấy!”.

Câu nói của Tô Mạch khiến Lập Hạ giật mình đến nỗi chân nọ đá chân kia. Cô quay lại trừng mắt, Tô Mạch vờ như không trông thấy, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

diễn đàn. lê. quý. đôn diễn đàn. lê. quý. đôn diễn đàn. lê. quý. đôn

Nhắc đến Lưu Minh Nghĩa, không chỉ Lập Hạ cảm thấy rùng mình, mà Tô Mạch cũng có cảm giác tương tự. Vì thế, lời tên anh ta ra để dọa Lập Hạ,

chẳng khác nào Tô Mạch tự dọa mình.

Lưu Minh Nghĩa là bạn cùng lớp của Lập Hạ, ngay từ hồi mới vào đại học, anh ta đã công khai theo đuổi cô. Anh ta không cao, không đẹp, cũng không xấu, nói như kiểu của Lập Hạ thì là “chẳng có gì đặc biệt”. Từ trước tới giờ, cô chưa từng dành cho Lưu Minh Nghĩa một ánh nhìn thiện cảm nào. Thế nhưng chàng trai này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bỏ công sức ra tìm hiểu tât tần tât mọi thứ về Lập Hạ, thậm chí còn đến tận trường đại học Q để tìm Tô Mạch, hy vọng cô sẽ giúp đỡ mình.

Hôm ấy, Cố An Sinh hẹn Tô Mạch đến thư viện tìm tài liệu, Hà Huân cũng có mặt, hai người họ hằng tuần đều gặp nhau một ngày như vậy. Nhóm ba người vừa rẽ vào cổng thư viện thì trông thấy một chàng trai lạ tóm lấy người qua đường hỏi: “Xin hỏi bạn có biết ai tên là Nguyễn Tô Mạch, sinh viên năm hai khoa Vật lý không?”.

Chắc rằng người trùng lý lịch trên đời không có nhiều đến thế, Tô Mạch bèn đi tới: “Mình là Nguyễn Tô Mạch, sinh viên năm hai khoa Vật lý”.

Một giây tiếp theo, đôi phương mừng quýnh bỏ nhau đến ôm chầm lấy cô.

“Bạn là Nguyễn Tô Mạch? Cuối cùng mình cũng tìm thấy bạn rồi”.

Tô Mạch hoảng hốt đẩy cậu ta ra rồi giật lùi vài bước, Lưu Minh Nghĩa đang định tiếp tục lao tới thì đã bị Cố An Sinh lạnh lùng cản lại. Thực ra sắc mặt anh vẫn luôn như vậy, lúc nào cũng tạo cho người đối diện một cảm giác khó gần.

Cố An Sinh tóm lấy tay Lưu Minh Nghĩa: “Cậu là ai? Có chuyện gì thì nói cho đàng hoàng, đừng có động tay động chân.”

Lưu Minh Nghĩa đang phẫn khích thì bị làm mất hứng. Lúc ấy, anh ta không biết Cố An Sinh cũng là bạn lâu năm của Lập Hạ nên tỏ ra không khách khí mà hỏi lại: “Thế cậu là ai? Tôi có chuyện cũng không phải nói với cậu, cậu sốt sáng cái gì?”

Ngay lập tức, cả Tô Mạch và Hà Huân đều nghe rõ mồn một tiếng “rắc”, sau đó là tiếng thét chói tai của Lưu Minh Nghĩa.

Tô Mạch che mắt, cô quên không nói cho Lưu Minh Nghĩa biết kỹ thuật vặn tay của Cố An Sinh rất tốt.

Toàn bộ sự việc diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, khi mọi người còn chưa kịp định thần lại thì Cố An Sinh đã đồng dặc tuyên bố: “Tôi là bạn trai của cô ấy”.

Thời gian ngưng trệ.

Không khí tắc nghẽn.

Ngột ngạt và áp lực.

Tô Mạch, Hà Huân và cả Cố An Sinh đều sửng sốt.

Chỉ có Lưu Minh Nghĩa là mãi xuýt xoa cổ tay vừa được buông ra.

Chương 11: CHƯƠNG 11

Cố An Sinh không thể hiểu nổi vì sao mình lại thốt ra câu nói kia. Anh chỉ biết bản thân vô cùng khó chịu khi thấy một tên con trai lạ hoắc ôm lấy Tô Mạch. Rõ ràng anh không phải một người ưa bạo lực, nhưng giây phút ấy, anh lại không thể kiềm chế được nổi kích động.

Hà Huân mím chặt môi, mắt đỏ hoe ngấn nước, dường như nổi tức giận đã tích tụ rất lâu, bây giờ mới được bộc phát.

“Cậu ấy là bạn gái cậu, vậy tớ là cái gì?”

Câu hỏi của Hà Huân thu hút cái ngoái nhìn của những người qua đường.

Im lặng.

Một lúc sau, không nhận được lời giải thích, Hà Huân chăm chăm nhìn Cố An Sinh và Tô Mạch, như muốn dùng ánh mắt để kết tội hai người họ. Cảm giác lúc này hết như những tình tiết quen thuộc trong phim truyền hình, nữ chính âm ỉc bỏ đi.

Cố An Sinh chưa dồn hết sức lực nên thương tích của Lưu Minh Nghĩa không quá nặng. Thấy tình hình không ổn, cậu ta quay sang hỏi Tô Mạch: “Bạn không sao chứ?”.

Tô Mạch vốn phản cảm với anh chàng không biết từ đâu chui ra này, nhưng sau khi thấy sự xuất hiện của cậu ta đã giúp mình đánh bại Hà Huân không cần tốn sức thì tâm trạng cô vui hẳn lên.

Cố An Sinh quay đầu lại, Tô Mạch bèn hỏi Lưu Minh Nghĩa: “Bạn là ai?”

Bấy giờ đối phương mới chịu giải thích rõ ngọn ngành.

“Mình tên Lưu Minh Nghĩa, là bạn cùng lớp với Lập Hạ, đồng thời là “bạn trai tương lai” của cậu ấy.”

Cố An Sinh vừa mới bình tĩnh trở lại, nghe vậy không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Hả?”.

Tô Mạch cũng nửa tin nửa ngờ quan sát Lưu Minh Nghĩa. Lát sau cô nói: “Đầu óc bạn có vấn đề à?” rồi vội vàng kéo Cố An Sinh chạy đi, giống như sợ đối phương sẽ nổi điên lên.

Tối hôm ấy, Lập Hạ không đi làm thêm nhưng về nhà rất muộn. Thấy Lập Hạ có vẻ mệt mỏi, Tô Mạch tắt ti vi, quay sang hỏi thăm.

“Sao trông cậu như gà chọi thua trận thế? Gọi điện thì không được.”

Lập Hạ móc chiếc di động Nokia đời cũ trong túi xách ra, màn hình tối thui.

“Hết pin.”

“Thế làm gì mà về muộn thế? Phí cả món canh cá nấu dưa người ta làm cho cậu”.

Lập Hạ uể oải nói: “Chăm sóc người ốm. À đúng rồi, hôm nay có một tên con trai đến trường tìm cậu phải không?”.

Tô Mạch ngẩn ra: “Ừ, đang định hỏi cậu đấy”.

“Ngày trước tớ từng kể với cậu là có một người đang theo đuổi tớ rồi còn gì. Chính là cậu ta đấy.”

“Chẳng trách! Thế cậu ta tới tìm tớ làm gì?”

Lập Hạ đã thay đồ ngủ xong, phì cười đáp: “Đang định nói với cậu chuyện này đây, buồn cười chết mất. Có phải lúc chiều cậu mắng người ta là đầu óc có vấn đề phải không? Hiện giờ đầu cậu ta đúng là có vấn đề thật!”.

Hóa ra Lưu Minh Nghĩa đi gặp Tô Mạch để lôi kéo nhưng không thành, trên đường về không ngừng tự mắng bản thân, vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng: “Mày đúng là đồ vô dụng!”. Đúng lúc ấy, có một người hành khất đi đến, tưởng Lưu Minh Nghĩa châm chọc mình, bèn xông vào đánh anh ta một trận toí bời. Người đi đường thấy nhưng không dám can ngăn, sợ gặp phải kẻ tâm thần lại bị vạ lây. Người hành khất cứ nhắm vào đầu Lưu Minh Nghĩa mà đánh, đến nỗi anh ta phải nhập viện. Hôm nay Lập Hạ vào viện chính là để chăm sóc anh ta.

“Lưu Minh Nghĩa nằm trên giường vừa kêu đau vừa than thở với tớ, người chị em tốt của cậu thật là độc miệng”.

Tô Mạch bật cười khanh khách. Về sau mỗi lần gặp Lưu Minh Nghĩa, cô đều cảm thấy có phần áy náy, cho dù đó chẳng phải là lỗi của mình.

Tối hôm ấy, Cố An Sinh nhận được điện thoại từ Chu Gia Ngôn. Hai người trò chuyện rất lâu, Cố An Sinh mới thử dò hỏi về Lập Hạ, nào ngờ Chu Gia Ngôn gạt phăng đi.

“Anh em mình nói chuyện, lôi người khác vào làm gì?”

“Cậu thật sự chấm dứt như vậy hả?”

“Vậy cũng tốt chứ sao. An Sinh, chuyện quá khứ tớ không muốn nhắc tới nữa, với cả tình cảm của bọn tớ chưa quá sâu sắc. Hai năm qua tớ đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ trước kia chưa từng gặp cô gái nào chủ động như Lập Hạ nên tớ nảy sinh tò mò. Nhưng tò mò không phải yêu.” Chu Gia Ngôn ngừng một lát: “Hơn nữa, tớ có bạn gái rồi”.

Tối đây, Cố An Sinh nghe thấy đầu bên kia có giọng nữ vọng vào: “Merle, ăn cơm thôi”.

Hai người không nói gì nữa, Cố An Sinh nhìn chằm chằm vào bức ảnh bốn người chụp chung đặt trên tủ. Tô Mạch có phần e dè, trong khi đó vẻ mặt của Lập Hạ và Chu Gia Ngôn vô cùng sinh động. Tỉ mỉ quan sát một lúc, Cố An Sinh mới phát hiện ra Lập Hạ đang giẫm chân lên đôi giày sáng bóng của Chu Gia Ngôn.

Thấy Cố An Sinh im lặng, Chu Gia Ngôn lên tiếng gọi. Hai người nói qua loa vài câu rồi gác máy.

Có vẻ như Chu Gia Ngôn và cô bạn gái kia đang sống chung. Cố An Sinh rất khó xử, không biết có nên kể chuyện này với Lập Hạ hay không.

Đã ba tuần trôi qua từ cái ngày lấm sóng gió ấy. Hà Huân chưa hề xuất hiện lại ở trường đại học Q. Tô Mạch có thể cảm nhận rõ sự thiếu tập trung của Cố An Sinh. Mặc dù từng muốn lên lút cướp Cố An Sinh về với mình, nhưng cô cũng hiểu, câu nói ngày hôm ấy của anh là do tình thế ép buộc. Anh muốn bảo vệ cô nên mới không kịp suy nghĩ mà nói như vậy. Sau đó, thái độ của anh đối với cô vẫn như bình thường, không có gì thay đổi.

Tô Mạch thừa nhận, khoảnh khắc nghe được câu nói kia thốt ra từ miệng Cố

An Sinh, cô vô cùng hạnh phúc. Nhưng lúc này, thấy hàng lông mày của anh nhíu lại, cô mới biết, niềm hạnh phúc ấy chẳng còn quan trọng nữa. Hai người họ giận dữ, cô còn đau lòng hơn cả anh. Rốt cuộc thì cô vẫn không có bản lĩnh làm cái trò tranh đoạt kia.

Thứ Sáu, Lập Hạ được nhận lương. Đã cơm rau cả tháng nên cô muốn nhân dịp này rủ Tô Mạch ra ngoài ăn. Nhà hàng nằm giữa con phố ăn vặt là nơi mà hai người thích nhất, nhưng rất lâu mới có dịp đến ăn một lần.

Quả nhiên, thứ không chiếm được luôn là thứ quý nhất.

Lập Hạ hí hửng về tới nhà thì Tô Mạch đã đi vắng. Nằm trên giường xem tivi cả buổi, cuối cùng sốt ruột quá, cô phải gọi điện cho Tô Mạch.

Gọi đến cuộc thứ mười ba vẫn không liên lạc được, Lập Hạ vô cùng tức giận: “Về đây rồi chị xé xác”.

Đột nhiên Lập Hạ nhớ lại đêm qua, hình như Tô Mạch nói gì đó với mình. Lúc ấy vừa mệt vừa buồn ngủ, cô chỉ ậm ừ cho qua. Nếu cô nhớ không nhầm, trong lúc mơ màng, cô nghe thấy được một câu, đại loại là: “Tớ muốn đi tìm Hà Huân giải thích, cậu thấy sao...”.

Lúc này Hà Huân hẳn là đang coi Tô Mạch là kẻ thù, Tô Mạch đi tìm cô ta khác nào tự đi tìm cái chết?

Lập Hạ vội vàng gọi điện thoại báo cho Cố An Sinh.

Nghe xong, Cố An Sinh vô thức nhíu mày: “Sao cậu không ngăn Tô Mạch lại?”.

Nếu lúc này trông thấy vẻ mặt Cố An Sinh, chắc chắn Lập Hạ sẽ không tránh khỏi hoài nghi anh có tình cảm đặc biệt đối với Tô Mạch.

“Thì tớ tưởng cậu ấy nhất thời nảy ra ý nghĩ đó thôi, ai biết sẽ làm thật! Cậu mau qua xem Tô Mạch có ở đó không đi, từ nhà tớ đến đó xa hơn từ chỗ cậu. Có gì thì gọi điện báo tớ ngay nhé, chỉ sợ hai đứa nó đánh nhau thôi”.

Thực lòng, Lập Hạ không sợ hai người họ đánh nhau, mà chỉ lo Tô Mạch bị bắt nạt. Làm bạn với nhau ba năm, Lập Hạ hiểu rõ điểm mạnh của Tô Mạch chỉ là giỏi võ mồm, chứ thật ra rất hiền lành.

Tô Mạch đến ký túc xá nữ của đại học B từ lúc ba giờ chiều, nhưng Hà Huân không có trong phòng. Cô bèn ngồi chờ dưới hàng cây nhỏ trước sân ký túc. Cái nắng ba mươi tư độ xuyên qua tán cây như thiêu đốt cơ thể cô. Nhưng Tô Mạch không quan tâm, cô chỉ muốn giúp Cố An Sinh giải thích sự việc, cho dù người gây ra rắc rối chẳng phải cô.

Trời mỗi lúc một tối, Cố An Sinh vừa vào cổng đại học B thì trông thấy ngay Tô Mạch đang ngồi xõm dưới đất. Cô cầm một viên gạch nhỏ, hì hụi viết gì đó. Cố An Sinh đi tới, cúi đầu gọi: “Tô Mạch!”.

Tô Mạch giật mình, vội vàng xóa chữ mình vừa viết đi. Cố An Sinh nhìn thoáng qua, hình như là một chữ “Cố”. Anh im lặng một lát mới hỏi: “Đợi ở đây bao lâu rồi?”.

Tô Mạch đứng dậy: “Ừm...tớ vừa đến thôi”.

Cố An Sinh không nói gì thêm, nhìn chằm chằm Tô Mạch hồi lâu rồi cầm tay cô, định kéo cô về.

Hành động đơn giản ấy của anh khiến cô rất cảm động. Có thể nhận thấy anh thật sự quan tâm tới mình. Nhưng càng như vậy, cảm giác áy náy trong lòng càng nhiều thêm. Cô nghĩ chính mình là người phá hỏng tình cảm giữa anh và Hà Huân, vì thế, cô ngoan cố nói: “Tớ nhất định phải gặp được cậu ấy thì mới yên tâm.”

Cố An Sinh lập tức lớn tiếng phản bác: “Không phải lỗi của cậu.”

“Nhưng đằng nào đã đến đây rồi, chuyện của hai người ra sao cũng phải có một cái kết rõ ràng chứ?”

Nhìn vẻ mặt kiên định của cô, Cố An Sinh thật sự không biết phải làm sao.

“Lát nữa tớ sẽ giải thích với Hà Huân, cậu về trước đi, được không?”

Cố An Sinh vừa dứt lời thì trông thấy một chiếc Ferrari 550 màu tro lao thẳng tới, anh vội vàng kéo Tô Mạch sang một bên. Không biết ai to gan đến thế, dám lái xe vào khu vực ký túc xá nữ.

Xe dừng trước lối đi lên hành lang. Cửa mở ra, Hà Huân bước xuống trong bộ dạng khác hẳn thường ngày. Cô nàng trang điểm tỉ mỉ và ăn mặc rất sang trọng.

Ba người nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Cố An Sinh vốn đang nghĩ cách kéo Tô Mạch rời khỏi đây, trông thấy cảnh tượng trước mắt, anh khựng người lại trong giây lát. Sau đó, anh quay đầu lại phía cô, nhưng bờ mi đã sụp xuống, Tô Mạch không thấy được tâm trạng anh lúc này. Những ngón tay của anh bám vào vai cô, giọng nói lạnh băng: “Đi thôi”.

Tô Mạch vẫn không chịu nhúc nhích. Cô muốn nói gì đó để phá tan cục diện gượng gạo này, bèn chủ động bắt chuyện với Hà Huân: “Hi!”.

Nào ngờ vừa dứt lời, cơ thể cô đã mềm nhũn ngã khụy xuống. Cố An Sinh nhanh tay đỡ lấy cô, bấy giờ mới phát hiện người cô cực kỳ nóng. Anh không chần chừ thêm, lập tức bế cô rời đi.

Đi được vài bước, anh nghe thấy Hà Huân gọi giật giọng: “Cố An Sinh! Cậu mà đi thì chúng ta kết thúc hoàn toàn”.

Cố An Sinh dừng chân, hơi nghiêng đầu lại, lạnh lùng nói: “Cậu nghĩ bây giờ còn chưa kết thúc hoàn toàn sao?”

Dứt lời, anh nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Hà Huân.

Ngồi ở ghế lái, Tần Sở đã quan sát toàn bộ sự việc. Anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ được gặp lại Nguyễn Tô Mạch.

Lần trước có công việc cần xử lý ở thành phố C, vừa vặn đúng vào dịp sinh nhật Chu Gia Ngôn nên tới tham dự. Gặp phải Tô Mạch ở đó là một sự tình cờ, nhưng đồng thời cũng là nỗi sỉ nhục đối với anh. Một người cao ngạo như anh làm sao có thể chấp nhận được chuyện bị một cô gái đùa giỡn? Lần trước giải quyết xong việc, anh phải lập tức trở về thành phố B, nên mới không thèm chấp cô. Còn bây giờ...

Tần Sở nhìn bóng dáng người khuất khỏi tầm nhìn, nụ cười thấp thoáng trong đáy mắt.

Chương 12: CHƯƠNG 12

Nhận được điện thoại, Lập Hạ hấp tấp chạy tới bệnh viện. Cố An Sinh đã đi theo y tá lấy thuốc, chỉ còn Tô Mạch phờ phạc nằm trên giường bệnh.

Lửa giận trong lòng lại bùng lên, Lập Hạ đặt túi hoa quả lên tủ đầu giường, cốc nhẹ vào đầu Tô Mạch: “Cậu có não không thế hả? Giải thích lúc nào chẳng được, sao phải khổ sở giữa trời nắng chang chang như thế? Có phải muốn thể hiện mình rất vô tư, rất vĩ đại hay không? Xem phim với đọc truyện nhiều quá nên nhiễm rồi hả?”.

Biết bạn đang lo lắng cho mình, cũng biết mình đuối lý, Tô Mạch chẳng thể phản bác, cô chỉ khẽ kêu lên: “Cậu nhẹ tay thôi chứ...”.

Lập Hạ thấy thế cũng không nỡ trách mắng Tô Mạch nữa. Cô kéo ghế đầu, ngồi xuống cạnh giường rồi cầm quả táo gọt lấy gọt để.

Tô Mạch lấy làm kinh hãi: “Lập Hạ, cậu đừng như thế, trông cậu cứ như đang coi quả táo là đầu ai không bằng...”.

“Đầu cậu chứ còn ai vào đây!”

Đúng lúc này điện thoại của Lập Hạ đổ chuông, giải vây cho Tô Mạch. Lập Hạ vội vàng nghe máy, ông chủ quán bar hỏi cô có muốn tiếp tục làm nữa không, nếu có thì tối nay đến tăng ca vì có một đoàn khách quan trọng. Lập Hạ chần chừ, cô đương nhiên muốn làm, tiền lương ở đó trả tuy không đến mức cao lắm nhưng vẫn tốt hơn những công việc khác. Nhưng hiện giờ Tô Mạch cần người chăm sóc, cô không yên tâm rời đi.

Cố An Sinh không biết đã trở về từ khi nào, anh đứng ngoài cửa phòng, thấy vẻ khó xử của Lập Hạ, bèn chủ động nói: “Lập Hạ, cậu có việc bận thì cứ đi, tớ sẽ ở lại chăm sóc Tô Mạch”.

Bấy giờ, Lập Hạ mới yên tâm rời khỏi bệnh viện.

Lập Hạ đi rồi, Cố An Sinh và Tô Mạch rơi vào trầm mặc, không ai hé răng nói một câu. Lát sau, y tá vào kiểm tra phòng bệnh, trông thấy gói thuốc vẫn bị Cố An Sinh giữ khư khư trong tay, chị ta khó hiểu nhắc nhở: “Gần đi ngủ phải uống thuốc đấy nhé”.

Nghe vậy, Cố An Sinh mới nhớ ra, anh đặt túi thuốc xuống tủ rồi đi rót nước cho Tô Mạch.

Từ nhỏ tới lớn, Tô Mạch sợ nhất là uống thuốc, cảm giác như vạn mũi tên xuyên qua tim. May mà thể chất cô không đến nỗi nào, ngay cả cảm cúm cũng ít khi nhiễm.

Nhìn cô nhăn mặt nhăn mày cố nuốt cho bằng được viên thuốc, Cố An Sinh chợt thấy buồn cười. Anh đứng dậy, ra khỏi phòng bệnh. Một lúc sau, anh quay về đưa cho cô một gói kẹo Thỏ trắng.

“Tô Mạch, ăn kẹo cho bớt đắng.”

Đó là câu nói cảm động nhất mà Tô Mạch từng nghe, nhưng cô không hề biết rằng, mình sẽ chẳng bao giờ được nghe nó thêm lần nào nữa. Giây phút ấy, cô chỉ cầu mong một đời bình yên, giống như cái tên của Cố An Sinh.

Thời gian không ngừng trôi, chớp mắt đã tới cuối kỳ.

Tô Mạch và Lập Hạ đang thu dọn phòng trọ, bỏ đi những món đồ không dùng nữa. Cửa sổ đã kéo rèm che nhưng ánh mặt trời gay gắt vẫn rọi được vào. Tô Mạch ngoảnh lại nhìn Lập Hạ mồ hôi mướt mải, đột nhiên hỏi: “Cậu làm ở quán bar hơn một năm rồi, còn thiếu bao nhiêu nữa mới đạt tới con số kia?”.

Lập Hạ đang sắp xếp lại đồng giấy tờ, ngừng lại một chút rồi đáp: “Còn thiếu nhiều, trong tay bây giờ chưa đến hai mươi nghìn tệ”.

Cô đã từng cho rằng rất đơn giản, chỉ cần nỗ lực hết mình là sẽ nhanh chóng trả được hết khoản nợ kia. Sau đó, cô mới có thể đường hoàng theo đuổi Chu Gia Ngôn. Nhưng bây giờ xem ra thật sự quá khó, chẳng biết khi nào mới trả hết.

“Sao tiền lại khó kiếm thế cơ chứ? Ngày nào cũng thấy một đồng tiền nhưng mà của người khác chứ không phải của mình, sốt ruột chết đi được. Tớ cũng phải dấn thân vào hàng ngũ ấy, chưa biết chừng đến một ngày nào đó sẽ trúng số độc đắc!”.

Tô Mạch lắc đầu: “Hay là thôi đi, cái hồ kia tớ sợ cậu càng lấp càng sâu”.

Lập Hạ lườm cô một cái, hai người không nói gì nữa, tiếp tục dọn dẹp đồ đạc. Phải một lúc lâu sau, Lập Hạ mới đột ngột ngẩng đầu lên, lặng im quan sát Tô Mạch rồi dò hỏi: “Học kỳ sau giờ học của cậu rải rác cả tuần phải không? Hay là đến quán bar làm với tớ đi? Làm ở nhà ăn của trường lương chẳng được bao nhiêu, trang trải sinh hoạt phí còn không đủ, nói gì đến tiết kiệm. Hai đứa mình làm cùng chỗ còn có thể chăm sóc lẫn nhau”.

“Không được đâu! Khó khăn lắm tớ mới giấu được Cố An Sinh chuyện cậu đi làm thêm ở quán bar, giờ tớ mà đi nữa, kiểu gì cũng bị cậu ấy phát hiện...”

Lập Hạ ngắt lời: “Chẳng lẽ tớ lại rủ cậu nhảy vào hồ lửa hay sao? Yên tâm đi, quán bar đấy rất nghiêm chỉnh, không hỗn tạp như những nơi khác đâu. Bây giờ vào kỳ nghỉ rồi, ở đó lại đang thiếu người, cậu cứ thử đi xem sao. Dù thế nào chúng ta cũng không thể so bì với đám cậu ảm cô chiêu kia được, Cố An Sinh lo lắng chẳng qua là vì cậu ấy chưa hiểu rõ những thứ này, hoặc là về vấn đề kinh tế, cậu ấy không phải lo nghĩ gì. Với cả, cậu không việc gì phải nhất nhất nghe theo lời Cố An Sinh, cậu ấy là gì của cậu mà cậu cứ phải cung phụng như thần linh thế?”

...

Vì không chịu nổi sự lải nhải của Lập Hạ nên tối hôm ấy, Tô Mạch cùng Lập Hạ đến quán Moment.

Vừa vào cửa, Lập Hạ đã kéo cô đến quầy pha chế gặp quản lý Tony. Ông ta là người nước ngoài nhưng nói tiếng Trung rất chuẩn, lại có vẻ dễ gần và tốt tính. Sau đó, hai người vào phòng thay đồ, chuẩn bị ra ngoài làm việc. Đúng lúc ấy Tô Mạch nhận được điện thoại của Cố An Sinh. Anh hỏi cô có thời gian ra ngoài đi ăn cơm với mình không. Tô Mạch không biết phải viện cớ gì, đành nói là không muốn ăn, chỉ cảm thấy buồn ngủ. Lúc này, quán đã bắt đầu đông khách. Nghe thấy nhiều âm thanh ồn ào, Cố An Sinh lại hỏi: “Cậu đang ở đâu? Không muốn ăn có phải lại ốm rồi không? Hay để tớ mang thuốc đến cho cậu?”.

Cái gì? Cô có nghe nhầm không?

Tô Mạch nghĩ mình sắp phát điên.

“Tớ...tớ đang ở trong “thời kỳ đặc biệt”, nên tron người không... thoải mái cho lắm...” Nói ra câu này, hai má Tô Mạch đỏ bừng bừng. Có một người

khách đi về phía cô, cô vội vàng dập máy.

Cố An Sinh còn muốn nói thêm vài câu nhưng đầu kia đã vang lên tiếng tút tút liên hồi, một cảm giác hụt hẫng thoáng qua trong lòng anh.

Quán bar này làm ăn rất được, khách đến khách đi nườm nượp không ngớt. Tô Mạch đang đứng ngoài sảnh lớn chờ khách gọi đồ uống thì một nhân viên phục vụ khác hốt hải chạy ra gọi cô: “Lập Hạ hình như gặp rắc rối rồi, đang ở Văn Các”.

Cô lập tức quẳng lại giấy bút rồi vội vàng chạy vào trong.

Trước khi tới làm, Tô Mạch đã nghe Lập Hạ nói qua về khu vực Văn Các. Lượng khách đặt phòng riêng ở đây khá ít, phần lớn đều là những nhân vật có máu mặt. Lập Hạ nói với cô, nếu được phục vụ ở Văn Các, sẽ có cơ hội nhận tiền boia bằng cả tháng lương. Ban nãy khi quản lý yêu cầu Lập Hạ phục vụ trong Văn Các, Tô Mạch đã nghĩ, Lập Hạ thật may mắn. Thế nhưng có vẻ như cái may mắn ấy đã hóa thành sao Chổi mất rồi.

Cửa phòng khép hờ, Tô Mạch đẩy cửa đi vào, đúng lúc Lập Hạ đang hốt hải lao ra ngoài, vẻ mặt hoang mang.

Lập Hạ tóm lấy tay Tô Mạch, hai cô ngược nhìn người đàn ông trung niên trước mặt. Chiếc áo vest của ông ta có một mảng ướt sũng màu đỏ nhạt, trông như vừa bị rượu đổ vào. Nhìn thoáng qua cũng có thể đoán được ở đây vừa xảy ra chuyện gì.

Tô Mạch biết nhãn hiệu chiếc áo kia. Còn nhớ lần hai người đi ngang qua cửa hàng thời trang, Lập Hạ đã chỉ vào nó mà thề thốt rằng: “Sau này chị phát tài, chị nhất định sẽ mua may về cho Chu Gia Ngôn mặc làm áo ngủ, mỗi ngày ba bộ”.

Còn hiện giờ, công dụng của nó là gì không quan trọng, chỉ biết là, vị khách kia khăng khăng đòi bồi thường.

Đám người trong phòng ngồi xem trò vui. Tô Mạch vô cùng tức giận, rốt cuộc đã hiểu thế nào gọi là mặt người dạ thú. Lập Hạ cũng phần nộ không kém, cô chỉ muốn cầm chai rượu trên bàn đổ hết vào người gã kia, chẳng phải chỉ là một chiếc áo vớ vẩn thôi sao? Nhưng nếu làm thật thì công việc khó khăn lắm mới xin được này sẽ không còn nữa, vì thế cô buộc phải nhẫn nhịn.

Tô Mạch liêu lĩnh lên tiếng: “Chúng tôi sẽ bồi thường quý khách, xin ông cho biết giá chiếc áo này?”.

Đối phương rõ ràng chỉ muốn làm khó hai cô nên mới cố tình dây dưa như vậy. Ông ta ung dung ngồi xuống sofa, khinh miệt nói: “Bồi thường? Các cô lấy gì bồi thường? Bán mình đi cũng không đủ đâu”.

Trong lòng Tô Mạch thầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời gã kia. Bỗng nhiên, cô cảm giác có ánh mắt dán vào lưng mình khiến toàn thân cô nóng ran. Đang định quay đầu lại nhìn thì một giọng nói lười nhác vang lên: “Vậy ông nói đi, bao nhiêu mới đủ?”.

Đối với Tô Mạch, cảm giác khi trông thấy sự xuất hiện của Tần Sở chỉ có thể khái quát trong một câu: Giá như đừng gặp anh.

Có phải quá trùng hợp rồi hay không? Thế giới rộng lớn như vậy cơ mà, rộng lớn đến nỗi hai người lúc nào cũng có thể chia cách đôi ngả, mất hút giữa biển người mênh mông và mãi mãi chẳng thể tìm lại nhau.

Nhưng nếu có thành ý thì sao?

Chương 13: CHƯƠNG 13

Tần Sở đứng ngoài cửa phòng, bình thần cởi áo khoác rồi tiện tay cầm lấy ly rượu mà nhân viên phục vụ vừa mang vào.

Người đàn ông trung niên kia lập tức thay đổi thái độ, tiến lên trước thân thiết chào hỏi: “Hóa ra là bạn của cậu Tần? Tôi đúng là có mắt như mù, nếu sớm biết thì cho dù cả mười cái áo tôi cũng sẵn sàng để cho hai vị tiểu thư đây làm hỏng”.

Nghe ông ta ngọt giọng nịnh hót, Tô Mạch hừ lạnh một tiếng, thấp giọng mắng: “Đồ cầu nô tài”. Dường như mọi người xung quanh đều nghe thấy. Vị khách trung niên kia giận tím mặt, nhưng vì nể mặt Tần Sở mà không dám ho he. Nghe nói Tần Thị sắp “nuốt chửng” công ty Kim Lợi mà trong tay ông ta còn nắm giữ hơn ba mươi phần trăm cổ phần của công ty này, vì ôm hy vọng nên chưa thực hiện di dời tài chính. Nếu lúc này đắc tội với Tần Sở, không chừng sáng sớm mai báo chí sẽ đăng tin: Cổ đông XX bị bắt giữ vì thực hiện hành vi điều động tài sản bất hợp pháp.

Cạn một vài ly rượu, nói vài câu xin lỗi, mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi.

Lập Hạ và Tô Mạch cùng nhau dọn dẹp. Lập Hạ ngẩng đầu lên hỏi nhỏ: “Cậu quen anh ta à?”.

“Không”.

Sao có thể gọi là quen được chứ? Hôm ấy ở tiệc sinh nhật của Chu Gia Ngôn, chính người đàn ông kia là kẻ nhìn lên cô thay quần áo, nghĩ tới là cô chỉ muốn lột da anh ta. Hơn nữa, cô cũng không muốn nhắc đến cái tên Chu Gia Ngôn trước mặt Lập Hạ.

Lập Hạ không hỏi gì thêm. Sắp đến giờ quán bar đóng cửa, hai người thu dọn xong liền rời khỏi quán. Một chiếc xe thể thao màu xám bạc không biết đã dừng bên ngoài từ khi nào. Vừa trông thấy, Tô Mạch liền nhận ra đó chính là chiếc xe đã đưa Hà Huân về ký túc hôm trước. Cô nhớ rõ như vậy là bởi vì hai số cuối trên biển số xe trùng với ngày sinh của cô – 19. Cô tò mò tới gần, muốn xem là thần thánh phương nào đã “nặng tay trên” bạn gái của Cố An Sinh, nào ngờ, chưa kịp nhìn cho rõ thì đối phương đã xuống xe, chủ

động chào hỏi hai cô.

Tô Mạch lúc ấy chỉ có một suy nghĩ, người đàn ông này đúng là âm hồn bất tán. Cô biết như thế là không phải, dù sao thì vừa nãy anh ta cũng đã giúp đỡ mình. Vậy nên, cô đành lịch sự cúi đầu nói cảm ơn, rồi vội vàng kéo Lập Hạ đi.

Thế nhưng, Tần Sở đã kịp vươn cánh tay ra, giữ Tô Mạch lại. Đôi mắt mị hoặc của anh ta nhìn thẳng vào cô.

“Lại muốn chạy? Cảm ơn một câu như thế là xong ư? Tôi không phải nhà từ thiện giúp người mà không cần đền đáp!”.

Giọng nói lạnh băng của anh ta vang lên.

Ngoài đường giờ này người qua lại thưa thớt, Tô Mạch cảnh giác níu chặt cánh tay Lập Hạ, trong đầu lập tức hiện lên những vụ thiếu nữ bị hãm hại đăng trên báo. Cô vừa cố gắng giãy giụa để thoát khỏi Tần Sở, vừa hét lên với Lập Hạ: “Chạy mau!”.

Thế nhưng một lúc sau, cả Lập Hạ và Tần Sở đều không có phản ứng gì, ngay cả sắc mặt cũng chẳng hề thay đổi. Tô Mạch bất lực cúi xuống cắn vào bắp tay Tần Sở, giống như cô đã làm hôm ở nhà Chu Gia Ngôn. Đáng tiếc, sức lực yếu ớt của cô không có bất kỳ tác dụng nào.

Có lẽ quá ngán ngẩm hành vi ấu trĩ này của Tô Mạch, Tần Sở đột nhiên kéo mạnh cô về phía mình.

Thắt lưng đập vào ô tô khiến Tô Mạch đau đến chảy nước mắt.

Tần Sở cười khẩy: “Thôi nghĩ xa xôi đi Tô Mạch! Cho dù tôi có là tên háo sắc cũng chẳng dậy nổi hứng thú với cơ thể của cô đâu”.

Tô Mạch vẫn tiếp tục giãy giụa, mãi sau mới sừng sốt thốt lên: “Sao anh biết tên tôi?”.

Tần Sở gian tà đáp: “Tôi có miệng thì hỏi. Cô cho rằng lần trước cô cắn tôi một nhát rồi đùa giỡn tôi như thế, tôi đã quên sạch rồi sao? Con người tôi không có ưu điểm gì ngoài nhớ dai”.

Chưa đợi Tô Mạch định thần lại, Lập Hạ đứng bên cạnh đã lên tiếng: “VẬY

anh muốn chúng tôi phải trả ơn anh thế nào mới chịu?”.

Tần Sở trầm mặc hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên, chỉ vào Tô Mạch và nói: “Tôi không cần hai cô, tôi cần cô ấy”.

Vừa nghe vậy, Tô Mạch sợ tái mặt. Cô vừa đánh liên tục vào vai Tần Sở, vừa mắng chửi: “Đồ khôn khiếp, tôi có chết cũng không để anh muốn làm gì thì làm”.

Đột nhiên, Tần Sở quay đầu lại, lấy từ băng ghế sau trong xe ra một chiếc hộp màu xanh lá mạ, đưa cho cô, Tô Mạch thôi không đánh nữa, dè dặt nhận lấy: “Không lẽ vì muốn trả thù tôi mà anh đã chuẩn bị sẵn cả thuốc nổ?”.

Tần Sở tặng cô một cái nhìn khinh bỉ: “Bớt nghĩ nhăng nghĩ cuội đi, cô không đáng để tôi phải hương tàn ngọc nát đâu”.

Tô Mạch nghi hoặc mở nắp hộp ra xem, bên trong là chiếc váy dạ hội hở vai màu hồng phấn rất đẹp. Cô thăm xuýt xoa trong lòng rồi len lén nhìn về phía Tần Sở, vô thức nghĩ tới câu chuyện nhất kiến chung tình trong tiểu thuyết. Bỗng hình ảnh Cố An Sinh hiện lên trong đầu cô. Cô chân chừ giây lát, sau đó đóng nắp đẩy chiếc hộp về lại phía Tần Sở: “Không công không thể hưởng lộc”.

Tần Sở đang nhìn vào trong gương để chỉnh lại mái tóc bị gió thổi rối tung của mình, nghe vậy bèn quay đầu lại. Anh nhìn thẳng vào mắt Tô Mạch, nói ngắn gọn: “Tôi mai có một buổi dạ hội, tôi chưa kiếm được bạn nhảy. Mặc dù đáng người cô không được đẹp cho lắm nhưng gương mặt cũng coi như tạm chấp nhận được. Vừa được chơi, vừa được ăn uống thỏa thích, trả ơn như vậy là quá tốt rồi còn gì?”.

Tô Mạch xấu hổ vì ý nghĩ ban nãy của mình: “Chỉ đơn giản như vậy?”.

Tần Sở nheo mắt nhìn cô: “Cô tưởng là gì? Cô muốn tự nguyện dâng hiến, tôi chưa chắc đã nhận ấy chứ. Bảy giờ tôi mai gặp nhau ở cổng trường cô.”

Dứt lời, Tần Sở lên xe, nhấn ga lao đi. Bóng đánh trong gương chiếu hậu mỗi lúc một nhỏ dần, anh mơ hồ có thể nghe thấy cô gái kia đang mắng chửi mình là người hẹp hòi, không có phong độ. Khóe môi không khỏi cong lên.

Chạng vạng tối hôm sau, Tần Sở lái xe tới trước cổng lớn đại học Q. Đợi mãi không thấy Tô Mạch, anh sốt ruột lái xe vào trong. Đến phòng tự học, người

ta nói với anh Tô Mạch vừa đi WC. Anh nhìn ngó xung quanh một hồi, không thấy có người, mới khẽ gọi: “Nguyễn Tô Mạch?”.

Nghe được bên trong vọng ra tiếng đáp lại, Tần Sở mới thở phào nhẹ nhõm, anh cứ tưởng cô đã đổi ý.

Thực ra Tô Mạch thay quần áo xong từ lâu nhưng cứ đứng trong WC, do dự không dám ra ngoài. Chiếc váy dạ hội này như được may riêng cho cô, vừa vặn và tôn dáng đến nỗi cô cũng phải tự hỏi có phải mình không hiểu rõ cơ thể mình hay không? Màu hồng phấn dịu dàng, điểm thêm một vài bông hoa, nơi cần bó sát thì bó sát, kín đáo mà không mất đi vẻ quyền rũ.

Phải thừa nhận rằng, gu thẩm mỹ của Tần Sở rất tốt. Mặc dù Tô Mạch không hiểu rõ lắm về đồ hiệu nhưng chỉ cần sờ vào chất vải cũng đoán được giá chiếc váy này đắt đến cỡ nào. Chính vì thế, cô mới sợ mặc nó đi ra ngoài, thu hút sự chú ý của mọi người.

Tô Mạch rón rén thò đầu ra, kinh ngạc trông thấy Tần Sở đang đứng ở hành lang, buồn chán đùa nghịch với chiếc bật lửa. Ngọn lửa xanh lam cứ bùng lên rồi lại vụt tắt, liên tiếp không ngừng.

Phát hiện Tô Mạch thập thò sau cánh cửa, Tần Sở dừng tay, trêu chọc cô: “Cô đang làm kẻ trộm đấy à?”.

Tô Mạch cố gắng kiềm chế, mềm giọng thương lượng: “Tôi có thể không đi được không? Tần thiếu gia thích mời người đẹp nào đi mà chẳng được...”.

Đáng tiếc, đôi phương có vẻ rất thích đấu khẩu với cô.

“Đêm này là để “cải tạo” phụ nữ xấu, tôi đưa một mỹ nữ đi sẽ không phù hợp với chủ đề. Hơn nữa, tôi cũng không phải “má mì”.”

Quả nhiên, sự công kích này rất hữu dụng. Tô Mạch hùng hổ bước ra ngoài, lúc bị Tần Sở tóm lấy, cô mới tỉnh ngộ mình vừa mắc bẫy. Hai người giằng co hồi lâu trước cửa WC, cuối cùng Tô Mạch cũng phải chịu thua, bị Tần Sở lôi đi.

Lúc hai người xuống đến tầng một, có vài bạn học trông thấy Tô Mạch, vừa chào hỏi vừa nhìn cô bằng ánh mắt dò xét. Tô Mạch biết càng giải thích càng dở, chỉ hận mặt đất không có khe hở nào để mình chui xuống.

Đây là lần đầu tiên Tô Mạch tham gia một sự kiện long trọng nên không tránh khỏi hồi hộp. Xung quanh, từng nhóm người đang đứng quây quần, chạm cốc với nhau. Trên gác lửng, dàn nhạc đang chơi một bản hòa tấu du dương. Quả nhiên nơi này không phải thế giới dành cho cô.

Ngay sau đó, ánh mắt Tô Mạch sáng rực lên khi trông thấy những chiếc bánh ngọt và món điểm tâm được trang trí hấp dẫn.

Tần Sở khinh bỉ nhìn cô: “Cô đừng làm tôi mất mặt như thế có được không?”.

Cơm thềm ăn của Tô Mạch phát tác, nhưng đúng lúc này, mấy người đàn ông đứng đằng xa nâng ly rượu lên, mỉm cười hướng về phía cô và Tần Sở.

Tần Sở cũng làm tương tự đáp lễ. Một số người bắt ngờ tiến lại.

“Cậu Tần, sao không thấy cô Bạch đi cùng cậu?”.

Tần Sở không trả lời ngay, mà thản nhiên uống cạn ly rượu đỏ trong tay, sau đó hơi nghiêng đầu, trao cho Tô Mạch một ánh mắt nóng bỏng. Không để cô kịp tiếp nhận chuyện gì đang xảy ra, anh đã ôm lấy eo cô. Đối phương trông thấy vậy, tự khắc hiểu ra vấn đề.

Tô Mạch tức sôi máu, chỉ muốn gạt cánh tay Tần Sở xuống. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô nghĩ, nếu làm thế, không biết anh ta sẽ còn gây khó dễ gì cho mình nữa. Ngay từ giây phút đầu tiên gặp gỡ, cô đã có cảm giác Tần Sở là một quả bom hẹn giờ, nhất định không thể đến gần, kéo tan xương nát thịt lúc nào không hay.

Tần Sở dường như không thích nói chuyện với đám người kia cho lắm. Thấy bầu không khí trở nên gượng gạo, Tô Mạch đành chủ động tìm chuyện để nói: “Cô Bạch là ai?”.

Tần Sở không hề bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để trêu chọc cô: “Sao thế em yêu? Em ghen à?”.

Tô Mạch ngược lên, mỉm cười một cách giả tạo: “Anh yêu à, giờ thì em đã hiểu vì sao mẹ anh lại đặt tên anh là Tần Sở rồi. Triệu Tần, mộ Sở[*], quá hợp với anh luôn.”

[*] Thành ngữ chỉ những người có thói tráo trở lật lọng, thay đổi thất thường.

Tần Sở nhường mày.

“Thực ra trước kia tên anh là Tần Trì. Nếu nói theo cách của em thì anh đúng là một người si tình rồi nhỉ?”[*]

[*] Trong tiếng Trung “Tần Trì” có cách phát âm gần giống với “si tình”.

Thấy hai người kẻ tung người hứng, vị khách kia liền cho rằng thái độ của Tần Sở đối với Tô Mạch rất đặc biệt, ông ta chớp thời cơ nịnh nọt.

“Phong thái của cô Bạch Ly làm sao có thể sánh với vị tiểu thư đây được!”

Cái tên này nghe có vẻ quen tai. Tô Mạch ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nhớ ra Bạch Ly là người giành giải quán quân trong cuộc thi tìm kiếm người mẫu gần đây, đồng thời cũng là tân binh trong giới giải trí. Có lần Lập Hạ trông thấy hình của Bạch Ly trên báo, liền chỉ vào, nói: “Cầu trời đừng cho Chu Gia Ngôn gặp phải loại phụ nữ có dung nhan như hồ ly tinh thể này”.

Bạch Ly là bạn gái cũ của Tần Sở?

Tô Mạch kinh ngạc. Nếu thế thì “người chống lưng” cho cô ta mà báo chí hay nhắc đến chính là Tần Sở?

Nghĩ tới đây, Tô Mạch đột nhiên tránh ra thật xa, chỉ vào Tần Sở mà nói: “Hóa ra anh chính là người họ Tần trước kia dính tin đồn bị một kẻ đồng tính cướp mất người yêu?”.

Tô Mạch vừa dứt lời, sắc mặt Tần Sở liền sa sầm.

Nhân vật vừa giàu có vừa quyền thế như Tần Sở, hẹn hò qua lại với vài cô gái cũng chẳng phải chuyện gì lạ. Nhưng không hiểu sao, trong số họ, có đến ba cô đều bị người đồng tính cướp đi. Hồi đó, khi đọc được tin này trên báo, cả Tô Mạch và Lập Hạ đều tỏ ra vô cùng thông cảm cho người đàn ông họ Tần kia. Lập Hạ còn nghiêm túc nói: “Chắc là anh ta có vấn đề!”. Nhưng Tô Mạch không thể nào ngờ tới, ngày hôm nay, đối tượng ấy đang đứng sừng sững trước mặt mình. Đột nhiên, ánh mắt cô nhìn Tần Sở thoáng qua chút thương hại.

Miệng lưỡi thế gian quả thật đáng sợ, từ người này sang người khác, câu chuyện đã thay đổi hoàn toàn. Đúng, Tần Sở vẫn còn nhớ mình từng qua lại

với ba cô gái kia, nhưng rõ ràng là sau khi anh chia tay với họ, những chuyện mà báo chí đề cập mới xảy ra, nào có liên quan gì tới anh?

Anh thật sự không thể chịu nổi cái nhìn đầy cảm thông của Tô Mạch. Giống như đọc được ý nghĩ trong đầu cô, anh lớn tiếng nói: “Em yên tâm, anh không có vấn đề gì hết”.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều phóng ánh mắt về phía họ.

Mặt Tô Mạch nóng ran, cô cắn môi, tức giận nói: “Anh có vấn đề gì hay không thì liên quan gì tới tôi? Anh đi chết đi!”.

Dứt lời, cô chạy ra cửa.

Tần Sở chỉ còn biết than thầm, cái tính ưa chạy trốn của cô gái này thật không đáng yêu chút nào! Anh vội vàng đuổi theo, tóm được cô ở bên đài phun nước ngay ngoài cửa lớn.

“Buổi tiệc còn chưa bắt đầu, cô đã muốn làm cô dâu chạy trốn rồi à? Tôi thật sự không hiểu nổi, vì sao mỗi lần thấy tôi, cô đều bỏ chạy? Tôi đáng sợ đến thế sao?”.

Thực ra, bản thân Tô Mạch cũng không biết tại sao lại như vậy. Cô chỉ cảm thấy mỗi lần gặp Tần Sở là y như rằng sẽ có chuyện xui xẻo xảy ra với mình. Người đàn ông này chẳng khác nào sao Chổi, khắc tinh của cô.

Cuối cùng thì Tô Mạch vẫn bị lôi vào trong.

Chỉ trì bữa tiệc này và Tần Thị vừa ký kết xong một hợp đồng xây dựng, Tần Sở đương nhiên trở thành khách quý, vừa được ngồi ở hàng ghế trên, vừa được mời lên khiêu vũ đầu tiên.

Tô Mạch ghé tai anh thì thầm: “Tôi đã nói với anh từ lâu, tôi không biết nhảy”.

Tần Sở nửa tin nửa ngờ nhìn cô. Nhận ra độ thành thật trong mắt Tô Mạch, anh ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên cúi người xuống, cởi đôi giày cao gót của cô. Tô Mạch khó hiểu hỏi: “Anh làm gì thế?”.

Tần Sở không trả lời, cũng không dừng tay. Đúng lúc người dẫn chương trình tuyên bố dạ hội chính thức bắt đầu thì anh cũng cởi xong giày ra khỏi

chân cô. Chưa để Tô Mạch kịp nhận thức tình hình, anh đã kéo cô ra giữa sàn nhảy, ổn định trọng tâm đứng của cô. Tiếng nhạc nổi lên, Tần Sở nhỏ giọng nói bên tai cô: “Đừng cử động”.

Anh nâng cánh tay cô, hơi dùng lực đầu mũi chân để bàn chân cô giẫm lên đôi giày Ý sáng bóng của mình.

Tô Mạch hết sức kinh ngạc, nắm đầu ngón tay bám chặt vào bả vai Tần Sở. Cả người run rẩy nhưng cô không dám cử động. Cô nghe thấy đám đông xung quanh có những tiếng xuyết xoa xen lẫn trầm trồ. Có lẽ đây là ngày mất mặt nhất hoặc sẽ là ngày khó quên nhất trong cuộc đời cô.

Dàn nhạc đang chơi một ca khúc quen thuộc, cô đã từng vài lần nghe Lập Hạ hát.

Tell me you love me when you leave. You're more than a shadow that's what I believe. You take me to places I never thought I'd see...[*]

Phút giây em rời xa, xin hãy nói yêu tôi. Tôi tin tưởng em không chỉ là một người đi ngang qua cuộc đời tôi. Em cho tôi được sống trong những cảm xúc mà tôi chưa bao giờ biết tới...

Khi những ánh đèn màu bật sáng và không ngừng chuyển động khắp sàn nhảy, mỗi một cái xoay người, một cái nhấc chân hay đứng im, mọi người đều phải lấy bạn nhảy làm trọng tâm, như thế mới không dễ bị ngã. Rõ ràng cơ thể không hề cử động, nhưng cô thực sự cảm nhận được trái tim mình đang đập theo mỗi động tác của anh.

Bản nhạc đầu tiên kết thúc, Tô Mạch đè nén sự căng thẳng, rời khỏi sàn nhảy trong cái khoác tay của Tần sở, đi về phía bàn ăn. Hết người này đến người khác tới mời rượu, đương nhiên họ sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội tìm hiểu xem Tô Mạch là ai.

Tần Sở không có ý định uống rượu đỡ giúp cô vì cho rằng uống thứ champagnes này không dễ bị say. Nào ngờ tửu lượng của cô quá kém, mới được vài ly mà đã bắt đầu có dấu hiệu thần chí mơ hồ, nói năng lảm nhảm.

“Chẳng hay cô Nguyễn và anh Tần quen nhau thế nào?”

Tô Mạch uống cạn một ly champagnes, sau đó chỉ về phía Tần Sở đứng cách đó mấy bước chân, đồng dặc nói: “Anh ta nhìn trộm tôi thay quần áo!!”, dứt

lời, còn “Ợ!” một tiếng.

Đám đông lặng thinh. Tần Sở sa sầm nét mặt.

Tô Mạch, cô chết chắc rồi!

Chương 14: CHƯƠNG 14

Tránh để Tô Mạch mở miệng ra dọa người, Tần Sở đành phải đưa cô về trước khi dạ tiệc kết thúc. Anh đi đằng trước, cô lững thững theo sau. Tiếng gót giày lộc cộc gõ xuống mặt đường, bước đi loạng choạng không vững. Nghe thấy “Á!” một tiếng, Tần Sở giật mình quay đầu lại. Tô Mạch đang nằm sõng soài, má phải áp xuống mặt đất, vậy mà có vẻ như cô không hề có ý định đứng lên, trong miệng lẩm bẩm câu gì đó. Tần Sở vốn định cứ mặc kệ cô, nhưng đột nhiên thấy cô chống tay ngồi dậy, vừa cởi giày cao gót ra, vừa nhìn anh oán giận: “Đau quá!”.

Ánh mắt ám ức và tủi hờn.

Tần Sở vô thức tiến lại gần, chìa tay ra.

Đó là lần thứ hai anh bế Tô Mạch. Vẫn nhẹ như trước.

Tần Sở giật mình, vì sao anh vẫn còn nhớ cảm giác lần đầu tiên bế cô gái này?

Thấy cô phụng phịu nói gì đó, anh cúi đầu xuống nghe cho rõ. Bỗng dưng, Tô Mạch hét to một câu khiến anh sợ đến nỗi suýt buông tay ra. Nhưng lần này thì anh đã nghe rõ mồn một.

Cô nói: Cố An Sinh, cậu nhất định phải hạnh phúc.

Chẳng hiểu sao khi nghe vậy, Tần Sở chỉ muốn quăng cô lại bên vệ đường.

Ngoài quyền uy và vật chất ra, anh không còn gì khác. Hạnh phúc đối với anh mà nói là một thứ quá xa xỉ. Có lẽ, nhiều người khi sở hữu hai thứ kia đã cảm thấy hạnh phúc, nhưng anh thì không. Cũng chưa bao giờ có người nói với anh: em mong anh hạnh phúc.

Hóa ra trên thế gian này, thật sự có những thứ không liên quan gì tới anh.

Đôi mắt Tần Sở thoáng trở nên lạnh lùng và tối sẫm lại, che giấu đi tất cả cảm xúc, dường như đây mới chính là con người anh – một Tần Sở xảo quyệt và tinh ranh chốn thương trường.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Tô Mạch cảm thấy đầu đau muốn nứt toác. Cô rên rỉ gọi: “Lập Hạ!”.

Không thấy ai trả lời.

Cô kêu to hơn: “Lập Hạ!”.

Lúc này, Tần Sở mở cửa WC đi ra, nhìn Tô Mạch vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê: “Gọi cái gì mà gọi. Ở đây không có Lập Hạ! Chỉ có Lập Bang[*]”.

[*] Tên tiếng Hán của nhãn hiệu sơn Nippon.

Nghe thấy tiếng đàn ông trong phòng, Tô Mạch hoàn toàn tỉnh ngủ. Phản ứng đầu tiên là vén chăn lên nhìn người mình. Không có gì bất thường, quần áo còn nguyên vẹn. Dù vậy, cô vẫn không quên kéo chăn che kín tới tận cổ, hốt hoảng nói: “Sao anh lại ở đây?”.

Tần Sở khinh bỉ không thèm trả lời mà đi thẳng ra ngoài phòng khách.

Tô Mạch vội vàng quan sát xung quanh, bấy giờ mới nhận ra đây không phải nhà mình. Căn phòng rất rộng và thoáng, giấy dán tường mang hơi hướng cổ xưa với những hoa văn rườm rà phức tạp. Trong phòng chỉ có một chiếc ti vi tinh thể lỏng 42 inch, một tủ quần áo gần cửa ra vào và chiếc giường to đến mức cả cô và Lập Hạ cùng nằm, lăn qua lăn lại cũng không sợ ngã. Sau khi hồi tưởng lại những chuyện xảy ra đêm qua, Tô Mạch phỏng đoán đây là nhà riêng của Tần Sở, không xa hoa như trong tưởng tượng của cô.

Chỉnh đốn lại quần áo, đầu tóc, Tô Mạch xấu hổ ra khỏi phòng ngủ. Tần Sở đang đứng trong bếp loay hoay làm bữa sáng.

“Sao anh không đưa tôi về nhà tôi?”

“Tôi cũng muốn quảng cô về nhà cô lắm chứ! Nhưng đáng tiếc tôi không biết nhà cô ở đâu cả, lại càng không muốn lãng phí thời gian đi tìm”.

Sau đó cả hai im lặng.

Bữa sáng kiểu phương Tây có bánh mì gối cắt lát ăn kèm mứt hoa quả và một hộp sữa bò rất to.

Nhìn thấy đồ ăn, Tô Mạch mới có cảm giác đói, nhưng cô không thích ăn mấy thứ này, bèn hỏi Tần Sở: “Tần Sở, nhà anh có cơm nguội không?”.

Tần Sở buông dao nĩa xuống, mặt lạnh tanh.

“Tôi không ăn ở nhà”. Anh chỉ tay vào tủ tường: “Trong đó có mì, cô ăn không?”.

Lớn lên ở nông thôn, Tô Mạch từ nhỏ đã học được từ mẹ rất nhiều thứ, đặc biệt là nữ công gia chánh. Cô thường hay tìm tòi những công thức nấu nướng mới, cách kết hợp nguyên liệu để tạo ra những mùi vị khác biệt. Khi Tô Mạch bung đĩa mì xào thơm phức đặt xuống bàn ăn, Tần Sở hơi khựng lại. Nhưng làm sao anh có thể mặt mặt đi hỏi cô? Thế nên anh đành cúi đầu, tiếp tục ăn miếng bánh mì khô khốc trong miệng.

Tô Mạch thừa sức nhìn ra tâm tư của anh. Cô lẳng lặng quay vào kệ bếp, lấy thêm một cái bát rồi san nửa đĩa mì xào của mình sang, đẩy tới trước mặt Tần Sở.

“Tôi làm nhiều quá, ăn không hết. Anh ăn giúp tôi đi.”

Biết mình bị cô gái nhỏ này đi guốc trong bụng, Tần Sở buồn bực, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ bung bát mì lên ăn.

Hai người lại rơi vào trầm mặc.

Ăn xong, Tần Sở đặt bát xuống bàn, bất động nhìn chằm chằm Tô Mạch. Đột nhiên anh lên tiếng: “Nguyễn Tô Mạch! Cô đừng như thế!”.

Tô Mạch khó hiểu ngẩng lên: “Hả?”.

Tần Sở trốn tránh cái nhìn của cô, nhưng rồi ngay lập tức anh quay đầu lại: “Cô còn tỏ ra hiền lành ngoan ngoãn thế này, sẽ khiến tôi muốn “lấy thân báo đáp” đấy. Nguyễn Tô Mạch, cô có muốn không?”.

Cô có muốn không?

Có muốn không?

Có muốn không?

Sau này, thỉnh thoảng Tô Mạch nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó.

Ánh ban mai bị tấm rèm cửa sổ ngăn lại bên ngoài, đèn trong phòng khách mờ nhạt, gương mặt nửa nghiêm túc, nửa đùa giỡn của Tần Sở.

Lúc ấy, cô đã trả lời thế nào?

“Được thôi Tần Sở. Anh đã muốn lấy thân báo đáp thì tôi sẽ giúp anh thực hiện cái yêu cầu vô lý này.”

Sao có thể chứ!

Thực tế, giây phút ấy cô còn chưa kịp lên tiếng thì Tần Sở đã chấm dứt đề tài. Anh đứng dậy, đẩy bát đĩa về phía cô: “Tưởng thật chắc? Cô nghĩ cô đẹp lắm hả? Đi rửa bát đi!”.

Thế là Tô Mạch lại một lần nữa được lĩnh giáo năng khiếu trời cho của Tần Sở - làm người khác mất hứng!

Tô Mạch dùng dùng nổi giận, mang bát đĩa vào bếp rửa. Sự tức giận của cô không phải vì phải rửa mấy cái bát con con này, mà nhiều hơn thế, cô tức giận chính bản thân mình. Vì sao giờ phút ấy, cô lại có thể nghiêm túc suy nghĩ tới câu hỏi của Tần Sở? Nhất định là do sợ quá nên dây thần kinh não bộ có vấn đề. Cả thế giới này đều biết, cô một lòng với người con trai có tên Cố An Sinh kia mà.

Đúng, Cố An Sinh.

Sau khi Tần Sở nhận xong một cuộc điện thoại bèn đi ra cửa, anh quay đầu lại nói với Tô Mạch vẫn đang loay hoay trong bếp: “Tôi có việc phải tới công ty bây giờ, sáng nay cô phải học không? Đợi lát tôi về sẽ đưa cô đến trường”.

Tô Mạch rầu rĩ đáp: “Không cần, tôi tự đi được”.

Tần Sở nhếch môi: “Thế cô biết chỗ này là chỗ nào không?”.

Bấy giờ Tô Mạch mới ngẩn ra. Không biết câu trả lời, cô chỉ có thể cọ mạnh mấy chiếc bát, cho chúng va chạm vào nhau tạo ra những tiếng leng keng.

Tần Sở thở dài, đi vào bếp, cầm lấy tay cô lau sạch bằng khăn mặt.

“Thôi để tôi đưa cô về trước”.

Ngồi trên chiếc xe đắt tiền, nhưng Tô Mạch không hề cảm thấy thoải mái. Gây sự chú ý cho người khác thật sự không phải chuyện gì hay ho. Người ta vẫn nói, có của cũng không nên khoe khoang, nhưng điều này với Tần Sở có vẻ như hoàn toàn vô dụng.

Đến nơi, Tô Mạch đang định xuống xe thì bị Tần Sở gọi lại. Một chiếc chìa khóa chìa ra trước mặt cô. Tô Mạch khó hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Chẳng phải cô cần công việc sao? Quán bar là nơi rất phức tạp, đừng đến đó nữa. Lần sau ngộ nhỡ xảy ra chuyện chắc gì đã gặp người tốt bụng như tôi cứu cô? Dù sao tôi cũng chán cảnh ăn cơm ở ngoài lắm rồi, cuối tuần cô đến nấu cơm cho tôi, tiền công cao, còn được bảo đảm an toàn!”.

Tô Mạch càng nghe càng mơ hồ, có cảm giác mình bị ép bán thân! Cái gì mà bảo đảm an toàn? Ở bên cạnh người đàn ông này mới là không an toàn!

Đang định từ chối, Tô Mạch lại nghe thấy câu nói tiếp theo của Tần Sở: “Nếu cô không đến, tôi không được ăn cơm nóng canh ngọt, tâm trạng không tốt, công việc của cô cũng chẳng được yên ổn đâu!”.

Cuối cùng, Tô Mạch buộc phải thốt ra một câu: “Được!”.

Nhận được câu trả lời như ý, Tần Sở liền phóng xe đi.

Lúc ấy, Tô Mạch cũng không nghĩ tới chuyện vì sao nhất định phải là mình đi chăm sóc cái dạ dày của Tần Sở. Cô không phải là đầu bếp tài giỏi, chẳng phải tiên nữ giáng trần, thậm chí có lượn lơ liên tục trước mặt Tần Sở cũng sẽ không lọt vào mắt anh ta.

Tô Mạch vừa vào tới cửa lớp đã trông thấy vẻ mặt giận dữ của Cố An Sinh.

“Tối qua cậu đi đâu?”

Anh có vẻ không khống chế được tâm trạng. Hôm qua trông thấy Tô Mạch đi cùng một người đàn ông, anh gọi điện cho cô cả tối mà không ai nghe, Lập Hạ thì tắt máy. Anh lo lắng chạy tới nhà trọ của hai người nhưng cũng không thấy ai ở nhà. Lập Hạ đi làm ở quán bar mãi gần sáng mới về. Còn anh thì sốt ruột cả đêm không ngủ được. Đến tận lúc này trông thấy Tô

Mạch, anh mới nhẹ nhõm được một chút, nhưng nổi tức giận đã lập tức kéo đến thế chân.

“Cậu đi đâu hả?”

Thấy sắc mặt Cố An Sinh không tốt, Tô Mạch hoảng hốt kể hết mọi chuyện, từ việc cô và Lập Hạ đi làm thêm ở quán bar, gặp rắc rối, được Tần Sở giúp đỡ, dự dạ tiệc,...

Về sau có lần Lập Hạ cốc đầu cô, mắng: “Nguyễn Tô Mạch! Cố An Sinh là ông trời của cậu hả? Cậu nói dối cậu ta một phút thì sẽ dùng cả nửa đời còn lại để sám hối phải không?”. Tô Mạch cũng từng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này. Cuối cùng, cô rút ra kết luận, mình hoàn toàn có thể nói dối. Ví dụ như sau khi đã chơi thân với Lưu Minh Nghĩa, có lần cậu ta hỏi: “Tô Mạch, cậu thấy tớ có đẹp trai không?”.

Không muốn đả kích sự tự tin của cậu bạn, Tô Mạch chớp mắt hai cái ra chiều suy nghĩ rồi đáp: “Lưu Minh Nghĩa, cậu không đẹp trai, mà là đẹp trai một cách tự nhiên, đẹp đến nỗi mất cả cá tính. Chính vì cậu đẹp trai đến nỗi đánh mất cá tính nên Lập Hạ mới không thích cậu. Vì thế, cậu có thể đừng đẹp trai như thế nữa được không?”.

Lưu Minh Nghĩa nghe mà thấy rối tinh rối mù, hoàn toàn không hiểu ra ý tứ sâu xa trong câu trả lời của Tô Mạch. Chỉ có từ “đẹp trai” chui lọt vào tai cậu ta, thế là cậu ta vui vẻ bá vai cô: “Tô Mạch, có câu này của cậu, dù là núi đao biển lửa gì, chỉ cần cậu gọi một tiếng, tớ nhất định sẽ có mặt!”.

Còn hiện tại, Cố An Sinh đang vô cùng phẫn nộ. Tô Mạch chưa bao giờ tự hỏi bản thân, rằng vì sao mình phải báo cáo mọi thứ với anh? Cho dù chơi thân đến mức nào thì mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình cơ mà? Có lẽ nguyên do chỉ là một chữ - thích.

Đúng thế, người con trai này, cô đã thích rất lâu, rất lâu rồi. Còn anh, cũng đã khép cửa trái tim rất lâu, rất lâu rồi.

Nghe Tô Mạch giải thích xong, Cố An Sinh tuy chưa nguôi giận, nhưng cũng cảm thấy bớt lo lắng, vẻ mặt đã không còn cau có như trước.

“Hai cậu đừng đến quán bar đó làm nữa. Công ty của ba tớ gần đây làm ăn thuận lợi, sắp tới sẽ mở chi nhánh ở thành phố B. Đến lúc ấy, cậu với Lập Hạ vào làm chân thư ký văn phòng chắc không thành vấn đề.”

“Hôm nay về tớ sẽ bảo Lập Hạ xin cho tớ thôi việc. Cậu đừng giận nữa!”.

Tô Mạch rất hiếm khi thấy Cố An Sinh giận dữ như thế. Cô không muốn làm những việc mà anh không thích. Vậy còn chuyện đến nhà Tần Sở làm thì sao?

Chẳng còn bao lâu nữa sẽ đến kỳ nghỉ hè. Tô Mạch và Lập Hạ nằm trên giường bàn chuyện kiếm việc làm thêm.

Vừa nghe Tô Mạch kể Tần Sở đưa chìa khóa cho cô, Lập Hạ đã thốt lên: “Có phải anh ta thích cậu rồi không?”.

Tô Mạch lắc đầu: “Không đâu. Tớ có cái gì mà anh ta thích chứ! Tớ chỉ đến nấu cơm cho anh ta thôi mà”.

Lập Hạ không tin: “Dở hơi! Có cả tá phụ nữ xếp hàng chờ anh ta “khâm điểm” ấy chứ! Hiền lành có, ngây thơ có, hoang dại có, ... anh ta muốn kiểu nào mà chẳng được. Nếu không phải có ý gì đó với cậu thì anh ta gọi cậu đến nấu cơm làm khi gì? Sao không gọi tớ đi?”.

“Ý cậu là sai? Cậu tự nhận mình là hiền lành, ngây thơ, hay hoang dại?”

Hai người đang mải tranh luận thì Cố An Sinh gọi điện rủ đi hát karaoke. Tô Mạch vui vẻ đồng ý không chút do dự. Cảm thấy hổ thẹn với Lưu Minh Nghĩa về chuyện lần trước, cô bèn bảo Lập Hạ gọi cậu ta đi cùng.

Vừa vào cửa, cả đám liền trông thấy một bó hoa cực lớn đặt ở chính giữa, thẳng bên trên là chiếc đèn chùm sáng lung linh. Lưu Minh Nghĩa không biết giữ ý, lắc đầu nói: “Haizz.. sao mà tầm thường thế!”.

Tô Mạch, Lập Hạ, Cố An Sinh đều không lên tiếng. Lưu Minh Nghĩa cứ một mình thao thao bất tuyệt, nhân viên phục vụ đi đằng trước khó chịu quá liền quay đầu lại liếc cậu ta một cái như muốn nói: “Mày không tầm thường thì sao lại đến cái nơi tầm thường này?”.

Bốn người vào một căn phòng riêng, nhân viên mang đồ ăn vặt và đồ uống lên rồi rời đi. Lưu Minh Nghĩa nhìn thấy máy chọn bài, mắt liền sáng như đèn pha, bỏ nhào tới chọn một danh sách bài thật dài. Thấy danh sách toàn mấy bài sến sẩm, Tô Mạch ngán ngẩm vô cùng, vì thế cô ngồi xuống vị trí gần máy chọn bài, nhân lúc Lưu Minh Nghĩa đang “nghỉ giải lao”, liền xóa

hết những bài anh ta chọn đi, thay bằng một ca khúc hát đôi kinh điển
Chuyện tình Hiroshima.

Tô Mạch muốn hát chung với Cô An Sinh, nhưng Lưu Minh Nghĩa không
biết điều cứ giữ micro không chịu buông, đã thế còn lớn tiếng nói: “Tô
Mạch, bài này tớ cũng thích lắm. Tụi mình hát đôi đi!”.

Tô Mạch tức giận lao tới cướp micro. Hai người giằng co một hồi không
phân thắng bại, ầy vậy mà chỉ cần ba chữ “Lưu Minh Nghĩa!” được Lập Hạ
gần giọng, anh chàng họ Lưu kia đã ngoan ngoãn đầu hàng.

Chương 15: CHƯƠNG 15

Thực ra, Cố An Sinh không thường xuyên đến mấy chỗ này. Hôm nay chủ động mời chẳng qua là vì đã lâu ba người không tụ tập. Lần đầu tiên hát trước mặt nhiều người, Cố An Sinh có chút không quen, lúc mới cất giọng, tiếng rất nhỏ, sau đó mới to dần lên rồi cuối cùng là đồng dục và kiên định. Giọng hát của anh có sự tinh tế giống với Trương Tín Triết, nhưng hát Chuyện tình Hiroshima bằng giọng của Trương Tín Triết nghe hơi buồn cười. Tuy nhiên, Tô Mạch vẫn bị đắm chìm vào đó.

Đến phần lời của nữ, Tô Mạch hát không có kỹ thuật, nhưng lại chan chứa tình cảm. Ai tinh ý sẽ nhìn thấy trên vẻ mặt cô như viết rõ hai chữ “thâm tình”, dường như cô chính là nữ chính trong ca khúc đó.

Không cam tâm tình nguyện để người khác vượt mặt, Lưu Minh Nghĩa ngay sau đó chọn một bản tình ca buồn da diết. Lúc thể hiện, vẻ cợt nhả trên mặt anh ta hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ánh mắt nghiêm nghị không ngừng nhìn về phía Lập Hạ. Nhưng Lập Hạ một mực quay đầu đi chỗ khác, cố tình làm như không thấy.

Nếu tám mươi tuổi em vẫn chưa có áo cưới, anh có thể tặng em một bó hoa hay không? Đáng tiếc, em nói cả đời này chỉ lấy mình anh ta.

Quan tâm em, yêu thương em, quý trọng em, nhưng chẳng thể đợi được em [*].

[*] Lời bài hát Vạn năm cô đơn do ca sỹ Lý Khắc Cần trình bày bằng tiếng Quảng Đông.

Tô Mạch đột nhiên có cảm giác, con người Lưu Minh Nghĩa không giống với vẻ bề ngoài. Dường như không một thứ gì có thể cướp nụ cười ra khỏi cuộc sống của cậu ta, càng bị vùi dập lại càng mạnh mẽ. Thái độ của cậu ta đối với Lập Hạ thực sự rất giống với sự kiên định mà Lập Hạ dành cho Chu Gia Ngôn. Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo.

Hóa ra, mỗi người đều là duyên nợ của một người khác. Bạn yêu ai thì nợ người đó.

Tô Mạch không thể chịu đựng thêm được nữa, cô cầm điện thoại của Lập Hạ

đang để trên bàn, kéo Lập Hạ dậy, ra khỏi phòng.

Hành lang rất yên tĩnh, Tô Mạch dùng tốc độ nhanh nhất bấm một dãy số. Cô biết, Lập Hạ trước giờ không dám chủ động liên lạc với Chu Gia Ngôn là bởi sợ phải nghe được một câu hỏi lạnh nhạt: “Bạn là ai?”.

Lập Hạ dõi theo ngón tay của Tô Mạch, chẳng khó khăn gì để nhận ra những con số mà cô đã thuộc nằm lòng. Cô không ngăn cản. Thực ra, cô cũng rất muốn được nghe giọng nói của người ấy.

Cuộc gọi được nối thông, Tô Mạch đang mãi nghĩ xem phải mắng mỏ Chu Gia Ngôn thế nào thì lại nghe thấy một giọng nữ trả lời: “Hello, this is Grace”.

Lặng im.

“Hello?”

Không thấy hồi âm, đôi phương mới chuyển sang nói bằng tiếng Trung: “Bạn của Gia Ngôn phải không?”.

Nháy mắt, mọi chuyện đã được sáng tỏ.

Tô Mạch tức giận hét vào điện thoại: “Bảo Chu Gia Ngôn đi chết đi!”, sau đó liền tắt máy, bàn tay run run đến nỗi phải ấn mấy lần mới được.

Lập Hạ đứng bên cạnh, thoáng cái đã hiểu ra mọi chuyện.

Cuối cùng thì điều cô sợ hãi nhất cũng đã xảy ra.

Hai người quay trở vào phòng hát, Cố An Sinh và Lưu Minh Nghĩa đã đi đâu mất tăm, có lẽ là đi tìm hai cô.

Tô Mạch cho rằng Lập Hạ sẽ suy sụp, sẽ khóc lóc. Nhưng lúc này Lập Hạ vẫn tỏ ra bình thản, cô ngồi lặng im hồi lâu, sau đó đột nhiên cầm micro lên rồi cất tiếng hát mà không cần đệm nhạc.

Không biết nỗi đau khổ này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng tôi tin nhất định sẽ rất cô độc.

Hóa ra thiên trường địa cửu là để hình dung nỗi đau đớn, thủy chung son sắc

để rồi cuối cùng chỉ nhận lấy cô đơn.

Anh ấy không có lỗi, mà là tình yêu của anh ấy quá ngắn ngủi. Anh ấy không có lỗi, mà là tôi đã tự lao đầu vào lửa.

Tôi chỉ mong có một thứ gọi là kỷ niệm, chứ chẳng ôm mộng mơ về một cái kết bền lâu.

Anh ấy không có lỗi, chỉ là không sẵn lòng ở lại bên tôi. Anh ấy không có lỗi, chỉ là tình yêu đến không đúng lúc mà thôi.

Anh ấy không có lỗi, chỉ là không ở bên tôi đến phút giây sau cùng.

Anh ấy không có lỗi, không có lỗi...

Tô Mạch chẳng rõ mắt mình đã nhòe đi từ bao giờ. Bài hát kết thúc, Lập Hạ bỏ micro xuống, quay sang bên cạnh mới phát hiện Tô Mạch đang lặng lẽ khóc.

Cô nói: “Tô Mạch, tớ muốn có một thứ gọi là kỷ niệm, nhưng cũng muốn có cả một cái kết”.

Nhìn vẻ mặt của Lập Hạ lúc này, Tô Mạch cảm thấy trái tim mình đau nhói. Cô để Lập Hạ tựa vào vai mình, đôi môi mím chặt, âm thầm đưa ra một quyết định quan trọng.

Thứ Bảy, Tô Mạch gọi điện thoại cho Tần Sở, nói hôm nay sẽ không nấu cơm ở nhà mà mời anh ta ra ngoài ăn.

Bên kia, Tần Sở im lặng vài giây mới cất cao giọng hỏi: “Hong Môn Yên?”.

Tô Mạch tức giận nghiêng răng nói: “Không đi thì thôi!”, rồi lập tức đập máy. Cô thầm nghĩ, Tần Sở nhất định sẽ gọi lại, nào ngờ, đợi mãi không thấy tăm hơi đâu.

Thôi được rồi! Muốn nhờ vả người khác thì phải có lòng.

Tô Mạch tự nhủ như vậy, sau đó mặt dày gọi lại cho Tần Sở. Cuộc gọi được nối thông, cô chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng người đàn ông kia hừ lạnh.

Tần Sở lên tiếng trước: “Nguyễn Tô Mạch, cô có là Tôn Ngô Không cũng

không thoát khỏi năm đầu ngón tay của tôi đâu”.

...

Hết giờ làm, Tần Sở liền lái xe tới địa điểm Tô Mạch đã hẹn trước.

Nơi này khá hẻo lánh, anh phải hỏi thăm mấy lần mới tìm thấy. Hai bên đường là những sạp hàng nằm kề nhau, những người bán hàng chào mời khách liên tục không biết mệt mỏi.

Vừa bước vào quán lẩu nhỏ chật kín người, Tần Sở đã trông thấy Tô Mạch đang vẫy tay gọi mình. Không gian vừa nhỏ vừa ồn ào, anh hơi nhúm mày, nhưng vẫn đi đến chỗ cô.

“Tôi biết ngay mà, chỗ cô hẹn chắc chắn chẳng có gì hay ho”.

“Tần Sở! Anh đừng tưởng chỉ những chỗ đắt tiền mới là những chỗ tốt nhất. Quán này làm đồ ăn truyền thống cực kỳ ngon đấy.”

Lúc này, phục vụ đem nồi nấu đến. Trông thấy nồi nước đỏ sôi sùng sục, Tần Sở bất giác đưa tay lên che mũi và miệng. Tô Mạch không để ý biểu hiện khác lạ của anh. Một lát sau, không thấy Tần Sở động đũa, cô mới chủ động gấp thức ăn vào bát cho anh.

“Anh ăn thử mà xem, ngon thật mà!”

Tần Sở bấy giờ mới miễn cưỡng lên tiếng: “Cô làm quán gia thật tác trách. Chẳng lẽ cô không biết tôi ăn đồ cay sẽ bị dị ứng?”.

Tô Mạch mất hứng, buông đũa nói: “Tôi đâu phải con giun trong bụng anh, anh không nói thì sao tôi biết được”.

Tiếp xúc một thời gian, Tần Sở đã hiểu được phần nào tính cách của Tô Mạch. Càng cãi nhau, cô càng hưng phấn, vì thế anh hạn chế tranh luận với cô. Anh đứng dậy vờ như muốn bỏ đi, quả nhiên Tô Mạch vội vàng giữ anh lại.

“Này, anh nếm thử chút đi mà. Món này ngọt, nhìn đỏ thế thôi chứ không hề cay”.

Chẳng mấy khi thấy cô đáng yêu thế này, Tần Sở mềm lòng, lại ngồi xuống,

gắp một miếng bỏ vào miệng. Sau đó, anh mím môi, gượng gạo “ừm” một tiếng.

“Ừm” là thế nào? Ngon hay không ngon?

Thấy Tần Sở ăn hết thức ăn mà cô gấp sẵn, rồi lại nhìn vào trong nồi lẩu, Tô Mạch bấy giờ mới yên tâm.

Rất nhiều thứ, nếu không thử thì sẽ chẳng thể nào biết được mùi vị của nó. Cũng giống như đối với con người, nếu không tiếp xúc, thì làm sao biết được bản chất của họ?

Trong quán đông người nên ngọt ngào, Tần Sở đã cởi áo khoác nhưng vẫn khẽ nhại mồ hôi.

Bỗng nhiên, ai đó hô lên một tiếng: “Thanh tra đến!”.

Những người bán hàng rong vội vàng thu dọn quán và bỏ chạy tán loạn. Tần Sở vẫn ung dung ngồi ăn, Tô Mạch vội vàng kéo anh đứng dậy.

“Sao thế?” Tần Sở ngơ ngác hỏi.

Tô Mạch hơi ngây người trước bộ dạng có vẻ “ngốc nghếch” này của anh.

“Có thanh tra an ninh, mau đi thôi, kéo chủ quán gặp phiền phức”.

Tần Sở nhìn cô mấy giây rồi kéo cô lại.

“Gì thế?” Tô Mạch hỏi.

“Chúng ta nên giúp một tay chứ nhỉ?” Anh thản nhiên đáp.

Đồ đạc trong quán khá nhiều, chủ quán xoay sở không kịp. Đúng lúc này thì một chiếc xe tuần tra lao đến, mấy người đàn ông mặc đồng phục nhảy xuống, chẳng nói chẳng rằng liền khuân hết bàn ghế chất lên thùng xe. Chủ quán luôn miệng van nài, cậu con trai chừng mười tuổi đứng bên cạnh sợ hãi khóc lớn, nhưng đám người kia chẳng thay đổi sắc mặt. Xung quanh, người dân xúm lại xem mỗi lúc một đông. Tô Mạch rất thương hai bố con chủ quán nhưng chẳng thể giúp gì, cô quay lại phía sau định “giận cá chém thớt” thì phát hiện Tần Sở đang đứng đằng xa nói chuyện điện thoại, không rõ có chuyện gì, Tô Mạch thấy anh ta lệnh cho những người khác trả lại bàn ghế

cho chủ quán.

Thái độ của họ đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế, Tô Mạch cũng có thể lờ mờ đoán ra nguyên do.

Cô nghiêng đầu nhìn Tần Sở, trong lòng bỗng xuất hiện một thứ cảm giác khó tả.

Trong thành phố này, đi đến đâu cũng bắt gặp những ô cửa sổ sáng lung linh. Màn đêm sáng rực, sáng đến nỗi gương mặt người đàn ông tuần tú đang đứng cạnh cô cũng có thứ gì đó tỏa ra lấp lánh.

Tần Sở lái xe đưa Tô Mạch về nhà. Đến đầu ngõ, xe đã dừng nhưng Tô Mạch chân chừ không xuống ngay. Tần Sở cũng không hỏi, hai người cứ ngồi lặng im như vậy rất lâu.

Dường như đã sắp xếp hoàn chỉnh câu nói, Tô Mạch mới cẩn thận lên tiếng: “Tôi... có thể nhờ anh một việc được không?”.

Tần Sở nhướn mày: “Tôi đã đợi rất lâu rồi đấy, Tô Mạch! Tối nay cô đột nhiên ngoan ngoãn như thế, tôi không quen chút nào. Rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Nghe vậy, Tô Mạch chỉ muốn mắng người đàn ông này một trận, nhưng sợ đắc tội với anh ta, lại làm hỏng chuyện của Lập Hạ, thế nên cô đành nhẫn nhịn.

Kỳ nghỉ hè đã trôi qua được nửa tháng, Tô Mạch ngán ngẩm lật giở quyển sách tham khảo trong tay. Thời tiết thì nóng nực, chiếc quạt điện bé tí ạch quay như đuổi ruồi, đã thế còn phát ra những âm thanh ro ro nhức óc, càng khiến Tô Mạch thêm bực dọc.

Lập Hạ cầm túi kem quảng tới trước mặt cô.

“Mới có một tuần không gặp mà như người mất hồn! Cái đồ lụy tình!”.

Tô Mạch chẳng buồn mở miệng đôi co. Nhưng một giây tiếp theo, điện thoại báo có tin nhắn đến. Trông thấy cái tên Cố An Sinh, hai mắt cô sáng rực như đèn pha, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Công ty của ông Cố Minh đã chuyển tới thành phố B, mới đi vào ổn định tổ

chức nên cần tuyển rất nhiều trợ lý và lễ tân. Cố An Sinh sau khi hỏi ý kiến bố, liền gọi điện báo cho Tô Mạch và Lập Hạ chuẩn bị tới phỏng vấn xin việc.

Hai cô mừng rỡ cùng nhau chọn lựa trang phục. Tô Mạch thử hết bộ này đến bộ khác, đứng trước gương ngắm nghía thật lâu, còn hỏi Lập Hạ: “Cậu thấy bộ này có phải hơi thiếu trang trọng không?”.

Lập Hạ đã chọn xong từ lâu, đang ngồi trên giường xem Tô Mạch trình diễn thời trang, bèn cất tiếng trêu chọc: “Đâu phải con dâu ra mắt mẹ chồng, cậu phấn khích như thế làm cái gì chứ?”.

“Ngộ nhớ tớ gặp bố của Cố An Sinh thì sao? Tớ nhất định phải để lại ấn tượng tốt cho bác ấy, chưa biết chừng sau này tớ là con dâu nhà họ Cố ấy chứ!”

Nói ra câu này, Tô Mạch cũng cảm thấy buồn cười. Lập Hạ ném cho cô một cái lườm.

Đúng lúc này thì Tần Sở gọi điện tới.

“Đang ở đâu?”

Tô Mạch thành thật nói mình đang chuẩn bị đến Cố Thông phỏng vấn, nào ngờ lại bị Tần Sở châm chọc: “Cô định chuyển hướng kiếm tiền sang bên đó?”.

Thật không hiểu người đàn ông này bị làm sao mà ăn nói khó nghe đến mức ấy! Thù cũ hận mới đan xen, Tô Mạch nổi giận: “Anh bị thần kinh à? Gọi một cuộc điện thoại chỉ để mắng tôi chuyển hướng kiếm tiền thôi sao? Tiền thì có ai chê nhiều bao giờ? Chẳng phải Tần đại thiếu gia giàu có như vậy mà vẫn phải lao đi kiếm tiền đấy thôi? Anh thanh cao đến nỗi không thèm tiền thì đóng cửa công ty tôi xem nào!”.

Tần Sở hẳn là tức giận lắm, nhưng anh không thèm đôi co với cô.

“Vậy được, trước mặt kẻ tâm thần là tôi đây hiện giờ đang có một thứ tên gọi là sọt rác. Đồ mà người chị em tốt của cô đang cần, tôi để trong đó, cô muốn lấy thì đến bãi rác tìm về nhé!”.

Sau đó là một chuỗi tít dài.

Tô Mạch sừng sốt gần một phút đồng hồ mới hiểu Tần Sở đang nhắc đến chuyện gì. Không kịp giải thích với Lập Hạ, cô vội vàng vàng lao ra khỏi nhà, bắt taxi đến thẳng công ty của Tần Sở. Đường khá xa, cô nhìn con số không ngừng tăng lên trên đồng hồ tính tiền mà tiếc đứt cả ruột.

Xuống xe, cô tức tốc chạy vào sảnh lớn nhưng bị người ta ngăn lại.

“Xin hỏi, chị có hẹn trước hay không?”

Cái khó ló cái không, Tô Mạch giả vờ mờ ám, nhỏ giọng nói với cô lễ tân: “Tổng giám đốc Tần tôi qua bỏ quên chùm chìa khóa này ở chỗ tôi, tôi mang đến trả lại cho anh ấy”. Vừa nói, cô vừa lôi trong túi xách ra chùm chìa khóa nhà của Tần Sở.

Thấy vậy, nhân viên lễ tân đương nhiên mặc định Tô Mạch chính là bạn gái mới của tổng giám đốc, liền dễ dàng để cho cô vào.

Đúng lúc này thì Tần Sở bước ra từ thang máy riêng. Tô Mạch vội gọi: “Tần Sở!”, nhưng đối phương chẳng thèm liếc cô lấy một cái mà ung dung đi thẳng ra ngoài cửa. anh không lên xe, mà đi bộ bên vỉa hè, để mặc cô lững thững chạy theo sau.

Không rõ Tần Sở đi đâu, nhưng Tô Mạch chắc chắn anh đang cố tình trêu đùa mình. Đi một lúc lâu, chân đã mỏi nhừ, cô đành phải lên tiếng: “Thôi tôi chịu thua. Anh muốn thế nào đây?”.

Bấy giờ Tần Sở mới dừng chân, ngoảnh lại trông thấy Tô Mạch đang vúi lấy cột đèn, đầu gối khụy xuống, một tay không ngừng xoa lưng.

“Một mình ăn tối chán lắm!”

Kết quả là, Tô Mạch phải cùng đi ăn tối với Tần Sở. Cả bữa ăn, cô chỉ nhấm nháp mấy sợi mì trong đĩa, cuối cùng cô bỏ một miếng thật lớn vào miệng mà nhai ngấu nghiến, tưởng tượng đó là thịt người đàn ông đáng ghét kia.

Về đến nhà đã là chín rưỡi, Tô Mạch ném tám visa xuống trước mặt Lập Hạ, rồi quay chiếc quạt điện về phía mình.

Trong tiếng ù ù của chiếc quạt, cô lơ đãng nói: “Tớ nghĩ có một số chuyện nên trực tiếp gặp mặt để nói sẽ tốt hơn. Không cần biết ai đúng ai sai, chỉ cần

một cái kết!”.

Nghe Tô Mạch nói vậy, Lập Hạ hơi sững người. Một lúc sau, cô mới ngồi dậy, ôm lấy Tô Mạch: “Cảm ơn cậu!”.

“Nhưng sao cậu có cái này?” Lập Hạ lại hỏi.

Tô Mạch không trả lời. Đáp án dường như đã rất rõ ràng.

“Tần Sở giúp?”

Tô Mạch gật đầu.

Lập Hạ tái mặt.

“Anh ta chắc chắn không tốt bụng đến mức giúp người không công đâu chứ? Có phải cậu đã ký giao kèo gì đó không bình thường với anh ta không? Mau trả cái này về đi.”

Tô Mạch lắc đầu: “Làm gì có giao kèo gì không bình thường, chỉ là...anh ta muốn mình ở bên anh ta một đêm mà thôi”.

Lập Hạ trợn trừng mắt: “Cái gì???”.

Tô Mạch bấy giờ mới bật cười khanh khách: “Lừa cậu đấy!”.

Nhưng vẻ mặt Lập Hạ vẫn rất nghiêm túc, cô nhìn thẳng vào mắt Tô Mạch, nói: “Sao cậu có thể lừa tớ? Tớ luôn cho rằng người duy nhất trên thế gian này không bao giờ lừa tớ, chính là cậu”.

Tô Mạch chột dạ, hỏ then nói: “Xin lỗi...cậu đừng giận nhé, Lập Hạ!”.

Lập Hạ bỗng nhiên ôm bụng cười: “Tớ cũng lừa cậu đấy! Ha ha...”

Tô Mạch xám xịt mặt.

Tình bạn, có lẽ là một trong những thứ tình cảm đẹp đẽ nhất mà Thượng Đế ban phát cho nhân loại. Trên đường đời dài dằng dặc này, chẳng ai trong chúng ta có thể một mình chống chọi đến cuối cùng.

Vé máy bay đã đặt vào cuối tuần.

Sáng sớm, Cổ An Sinh và Tô Mạch đưa Lập Hạ ra sân bay, Lưu Minh Nghĩa sống chết đòi đi theo. Không ai nói cho anh ta biết Lập Hạ sang Anh làm gì, nhưng có lẽ Lưu Minh Nghĩa cũng đã lờ mờ đoán ra. Trước lúc Lập Hạ lên máy bay, anh ta cố gắng hỏi: “Cậu sẽ quay về chứ?”.

Lập Hạ cầm hộ chiếu đánh vào đầu anh ta, giống như quả trách một đứa trẻ không nghe lời: “Chị gái, em nhất định sẽ về, em còn chưa tốt nghiệp!”.

Cổ An Sinh dặn dò Lập Hạ mấy câu, Tô Mạch cũng lưu luyến nhào vào ôm cô.

“Cậu cẩn thận đấy nhé, có chuyện gì nhất định phải gọi về nói với tớ, nếu không, tớ sẽ tuyệt giao với cậu. Tên Chu Gia Ngôn kia mà bắt nạt cậu thì tớ sẽ kéo Cổ An Sinh qua đó xử cậu ta.”

Lưu Minh Nghĩa cũng xen vào: “Ai dám bắt nạt cậu, tớ sẽ không để cho cả nhà kẻ đó yên”.

Cổ An Sinh nghe vậy không khỏi buồn cười, anh kéo Tô Mạch lại: “Thôi được rồi, để Lập Hạ vào làm thủ tục đi”.

Lập Hạ chợt nhớ tới ngày Chu Gia Ngôn xuất ngoại. Anh cũng đã từng ở trong khung cảnh này, tiếng máy bay này, độ cao này, điều không giống duy nhất giữa cô và anh có lẽ là, cô có mặt ở đây lúc này là vì một người, một người độc nhất vô nhị trong lòng.

Chương 16: CHUÔNG 16

Lập Hạ vừa lên máy bay, Cố An Sinh liền gọi điện cho Chu Gia Ngôn, nói cậu ta ra đón cô.

Thấy Chu Gia Ngôn im lặng, anh lại nói: “Lập Hạ sang đó tham gia trại hè, cậu ấy không quen ai cả, dù sao cũng là chỗ bạn bè cũ, cậu phải quan tâm tới cậu ấy một chút”.

Gần tới giờ máy bay hạ cánh, Chu Gia Ngôn thay quần áo chuẩn bị đi đón Lập Hạ. Anh vừa ra đến cửa thì Bạch Lâm gọi lại, hỏi anh đi đâu.

Chu Gia Ngôn do dự giây lát rồi trả lời: “Ra sân bay đón bạn”.

“Thế à, nam hay nữ?”

Không muốn nói dối, Chu Gia Ngôn thành thực đáp: “Nữ”.

Bạch Lâm mỉm cười, đề nghị đi cùng, nhưng anh từ chối: “Không cần đâu, có cô bạn cũ qua đây nghỉ hè nên tiện đường muốn đến thăm anh thôi”.

Chu Gia Ngôn không muốn để Lập Hạ biết sự tồn tại của Bạch Lâm, có thể Cố An Sinh đã nói với cô, nhưng trong lòng anh vẫn không nỡ để cô tận mắt chứng kiến. Đây là trốn tránh, hay bảo vệ, bản thân anh cũng không rõ.

Bạch Lâm không nói gì nữa, trực giác mách bảo cô, cuộc điện thoại lần trước và cô gái sắp tới có liên quan đến nhau.

Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Gia Ngôn vẫn để Bạch Lâm đi cùng. Anh e ngại nếu chỉ có anh và Lập Hạ ở cạnh nhau sẽ xảy ra chuyện, trước kia luôn vậy, mỗi lần đi cùng Lập Hạ thì đều có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lập Hạ đến London lúc năm giờ chiều theo giờ Bắc Kinh. Cô đứng ở cửa hành khách thật lâu, đợi đến khi mọi người đã ra gần hết, cô mới chậm chạp kéo vali ra ngoài. Giữa đám đông ở đại sảnh, dáng người cao gầy của Chu Gia Ngôn đập vào mắt cô. Anh vẫn nổi bật như ngày nào. Chỉ có điều, bên cạnh anh đã có một bóng hồng, cô gái có gương mặt dịu dàng ấy nép vào người anh như con chim nhỏ.

Nghe thấy và tận mắt nhìn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lập Hạ cảm thấy mắt mình như có một lớp sương mù che phủ. Cô cố gắng mở to mắt để nhìn thật kỹ.

Con đường tình yêu của cô và Chu Gia Ngôn xưa nay luôn mờ mịt, nhưng chưa bao giờ cô thấy nó gai góc và khó đi như lúc này. Đầu óc trống rỗng, đột nhiên cô không biết mình tới đây để làm gì, để xem dáng vẻ hạnh phúc của người ấy ư?

Khó chịu quá, cô không muốn.

Lúc ấy, Lập Hạ đã bỏ chạy. Nhân lúc Chu Gia Ngôn đang cầm điện thoại lên gọi, cô len lén kéo va li đi lướt qua hai người họ.

Phật dạy, kiếp trước đi lướt qua nhau năm trăm lần mới đổi lấy được một cái ngoái đầu ở kiếp này. Thế nhưng, Lập Hạ nghĩ rằng, cho dù có bao nhiêu lần lướt qua nhau đi nữa, cô và Chu Gia Ngôn cũng sẽ không còn cơ hội ngoảnh đầu nhìn lại.

Thời gian vô tình đã bào mòn tất cả, còn chúng ta, cuối cùng mới chậm chạp hiểu ra.

Với trình độ tiếng Anh 148 điểm hội thi đại học, Lập Hạ không gặp trở ngại nhiều trong giao tiếp. Cô bắt taxi đến khách sạn mà Tần Sở đã giúp cô đặt trước. Căn phòng rất rộng, tiện nghi đầy đủ, một mình ở thật đáng tiếc. Cô nhủ thầm, đúng là có nhiều tiền vẫn tốt.

Sợ Tô Mạch lo lắng, Lập Hạ vừa bỏ hành lý xuống liền lao ngay đến chiếc điện thoại bàn gọi về báo bình an.

Đầu dây bên kia, Tô Mạch hỏi: “Cậu đã gặp Chu Gia Ngôn chưa thế? Lúc nãy thấy Cố An Sinh bảo Chu Gia Ngôn không thấy cậu ở sân bay.”

Lập Hạ hồ hững nói: “Nhiều người quá, tốt hơn là không gặp”.

Rồi cô kể với Tô Mạch chuyện Chu Gia Ngôn đưa cả cô bạn gái kia đến đón.

“Cậu không biết đâu, hai người họ đứng cạnh nhau đẹp đôi lắm! Giống như năm xưa cậu thấy Cố An Sinh và Hà Huân đi bên nhau ấy, đẹp đến nỗi không ai nỡ chia cách họ”.

Tô Mạch nghe xong, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên khốn kiếp Chu Gia Ngôn đúng là cái đồ đại ngu dân! Cứ tưởng ra nước ngoài lâu như vậy sẽ sáng dạ được chút ít, nào ngờ vẫn chẳng thay đổi được gì. Mang bạn gái theo làm gì cơ chứ? Ra oai với ai? Khốn kiếp! Biết thế tớ bảo cậu kéo Lưu Minh Nghĩa qua đó cùng, cho tên Chu Gia Ngôn kia biết cậu còn sống vui vẻ hơn hẳn!”.

“Tô Mạch...tớ không hề vui vẻ...”

Tô Mạch sững sốt.

Lập Hạ cũng kinh ngạc vì mình lại có thể nói ra một câu yếu đuối như vậy.

Lát sau, Tô Mạch mới lên tiếng: “Lập Hạ, cậu mau về nước đi! Cậu bây giờ khiến tớ rất lo. Tớ sợ cậu nhất thời bế tắc lại bỏ đi không về”.

Lập Hạ bật cười: “Tớ đâu có ngu! Chẳng phải còn có cậu sao?”

Tô Mạch chợt cảm thấy chua xót, biết đối phương không nhìn thấy, nhưng cô vẫn cố sức gật đầu như chứng minh niềm tin của mình: “Đúng đúng, còn tớ nữa mà. Vậy giờ cậu định thế nào? Cướp cậu ta về không?”.

Lập Hạ chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cô lưỡng lự nói: “Dù thế nào cũng cần cố gắng nhiều lắm mới lôi được cậu ấy về”.

Thấy Lập Hạ vẫn vui vẻ nói đùa với mình, Tô Mạch mới thở phào.

“Ừ, cậu đi chơi vài hôm cho khuây khỏa. Tớ có muốn đi cũng chẳng có cơ hội.”

“À. Thay tớ cảm ơn anh ta nhé!”.

Tô Mạch len lén nhìn người đàn ông đang ngồi ở ghế đọc tạp chí tài chính, nhỏ giọng nói vào điện thoại: “Anh ta đang ngồi ngay bên cạnh tớ này, tớ đưa máy cậu tự nói nhé!”.

Lập Hạ vội từ chối: “Thôi thôi! Anh ta không cần tớ cảm ơn đâu, nếu có thì cũng phải cậu nói mới được, chắc chắn anh ta sẽ vui phát điên lên ấy chứ”.

Tô Mạch đỏ bừng mặt.

“Đừng có nói lung tung!”.

Lập Hạ vui vẻ cười, tạm thời ném chuyện của Chu Gia Ngôn ra khỏi đầu. Nói chuyện với Tô Mạch xong, cô do dự xem có nên gọi điện cho Lưu Minh Nghĩa không? Chắc giờ này cậu ta cũng lo lắng cho cô nhiều lắm? Đắn đo một hồi, Lập Hạ quyết định gọi.

Lưu Minh Nghĩa đang trông cửa hàng cho bố mẹ đi thăm người thân. Có một vị khách vào hỏi mua thuốc lá, cậu ta đang đi lấy thuốc cho khách thì chuông điện thoại reo. Lưu Minh Nghĩa thuận tay rút chiếc di động trong túi quần ra. Vừa nhìn vào màn hình hiển thị, cậu ta kích động suýt nhảy căng lên, vội vàng bắt máy không để lỡ một giây.

“Lập Hạ phải không? Phải cậu không?”

Nghe thấy giọng sốt sắng của Lưu Minh Nghĩa, tâm trạng Lập Hạ tốt lên trông thấy. Đúng vậy, thế gian này đâu phải chỉ tồn tại mỗi tình yêu?

“Cậu hét ầm lên thế làm gì? Giật cả mình!”

Lưu Minh Nghĩa áy náy nói: “Tớ xin lỗi, tại tớ mừng quá, không ngờ cậu chủ động gọi điện cho tớ. Cậu tới nơi rồi phải không? Sao rồi? Có ổn không?”. Liên tiếp mấy câu hỏi được đặt ra, giống như không cho cô có cơ hội để hít thở.

Lập Hạ hồi lâu không trả lời, cô trầm nghĩ, mình có nên đối xử với Lưu Minh Nghĩa tử tế hơn một chút hay không?

Thấy đầu dây bên kia im lặng, Lưu Minh Nghĩa cho rằng Lập Hạ đã dập máy nên hối hận lắm bảm trong miệng: “Biết thế mình không nên hỏi nhiều như vậy!”.

Lập Hạ nghe thấy, lòng chột mềm nhũn.

“Lưu Minh Nghĩa, cậu đừng có kêu to nữa, tớ chưa gác máy. Tớ vẫn ổn, vừa mới đến khách sạn, đi đường suôn sẻ. Bên này không khí trong lành, giao thông thuận tiện, lại nhiều cảnh đẹp, lúc nào có dịp cậu cũng sang tham quan nhé. À đúng rồi, tớ sẽ gửi bưu thiếp về cho cậu. Chờ nhé!”

Im lặng.

Lát sau, Lưu Minh Nghĩa chợt nói: “Lập Hạ, cậu biết không? Từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ chủ động gọi điện cho tớ, càng chưa bao giờ nói nhiều với tớ như vậy!”.

Đến lượt Lập Hạ im lặng.

Cuối cùng, vẫn là Lưu Minh Nghĩa chuyển đề tài: “Nhớ gửi bưu thiếp và ảnh cho tớ xem nhé, tốt nhất là ảnh chụp ở đồng hồ BigBen ấy. Cậu bình an trở về là tốt rồi”.

Đứng trên mảnh đất xa lạ, một nơi không thuộc về mình, Lập Hạ đột nhiên có cảm giác thật nhẹ nhõm, cô đã có thể buông tay, có thể từ bỏ Chu Gia Ngôn.

Cô rút cuộc đã hiểu, không yêu một người có bao nhiêu tàn nhẫn với người ấy, giống như cô với Lưu Minh Nghĩa vậy.

Lúc này, Lưu Minh Nghĩa gác máy rồi mà tâm trạng vẫn lâng lâng khó tả. Cú điện thoại của Lập Hạ đối với cậu ta là một bước chuyển ngoặt có ý nghĩa vô cùng lớn.

Ông trời, ông đã nghe thấy lời cầu xin của con rồi phải không?

Vị khách mua thuốc sốt ruột lên tiếng giục: “Nhanh lên một chút!”.

Lưu Minh Nghĩa bấy giờ mới giật mình quay về thực tại, vội vàng chạy đi lấy hàng cho khách. Người đàn ông cầm bao thuốc lá xong mới biết mình quên không mang ví. Ông ta áy náy nói xin lỗi, đang định quay đi thì nghe thấy giọng nói phân kích của Lưu Minh Nghĩa.

“Không sao không sao! Cháu tặng chú đấy, cháu yêu rồi! Đây là thuốc hỉ!”

Chương 17: CHƯƠNG 17

Cùng thời điểm đó, Tần Sở ngồi trong phòng khách chăm chú nghiên cứu giá cổ phiếu. Thấy Tô Mạch thỉnh thoảng liếc nhìn mình như thăm dò, anh bèn buông tờ báo xuống, nheo mắt nhìn cô: “Có chuyện gì?”.

“Không có gì, Lập Hạ nhờ tôi chuyển lời cảm ơn tới anh.”

Tần Sở cầm tờ báo lên, “ừ” một tiếng rồi tiếp tục đọc. Tô Mạch vẫn đứng yên, không có ý định rời đi.

Lát sau, Tần Sở lại buông tờ báo xuống, thở dài: “Nguyễn Tô Mạch!”.

Nhân lúc anh còn chưa nổi giận, Tô Mạch vội vàng dò hỏi: “Ngày mai...tôi có thể nghỉ làm được không? Chỉ một ngày thôi, được không?”. Vừa nói, cô vừa chấp tay giả vờ cầu xin.

Mai là sinh nhật tròn hai mươi tuổi của Cố An Sinh, cô rất muốn cùng anh tổ chức tiệc mừng.

Tần Sở có vẻ rất hứng thú với việc này: “Chà! Đúng là kỳ lạ! Chuyện gì quan trọng đến nỗi khiến cô phải ăn nói khấp nép như thế?”.

Tô Mạch phớt lờ giọng châm chọc của anh: “Anh nói đi, đồng ý hay không?”.

Tần Sở nhướn mày, ung dung ngả lưng ra thành ghế.

“Cho tôi một lý do!”.

Tô Mạch sốt ruột.

“Cầu xin anh đấy! Chuyện này có liên quan tới hạnh phúc cả đời của tôi!”.

Tần Sở trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thốt ra một câu: “Thời buổi này, kiểu con gái nào cũng có thể mơ mộng được nhỉ?”.

Mối tình đầu đẹp đẽ của mình bị người khác nói thành “mơ mộng”, Tô Mạch rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cô vo viên tờ báo ném về phía người đàn

ông trước mặt. Tần Sở nhanh nhẹn né được. Tô Mạch càng giận giữ, cô lao tới vừa đâm vừa đánh anh.

Thấy cô không có ý định chịu thua, Tần Sở mới bắt đắc dĩ tóm lấy hai cổ tay cô. Không dùng được tay, Tô Mạch dùng đến chân, Tần Sở lại cố định chân cô bằng đầu gối của mình, đè cô xuống sofa.

Đến khi Tô Mạch hoàn toàn không nhúc nhích nổi, dừng trò phản bác vô dụng này lại, hai người mới ý thức được tư thế hiện tại cực kỳ mờ ám.

Mùa hè, bảy rưỡi mà trời vẫn chưa tối hẳn, những tia nắng muộn lặng lẽ chiếu qua rèm cửa. Thời gian cứ thế trôi, mang theo vô vàn nỗi đau thương không thể diễn tả bằng lời.

Tần Sở chậm rãi cúi đầu.

Dù trong thâm tâm biết rõ chuyện có khả năng xảy ra tiếp theo là gì nhưng không hiểu sao, Tô Mạch lại không cử động. Gương mặt anh càng gằn, cơ thể cô càng run lên.

Tần Sở cảm nhận rõ điều đó, khi chỉ còn cách chớp mũi cô năm centimet, anh dừng lại, thấp giọng nói: “Cô sợ?”.

Tô Mạch quả nhiên sợ đến nỗi không dám động đậy.

Cuối cùng, Tần Sở ngồi thẳng người, nâng ly trà lên uống. Một lúc sau, anh mới nhàn nhã nói: “Sáng mai cô mua thức ăn về để sẵn trong tủ lạnh, sẽ có người đến nấu”.

Tô Mạch bảy giờ mới hoàn hồn, đứng bật dậy khỏi sofa. Câu nói của Tần Sở khiến cô có cảm giác mình vừa nhận được thù lao bán thân!

Cô ghét người đàn ông này, vô cùng ghét!

“Sầm” một tiếng, Tần Sở biến mất sau cánh cửa phòng sách cuối hành lang. Anh đứng tựa lưng vào cửa, lấy một điều thuốc từ trong hộp ra. Thoáng cái, làn khói trắng nhàn nhạt đã lượn lờ trước gương mặt cương nghị của anh.

Ngày thứ hai ở Anh, Lập Hạ ngủ thỏa thích cho đến lúc tự nhiên tỉnh dậy. Không phải đi học, không phải đi làm, cảm giác thật tuyệt vời. Trước kia thấy bạn bè xung quanh không phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền, cô cũng

cảm thấy thèm muốn, nhưng rồi cô lại nghĩ, đây là cuộc sống của chính mình, cho dù có trách trời oán đất cũng vô dụng. Nếu than thở có thể làm vận mệnh thay đổi thì đã chẳng có nhiều người chết đói đến thế.

Lập Hạ ngồi dậy, vươn vai một cái, chuẩn bị ra ngoài dạo phố. Đã tới đây rồi, không thể ngày nào cũng chết dí trong phòng được, uống phí bao nhiêu tiền của, hơn nữa, cơ hội như thế này không phải lúc nào cũng có.

Lập Hạ đeo ba lô vừa đi thang máy vừa buộc tạm mái tóc dài và thẳng của mình lên. Từ khi hẹn hò với Chu Gia Ngôn, suốt mấy năm qua, cô chưa từng cắt tóc. Tất cả chỉ vì Chu Gia Ngôn thích con gái có mái tóc thẳng và dài tới thắt lưng. Anh từng nói, cắt tóc là cắt mối tương tư. Giờ cô đã hiểu, tóc có thể cắt, tương tư chẳng thể ngừng.

Kể cũng lạ, tóc cô rất khó dài, mấy năm trời không động kéo mà chẳng dài ra bao nhiêu. Có lần nghe Tô Mạch kể, người già ở quê cô ấy nói những ai tóc khó dài thường phúc mỏng, Lập Hạ đã mắng Tô Mạch một trận, sau đó còn sống chết bắt Tô Mạch cắt tóc ngắn bằng mình. Vậy mà bây giờ, tóc Tô Mạch đã dài hơn cô rất nhiều rồi.

Có lẽ, thật sự là như vậy, số trời đã định cô phúc mỏng.

Ra khỏi cửa xoay của khách sạn, Lập Hạ tùy tiện leo lên một chiếc xe buýt, trùng hợp làm sao, tuyến xe này chạy qua danh thắng đồng hồ BigBen. Nhớ tới lời hứa với Lưu Minh Nghĩa, cô bèn dừng lại, chụp một kiểu ảnh ở đây. Lúc người thợ chụp ảnh giơ ống kính lên, cô cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên. Cô vốn là người không thích chụp ảnh, bức ảnh duy nhất trong ký ức cũng là chụp cùng Tô Mạch, Cố An Sinh, và Chu Gia Ngôn.

Lúng túng một hồi vẫn không biết phải tạo dáng thế nào, Lập Hạ bèn bắt chước số đông mọi người, giơ hai ngón tay lên tạo hình chữ V. Nhưng trước đó, thợ ảnh đã nhanh chóng chụp lại dáng vẻ nghiêng đầu suy nghĩ của cô. Cuối cùng, anh ta đưa cho cô cả hai tấm ảnh, nhưng chỉ lấy tiền một tấm. Hành động nhỏ bé ấy phần nào giúp Lập Hạ cảm thấy ấm áp giữa nơi đất khách quê người.

Trạm tiếp theo là quảng trường Trafalgar, nằm ở phía nam Bảo tàng Nghệ thuật Quốc Gia. Chính giữa quảng trường là cột Nelson, chân đế của nó được bảo vệ bởi vốn bức tượng sư tử. Bình thường nơi này có rất nhiều chim bồ câu nên còn có tên gọi khác là “quảng trường bồ câu”.

Lập Hạ đứng nhìn một đôi tình nhân đang nắm tay nhau đi dạo đằng xa, trong lòng ngập tràn sự ngưỡng mộ.

Điểm đến tiếp theo là công viên Hyde nằm ở trung tâm khu vực phía đông dòng sông Thames, phía đông bắc công viên là Khải Hoàn Môn được xây bằng đá cẩm thạch, phía đông nam là công vòm Wellington.

Sau đó cô tiếp tục đi trong vô định, không mục đích, không phương hướng. Sắc trời đã dần tối, người ta nói, lạc đường ở London là chuyện vô cùng lãng mạn. Khi lững thững đi trên vỉa hè, bắt gặp những nghệ sĩ đường phố với gương mặt hài hước, Lập Hạ chợt cảm thấy câu nói kia rất chính xác.

Em tới thành phố của anh, đi trên con đường anh đi.

Nhưng thành phố này thuộc về anh và cô ấy.

Rõ ràng đang mỉm cười, vậy mà đôi mắt lại rung rung, nỗi bi ai trong lòng cuộc trào như thủy triều. Lập Hạ đứng ngây ra, thậm chí cảm thấy mình may mắn.

Ở nơi đây, không ai biết cô, không ai nhận ra cô, rốt cuộc cũng có thể mềm yếu một lần.

Cùng lúc ấy, Chu Gia Ngôn đang lái xe đi gặp một người bạn, vừa quay đầu ra ngoài cửa kính liền bắt gặp bóng dáng quen thuộc kia. Chuyện cũ trong ký ức nối đuôi nhau ủa về.

Bạch Lâm ngồi ở ghế lái phụ, gọi mấy câu không thấy Chu Gia Ngôn trả lời, không khỏi tò mò nhìn vào gương chiếu hậu. Đằng xa là một cô gái mặc quần jean và áo phông, mái tóc không quá dài buộc cao sau đầu. Tuổi trẻ quả là không gì sánh được, dưới vòm trời xanh trong, bóng dáng lẻ loi của cô gái ấy lại toát lên một vẻ trẻ trung thanh thoát.

Bạch Lâm cất cao giọng gọi: “Gia Ngôn!”.

Bấy giờ Chu Gia Ngôn mới trở về thực tại.

“À... đột nhiên nhớ ra có một đường khác đi nhanh hơn”.

“Vậy thì đi thôi”.

Sau đó, Chu Gia Ngôn lặng lẽ xoay vô lăng chuyển hướng xe.

Anh và cô, giống như chưa từng gặp gỡ. Nhưng trong đầu anh vẫn quần quanh vô vàn hình ảnh của một khoảng ký ức xưa cũ.

Trong con ngõ nhỏ hai bên tường loang lổ, nụ hôn dưới bóng chiều tà có chút ngây ngô vụng dại.

Lập Hạ, sau này nếu không có tiền làm đám cưới, chỉ cần hai chúng ta mỗi người vài đồng, đến cục dân chính đăng ký kết hôn là được.

Ý nghĩ giản đơn và thuần khiết ấy đã bị năm tháng làm cho vỡ vụn. Chu Gia Ngôn biết, những thứ đó một khi đánh mất thì cả đời này sẽ chẳng thể nào tìm lại.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mạch nhận được điện thoại từ Cố An Sinh. Anh hẹn cô sáu rưỡi chiều đến nhà hàng cơm Tây có tên Thế Giới Hai Người. Mới nghe cái tên ấy, Tô Mạch đã thích thú mà cười ngây ngô hồi lâu. Cô ôm tâm trạng phấn khích chạy đến siêu thị, mua thật nhiều đồ ăn và hoa quả.

Đến nhà Tần Sở, cô kinh ngạc nhìn phòng bếp hỗn độn như bãi chiến trường. Xưa nay Tần Sở vốn mắc bệnh sạch sẽ, trong nhà một hạt bụi cũng không có, không hiểu sao hôm nay lại bừa bộn như thế?

Tô Mạch oán giận thầm mắng Tần Sở, nhưng rồi vẫn xắn tay áo lên thu dọn gọn gàng. Xong xuôi mọi thứ, đang định ra về thì cô phát hiện cửa phòng sách khép hờ. Cho rằng Tần Sở chưa đi làm, cô cảm thấy nên vào chào hỏi anh ta một câu thì hơn.

Nội thất trong phòng sách mang phong cách u ám ưa thích của Tần Sở, ngay cả rèm cửa sổ cũng kéo kín mít. Tô Mạch bị thu hút bởi một khung ảnh đặt trên bàn làm việc. Cô cầm lên xem, trong ảnh là một người phụ nữ có gương mặt hờ hững, phong thái nhã nhặn và thanh cao, thần sắc hệt như ánh trăng ban đêm, lạnh lẽo và tĩnh mịch.

Tô Mạch cảm thấy người này rất quen mắt, nhưng nhìn mãi vẫn không nhớ ra là ai.

Đang mãi suy nghĩ thì có tiếng đóng cửa vang lên, Tô Mạch giật mình, cuống quýt đặt khung ảnh về vị trí cũ, nhưng Tần Sở đã bước tới trước mặt cô. Anh nhíu mày: “Tôi nhớ rõ tôi chưa từng nói cho phép cô tùy tiện vào

đây”.

Tô Mạch lẩm nhẩm một câu “đồ nhỏ mọn” rồi đặt bức ảnh lên bàn.

Tần Sở không thèm tranh cãi, anh nhận ra hôm nay cô rất khác thường này, chẳng những trở nên thực nữ hơn mà gương mặt còn trang điểm nhẹ.

“Hôm nay cô xuất giá đấy à?”

Trong lòng anh biết rõ Tô Mạch định đi gặp ai. Ánh mắt anh bỗng tối sầm lại, u ám như bầu trời đêm không một ngôi sao.

Tô Mạch không phát hiện ra thái độ khác lạ lòng của Tần Sở, cô vẫn đứng yên, dáng vẻ ngượng ngùng vì câu hỏi vừa rồi của anh.

Hồi lâu không ai nói gì, đến khi Tô Mạch ngẩng đầu lên, Tần Sở đã không còn ở đó.

“Đến không một câu, đi không một lời! Tần Sở! Anh đúng là đồ mất lịch sự!”.

Người đàn ông này đúng là có bản lĩnh chọc giận cô.

Khách đến nhà hàng Thế Giới Hai Người này phần lớn đều là những đôi tình nhân. Vừa bước vào cửa, Tô Mạch đã vội vàng chạy đến trước tấm gương lớn để chỉnh lại quần áo, đầu tóc. Quà sinh nhật cũng đã chuẩn bị sẵn từ lâu. Ban đầu, cô không biết nên tặng gì, về sau quyết định dùng một nửa số tiền làm thêm để mua một lọ nước hoa Adidas, cô cảm thấy rất hợp với Cố An Sinh.

Tô Mạch đến bên bàn ăn, Cố An Sinh đã ngồi đó. Sau khi liên tiếp nhận được điện thoại chúc mừng từ Chu Gia Ngôn và Lập Hạ, hai người tiếp tục lẳng lặng ăn cơm. Thực ra, Tô Mạch có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng từ đầu tới cuối chẳng thể nào mở miệng. Cô muốn thời khắc này phải thật hoàn hảo, vậy nên cô gắng kìm nén tất cả những lời lẽ thừa thãi xuống đáy lòng.

Hai người dùng món chính xong, nhân viên phục vụ mới mang bánh gatô ra. Lúc này, Tô Mạch rốt cuộc đã có thể nghe thấy giọng nói của Cố An Sinh.

“Bọn mình hình như chưa bao giờ ăn sinh nhật mà chỉ có hai người thế này,

cảm giác hơi là lạ”.

Tô Mạch gạt đầu tán thành: “Châm nên đi đã”.

Cố An Sinh cầm chiếc bật lửa, thấp sang hai mươi cây nến nhỏ cắm trên bánh gatô. Tô Mạch hát mừng sinh nhật anh bằng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh. Dưới ánh nến, gương mặt thuần khiết của Cố An Sinh sáng lạ thường. Đột nhiên Tô Mạch có cảm giác sợ hãi. Cô sợ sau này anh sẽ không còn là Cố An Sinh đơn thuần nữa, càng sợ anh vẫn đơn thuần nhưng không phải ở trước mặt cô. Ngần ấy năm trời thắm mến anh, từng có lúc cô nghiêm túc tự hỏi bản thân, liệu có phải mình thật sự vô duyên vô phận với anh hay không? Nhưng hễ giữa hai người nảy sinh một vài điều mập mờ, cô lại chờ mong. Biết đâu đây, vẫn còn cơ hội...

Tâm trạng phấn khởi, Tô Mạch càng hát càng vui.

Cố An Sinh lấy làm lạ: “Mình có cảm giác hôm nay giống sinh nhật cậu hơn”.

Tô Mạch dùng tay khế quệt ngang mặt, đè nén nỗi xúc động trong lòng.

“Không có gì, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, bọn mình đã chơi với nhau ngần ấy năm rồi.”

Cố An Sinh cười: “Cậu thế này tớ cứ tưởng cậu bị làm sao”.

Dứt lời, anh vươn tay gạt những sợi tóc lòa xòa trước trán cô.

Cử chỉ quá dịu dàng của Cố An Sinh khiến Tô Mạch cảm thấy vô cùng ấm áp. Cô thậm chí còn nghĩ, cho dù trước mặt là một ly rượu độc, cô cũng cam tâm tình nguyện uống vì người con trai này.

Buổi tối hôm ấy, trăng rất mờ, ánh sáng nhọt nhạt và lạnh lẽo. Có lẽ do cảnh vật ảnh hưởng tới tâm trạng, ngón tay Cố An Sinh chạm vào gương mặt Tô Mạch mãi vẫn chưa định rút về. Sắc mặt anh lộ rõ vẻ xúc động.

Đột nhiên, điện thoại của Tô Mạch vang lên âm báo tin nhắn. Hai người giật mình quay trở về thực tại. Tô Mạch luống cuống mở điện thoại ra xem, tin nhắn của Tần Sở.

“Tôi đang ở ngoài cửa nhà hàng”.

Tô Mạch ngạc nhiên, hỏi: “Làm gì?”.

Tần Sở không trả lời câu hỏi của cô, mà chỉ nhấn lại ngắn gọn: “Cô có ba phút!”.

Tô Mạch chưa kịp hồi âm thì tin nhắn tiếp theo của anh đã tới: “Đừng quên cô bạn tốt của cô còn đang ở Anh!”.

Tô Mạch cả kinh. Cô rất sợ, ngộ nhỡ Tần Sở tức giận gây ra chuyện gì, Lập Hạ một mình ở Anh sẽ ra sao? Nhưng cô thật sự không muốn bỏ dở bữa tiệc sinh nhật của Cố An Sinh, vì thế cô kiên nhẫn nhấn tin cho Tần Sở.

“Có chuyện gì xảy ra? Lập Hạ bị làm sao?”

Lần này, Tần Sở không trả lời.

Mười giây sau, Tô Mạch nghe tiếng động cơ ô tô bên ngoài nhà hàng vang lên. Gần như ngay lập tức, cô lao ra ngoài mà không kịp giải thích bất cứ điều gì.

Thấy Tô Mạch có vẻ hốt hoảng, Cố An Sinh lo lắng nắm lấy tay cô nhưng chỉ kịp chạm tới những ngón tay lạnh băng. Anh vội vàng đứng dậy đuổi theo, ra tới cửa, anh trông thấy cô lên chiếc xe thể thao màu bạc mà anh đã từng bắt gặp vô số lần. Chiếc xe lao đi vun vút, để mặc anh đứng đó cùng với nỗi hụt hẫng.

Từ lúc xe rời khỏi nhà hàng đến khi về tới nhà Tần Sở, Tô Mạch đã hỏi không biết bao nhiêu câu, Tần Sở chỉ một mực duy trì sự im lặng. Anh mở cửa, thay giày, cởi áo khoác, pha một ly café rồi thư thái ngồi xuống sofa nhâm nhi.

Tô Mạch tức giận lao tới cướp ly café khỏi tay Tần Sở.

“Anh mau trả lời đi!”.

Tần Sở muốn lấy lại ly café, Tô Mạch tiếp tục giờ qua chỗ khác. Hai người giằng co một lúc, cuối cùng toàn bộ café chui hết vào trong dạ dày Tô Mạch. Cô đặt cốc xuống bàn.

“Anh bị thần kinh hả? Hùng hùng hổ hổ lôi tôi về đây, hỏi thì không nói! Tôi

biết ngay mà, lời anh nói nửa câu cũng không thể tin!”.

Tần Sở nhướn mày: “Thế sao cô còn tin?”.

Tô Mạch á khẩu. Con tức giận sôi sùng sục trong lòng. Hiếm hoi lắm cô mới có cơ hội ở bên cạnh Cố An Sinh, hơn nữa, cô rõ ràng cảm nhận được anh sắp nói ra những điều có liên quan tới sự chờ đợi của mình. Tất cả đã bị người đàn ông đáng ghét này phá hỏng chỉ bằng ba tin nhắn. Vậy mà anh ta vẫn có thể ung dung thản nhiên như không, chẳng một lời giải thích, chẳng một chút áy náy.

“Tôi ngu, được chưa! Tôi ngu nên mới tin anh!” Tô Mạch hét toáng lên.

Tần Sở đột nhiên đứng bật dậy. Tô Mạch sợ quá bất giác lùi lại phía sau, nhưng vẫn không chịu kém cạnh mà trừng to mắt đầy thách thức.

“Lườm cái gì mà lườm? Thẹn quá hóa giận à? Muốn giết người diệt khẩu sao?”

Tô Mạch đang định lên tiếng thì Tần Sở đã tiến lại gần cô. Thoáng cái, cô bị rơi vào cái ôm mang theo mùi vị thuốc lá của anh. Tô Mạch cả kinh. Cô ghét mùi thuốc, may mà xưa nay Cố An Sinh chưa từng hút thuốc, hoặc giả có hút nhưng không phải ở trước mặt cô. Còn người đàn ông này, anh ta luôn tự ý hành động mà không thèm đếm xỉa tới cảm xúc của cô.

Cầm cũng bị giữ lấy, Tô Mạch giãy giụa vô ích.

Tần Sở đột nhiên cúi xuống.

Khoảnh khắc ấy, trời đất như xoay chuyển. Tô Mạch sững sờ, mở to mắt nhìn chằm chằm hàng lông mi gập trong gang tấc.

Trước đây khi nghe Lập Hạ kể lại sự kiện “cưỡng hôn” Chu Gia Ngôn, cô đã nghĩ cảnh tượng ấy thật lãng mạn. Nhưng lúc này, cô chỉ cảm thấy toàn thân như bị yểm bùa, bị điểm huyết bất động, quên mất phải kháng cự.

Từng giây chậm chạp trôi qua, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại reo âm ỉ lôi hai người trở về thực tại.

Chớp mắt, cả thế giới như bừng sáng. Trong câu chuyện cổ tích xa xưa, cô bé Lọ Lem không ngồi xe ngựa, gương mặt cô vẫn lấm lem bụi bẩn, nhưng

đã được hoàng tử đưa đi ngắm một màn pháo hoa rực rỡ.

Sau này, Tô Mạch nghĩ có thể dùng những câu miêu tả kia để hình dung về khoảnh khắc đó. Tuy rằng Tần Sở không có phong độ nhã nhặn như hoàng tử, nhưng ít nhất thì anh cũng được một nửa. Chỉ có điều, ngay lúc ấy, cô chỉ có một cảm giác duy nhất là kinh ngạc.

Tô Mạch đẩy người đàn ông trước mặt ra. Tần Sở cũng tự giác lùi lại mấy bước, sau đó thần nhiên chỉnh đốn lại trang phục.

“Thôi om sòm ngay lập tức cho tôi! Còn nữa Tô Mạch, tôi phát hiện ra, cô thật sự không có khả năng quyến rũ người khác...”

Tô Mạch nắm chặt tay, kiềm chế để không xông tới đâm người đàn ông kia. Cô biết, ở trước mặt Tần Sở, mình chỉ là một con mèo nhỏ cho người ta đùa giỡn.

Chuông điện thoại chưa ngừng reo. Tô Mạch vội bắt máy.

“Tớ xin lỗi. Vừa nãy có việc gấp nên phải đi ngay.”

Cố An Sinh không lên tiếng. Tô Mạch nghe thấy đầu dây bên kia có rất nhiều tiếng ồn.

“Sao cậu không nói gì?”

Vẫn im lặng.

Tô Mạch sốt ruột liếc nhìn Tần Sở đang đứng tựa lưng vào tường.

Cô lại nhỏ giọng nói vào điện thoại: “Cậu vẫn ở nhà hàng hả? Đợi chút, tớ quay lại ngay”.

Rốt cuộc Cố An Sinh cũng chịu mở miệng: “Tớ ở Cánh Buồm”.

Thấy Tô Mạch tắt máy xong liền chạy ra phía cửa, Tần Sở không do dự tóm lấy tay cô: “Tiền của tôi không dễ cho người khác như thế đâu! Cơm tối của tôi cô còn chưa làm, không được đi”.

Tô Mạch trợn mắt: “Tần Sở, anh nói không giữ lời! Rõ ràng hôm qua anh đã đồng ý cho tôi nghỉ làm hôm nay”.

Tần Sở bình thản đáp: “Tôi đồng ý, nhưng là cho phép nghỉ ban ngày, không phải tối”.

Tô Mạch giận run người: “Mặc kệ anh!”.

Tần Sở không nói thêm, cũng không nhúc nhích. Sự im lặng đáng sợ ấy khiến Tô Mạch không khỏi chột dạ. Nghĩ đến Cố An Sinh còn đang chờ mình, cô lấy dũng khí, cả gan nói: “Mời anh tránh đường!”.

Tần Sở đứng yên, ý vào chiều cao, anh cúi đầu để cằm chạm vào trán cô.

“Cô đi thì đừng có hối hận”.

Nghe vậy, Tô Mạch rất muốn học theo điệu cười khẩy của Tần Sở, đáng tiếc, khóe miệng cô như bị đóng băng, không thể nào nhúc nhích. Cuối cùng, cô mỉm cười một cách châm chọc, dùng móng tay bấm vào bả vai Tần Sở, đẩy anh ta sang một bên rồi nói: “Tôi sẽ không hối hận. Anh yên tâm, nếu hối hận thì tôi sẽ mang họ của anh”.

Nào ngờ, Tần Sở đắc ý đáp: “Ồ, đã muốn mang họ chồng nhanh như vậy rồi ư?”.

Tô Mạch á khẩu vì cái lý lẽ này. Cô không tiếp tục tranh cãi vô ích nữa, đẩy cửa chạy ra ngoài. Vốn tưởng Tần Sở sẽ tiếp tục ngăn cản, nhưng khi cô ra khỏi cửa, chỉ nghe thấy người đàn ông bên trong nói lớn: “Nguyễn Tô Mạch, bất cứ ai cũng đều phải chịu trách nhiệm với lời mình nói, hy vọng cô may mắn không có ngày đó”.

Tô Mạch xì một tiếng khinh bỉ, sau đó đi thẳng không quay đầu lại.

Căn nhà rộng lớn thoáng cái chìm vào tĩnh lặng.

Chương 18: CHƯƠNG 18

Tô Mạch bắt xe buýt đến thẳng quán bar Cánh Buồm. May mà giờ này chưa quá muộn nên cô vẫn lên kịp chuyến cuối cùng. Vừa vào cửa, Tô Mạch đã trông thấy ngay Cố An Sinh mà không cần phải cố gắng tìm kiếm, dường như ánh mắt cô lúc nào cũng dán trên người anh, chưa từng rời xa.

Cố An Sinh đang ngồi chờ dẫn ngay trước quầy bar, khế lắc ly vodka trong tay. Đây là lần đầu tiên anh ném thử rượu ngoại, rất mạnh, yết hầu nóng ran và cay xè. Anh chỉ uống hai ngụm, nhưng mùi vị của nó đã khiến người ta phải nhúm mày.

Trông thấy cảnh tượng ấy, Tô Mạch không biết nên cảm thấy áy náy hay vui mừng. Hôm nay là sinh nhật Cố An Sinh, có phải cô bỏ đi giữa chừng nên anh đang mượn rượu giải sầu? Có phải tối nay mối tình thâm lạnh của cô sẽ có một cái kết tốt đẹp?

Tô Mạch chậm rãi bước tới cạnh Cố An Sinh. Bất ngờ, anh đẩy ly rượu sang bên cạnh, sau đó mới quay đầu mỉm cười với cô.

“Đến rồi? Vốn định hôm nay ném thử mùi vị rượu Tây xem sao, nhưng xem ra không được ngon cho lắm!”

Tô Mạch cũng vui vẻ cười: “Đúng thế, cái gì vào dạ dày rồi cũng như nhau cả, mùi vị sao còn ngon được chứ!”.

Giọng của cô càng về cuối câu nói càng nhỏ dần. Cô thầm mắng mình ngu ngốc, vì sao trước mặt anh lại nói ra những câu thô tục đến vậy cơ chứ?

Cố An Sinh bật cười. Bờ môi uơn ướm vì vừa nhấp ngụm rượu, gương mặt đỏ bừng. Tô Mạch gượng gạo ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh.

Bỗng nhiên Cố An Sinh thôi cười, anh nhìn cô, bất chợt nói: “Tô Mạch, vì sao trước giờ mình lại chưa từng phát hiện cậu đáng yêu đến thế?”.

Trống ngực Tô Mạch đập thành thịch. Cô trông cây bầy lâu rồi cuộc đã đến ngày hái quả rồi phải không? Sau rất nhiều lần cố ý cho đối phương thấy tình cảm của mình mà thất bại, cô đã quyết định che đậy tất cả và chờ đợi. Hôm nay, tình cảm ấy đang gào thét muốn chui ra, tựa như chiếc hộp Pandora

huyền bí.

“VẬY HẢ? ĐÁNG YÊU NHƯ THẾ NÀO? DỊU DÀNG HAY CÁ TÍNH?”

Tô Mạch không ngờ mình dám thốt ra câu hỏi ấy.

Cố An Sinh không trả lời. Anh chỉ lẳng lặng nhìn cô, thật tỉ mỉ. Tô Mạch chợt cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, giống lúc hai người ngồi ở nhà hàng cơm Tây, anh gạt tóc mái cho cô. Bầu không khí ám muội không ngừng khuyeesch tán, đáng tiếc nó đã bị Tần Sở đáng ghét phá hoại.

Bây giờ, cô nhất định sẽ không để ai quấy rầy nữa.

“Tô...”

“CÚT NGAY! DÁM CẢN ĐƯỜNG ÔNG, MÀY KHÔNG CÓ MẮT À?”

Số phận thật tàn nhẫn. Hai người giống như đang chơi đu quay, mỗi người ngồi trên một con ngựa gỗ, đuổi theo nhau, nhưng vĩnh viễn chẳng thể nào bắt kịp đối phương.

Tô Mạch đột nhiên bị ai đó đẩy mạnh, lão đảo suýt ngã khỏi ghế. Cố An Sinh nhanh tay đỡ lấy cô. Liếc nhìn đám thanh niên tóc vàng hoe, miệng phì phèo thuốc lá, anh nhíu mày, lẳng lặng trả tiền rồi kéo Tô Mạch đi. Lúc đi qua đám người kia, Tô Mạch vô thức lườm bọn họ. Một tên côn đồ trông thấy, tức tức kéo cô trở lại.

“Mẹ nó! Dám lườm xong rồi bỏ đi! Tưởng đi dễ dàng thế à?”

Cố An Sinh quay đầu lại, trông thấy Tô Mạch đang cố sức giãy giụa. Anh không nói không rằng, xông vào bẻ tay gã du côn kia, lực rất mạnh, không nhẹ như lần trước dùng với Lưu Minh Nghĩa.

Đám du côn nháo nhác như ong vỡ tổ, bắt đầu lao vào bảo vệ đồng bọn. Cố An Sinh đẩy Tô Mạch sang một bên: “Đứng yên đấy, đừng qua đây!”.

Sau đó, cuộc đánh lộn bắt đầu.

Tưởng rằng chỉ có mấy người này, nào ngờ đồng bọn của chúng ở trong phòng bao gọi nhau ra viện trợ. Tốp năm tốp ba vây lấy Cố An Sinh, rat ay cùng lúc. Tô Mạch chợt nhớ lại ngày bé ở ngõ Tịnh Thủy, lúc cô bị Đồng

đầu sỏ bắt nạt, Cố An Sinh đã xuất hiện kịp thời cứu giúp, anh còn oai phong cảnh cáo tên Đồng đầu sỏ: “Sau này dám bắt nạt người khác, tao sẽ đốt tóc mày!”.

Bao nhiêu năm qua, anh còn học thêm rất nhiều chiêu võ để tự vệ. Ban đầu, Tô Mạch tin chắc anh sẽ thắng, cô yên tâm đứng đợi anh xử lý đám côn đồ này, sau đó hai người cùng trở về. Nhưng tình hình lúc này có vẻ không khả quan cho lắm, đối thủ quá đông, một mình Cố An Sinh không thể chống đỡ nổi.

Mãi đến khi thấy Cố An Sinh may mắn tránh được cú đánh bất ngờ và những chiếc bàn xung quanh lần lượt đổ xuống, Tô Mạch mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Cô suy nghĩ quá đơn giản mất rồi! Ngày nhỏ chỉ là cuộc ẩu đả của mấy đứa trẻ con, còn bây giờ, người trưởng thành đánh nhau đã hoàn toàn khác.

Tô Mạch hoảng hốt không biết phải làm sao. Cô phóng ánh mắt sợ hãi tìm kiếm xung quanh xem có ai quen biết hay không. Nhưng không có. Toàn bộ đều là những gương mặt xa lạ, họ đang đứng dung như đứng xem kịch vui. Tô Mạch tuyệt vọng, trái tim như bị ném vào nồi nước nóng, từ từ bị luộc chín.

Nhìn Cố An Sinh nằm dưới đất, lăn trái rồi lại lăn phải để tránh những cú đánh hung bạo, Tô Mạch đột nhiên nhớ tới một người. Cô lập tức rút điện thoại ra, run run tìm số máy quen thuộc kia.

Bạch Ly chậm rãi đi tới bên cửa sổ, vòng tay ôm lấy người đàn ông từ phía sau. Cô ta khẽ gọi: “A Sỏ!”.

Tần Sỏ vẫn đứng im. Chiếc di động trong tay không ngừng rung, nhưng anh dường như không có ý định nghe máy.

Bạch Ly liếc nhìn dãy số xa lạ hiển thị trên màn hình, chẳng rõ anh là do không lưu số, hay vốn dĩ đã ghi nhớ trong lòng? Tần Sỏ đột nhiên trở nên trầm mặc, còn cố gắng quên đi cú điện thoại dai dẳng này, vì sao? Anh đang bận tâm điều gì?

Bạch Ly khẽ xoa mình, nhướn người hôn lên môi anh.

Tần Sỏ không ngăn cản, nhưng khi phát hiện bàn tay đối phương đang cố tình lẩn mò tới chiếc điện thoại di động giống như muốn tắt đi, anh liền tóm

lấy cổ tay cô ta rồi đẩy ra. Ngay sau đó, anh ấn nút nghe.

Giống như sợ Tần Sở sẽ đập máy ngay tức khắc, Tô Mạch nói liền một hơi: “Tần Sở, tôi và Cố An Sinh đang gặp rắc rối ở quán bar. Anh mau tới giúp chúng tôi!”.

Tần Sở thông thả đáp: “Chuyện của bạn trai cô, cô gọi điện thoại cho tôi làm gì?”.

Tô Mạch bần thần: “Chẳng phải anh có cách ư? Nhất định anh có thể giúp được phải không?”

Tần Sở hừ lạnh: “Cô biết rõ, tôi là thương nhân, không phải xã hội đen. Đừng có gộp tôi vào cùng với cái đám lưu manh đó!”.

Nghe giọng điệu ấy của Tần Sở, Tô Mạch vô cùng tức giận, nhưng thấy Cố An Sinh đang một mình chống trời với đám người hung dữ kia, cánh tay đầy máu, cô lại hạ giọng cầu xin: “Tôi xin anh!”.

Tần Sở im lặng một lát mới rành mạch nói: “Nguyên Tô Mạch, cô xác định là đang cầu xin tôi? Chẳng phải cô nói sẽ không hối hận ư? Giờ đã muốn đổi họ nhanh vậy sao?”.

Lúc này Tô Mạch mới nhớ đến những gì mình đã mạnh miệng nói trước khi rời khỏi nhà Tần Sở. Nhưng người đàn ông này sao có thể hẹp hòi đến thế chứ?

Biết chắc Tần Sở không vui thì sẽ không giúp mình, Tô Mạch cắn răng nói: “Đúng thế! Tôi muốn đổi họ rồi đây, được không?”

Tô Mạch cứ ngỡ nghe vậy thì Tần Sở sẽ vui vẻ mà đồng ý giúp mình. Ngờ đâu, một giây tiếp theo anh ra tỏ vẻ nuối tiếc nói: “Thật xin lỗi cô, cho dù vậy thì tôi cũng không thể làm gì được. Tôi đánh nhau đâu có giỏi, phải không? Vì thế, hai người tự lo liệu lấy đi nhé, bye bye!”.

Sau đó, cuộc gọi chấm dứt.

Tô Mạch hệt hững nghe những tiếng tút dài vang lên. Ừm, dường như cô đã quên mất rằng, Tần Sở không có lý do bắt buộc phải giúp cô. Anh là gì của cô? Bạn bè không phải, cùng lắm chỉ là chủ và người làm thuê!

Tô Mạch ngẩng đầu lên, thể lực Cố An Sinh lúc này đã tiêu hao rất nhiều. Một gã thanh niên tóc nhuộm đỏ đá anh ngã gục xuống đất, mấy tên khác nhân cơ hội đó xông tới. Tô Mạch vô thức chạy đến, cô đã quên mất lời anh dặn, quên mất phải bỏ trốn. Trong mắt cô bây giờ chỉ còn những chai rượu đủ màu sắc bày la liệt trên quầy bar.

Khi một chai rượu vang đỏ đập vào đầu một tên trong đám du côn, tất cả mọi người mới kinh hãi dừng động tác. Gã kia quay lại, một tay ôm đầu, tay còn lại giáng cho Tô Mạch một cái tát thật đau. Tô Mạch ngã khuỵu xuống sàn, trên mặt nhanh chóng nổi lên dấu những ngón tay đỏ lừ. Cố An Sinh gắng hết sức đứng lên, nhưng lại bị đám người kia ngăn lại.

Da mặt tê rần, Tô Mạch cúi đầu xoa xoa khoé miệng chột trông thấy một bên mắt của Cố An Sinh đã bị tóc mái che khuất, viền mắt hoen đỏ. Anh đang bị người ta giữ lấy, liên tục giãy giụa mà không thể thoát thân. Cô muốn gọi anh, nhưng vừa mới há miệng đã lại nhận thêm một cái bạt tai nữa. Rất đau.

“Mẹ con ranh! Dám đánh ông mày!”.

Tô Mạch không đếm xỉa tới gã, chỉ nhìn Cố An Sinh đang bị giữ chặt dưới mặt đất. Thấy cô bị đánh, anh càng giãy giụa mạnh hơn, nhưng vô dụng. Cô rất muốn gọi anh, bảo anh đừng cử động, vì cử động chắc chắn sẽ rất đau. Đáng tiếc, cái miệng đã không còn nghe lời cô nữa, sung tẩy và nóng bừng như lửa thiêu.

Bất ngờ, một đám người ở ngoài xông vào quán bar, mấy tên du côn đang đè Cố An Sinh thoáng cái bị lôi ra. Tô Mạch chẳng kịp nghĩ nhiều, cô lao tới đỡ anh dậy.

“Đồ ngốc! Cậu đánh nhau với chúng làm gì cơ chứ!”.

Cố An Sinh chống tay đứng dậy. Anh bám vào quầy bar, gượng cười xoa tóc cô: “Mình không sao. Cậu có đau không?”.

Tô Mạch chột thấy sống mũi cay cay, thậm tự trách bản thân quá nóng nảy, chuốc vạ vào thân, mang lại phiền phức cho người khác. Cô đang định dìu Cố An Sinh thì bị một ai đó kéo lại. Cô ngoảnh đầu, vừa trông thấy người đàn ông kia, bao nhiêu quật cường và ngoan ngoãn lập tức biến thành đánh đá chua ngoa. Quên cả đau nhức, Tô Mạch cứ thế khua chân múa tay đánh đối phương.

“Vì sao? Vì sao đập máy? Vì sao không đến sớm? Lẽ ra không nên gọi anh là Tần Sở, lại càng không nên gọi là Tần Trì, phải gọi anh là cầm thú[*]!”.

[*] Trong tiếng Trung chữ “cầm” trong từ “cầm thú” có phát âm gần giống với chữ Tần trong tên của Tần Sở.

Tần Sở không chấp nhận cô, anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, sau đó sai người đưa Cố An Sinh đến bệnh viện.

Chương 19: CHƯƠNG 19

Đám người vây xem dần tản ra. Tần Sở dùng hai ngón tay nâng cằm Tô Mạch lên. Hệ thống đèn trong quán bỗng bật sáng, vết thương trên mặt Tô Mạch lộ rõ mồn một. Thần sắc Tần Sở vốn lạnh lùng lại càng trở nên u ám.

“Có phải dung nhan của tôi bị huỷ rồi không? Sao tôi cứ thấy như đây không phải mặt mình thế này? Anh nói xem có phải rất xấu không...”

Tần Sở quan sát kỹ gương mặt cô, hết bên trái rồi đến bên phải, sau đó anh nhìn thẳng cô và kết luận: “Không sao đâu! Dung nhan của cô lúc này chẳng khác phẫu thuật thẩm mỹ là mấy, nhìn còn khiến người ta thích hơn trước kia rất nhiều!”.

Lúc này, một người đàn ông trung niên đi vào, kính cẩn lên tiếng: “Cậu chủ! Không kẻ nào lọt lưới, có điều...một trong số họ là con trai của ông chủ Hoàn Vũ! Cậu xem...”

Tần Sở trầm ngâm giây lát rồi từ tốn nói: “Đều xử lý như nhau!”.

Sau khi đã hiểu rõ chủ ý của Tần Sở, người đàn ông trung niên kia liền đi ra. Tô Mạch ngơ ngác hỏi: “Chẳng phải anh là thương nhân đứng đắn không dính vào xã hội đen ư?”.

Tần Sở gật đầu: “Mấy người đó không phải xã hội đen, mà là cảnh sát mặc thường phục!”.

Sau khi biết Cố An Sinh được đưa đến bệnh viện, Tô Mạch sống chết đòi đến thăm. Tần Sở không nói nhiều, chỉ bảo cô lên xe rồi đưa cô đi.

Lúc khởi động xe, anh thấy cô giơ tay lên che miệng, mặt nhẵn mày nhíu, xem ra rất đau. Lòng anh chợt quặn thắt, nhưng bề ngoài lại mỉm cười buông lời châm chọc: “Với cái tính của cô ấy à, cứ phải ăn đòn mới biết sợ!”.

Tô Mạch bất mãn: “Tôi sửa là được chứ gì! Thực ra tôi thấy mình đâu đến nỗi quá đáng ghét. Anh ghét tôi là bởi vì tính cách chúng ta không hợp nhau mà thôi. Tần Sở, anh làm bao nhiêu chuyện xấu xa như vậy, sao vẫn ung dung tự tại đến tận bây giờ thế?”.

“Vậy cô trả lời tôi đi, vì sao đồ thiếu năng như cô vẫn có thể bình yên vô sự sống đến giờ?”

Tô Mạch bị nói đến nghẹn lời hết đường phản bác.

Xe lao đi băng băng trên đường cao tốc. Bầu trời đêm nay vắng sao, phong cảnh hai bên đường lướt qua nhanh thoăn thoắt.

Thấy phố xá nhà cửa mỗi lúc một xa lạ, Tô Mạch giật giật cánh tay Tần Sở: “Anh đang đưa tôi đi đâu thế này? Sao tôi lại có cảm giác mình vừa ra khỏi hang hùm đã chui vào miệng cọp thế?”.

Bất ngờ bị tóm, tay Tần Sở trượt khỏi vô lăng. Anh khẩn cấp giãm phanh, xoay vô lăng để xe tấp vào lề đường. Xe vừa dừng lại, một chiếc xe khác từ phía sau đã vượt lên, người lái xe giờ nắm tay ra ngoài cửa sổ dứ dứ đầy khiêu khích.

Tô Mạch hoàn toàn không ngờ hành động vô ý của mình suýt nữa gây ra tai nạn. Cô ngẩn người. Tần Sở day day hai bên thái dương, đè nén cơn tức giận, anh gằn giọng: “Đi bệnh viện! Đến bệnh viện mà cậu bạn trai của cô đang nằm! Đã vừa ý chưa hả đồ lảm lòi?”.

Tô Mạch thầm oán Tần Sở không nói sớm, hại cô phải lo lắng vớ vẩn. Nhưng sau đó cô thật sự không dám mở miệng nữa, rất sợ một câu nói hay hành động vô tình nào đó của mình sẽ hại cả hai.

Không bị quấy rầy, Tần Sở lái xe một mạch tới bệnh viện.

Vì không rõ thương tích của Tô Mạch là ngoài da hay chấn thương bên trong, anh bèn mời cả hai vị chuyên gia đến để chẩn đoán, hơn nữa còn đăng ký điều trị gấp nên có rất nhiều y tá đứng quanh phục vụ. Đối với các bác sĩ đã từng gặp vô vàn kiểu chấn thương thì vết thương cõn con của Tô Mạch chẳng là gì, cùng lắm chỉ bôi thuốc tiêu sưng và uống thuốc giảm đau là được.

Sau khi bôi thuốc, khoé miệng Tô Mạch vẫn còn một chút tê nhức. Cô dùng đầu ngón tay xoa nhẹ, dè dặt hỏi: “Tôi hỏi anh một chuyện được không?”.

Tần Sở dừng chân, nhìn bộ dạng cô lúc này không khỏi buồn cười: “Cái gì?”.

“Đây...là bệnh viện nhà anh hả?”

Tần Sở nửa đùa nửa thật đáp: “Ừm, bệnh viện nhà chúng ta!”.

Hoàn toàn không nghe ra ẩn ý đằng sau hai chữ “chúng ta”, Tô Mạch vận động cánh tay đau nhức, nói tiếp: “Chẳng trách! Mà nhà anh không phải dân làm ăn ư? Sao còn nhúng tay vào cả ngành y thế? Muốn một tay che trời hả? Tiền của người sống người chết, một đồng anh cũng không từ bỏ, đúng là đồ tư bản”.

Tần Sở không giận mà còn bật cười, khiến Tô Mạch sợ đến run người. Anh nói: “Đúng thế, Tần Tô Mạch, nhà chúng ta lĩnh vực nào cũng xí một chỗ. À bệnh viện Phụ sản nhà chúng ta cũng rất có tiếng đấy, bao giờ cô cần đến chỉ cần nói một câu, mặc dù không miễn phí hoàn toàn nhưng chắc chắn sẽ giảm giá!”.

Dứt lời, anh còn liếc nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Bây giờ Tô Mạch mới phát hiện ra hai chữ “chúng ta” từ trong miệng anh là có liên quan tới sự việc tối nay. Thoáng cái, mặt cô đỏ đến tận mang tai.

“Ai là người của nhà anh! Vô duyên!”

“Ai vô duyên? Cô quên mất lúc nãy đã lớn tiếng thề trước cửa nhà tôi rằng nếu cô hối hận thì sẽ đổi sang họ của tôi à? Bây giờ tôi có thể trả lời, tôi đồng ý để cô mang họ của tôi! Sao? Không thích cái tên Tần Tô Mạch hả? Thế thì thay một cái biệt danh khác nhé, ban nãy ở quán bar cô gọi tôi là gì? Cầm thú? OK, vậy gọi cô là Tiểu cầm thú?”.

“Thần kinh!”

...

Y tá dẫn hai người đến phòng bệnh của Cố An Sinh. Bác sĩ nói tình trạng của anh không có gì đáng ngại, đều là vết thương ngoài da, không quá nghiêm trọng.

Tần Sở và Tô Mạch dọc đường đi không ngừng đầu võ mồm, ồn ào khiến người nhà bệnh nhân vô cùng khó chịu. Đến bên ngoài phòng bệnh của Cố An Sinh, Tô Mạch mới chịu giữ im lặng. Cô cúi đầu kiểm tra lại quần áo, tháo dây buộc tóc và buông xoã tóc để che đi vết thương trên mặt.

Tần Sở đứng phía sau, trông bộ dạng lóng ngóng của cô, tâm trạng vốn đang vui vẻ bỗng trở nên mất hứng. Tô Mạch kiễng chân nhìn qua ô kính nhỏ trên cửa, bàn tay đặt trên tay xoay chột khựng lại. Tần Sở lấy làm lạ, bèn đi tới xem. Anh cao hơn cô nên có thể dễ dàng nhìn thấy toàn bộ tình hình bên trong.

Hà Huân vừa nói chuyện vừa gọt táo. Cố An Sinh nằm thẫn thờ trên giường bệnh, có lẽ đang mãi suy nghĩ điều gì, ánh mắt không dịch chuyển.

Nói mấy câu mà không thấy Cố An Sinh đáp lại, Hà Huân bỏ quả táo xuống, đứng dậy đi tới trước mặt anh. Hai người cứ thế lặng im. Sau đó, Hà Huân cúi đầu, đặt một nụ hôn lên đôi môi bầm tím của Cố An Sinh. Anh không hề né tránh.

Giữa phòng bệnh trắng xoá, tuần nam mỹ nữ trao nhau nụ hôn hẹn ước, cảnh tượng ấy trong mắt Tô Mạch đẹp đến mức khiến người khác phải rời lệ.

Cô đã ôm hy vọng viễn vông rồi sao?

Rõ ràng tối nay Cố An Sinh đã định nói gì đó với cô cơ mà.

Nhìn hai người họ tình nồng ý đậm, Tô Mạch dường như đã hiểu ra tất cả.

Nếu không có sự xuất hiện của Hà Huân, cô đúng là sẽ có cơ hội. Tương tự như khi còn học cấp ba, nếu Hà Huân không lọt vào mắt Cố An Sinh, có lẽ anh đã để ý tới sự tồn tại của cô. Vậy nên, điều kiện tiên quyết là: không có Hà Huân.

Hoá ra, trong lòng anh, cô vĩnh viễn là sự lựa chọn số hai!

Đúng vậy không, Cố An Sinh?

Giây phút ấy, Tô Mạch thật sự muốn xông vào trong phòng hỏi Cố An Sinh điều đó. Nhưng cô không làm, có một số việc không thể nói ra thành lời, vì khi nói ra, kết quả không ai có thể lường được.

Đường nhìn bỗng bị che khuất. Tô Mạch gạt bàn tay đang chắn trước mắt mình đi, nhưng chỉ tóm được đầu ngón tay của đối phương. Giống như rơi xuống đầm lầy được người đến cứu, cô ngoan ngoãn để Tần Sở lôi đi.

Tần Sở những tưởng Tô Mạch sẽ khóc, nhưng nhìn kỹ vào mắt cô, không

thấy giọt nước mắt nào.

Yêu phải người không yêu mình, bất kể bạn có làm bao nhiêu việc vì anh ta, thậm chí sẵn sàng chết vì anh ta, thì tất cả những gì anh ta có thể cho bạn chỉ là vài giọt nước mắt hồ thẹn, sau đó, sẽ lãng quên bạn theo dòng chảy của thời gian.

Tối nay, Tần Sở đặc biệt hào hứng, trên đường lái xe về nhà còn mở đài. Sau lời giới thiệu của người dẫn chương trình có giọng nói ấm áp là giai điệu bi thương của bản tình ca buồn da diết. Từng câu từng chữ, như khắc vào trái tim Tô Mạch, rất hợp với tâm trạng cô lúc này.

Ngang qua một cửa hàng tiện lợi mở cửa 24/24, Tần Sở dừng xe, vào mua hai chai nước. Lúc ra xe, anh thấy Tô Mạch đang khom lưng tìm kiếm gì đó, vẻ mặt cáu kỉnh không vui.

Anh gõ cửa kính: “Tìm hồn về đây à?”, rồi mở cửa lên xe.

Tô Mạch ngẩng đầu: “Tôi đang muốn tắt đài đi!”.

Tần Sở nhìn cô nói: “Không tắt được đâu, sáu giờ sáng nó sẽ tự động tắt. Không hề hao điện mà còn chống trộm nữa”.

Tô Mạch kinh ngạc há hốc miệng, nhưng vừa nhếch môi lên liền cảm thấy đau. Cô xuýt xoa một tiếng rồi mới nói: “Thật á? Xịn như vậy cơ à?”.

“Ừ!” Tần Sở nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô. Một giây, hai giây, ba giây. Sau đó anh bật cười: “Đúng thật là! Tôi lừa cô đấy! Nguyễn Tô Mạch, bảo cô là đồ ngốc cô còn không chịu nhận”.

Dứt lời, anh ấn nhẹ một phím, âm thanh tắt ngấm, trong xe trở lại trạng thái yên tĩnh.

Chương 20: CHƯƠNG 20

Thế nhưng lúc này, Tô Mạch chợt cảm thấy viền mắt tràn ra dòng chất lỏng nóng hổi. Cô bám lấy cánh tay Tần Sở, cất giọng oán trách: “Nghe anh nói thế, tôi mới cảm thấy mình thật ngu ngốc. Vì sao tôi phải làm một kẻ thế thân? Vì sao tôi không thể đường hoàng mà yêu một người?”.

Ngừng một lát, cô ngẩng cao đầu, hiên ngang nói: “Tần Sở, anh nói xem, rốt cuộc thì Cố An Sinh có gì tốt?”.

Tần Sở tỏ vẻ đăm chiêu rồi trả lời: “Tôi chẳng thấy có gì tốt cả!”.

Nghe vậy, đầu Tô Mạch gật liên mấy cái như gà mổ thóc: “Đúng thế! Lúc tôi thích cậu ấy, cậu ấy cái gì cũng tốt, nhưng khi tôi không thích cậu ấy, cậu ấy chẳng là gì cả. Vì thế tôi quyết định, từ nay sẽ không thích cậu ấy nữa”.

Theo quan điểm của Tô Mạch, kết hôn chính là lấy người mình yêu. Nếu một ngày nào đó bắt buộc dĩ phải lấy người mà mình không yêu, đối với cô mà nói, đó không phải kết hôn, mà chỉ là có thêm một người bầu bạn qua những tháng ngày u buồn mà thôi.

Thực ra, từ bỏ và phủ quyết quá khứ là chuyện khiến người ta vô cùng đau khổ. Bởi lẽ, thứ bị phủ quyết không chỉ là một đoạn ký ức, mà còn là con người mình khi đó. Có mấy người cam lòng vứt bỏ hết mọi vui buồn của bản thân để bắt đầu lại một lần nữa? Ừm, có lẽ là có, giống như Lập Hạ từng nói, khi bên cạnh xuất hiện một người khác đối xử tốt với bạn, thì quên người cũ là một chuyện không quá khó nữa. Thế nhưng bên cạnh Tô Mạch lúc này, không có ai sẵn lòng để cô gửi gắm nỗi lòng.

Giữa màn đêm tĩnh lặng, Tô Mạch ôm chặt cánh tay Tần Sở, âm ỉ nói: “Cố An Sinh thông minh như thế vì sao không nhận ra tôi thích cậu ấy?”.

Tần Sở không đáp, cũng không lên tiếng châm chọc cô như mọi khi. Anh chỉ lặng lẽ nghe cô nói, nghe cô trút giận về người con trai duy nhất mà cô thâm yêu.

Thành phố B tháng Tám vẫn khá oi bức, có đôi khi Tô Mạch chợt nhớ về con ngõ nhỏ Tịnh Thủy. Những trưa hè tiếng ve râm ran bên tai khiến cô dù có gặp phải chuyện gì cũng có thể bình yên chìm vào giấc ngủ, còn ở chốn

đô thị phồn hoa này, cô không rõ có ve hay không, cho dù có thì cũng bị tiếng còi xe inh ỏi át đi.

Từ sau ngày rời khỏi bệnh viện, cả mùa hè đó, Tô Mạch không liên lạc với Cố An Sinh mặc dù trong lòng vẫn ôm hy vọng anh sẽ chủ động giải thích, hoặc chí ít cũng hỏi han một hai câu về thương tích của cô. Thế nhưng hoàn toàn không có.

Quãng thời gian đó, Tô Mạch tìm ra rất nhiều việc để làm, khiến bản thân bận lu bù. Đầu tiên là đến tiệm sách cũ mua rất nhiều sách tham khảo dùng cho năm học mới.

“Quyển này, quyển này, quyển này,... Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Sau mười tư tệ.”

“Trên mặt cháu có viết hai chữ “ngân hàng” ạ? Chỗ sách cũ này mà những sáu mươi tư tệ thì thà cháu đi mua sách mới còn hơn! Ba mươi hai tệ không hơn, bác bán không?”.

“Cháu gái, bán thế là bác đã lỗ vốn rồi đấy!”

“Ba mươi hai tệ là được rồi, bác xem hôm nay trời oi bức thế này làm gì có air a ngoài đi mua sách! Ba mươi hai tệ nhé, bác nhé!”.

“ ”

Sau khi trả giá thành công, Tô Mạch mang theo túi sách nặng trĩu đi siêu thị mua thức ăn về nhà Tần Sở để nấu cơm, tranh thủ đòi tăng lương!

“Thêm một ngàn?”

“Được”

Đồng ý nhanh vậy? Chẳng lẽ do mình đòi ít quá???

“À tôi nhầm, một ngàn hai!”

“Chín trăm”.

“Một ngàn hai! Nhất định một ngàn hai!”

“Tám trăm.”

“Hic. Anh giàu thế mà keo kiệt! Giá cả thị trường đều tăng cả rồi, anh không thể bóc lột sức lao động của tôi được. Anh xem, vì nấu cơm cho anh mà tay tôi thô ráp cả rồi đây này. Nhìn đi, nhìn đi! Cái này gọi là tai nạn lao động!”.

“Giá cả cái gì cũng tăng, chỉ có tố chất của cô là ngày càng giảm thậm tệ đúng không Nguyễn Tô Mạch? Máy lời thơ tục kia nói quen mồm quá nhỉ?”

Tô Mạch cắn môi, cảm thấy mình thật ngu xuẩn vì trước đây nấu cơm cho người đàn ông độc ác này lại không bỏ thuốc sâu vào.

“Tám trăm thì tám trăm!”

Tần Sở nhíu mày, chậm rãi gấp một miếng thức ăn từ trong đĩa ra.

“Tôi nhớ đã nói với cô là tôi không ăn cà rốt!”.

“Đây là cà rốt đỏ tự nhiên đấy!”.

“Đương nhiên là cà rốt đỏ tự nhiên, chẳng lẽ cô tiêm thuốc màu vào chắc? Vấn đề ở chỗ tôi không ăn cà rốt! Năm màu bảy sắc gì không cần biết, hiểu không?”

“Hiểu rồi.”

“Đây là lần đầu tiên cô phạm lỗi nên tôi không phạt nhiều, chuyện tăng lương quyết định là bảy trăm. Cô thấy không, tôi đối xử với cô tốt như thế, chỉ giảm có một trăm.”

“...”

Đúng là đồ gian thương. Bảo sao đồng ý nhanh như vậy, hoá ra là chờ sẵn để mình mắc bẫy?

Tô Mạch hậm hực tóm chặt một góc khăn trải bàn. Trông bộ dạng tức giận mà phải nhẫn nhịn ấy của cô, Tần Sở cảm thấy vô cùng khoái chí.

Sau bao nhiêu ngày ngóng trông, rốt cuộc cũng đến ngày Lập Hạ trở về.

Vừa ra khỏi cửa hành khách, Lập Hạ liền thấy một vật thể màu đỏ lao về phía mình. Cô lập tức giơ chân lên đạp theo phản xạ, sau đó nghe thấy một tiếng thét chói tai.

“Á! Lập Hạ! Nếu tớ mà tàn phế thì cậu phải ở bên tớ cả đời!”.

Bấy giờ Lập Hạ mới nhìn kỹ người đang giậm chân tức giận kia là Lưu Minh Nghĩa. Chẳng hiểu sao mái tóc anh ta lại đỏ chói như thế kia!

Tô Mạch từ xa đi tới, bá vai Lập Hạ, liếc nhìn Lưu Minh Nghĩa một cách khinh bỉ: “Cậu học chuyên ngành chế tạo lò nung đại học Mỏ đấy à?”.

Lập Hạ vờ trách móc: “Sao cậu lại nói thế? Tốt xấu gì cũng phải là phòng cháy chữa cháy chứ!”.

Mọi người xung quanh cười ồ, ánh mắt tập trung trên người đương sự.

Lưu Minh Nghĩa vốn muốn tạo một bất ngờ làm quà mừng Lập Hạ trở về, vì chuyện nhuộm tóc này anh ta đã bị mẹ đuổi đánh bán sống bán chết nhưng nhất định không chịu đi nhuộm lại. Nhưng mà cũng tốt, ít nhất bộ dạng này đã khiến Lập Hạ cảm thấy vui vẻ, không phải sao? Vì thế sau khi đưa hai cô bạn về, Lưu Minh Nghĩa liền ngoan ngoãn đến hiệu làm đầu.

Vừa vào đến nhà, Tô Mạch đã kéo Lập Hạ ngồi xuống ghế, thuật lại tình hình ở quán bar buổi tối hôm ấy. Cô nhắc đến Tần Sở, nhắc đến những chuyện xảy ra sau đó.

Nghe xong, Lập Hạ lập tức linh cảm được mối quan hệ giữa Tô Mạch và Tần Sở có gì đó vượt lên hẳn mức bình thường. Cô sờ sờ vết thương trên mặt Tô Mạch, thấy không hề hấn gì mới yên tâm.

“Tần đại nhân thích đồ bã đậu nhà cậu rồi phải không?”

Vốn định cãi lại cho ra ngô ra khoai, nhưng nể tình Lập Hạ vừa đi xa về, Tô Mạch không thềm chấp. Sau đó, hai người cũng không nhắc nữa chữ tới Chu Gia Ngôn và nước Anh.

Buổi tối trước hôm khai giảng năm học, Tần Sở vẫn như thường lệ lái xe đưa Tô Mạch về nhà trọ. Lúc xuống xe, Tô Mạch chần chừ mãi không đóng cửa lại. Tần Sở hỏi cô có chuyện gì, cô ngập ngừng: “Việc này rất khó nói...”.

“VẬY KHỎI CẦN NÓI NỮA!” TẦN SỞ gạt tay cô ra khỏi cửa xe.

Tô Mạch cuống quýt giữ lại: “Ngày mai anh đưa tôi đến trường được không?”.

Ngừng một lát, cô bổ sung: “Chỉ cần anh tới thôi, không cần đi xe này đến đâu!”.

Tần Sở nheo mắt nhìn cô, khoé miệng chột nhếch lên: “Cô muốn đi tản bộ với tôi sao, Nguyễn Tô Mạch?”.

Tô Mạch gật đầu lia lịa: “Vâng vâng, tôi nằm mơ cũng muốn. Anh Tần có thể đáp ứng một lần được không?”.

Thực ra, cô không muốn mất mặt với Cố An Sinh. Nếu anh với Hà Huân đã có đôi có cặp, vì sao cô không thể tỏ ra mình còn hạnh phúc hơn họ? Cô hoàn toàn có thể tìm một người con trai khác xuất hiện cùng mình, chứng tỏ rằng không có Cố An Sinh, mình vẫn sống rất tốt. Mà Tần Sở chính là sự lựa chọn hàng đầu.

Đương nhiên, ý đồ này của cô làm sao qua nổi mắt Tần Sở? Nụ cười trên gương mặt anh đột nhiên biến mất, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Cô lấy đâu ra lắm tự tin như thế? Cô cho rằng tôi sinh ra là chỉ để cho kẻ khác lợi dụng thôi sao?”.

Lợi dụng?

Nghe hai chữ ấy, trong lòng Tô Mạch chợt có cảm giác bút rút khó tả. Dẫu sao Tần Sở cũng được coi như một người bạn của cô, lần trước anh đã sẵn lòng giúp đỡ Lập Hạ, chẳng lẽ lần này đóng một màn kịch với cô lại khó khăn đến vậy? Cô xấu xí lắm ư?

Câu hỏi nửa đùa nửa thật của Tần Sở khiến Tô Mạch băn khoăn rất nhiều.

Không đợi cô trả lời, anh đã khởi động xe. Chiếc xe lao đi và biến mất như làn khói.

Sáng hôm sau, Tô Mạch dậy sớm. Thực ra cả đêm cô thấp thỏm không ngủ được, trong đầu cứ quẩn quanh về mặt u ám của Tần Sở lúc anh lái xe đi. Thái độ quyết liệt, hết như muốn biết mất khỏi thế giới của cô.

Tô Mạch lững thững ra khỏi nhà, đến quán ăn nhỏ gần khu chung cư mua một túi sữa đậu nành, vừa đi vừa uống. Dọc đường, cô vẫn mãi nghĩ về chuyện có nên xin lỗi Tần Sở hay không, đến khi hút hết sữa trong túi, tạo ra những âm thanh “sột sột”, cô mới định thần lại, ném túi vào thùng rác. Sau đó, cô hắng giọng, nói: “Tần Sở, ý định ban đầu của tôi không phải là muốn lợi dụng anh đâu, thật đấy! Tôi thề có trời!”.

“Thế ý định ban đầu của cô là gì?”.

Đằng sau bỗng có tiếng cười khẽ.

Tô Mạch giật mình quay đầu lại, trông thấy Tần Sở trong trang phục thoải mái, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt lấp lánh nụ cười đang nhìn cô

Chương 21: CHUÔNG 21

Tô Mạch sững người, lúng túng đáp: “Ý định ban đầu của tôi... Tôi thấy anh cả ngày toàn ngồi trong phòng làm việc, không thì cũng ru rú trong xe ô tô, chắc chắn anh rất ít khi vận động, vì thế muốn gọi anh ra ngoài đi dạo cho khoẻ người thôi...”.

Tần Sở không muốn vạch trần ý đồ của cô, tiếp tục hỏi: “Sao lại quan tâm tới tôi? Sao muốn tốt cho sức khoẻ của tôi?”.

Tô Mạch đứng hình không biết trả lời ra sao.

“Mười vạn câu hỏi vì sao? Tôi trả lời thì có được phần thưởng không?”

Chẳng hiểu sao hôm nay Tần Sở lại đặc biệt có nhã hứng huyền thuyên với cô.

“Có thưởng. Cô trả lời đi!”

Biết không thể trốn được, Tô Mạch ấp úng nói ra một lý do mà cô cảm thấy thích hợp nhất: “Bởi vì anh mà không khoẻ thì sẽ sinh bệnh, ngộ nhỡ...ngộ nhỡ anh không sống nổi thì tôi biết nấu cơm cho ai? Ai trả tiền cho tôi? Vì thế, anh nhất định phải rèn luyện thân thể để giữ gìn sức khoẻ”.

Tần Sở gật gù: “Có lý!”.

“...”

“Bạn Nguyễn Tô Mạch, xin mời bạn nhận phần thưởng!”

Tô Mạch kinh ngạc. Thật sự có thưởng sao?

“Cái gì thế?”

Tần Sở vẫy tay: “Qua đây thì biết!”.

Tô Mạch cảnh giác đi về phía Tần Sở.

“Cái gì?”

Vừa dứt lời, lòng bàn tay chột có cảm giác ấm áp. Tô Mạch kinh ngạc nhìn xuống, Tần Sở đã nắm lấy tay cô. Cô khó hiểu ngẩng đầu, đôi mắt người đàn ông đối diện đang lấp lánh nụ cười. Sau đó, cô nghe thấy anh nói rành mạch từng chữ.

“Phần thưởng chính là tôi! Sao? Nguyễn Tô Mạch, cô có thấy sung sướng tột độ không?”

Tô Mạch chưa thoát khỏi trạng thái đờ đẫn, Tần Sở đã nói tiếp: “Nguyễn Tô Mạch, trong thế giới của tôi, cô một là phải thành thật, hai là phải vô cùng thành thật! Tốt nhất đừng có dối trá với tôi! Cô muốn tôi giúp cô chọc tức Cố An Sinh, không thành vấn đề, nhưng ít nhất cô cũng phải cho tôi một danh phận chính thức chứ? Vì thế, sự lựa chọn này cô phải suy nghĩ thật kỹ, xem bản thân cô muốn là thật, hay vô cùng thật!”.

Trong đầu Tô Mạch chột hiện lên hình ảnh mình mặc cả với chủ hiệu sách cũ. Lúc ấy, cô cũng kiên quyết bắt người ta chọn một trong hai: bán, không bán!

Quả nhiên là cười người hôm trước, hôm sau người cười. Giờ đã đến lượt cô phải lựa chọn rồi.

Tô Mạch còn đang đắn đo, Tần Sở đã lại bổ sung: “Nói thật nhé Tô Mạch, cô theo tôi thì có lợi nhiều hơn đấy. Ít nhất tôi sẽ không để cô chết đói, chết rét”.

Nghe Tần Sở nói vậy, chẳng hiểu sao Tô Mạch lại cảm thấy giống như anh đang bao nuôi tình thân. Vì thế, cô rút tay ra khỏi tay anh, nói: “Anh biến đi! Tôi có sống dở chết dở cũng không làm cái chuyện đó”.

Động tác của Tô Mạch quá mạnh, móng tay xẹt qua da mặt Tần Sở khiến anh tức giận gầm gọng: “Nguyễn Tô Mạch!”.

Thấy tình hình không ổn, Tô Mạch vội vội vàng vàng đi tới trạm xe buýt, nhảy bừa lên chiếc xe vừa mới đến, may mà số cô không đến nổi tệ, lên đúng xe.

Đi từ điểm dừng xe buýt đến cổng trường, Tô Mạch không ngừng suy nghĩ lát nữa sẽ dùng thái độ nào để đối mặt với Cố An Sinh. Cuối cùng cô quyết định nếu gặp cũng coi như không thấy. Cố An Sinh đã không chủ động tìm

cô thì cần gì cô phải vui vẻ với anh?

Những chuyện mình không mong nó tới thì càng cảm thấy nó tới quá nhanh. Thực lòng lúc này, Tô Mạch cũng không dám chắc khi gặp Cố An Sinh, mình có thể vờ như không trông thấy hay không? Cô là người bề ngoài thì tỏ ra mạnh mẽ, nhưng khi đứng ở chiến tuyến, thua là kết quả có thể nhìn thấy trước.

Dù sao đó cũng là người con trai mà cô thầm mến mấy năm trời, là người con trai đã từng bảo vệ cô, từng co cô sự ấm áp, từng khiến cô thất vọng.

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến cửa lớp học. Tô Mạch hít sâu một hơi, cúi đầu lẳng lặng đi vào. Cô bạn Lily cùng lớp đi ngang qua, đánh tiếng chào hỏi, Tô Mạch càng cúi đầu thấp hơn, giống như một đứa trẻ mắc lỗi không dám gây sự chú ý, sợ bị người lớn trách phạt. Nhưng sợ cái gì? Cô không rõ. Cô chẳng qua chỉ yêu một người không yêu mình thôi mà.

Tuỳ tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Tô Mạch cố gắng trấn tĩnh bản thân. Vị thầy giáo nhiều tuổi đi vào, thầy nhìn khắp phòng học một lượt qua cặp kính lão sau đó mở sổ ra điểm danh. Vì Cố An Sinh là học trò gương mẫu nên nhận được sự yêu quý của hầu hết giảng viên, tên của anh luôn được gọi đầu tiên mỗi lần điểm danh. Có một điều rất kỳ lạ là, khi còn học cấp ba, học lực của Tô Mạch được xếp vào loại tốt, nhưng không hiểu sao điểm thi của cô luôn kém Cố An Sinh. Có đôi lần cô tự hỏi, nếu thành tích học tập của mình mà bằng Cố An Sinh, liệu anh có vững tâm dừng lại chờ mình không? Đáp án là: không biết. Bởi lẽ, cho tới bây giờ, cô vẫn chưa đuổi kịp anh.

Trên bục giảng, vị giáo sư già nghiêm túc đọc tên từng sinh viên, từ đầu tới cuối, không hề có ba chữ Cố An Sinh. Anh bạn tên Thành Phong dường như cũng ngạc nhiên vì mình bị gọi tên đầu tiên. Cả lớp xôn xao bàn tán. Vị giáo sư trước nay không thích nhiều lời nhẹ nhàng gấp cuốn sổ vào, nói như giải thích: “Bạn Cố An Sinh đã xin nghỉ học, đáng tiếc!”.

Phòng học như nổ tung.

Tô Mạch chỉ cảm thấy hai tai ong ong, đầu óc quay cuồng. Cô bất giác nhớ lại ngày đầu tiên mình chuyển tới trường Trường Long Thất, lúc ấy dù bị mọi người cười chê nhưng cô không hề tức giận, bởi vì cô được gặp lại người con trai mình thầm mến đã lâu. Khi ấy, Cố An Sinh mở to mắt nhìn thẳng về phía cô không chút kinh ngạc. Còn hiện tại, tình huống vẫn vậy, nhưng anh đã biến mất khỏi tầm nhìn của cô không một lời chào.

Tô Mạch cầm điện thoại lên, gọi vào dãy số quen thuộc. Đây là lần đầu tiên cô chủ động liên lạc với Cố An Sinh từ sau ngày chứng kiến vụ hôn trong bệnh viện kia. Đáng tiếc, đáp lại cô là giọng nói ngọt ngào đã được công thức hoá: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Chưa bao giờ Tô Mạch cảm thấy căm ghét giọng nói đó như lúc này. Cô rất muốn lao ra khỏi lớp để đi tìm Cố An Sinh, nhưng cô không làm thế. Bởi cô biết rõ, cô không thể tìm được anh. Khi nhà họ Cố chuyển tới thành phố này sinh sống, Cố An Sinh liền dọn khỏi ký túc xá. Tô Mạch chưa từng hỏi địa chỉ cụ thể nhà anh ở đâu, càng không có chuyện tới nhà anh làm khách. Bây giờ anh biến mất, cô hoàn toàn không có khả năng tìm ra anh.

Buổi học kết thúc, Tô Mạch vẫn trong trạng thái hoảng loạn. Vừa bước một chân ra khỏi cửa, cô liền bị ai đó tóm lấy và lôi đi. Còn chưa kịp bình tĩnh lại thì cô đã nghe giọng nói lạnh lùng đậm chất của nhà họ Tần vang lên: “Còn dám chạy? Cô chạy thử tôi xem!”.

Hiện giờ Tô Mạch không có tâm trí để đấu võ mồm với Tần Sở. Cô cố gắng vùng ra nhưng vô dụng. Ngẩng đầu lên, trông thấy gương mặt cau có của người đàn ông đối diện, Tô Mạch chợt nghĩ ra điều gì, vội vàng bám lấy cánh tay anh.

“Anh biết công ty Cổ Thông ở đâu không? Anh đưa tôi đến đó được không?”

Tần Sở đột nhiên buông tay cô ra. Anh nhú mày tỏ ý không hài lòng.

“Buồn cười! Tôi không giao du với mấy công ty con con đó!”.

Nghe vậy, Tô Mạch liền đẩy Tần Sở sang một bên rồi bỏ chạy. Anh không đưa cô đi thì cô tự tìm.

Bị đẩy bất ngờ, lưng Tần Sở va vào lan can. Anh đứng thẳng người, nhìn theo bóng lưng nhỏ bé mỗi lúc một xa, trong lòng vô cùng khó chịu. Tối qua là ai đã cầu xin anh cùng đến trường? Khó khăn lắm anh mới giải quyết xong công việc để đến đây, thế mà cô lại bỏ đi? Đáng chết! Trọng sắc khinh sếp!

Đang trong giờ hành chính nên bắt taxi khá dễ dàng. Tô Mạch vừa ra khỏi cổng trường đã có xe. Nghe cô báo tên công ty Cổ Thông, tài xế không chần chừ liền lái xe đến thẳng địa điểm. Trong lòng cô thầm phản bác lời Tần Sở.

Ai nói Cổ Thông là công ty nhỏ chứ? Ít nhất thì taxi cũng biết họ.

Vừa đến nơi, chẳng kịp đợi tài xế trả tiền lại tiền thừa, Tô Mạch đã xuống xe, đóng sầm cửa. Cô nóng lòng muốn gặp bố của Cổ An Sinh, nóng lòng muốn biết anh đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại thôi học. Thế nhưng, giống như khi đến Tần Thị tìm Tần Sở, cô bị người ta ngăn lại. Chỉ có điều, lần đó là lễ tân, còn lần này là cảnh sát.

Tô Mạch mơ hồ cảm nhận được chuyện không hay đã xảy ra. Cô bám lấy tay vị cảnh sát kia, sốt sắng hỏi: “Cho em hỏi ở đây có chuyện gì thế ạ?”.

Dường như đã bị hỏi quá nhiều lần, vị cảnh sát đáp với vẻ hơi cáu kỉnh: “Cô cũng là đối tác làm ăn của công ty này sao? Họ đã tuyên bố phá sản rồi, cô về đi!”.

Phá sản?

Không thể nào!

Lần trước cùng đi karaoke, cô còn nghe Cổ An Sinh nói công ty mới chuyển đến nhưng đã nhận được vài hợp đồng lớn. Làm sao trong thời gian ngắn như vậy đã phá sản?

Đúng lúc này, Tần Sở lái xe đến nơi. Trông thấy Tô Mạch như kiến bò chảo nóng, anh vội kéo cô vào lòng, nhỏ giọng trấn an: “Bình tĩnh nào!”. Sau đó, anh nhìn nhóm người mặc cảnh phục, hỏi: “Các anh là người của Đội III – Quân khu Bắc?”.

Đối phương kinh ngạc gật đầu.

Vẻ thong dong và lịch lãm của Tần Sở tạo nên một sự đối lập rõ ràng với sự hoang mang và sợ hãi của Tô Mạch.

“Vậy phiền anh mời thủ trưởng của các anh ra ngoài này gặp tôi một chút! Báo với anh ấy, có Tần Sở đến thăm.”

Nghe vậy, viên cảnh sát kia lập tức chạy đi báo cáo cấp trên.

Trong lúc đó, Tô Mạch bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành. Cô nghĩ, có lẽ mình sẽ không còn được gặp lại Cổ An Sinh nữa.

Tần Sở vẫn ôm lấy bả vai Tô Mạch. Chỉ cần hơi nghiêng đầu anh đã có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch và đôi môi mím chặt của cô. Một cảm giác đau nhói như mũi kim đâm qua tim khiến anh ngỡ mình bị ảo giác.

Khoảng mười phút sau, một người đàn ông từ góc hành lang đi ra. Thoạt nhìn anh ta còn khá trẻ, ánh chừng hai mươi tuổi, đẹp trai chẳng thua kém Tần Sở, dáng chuẩn như người mẫu, vào ngành cảnh sát đúng là đáng tiếc. Anh ta mặc cảnh phục như những người khác, nhưng số ngôi sao trên vai áo thì khác. Có lẽ đây chính là người mà Tần Sở muốn gặp.

Tô Mạch cảm nhận được bàn tay Tần Sở rời khỏi bả vai mình. Anh đi về phía người đàn ông trẻ tuổi kia, tươi cười chào hỏi: “Thủ trưởng Kỷ bắt tôi chờ lâu quá!”.

Đối phương lập tức lùi lại một bước, ra sức xua tay, sắc mặt từ nghiêm chỉnh chuyển thành sợ sệt: “Đừng đừng! Anh đừng có cười kiêu đó với em, lá gan của em đang run bần bật đây này!”.

Những người xung quanh không có vẻ gì là ngạc nhiên, hẳn là thường xuyên thấy thủ trưởng của mình đùa giỡn như vậy.

Tâm tình Tô Mạch cũng vì câu nói đùa ấy mà tốt lên hẳn, không khỏi bật cười thành tiếng. Cảm nhận được ánh mắt của Tần Sở phóng về phía mình, cô mới vội vàng che miệng, nhìn đi chỗ khác. Đáng tiếc, người đàn ông họ Kỷ kia đã chú ý tới cô. Anh ta thì thầm gì đó với Tần Sở rồi đi về phía cô với nụ cười bí hiểm.

“Ồ, hoá ra đây là chị dâu tương lai?”.

Nếu không phải vì bộ cảnh phục trên người anh ta thì Tô Mạch đã coi anh ta là một tên lưu manh và khẩu chiến ba trăm hiệp rồi! Nhưng cô chẳng buồn để ý tới lời trêu chọc của đối phương, vì tâm trí cô hiện tại chỉ có Cố An Sinh.

Cô nhìn về phía Tần Sở như muốn dùng ánh mắt để dò hỏi tin tức. Ấy vậy mà chỉ một giây sau, viên cảnh sát họ Kỷ lại đứng chắn trước mặt cô, khoe miệng vẫn duy trì nụ cười thiếu nghiêm túc.

“Đau lòng quá đi mất! Không ngờ Kỷ Vân chi tôi cũng có ngày bị phụ nữ phớt lờ!”.

Tô Mạch bực mình nhưng không dám đẩy anh ta. Nói thế nào thì đôi phương cũng là cảnh sát, ngộ nhờ anh ta câu lên gán cho cô tội danh tấn công người thi hành công vụ thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cô cũng không rửa sạch oan khuất. Thế nên, cô chỉ có thể lịch sự yêu cầu: “Anh có thể tránh sang một bên được không?”.

Kỷ Vân Chi vờ như không nghe thấy, cố tình nói: “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh. Thôi để anh đoán vậy nhé, vụ âm ỉ ở quán bar cách đây không lâu, em cũng có mặt, đúng không? Phiên tới cả thiếu gia Tần Sở phải ra mặt gọi điện cho bọn anh đến giải quyết, sau đó còn đích thân lái xe đưa em tới bệnh viện. Chà chà, anh tò mò về em lâu lắm rồi, chúng ta kết bạn nhé!”.

Dứt lời, anh ta còn chìa tay ra tỏ ý muốn bắt tay.

Tô Mạch nhìn chằm chằm bàn tay của Kỷ Vân Chi hồi lâu mà không chịu nắm lấy. Cô chú ý tới chiếc vòng tay có hình cây thánh giá mà anh ta đang đeo, cảm thấy rất quen mắt. Cố gắng lục lại ký ức, cô nhớ tới buổi tối hôm xảy ra chuyện ở quán bar, trên đường Tần Sở đưa cô đến bệnh viện suýt bị chiếc xe đằng sau tông vào. Trên cổ tay người ngồi trong xe đó cũng có chiếc vòng y chang như vậy.

Nghĩ đến đây, sự phẫn nộ lại gia tăng. Tô Mạch không suy nghĩ nhiều, buột miệng: “Đồ lưu manh”.

Kỷ Vân Chi ngây người mất vài giây. Sau đó, anh ta tiếp tục giơ tay chặn lối.

“Ái chà! Em đứng lại nói rõ cho anh nghe đã, anh lưu manh ở chỗ nào? Em không thấy anh đang mặc cảnh phục hay sao? Em mù màu hay mù chữ thế?”.

Tô Mạch gạt tay anh ta xuống, cười khẩy: “Ai nói cứ mặc cảnh phục thì là chính nhân quân tử? Thời buổi này, áo mũ chỉnh tề cũng là cảm thú hết, anh chính là ví dụ điển hình!”.

Lần này Kỷ Vân Chi hoàn toàn đứng hình.

Người đàn ông này giờ đứng xem kịch vui cũng phải bật cười. Anh tiến lại kéo Tô Mạch qua một bên: “Thôi nào, ra xe chờ tôi. Tôi hỏi thăm xem có chuyện gì rồi sẽ ra ngay”.

Thấy Tô Mạch khẳng khẳng không chịu đi, còn Kỳ Vân Chi thì đỏ mặt tía tai, Tần Sở lại nói: “Hai người thử cãi nhau tiếp xem!”. Dứt lời, anh chỉ vào Tô Mạch: “Cô, ra ngoài! Nếu không thì đừng mong tôi can dự vào chuyện cậu bạn trai của cô nữa!”. Sau đó, anh lại quay sang bắt chuyện với Kỳ Vân Chi: “Cậu...”.

Chưa đợi Tần Sở nói hết câu, Kỳ Vân Chu đã lùi lại mấy bước: “Áy áy, không cần anh mối miệng, phí nước bọt! Em hiểu, em hiểu!”.

Thế là, Tô Mạch và Kỳ Vân Chi, một người ra, một người vào.

Về sau, từng có lần Tô Mạch hỏi Tần Sở về Kỳ Vân Chi: “Anh ta làm cảnh sát kiểu gì vậy? Chẳng có chí khí gì cả?”. Lúc ấy, Tần Sở đã nghiêm mặt nhìn cô mà trả lời: “Nguyễn Tô Mạch, xưa nay chưa từng có ai dám lớn tiếng với Kỳ thiếu gia!”.

“Vì sao?”

“Bởi vì những người từng lớn tiếng với cậu ta đều biến mất!”

Nghe xong, Tô Mạch sồn da gà. Sững sờ một lúc, cô liền đánh bùm bụp vào lưng Tần Sở mà mắng: “Em ngây thơ thật đấy nhưng em không ngốc nhé! Anh ta mà hành động kiểu xã hội đen như thế thì sao có thể làm cảnh sát được! Muốn xung đột nội bộ chắc?”.

Tần Sở phì cười: “Ồ! Không ngờ em cũng biết dung từ chuyên ngành cơ đấy!”.

Nói đi nói lại, Tô Mạch quả thật là có chút sợ hãi. Nếu những điều Tần Sở nói là đúng thì cô đã chẳng sống sót nổi sau khi dám lớn tiếng với Kỳ Vân Chi rồi! Có điều, cô chỉ là một cô gái bình thường, anh ta chắc hẳn sẽ không thèm so đo với cô, chưa biết chừng còn quên cả mặt mũi cô trông ra sao rồi ấy chứ! Vốn dĩ đã bình tâm lại, Tô Mạch lại nghe thấy Tần Sở nói: “À này Tô Mạch, dạo này ra đường em có thấy hiện tượng gì kỳ lạ không? Giả dụ như có người theo dõi em? Nhìn trộm em?”.

Nghe thế, Tô Mạch lập tức cầm gối ôm tấn công Tần Sở: “Anh cút đi!”.

Xác thực là Tần Sở chỉ đang dọa cô, vậy mà anh vẫn tỏ ra hiên ngang. Anh đẩy cô xuống sofa, giăng lấy chiếc gối ôm ném sang một bên, hai mắt chớp chớp: “Nguyễn Tô Mạch, em nhất định phải đề phòng Kỳ Vân Chi. Cậu ta là

một kẻ rất hay ghi thù, trong người cậu ta chảy dòng máu ưa bạo lực của gia tộc. Hồi cấp ba bọn anh học cùng trường, cậu ta kém anh một lớp, suốt ngày gây chuyện đánh nhau. Mấy thằng bị đánh chẳng dám trả đòn, bởi vì chỉ cần động tay động chân là sẽ bị đám bảo vệ của Kỷ Vân Chi xử lý đến thừa sống thiếu chết. Nếu cậu ta vẫn chưa nguôi giận thì hòng súng đèn thui sẽ chĩa vào đầu đôi phương. Cả thành phố này không ai dám đối đầu với nhà họ. Anh nhớ rõ ràng có một cô nhóc, cô nhóc này...”.

Ngay sau đó, Tô Mạch lao đến bịt miệng Tần Sở lại: “Khỏi cần chờ Kỷ Vân Chi nữa! Tần Sở, anh còn nói tiếp thì hai chúng ta một mất một còn!”.

Tần Sở cười khúc khích. Tô Mạch nhớ mãi nụ cười ấy của anh, vừa sáng khoái, vừa vô tư như trẻ con.

Đương nhiên, đó là những chuyện của sau này. Còn hiện tại, Tô Mạch ngồi chờ trong xe của Tần Sở, mồ hôi chảy ra khiến những sợi tóc bết lại, nhưng cô không để tâm, trong đầu chỉ suy nghĩ xem Cố An Sinh có thể ở nơi nào.

Một lát sau, Tần Sở đi ra. Tô Mạch sốt sáng hỏi: “Sao rồi? Có chuyện gì?”.

Tần Sở mím môi, do dự hồi lâu mới đáp: “Cô đừng tìm nữa, vô dụng thôi. Cố Minh làm ăn thua lỗ, nợ nần khắp nơi, trong một đêm liền mang theo gia đình bỏ trốn, hiện giờ họ ở đâu không ai biết!”.

Tô Mạch cảm giác cả người mình mềm nhũn. Cô chưa bao giờ nghĩ thể chất mình lại kém đến thế. Lần trước đứng đợi Hà Huân dưới trời nắng chang chang bốn tiếng đồng hồ mới ngất xỉu, lúc ấy Cố An Sinh còn mặc kệ Hà Huân để đưa cô đi bệnh viện... Đúng rồi! Hà Huân! Cố An Sinh chắc hẳn sẽ liên lạc với Hà Huân?

Ngay sau đó, Tần Sở phải lái xe đưa Tô Mạch đến đại học B.

Xe dừng lại, Hà Huân vừa mới bước xuống đến cổng ký túc, Tô Mạch lập tức lao ra tóm lấy tay cô ta hỏi: “Cậu có biết Cố An Sinh ở đâu không?”.

Nghe Tô Mạch hỏi vậy, cơ thể Hà Huân hơi khựng lại, hai mắt mở to đầy kinh ngạc. Sau đó, cô nàng bật cười với vẻ đắc ý. Sắc mặt Tô Mạch cực kỳ khó coi.

Tần sở đứng phía sau Tô Mạch, nhìn Hà Huân không rời mắt.

“Câu ấy ở đâu?” Tô Mạch lại hỏi.

Hà Huân chỉ cười mà không đáp.

Tô Mạch đột nhiên cảm thấy đau khổ không gì sánh bằng, bởi lẽ biểu hiện của Hà Huân cho thấy rõ, cô ta biết tung tích của Cố An Sinh nhưng không chịu tiết lộ.

Cuối cùng, Tô Mạch chỉ có thể hỏi: “Hà Huân, mình chỉ muốn xác nhận một việc, câu ấy... vẫn ổn chứ?”.

Bấy giờ Hà Huân mới thôi cười, hờ hững gật đầu: “Ổn”.

Tô Mạch chậm rãi buông tay đôi phương ra.

Quả nhiên là Hà Huân biết.

Quả nhiên là trong lòng Cố An Sinh, cô không bằng Hà Huân. Ngay cả việc rời khỏi đây, anh cũng không nhấn nhủ dù chỉ một lời với cô.

Những kỷ niệm thời cấp ba ulla về, hình ảnh bốn người đi đâu cũng có nhau còn rõ mồn một như thế. Còn hiện tại thì sao? Chu Gia Ngôn xuất ngoại, mang theo sự quyến luyến của Lập Hạ. Cố An Sinh bỏ đi, mang theo nỗi tình thâm lặng của Tô Mạch. Chỉ còn hai cô gái ở lại thành phố B, nơi mà bốn người họ đã từng hẹn ước sẽ sát cánh bên nhau. Tô Mạch chìm trong hồi ức thật lâu, cuối cùng vẫn bị hiện thực xót xa nhắc nhở: thế sự xoay vần.

Chương 22: CHƯƠNG 22

Rời khỏi đại học B đã là hơn hai giờ chiều, Tần Sở và Tô Mạch đi bộ tới một quán ăn nhỏ gần đó để ăn trưa. Giờ này quán vắng khách, chủ quán niềm nở mời hai người ngồi rồi đưa thực đơn ra.

Nghe thấy Tần Sở gọi thịt xào ớt xanh, Tô Mạch liền nói: “Tôi không ăn ớt xanh!”.

Thực ra cô không phải người kén ăn, từ nhỏ đến lớn chỉ không động đũa vào một thứ duy nhất là ớt. Tần Sở lại cho rằng tâm trạng cô không tốt, nên không bận tâm tới.

Phục vụ dọn món lên, Tần Sở tốt bụng gấp thức ăn vào bát cho Tô Mạch nhưng cô hần học ném đôi đũa lên bàn.

“Tôi đã bảo tôi không ăn ớt xanh rồi cơ mà!”.

Tần đại thiếu gia đâu chịu để người khác quát nạt như thế? Anh nghe xong, nhất thời nổi xung, cũng quăng đũa đi rồi gằn giọng: “Nguyễn Tô Mạch! Cô nghĩ cô là ai hả? Cô tưởng rằng ai cũng phải chiều chuộng, nhường nhịn cô ư? Nếu tôi mà là Cố An Sinh, tôi cũng sẽ không thích cô! Cô chẳng có điểm gì đáng để người ta thích cả! Bình thường trêu chọc vài câu là cô nổi đóa lên, coi như cô ngây thơ, nhưng thực chất cô đâu có ngây thơ, mà là vô tâm!”.

Tần Sở còn chưa nói hết đã bị Tô Mạch cắt ngang: “Anh lôi chuyện này vào làm gì? Tôi chỉ nói tôi không ăn ớt xanh! Không ăn ớt xanh là phạm tội chắc? Đã bảo anh đừng gọi món này rồi mà anh lờ đi! Anh gọi mặc anh, tôi không ăn đấy thì sao? Không ăn là không ăn, cho anh tức chết đi!”.

Thấy Tô Mạch giận dữ đến mức nói năng có phần lộn xộn, Tần Sở chẳng nổi co thêm nữa. Anh cúi đầu nhìn, phát hiện cô đang khóc. Anh thở dài, kéo ghế đến ngồi cạnh cô, để cô dựa đầu vào vai mình rồi vừa vỗ lưng cô, vừa an ủi: “Không ăn thì thôi, có gì đâu mà phải khóc!”.

Thực ra, trong lòng Tần Sở hiểu rõ Tô Mạch đang khó chịu về chuyện của Cố An Sinh, chẳng qua anh không muốn vạch trần mà thôi.

Tô Mạch khóc nức nở một trận, nước mắt nước mũi lau hết vào áo của Tần

Sở. Sau đó cô ngẩng lên, sục sục nói: “Tôi muốn đi uống rượu”.

Biết tử lượng của Tô Mạch cực kỳ kém, Tần Sở không do dự từ chối: “Tôi muốn về nhà!”.

Tô Mạch lại nói: “Thất tình được ưu tiên!”.

Tần Sở nhất định không nhượng bộ: “Về nhà!”.

Thế là hai người quyết định chọn giải pháp: về nhà Tần Sở uống rượu.

Kết quả, Tô Mạch hôm ấy vô cùng phấn khích, tử lượng cực kỳ tốt. Sau khi giải quyết sạch sẽ chai Chateau Lafite 1987, cô còn bắc ghế lên lấy thêm một chai Martell Cordon Bleu.

Vì chưa từng uống rượu Tây nên Tô Mạch không biết rằng rượu này phát tác chậm, không đợi đồ uống sẽ hại đến cổ họng. Tần Sở chưa kịp ngăn cản thì cô đã nốc một ngụm lớn.

Cổ họng bỏng rát. Tô Mạch ôm cổ nhảy cẫng lên. Cô nhớ đến ngày nọ ở quán bar với Cố An Sinh, anh cũng uống phải thứ gì đó rất khó nuốt, lúc ấy cô còn cười mà đùa rằng, cái gì cho vào dạ dày rồi cũng như nhau, lúc ấy anh đã mỉm cười nói cô đáng yêu...

Cô làm sao có thể ngờ được, đó là cuộc đối thoại cuối cùng giữa cô và anh.

Cái tên và khuôn mặt của Cố An Sinh không hề bị men say xua đi. Trái lại, Tô Mạch càng uống lại càng nhớ về anh.

Tần Sở đứng dậy, chẳng tốn chút sức lực nào đã có thể lấy được chai rượu trong tay Tô Mạch. Cô cướp lại, hai người cứ như vậy giằng co cho đến khi chai rượu rơi xuống nền nhà. Mảnh thủy tinh bắn tung toé, chất lỏng màu đỏ bắn đầy ống quần của Tần Sở. Anh sa sầm nét mặt: “Nguyễn Tô Mạch, từ mai trở đi, mỗi tháng trừ hai trăm tệ vào tiền lương!”.

Mặc dù ngấm men rượu nhưng nghe đến chuyện tiền nong, Tô Mạch lập tức tỉnh táo. Cô hung hăng kêu gào: “Vì sao? Vì sao?”.

Tần Sở cười: “Tôi hỏi cô, nếu như một vật mà cô coi như bảo bối bị phá hỏng, cô có tức giận không?”.

Ngẫm nghĩ một hồi, Tô Mạch đáp: “Đương nhiên có!”.

“Vậy cô có bắt người làm hồng đồ của cô đèn không?”

Tô Mạch đang định nói: “Nếu quan hệ tốt thì không cần...”, nhưng Tần Sở đã bổ sung thêm một câu: “Giả dụ như tôi làm hồng đồ của cô?”.

Gần như ngay lập tức, Tô Mạch đáp: “Nhất định rồi!”.

Thế là, Tần Sở đắc ý cười: “Vậy là đúng rồi! Tô Mạch, nhìn đi”. Vừa nói, anh vừa nhấc một chân lên: “Giờ có cần tôi giải thích thêm không?”.

Nhìn chằm chằm vào ống quần ướt sũng vì rượu của Tần Sở. Tô Mạch khẽ cắn môi. Cảm giác bị đưa vào tròng thật là khó chịu.

“Đây là bảo bối của anh? Cho tôi xin! Vì một chiếc quần rách mà làm khó thường dân như tôi, anh không thấy xấu hổ à?”.

“Đương nhiên, trong nhà này dù to dù bé cái gì cũng là bảo bối của tôi cả!”

Nghe vậy, mặt Tô Mạch bỗng dưng đỏ ửng. Trong nhà này cái gì cũng là bảo bối của anh ta ư? Hiện tại, cô cũng đang ở trong nhà này mà!

Chợt nghĩ đến điều gì, Tô Mạch tỉ mỉ quan sát Tần Sở. Cô nhìn anh rất lâu, khiến anh có chút mất tự nhiên. Sau đó, cô bỗng sờ lên mặt anh.

Tần Sở nhú mày, né tránh ngón tay của cô.

Tô Mạch lại nói: “Tần Sở, cả đời này sẽ không ai cần tôi nữa phải không?”

Giọng điệu của cô vô cùng nghiêm túc. Tần Sở có thể nhìn thấy rõ trong ánh mắt cô thoáng hiện lên một nỗi bi ai. Một lát sau, anh mới khó khăn mở miệng: “Chắc là vẫn có!”.

Tô Mạch lập tức hỏi: “Ai? Ai? Vì sao người đó vẫn chưa đến tìm tôi? Anh ta vẫn đang trên đường đi hay đã bị khó khăn chông gai làm chết rồi?”.

Tần Sở càng nghe càng thấy không ổn.

“Rốt cuộc cô muốn nói gì? Tôi cảnh cáo cô, không được say! Cô mà say tôi sẽ ném cô ra đường đấy!”.

Nghe vậy, Tô Mạch liền mếu máo: “Anh thật độc ác! Nhưng mà Tần Sở, tôi nói cho anh biết, tôi không hề say, tôi chỉ... chỉ muốn hỏi anh... chuyện anh nói sáng nay có tính nữa không? Anh còn muốn bao nuôi tôi nữa không?”.

Hỏi xong, Tô Mạch cũng cảm thấy vấn đề này buồn cười. Lúc sáng hai người chỉ nói đùa mà thôi, sao cô có thể nghĩ đến chuyện mượn tay người đàn ông này để bám víu, thoát khỏi đám lây của Cố An Sinh? Anh sẽ đồng ý ư?

Đang trong trạng thái mông lung, cô chợt nghe thấy Tần Sở lên tiếng: “Cầu xin tôi đi!”.

Tô Mạch ngẩng đầu: “Hả?”

Tần Sở nhìn thẳng vào mắt cô, lặp lại: “Nếu cô cầu xin tôi thì tôi sẽ chấp nhận”.

Tô Mạch cười khúc khích rồi vờ nghiêm túc nói: “Tần đại gia, cầu xin ngài thu nhận nô tì, được không?”.

Tần Sở hơi nghiêng đầu, cười một cách gian xảo: “Được!”.

...

Tần Sở không hề lừa Tô Mạch. Trong thế giới tình cảm của anh, chỉ có thành thực và cô cùng thành thực. Nếu có dối trá, tốt nhất là đừng để anh phát hiện ra. Thế nhưng, Tần Sở biết rõ, Tô Mạch đưa ra yêu cầu kia không phải vì thích mình. Cô hiện tại như kẻ chết đuối muốn kiếm một cây sào để bám víu lấy. Từ bao giờ anh lại có thú vui đi giúp đỡ người khác như thế? Tần Sở cười tự giễu.

Vốn ban đầu chỉ có mình Tô Mạch mượn rượu giải sầu, nhưng sau đó cả Tần Sở cũng góp vài chén. Cuối cùng, hai người say mềm, ngủ thiếp đi lúc nào không hay, phòng khách bừa bộn như bãi chiến trường.

Chương 23: CHUÔNG 23

Hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, Tần Sở tỉnh lại với cái đầu đau như sắp nổ tung. Nhìn vào điện thoại, thấy những ba mươi hai cuộc gọi nhỡ từ trợ lý, đến cuộc thứ ba mươi ba, anh mới chậm chạp nghe máy.

“A lô.”

Đầu dây bên kia lập tức truyền tới giọng sốt sắng: “Tổng giám đốc, chủ tịch bắt ngờ về nước kiểm tra tình hình công việc. Thấy anh không ở công ty, chủ tịch đã đến nhà anh, giờ này chắc sắp tới nơi rồi đây ạ”.

Tần Sở day day thái dương, đáp vắn vẹn ba chữ: “Đã tới rồi”, sau đó, anh gác máy, nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi đối diện.

Lúc này, Tô Mạch vẫn đang đắm chìm trong một giấc mơ vô cùng ngọt ngào. Trong mơ, cô quay về những ngày học lớp mười hai. Chu Gia Ngôn và Lập Hạ cá cược với nhau xem Cố An Sinh thích cô hay không. Sau đó, dưới sự giật dây của Lập Hạ, cô quyết định thổ lộ với Cố An Sinh. Nhưng chẳng hiểu sao, đứng trước mặt anh, cô lại ấp úng không thể nói được lời nào. Lập Hạ và Chu Gia Ngôn đứng một bên liên tục cổ vũ: “Nói đi Tô Mạch, nhanh lên!”.

Tô Mạch vẫn lúng túng như gà mắc tóc, vừa mới thốt ra chữ “Mình...” thì Cố An Sinh đã mỉm cười xoa tóc cô: “Tô Mạch, cậu muốn ở bên tớ phải không?”.

Nghe vậy, Lập Hạ liền đắc ý quay sang nói với Chu Gia Ngôn: “Cậu thua rồi! Sau này phải ở rể nhà tớ!”.

Chu Gia Ngôn ngửa mặt lên thở dài: “Liệt tổ liệt tông nhà họ Chu, con có lỗi với các vị”.

Tô Mạch sau một hồi ngần ngại cũng vội vàng gật đầu với Cố An Sinh: “Muốn muốn!”

Thời khắc ấy, thế giới xung quanh bốn người như bùng sáng lộng lẫy.

Một giây tiếp theo, cảm nhận được có thứ gì đang vỗ vào mặt mình, Tô

Mạch muốn tránh mà không được. Cô mở mắt ra, lập tức trông thấy gương mặt của Tần Sở ở cự ly rất gần. Anh cố tình tạo sự mập mờ, hỏi: “Bảo bối, em muốn cái gì cơ?”.

Giống như có dòng điện mười ngàn vôn chạy qua người, Tô Mạch lăn sang một bên, hét toáng lên: “Mẹ ơi!”. Sau đó, cô cấp tốc ngồi dậy, bấy giờ mới biết mình đang nằm trên giường của Tần Sở. Ủ thì đêm qua cô uống say, nhưng cô nhớ rõ ràng mình ngủ trên sofa, sao tỉnh dậy đã ở trên giường???

Vì thế, cô trợn mắt chỉ vào Tần Sở: “Anh, anh...”

Tần Sở đột ngột nắm lấy ngón tay cô: “Vừa nãy có khách đến nhà! Chẳng lẽ em có sở thích giả làm xác chết trước mặt người khác?”

Rút tay về, Tô Mạch vẫn cảm thấy tim mình đập liên hồi vì sự đụng chạm vừa rồi. Cô gượng gạo nói: “Thế à... Ở nhà cũng bàn chuyện làm ăn cơ à? Anh cũng thật là chăm chỉ”.

“Không phải đối tác làm ăn, mà là bố anh!”

“Hả? Bố...bố anh?”

Tần Sở gật đầu đảm bảo: “Đúng thế, là bố anh. Trông thấy em, ông chỉ nói hai câu. Thứ nhất, hoá ra là loài sinh vật ngủ chảy nước dãi tồn tại thật! Thứ hai, tư thế ngủ của bạn gái anh quả là hiếm có khó tìm”.

Lúc này Tô Mạch cũng chẳng có tâm trạng mà để ý tới từ ngữ của Tần Sở, cô nuốt nước bọt, nói: “Tôi muốn hỏi, tôi vào phòng ngủ của anh lúc nào? Vào kiểu gì?”.

Tần Sở vẫn điềm nhiên: “Còn kiểu gì được nữa? Đương nhiên là anh bế em vào đây! Chẳng lẽ em tự đi vào được à?”.

Tô Mạch á khẩu.

Phải công nhận một điều rằng, tư thế ngủ của cô rất đáng sợ! Trước đây, Lập Hạ từng chê bai cô chuyện này, nhưng lần nào cô cũng phản bác, không chịu thừa nhận.

Nhưng thôi, vấn đề này không quan trọng. Chuyện lớn bây giờ chính là, cô ngủ ở nhà Tần Sở và bị bố anh bắt quả tang. Tệ hại hơn nữa, anh chẳng giải

thích lấy một câu mà còn nghiễm nhiên bế cô vào phòng ngủ trước mặt bố anh. Ông sẽ nghĩ thế nào về cô đây?

Tô Mạch ra khỏi phòng ngủ thì Tần Sở đã tắm rửa và thay đồ xong. Anh cầm tách trà lên nhấp một ngụm, thông thả nói: “Nguyễn Tô Mạch, em vừa nằm mơ chuyện gì không trong sáng phải không? Anh nói cho em biết, từ hôm nay trở đi, em là người đã có nơi có chốn rồi, em còn dám tơ tưởng tới người đàn ông khác thì đừng có trách”.

Để mặc Tô Mạch đứng ngây ra như phỗng, Tần Sở đi ra cửa, xỏ giày, cầm chìa khoá, sau đó anh quay đầu lại bổ sung: “Anh đã xin nghỉ học cho em rồi, cũng đã gọi điện báo cho cô bạn Lập Hạ của em biết. Em ở đây nghỉ ngơi, tối đợi anh về rồi cùng đi ăn”.

Câu nói của Tần Sở rõ ràng đã khiến Tô Mạch suy nghĩ rất nhiều. Cô có cảm giác hai người là một đôi vợ chồng, chồng đi làm, vợ ngoan ngoãn ở nhà chờ chồng tan ca, sau đó hai người sẽ cùng nhau ăn tối vui vẻ.

Cô và... Tần Sở...

Sau khi Tần Sở ra khỏi nhà, Tô Mạch ngồi ở sofa tỉ mỉ hồi tưởng lại toàn bộ sự việc tối hôm qua. Cô không nhớ chi tiết mọi thứ, nhưng cuộc đối thoại giữa cô và Tần Sở thì không sót một từ. Cứ như thế, cô đã có người yêu~

Tô Mạch càng nghĩ càng không thể ngồi yên. Biết sáng nay Lập Hạ không phải đến trường, cô bèn vớ lấy di động để gọi điện cho Lập Hạ.

Vừa nhìn vào màn hình di động đã thấy một loạt tin nhắn chưa đọc.

Tin thứ nhất: “Cậu chết ở xó nào rồi thế hả?”.

Tin thứ hai: “Có cần đăng tin tìm người rồi đi nhật xác cậu không?”.

Tin thứ ba... Có lẽ lúc đó Tần Sở đã gọi điện thông báo với Lập Hạ nên nội dung tin nhắn này khá “không trong sáng”.

“Nguyễn Tô Mạch à Nguyễn Tô Mạch, xem ra không cần phải đi nhật xác cậu nữa, để mình nghĩ xem nên nhật quần áo của cậu thế nào!”

...

Gặp nhau ở quán trà sữa, Tô Mạch tỏ vẻ hiên ngang tuyên bố: “Mình và Tần Sở hình như đã hẹn hò rồi!”.

Lập Hạ không có biểu hiện gì gọi là kinh ngạc. Sau đó, Tô Mạch mời Lập Hạ buổi tối cùng đi ăn với mình và Tần Sở nhưng Lập Hạ liền từ chối không hề do dự.

“Cái đồ hâm nhà cậu! Hai người hẹn hò còn kéo mình đi làm gì?”

“Mình chưa quen đôi mắt với anh ấy bằng thân phận bạn gái!”

Lập Hạ lắc đầu, quan sát Tô Mạch từ trên xuống dưới một lượt rồi than thở: “Sao Tần Sở lại có thể thích cái đồ ngu ngốc nhà cậu chứ? Sau này nghe ai nói chim sẻ không thể hoá phượng hoàng, mình sẽ lôi cậu ra làm triển lãm!”.

Tô Mạch tự ái đáp: “Chim sẻ là chim sẻ thế nào! Là hỷ tước chứ! Sao lại có người hạ thấp bạn mình như cậu bao giờ!”

Lập Hạ đang uống một ngụm trà sữa, nghe Tô Mạch nói xong liền phun ra, gật đầu đáp: “Ồ ờ, từ giờ biệt danh của cậu là hỷ tước!”, sau đó, cô nghiêm mặt hỏi: “Mình thực sự không hiểu, rốt cuộc thì Tần Sở thích cậu ở điểm gì nhỉ?”.

Tô Mạch ngẫm nghĩ một lát rồi mơ màng nói: “Hình như tối hôm qua mình cũng hỏi anh ấy như thế thì phải”.

“Anh ta trả lời sao?”.

Tô Mạch ảo não thuật lại câu nói kia của Tần Sở: “Như vậy thì hằng tháng anh không cần trả tiền công cho em nữa!”.

Lập Hạ bấp cjaasp hình tượng bò lăn ra cười: “Trời ạ! Tần đại thiếu gia không hổ danh là nhà tư bản!”.

“Chứ còn gì! Vì thế mới cần cậu mặt dày đi cùng mình tối nay! Nếu không, ừm... hình như dạo này cước gọi điện thoại dài sang Anh đang được ưu đãi thì phải?”

Nhìn Lập Hạ tức mà không làm gì được, Tô Mạch vô cùng đắc ý. Cân nhắc rất lâu, cuối cùng cô quyết định kể cho Lập Hạ nghe nguồn cơn mọi chuyện.

Cố An Sinh và Lập Hạ không học chung trường nên bình thường ít liên lạc, thêm nữa, Lập Hạ cũng sợ Cố An Sinh sẽ nhắc tới Chu Gia Ngôn nên mặc nhiên tránh né. Bởi vậy, khi nghe Tô Mạch nói công ty của gia đình Cố An Sinh phá sản, Lập Hạ vô cùng sững sốt, cảm giác như trời đất rung chuyển. Nỗi hụt hẫng chẳng kém Tô Mạch là bao. Vậy là thành phố này lại vơi đi một người có liên quan tới mình, giờ chỉ còn cô và Tô Mạch nương tựa vào nhau.

Hoá ra trên đời này, thực sự có một người mà khi bạn nhớ đến người đó, trái tim bỗng trở nên hoang vu.

Buổi tối, Tô Mạch nhắn tin cho Tần Sở rồi mới dám lôi Lập Hạ đi cùng. Quả nhiên, cô vẫn chưa quen ở bên Tần Sở với thân phận mới.

Hai người đến điểm hẹn thì đã thấy Tần Sở ngồi chờ sẵn. Trên sân khấu nhỏ nằm chính giữa nhà hàng, nhạc công đang ngồi bên cây dương cầm màu trắng sữa, chơi Bản giao hưởng số 36 của Mozart.

Khi ba người đã ổn định chỗ ngồi, nhân viên phục vụ đi ra dọn bàn chuẩn bị bung đồ ăn lên. Tất cả đều là các món thượng hạng, có nấm đen Pháp và trứng cá muối, kết hợp với rượu vang đỏ được pha chế theo công thức đặc biệt của nhà hàng. Tuy nhiên, Tô Mạch chỉ ăn được vài miếng bít tết, còn lại không động đũa. Lập Hạ cũng không thích đồ Tây cho lắm, nhưng nhập gia tùy tục, mỗi món cô vẫn nếm một chút.

Nhận thấy Tô Mạch không muốn ăn, Tần Sở bèn gọi phục vụ mang thêm một phần điểm tâm ngọt. Vừa ngẩng đầu lên, anh liền bắt gặp người quen. Đối phương cũng nhìn thấy anh và đang đi về phía này, dường như muốn nói gì đó nhưng rồi lại sửa thành: “A Sở, sinh nhật vui vẻ!”. Sau đó, cô nàng cúi xuống, đặt một nụ hôn lên khoé môi Tần Sở.

Tô Mạch và Lập Hạ ngẩn người nhìn cảnh tượng trước mắt. Mãi đến khi nữ chính đi rồi, Tô Mạch mới nhớ đến bức ảnh đặt trên bàn trong phòng sách của Tần Sở. Hình như chính là người phụ nữ này. Tô Mạch đang mãi suy nghĩ thì Lập Hạ ngồi bên cạnh đã rút điện thoại ra, hí hoáy bấm gì đó rồi kéo tay áo Tô Mạch ra hiệu cho cô cúi xuống nhìn.

“Thế là thế nào? Bạch Ly vẫn bám lấy Tần Sở không chịu buông à?”

Bấy giờ Tô Mạch mới hiểu ra vì sao lúc nhìn bức ảnh kia lại cảm thấy quen mắt. Hoá ra đây chính là cô nàng trước kia dính tin đồn tình cảm với Tần Sở.

Bầu không khí trên bàn bỗng trở nên kỳ dị, còn Tần Sở thì vẫn điềm nhiên ngồi ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Lập Hạ chưa bao giờ gặp phải trường hợp này. Có người đàn ông nào trước mặt bạn gái lại nghiêm nhiên nhận nợ hôn từ người phụ nữ khác không? Còn nữa, hôm nay là sinh nhật Tần Sở ư? Nếu đúng thế thì xem ra cô đã trở thành kỳ đà cản mũi thật rồi? Nghĩ vậy, Lập Hạ bèn tìm lý do gì đó để bỏ về. May sao đúng lúc này thì Lưu Minh Nghĩa gọi điện tới. Đầu dây bên kia, Lưu Minh Nghĩa liên tục hỏi cô đã ăn tối chưa, hôm nay có mệt không, còn bên này, Lập Hạ lại liên thoảng một tràng dài không ăn nhập: “Cái gì? Cậu bị đánh? Có nặng không? Đang ở viện nào? Được, tới tới ngay đây!”.

Gác máy, cô vội vàng nói xin lỗi với Tô Mạch và Tần Sở rồi lao ra khỏi nhà hàng. Nếu còn chậm chạp không đi, e rằng cô sẽ bị chết ghen mất.

Lập Hạ vừa đi, Tô Mạch liền rơi vào tình cảnh tứ cố vô thân, một mình một chiến tuyến. Tần Sở thì vẫn ung dung tự tại. Cảm thấy hai tay thừa thãi, Tô Mạch đành cầm dao đĩa lên, xắt một miếng thức ăn bỏ vào miệng.

Rốt cuộc có nên hỏi hay không? Cô là bạn gái của Tần Sở cơ mà? Lẽ ra lúc này nên tặng cho anh một cái tát, rồi cất bước rời đi mới đúng chứ!

Thế nhưng, vì sao ngay cả dũng khí đi chát vắn cũng không có?

Lát sau, Tô Mạch mới nhớ đến câu nói vừa rồi của Bạch Ly, cô bèn hỏi Tần Sở: “Hôm nay là sinh nhật anh à?”.

Tần Sở hờ hững “ừ” một tiếng.

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi sáu.”

“Lão già!”

“Em cũng không còn trẻ!”

Thấy khẩu chiến sắp bùng nổ, Tô Mạch vội chuyển đề tài.

“Sao không nói cho em biết!”

Nghe cô hỏi vậy, Tần Sở không trả lời ngay mà bình thần cầm ly rượu lên, khẽ lắc lắc.

“Nguyễn Tô Mạch, sinh nhật của Cố An Sinh là do cậu ta nói với em ư? Em không biết, không phải vì anh không nói với em, mà là em không quan tâm!”.

Nói trúng tim đen.

Giống như ban nãy chứng kiến nụ hôn của Bạch Ly với Tần Sở, thực ra Tô Mạch có vô vàn cách thể hiện sự bất mãn của mình, nào là gào khóc om sòm, nào là chất vấn anh vì sao không né tránh... Nhưng rồi cuối cùng cô đều lựa chọn im lặng.

Nhìn vẻ mặt thờ ơ của Tần Sở, Tô Mạch không khỏi tự trách bản thân, nói chính xác hơn thì là cảm giác chột dạ. Cô đoạt lấy dao nĩa trên tay Tần Sở, lúng túng nói: “Sinh nhật sao lại ăn thế này?”.

Sau đó, bữa cơm còn chưa ăn xong, Tần Sở đã bị Tô Mạch kéo đi. Từ lúc rời khỏi nhà hàng, anh không nói nửa lời.

Vừa về tới nhà Tần Sở, Tô Mạch lập tức chạy vào bếp, còn Tần Sở đi thẳng vào phòng làm việc. Khoảng nửa giờ sau, nghe tiếng gõ cửa, anh đứng dậy mở cửa phòng, đập vào mắt là gương mặt cười tươi đậm chất nịnh nọt của Tô Mạch.

“Em đừng có cười với anh như thế, sợ chết đi được!”.

Chẳng dễ dàng gì mới nặn ra được một nụ cười hân hoan mà bị nói là đáng sợ! Tô Mạch âm ức lắm nhưng biết mình đuối lý nên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Cô tiếp tục cười tươi như hoa, xúm xít quanh Tần Sở mà nói: “Nãy em thấy anh chưa ăn được gì nhiều, anh đói không? Nếu đói thì ra ngoài ăn thêm đi, đồ ăn em vừa làm đấy...”.

Tần Sở dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, rồi mới lác qua người cô đi ra phòng khách. Trên bàn bày một bát mì trường thọ, một bát canh rong biển và một đĩa cá rán. Tần Sở dừng chân. Tô Mạch lên trước, nhanh nhẩu nói: “Hồi nhỏ, nhà em dù nghèo nhưng mỗi lần sinh nhật em, mẹ đều làm mì trường thọ cho em. Nghe nói, món canh rong biển và cá còn có ý nghĩa là một năm no đủ. Em cũng không rõ những điều này có thật không, nhưng trong tủ lạnh có nguyên liệu nên...nên em thử làm xem sao”.

Tần Sở ngồi xuống ghế, nhìn một bàn thức ăn nóng hổi, ánh mắt anh toát lên nỗi lòng mà người khác không thể nhìn thấu.

“Tô Mạch”, anh chợt nói: “Em cho rằng em làm nhiều món ăn thế này có thể thay đổi được sự thật em vô tâm với anh sao?”.

Tô Mạch đang cầm đũa lên định gấp miếng cá, nghe Tần Sở nói vậy, tay cô khựng lại giữa không trung.

“Vậy anh muốn thế nào? Em phải hứng một trận đòn anh mới chịu sao?”

“Được đây!”

“Xí!”

“Lấy thân báo đáp đi!”

“Còn lâu!”

Không thể phủ nhận, những lời nói chân thành của Tô Mạch đã chạm tới nơi sâu thẳm trong trái tim Tần Sở. Anh có cảm giác mình đang dần dần rơi vào tay giặc, đi lệch khỏi quỹ đạo mà bản thân đã vạch sẵn. Anh rất sợ, sợ nhận được quá nhiều sự ám áp từ cô bản thân sẽ khó long rút ra. Giống như khi nhìn vào ánh đèn đường mờ nhạt, bạn xem nó là thứ ánh sáng chỉ đường dẫn lối để bản thân tìm đến với tình yêu đích thực, nhưng bạn vẫn kiên quyết lựa chọn bước đi một mình.

Nhìn Tần Sở ăn ngon lành mà cô phát thèm, liên tục nuốt nước bọt. Người đàn ông này cứ như có con mắt thứ ba trên đỉnh đầu, mỗi lần cô rón rén chìa đôi đũa ra định gấp đều bị anh ngăn lại. Duy nhất một lần cô “trộm” thành công, nhưng Tần Sở hung bạo cốc đầu cô một cái khiến cô tức giận đến mức chỉ muốn hất tung bàn. Đáng tiếc, chiếc bàn cẩm thạch này không dễ để cô trút giận.

Tô Mạch tiếp tục ngồi nhìn, tiếp tục bức xúc. Đột nhiên, Tần Sở ngẩng đầu lên mỉm cười với cô. Nụ cười của anh không được lịch lãm cho lắm bởi vì trong miệng vẫn còn thức ăn. Nhưng chẳng hiểu sao, cô lại cảm thấy anh đẹp...nghiêng nước nghiêng thành!/? Xưa nay, cô vẫn bị thiếu hụt khả năng đoán trước sự việc, vậy mà lúc này cô bỗng có linh tính khác thường. Cô nghĩ, người đàn ông đang ngồi trước mặt cô hiện giờ, một ngày nào đó sẽ

làm nghiêng bức tường trong trái tim cô, làm đảo lộn cuộc sống của cô.

Tô Mạch lắc đầu, cố xua đi ý nghĩ cổ quái kia. Cô đứng dậy, đi lên sân thượng ngắm nhìn cảnh đêm lung linh của thành phố. Căn hộ của Tần Sở nằm ở tầng cao nhất của toà nhà mười bảy tầng, nhưng bây giờ cô mới biết bên trên còn có một sân thượng.

Đứng một lát, cô chợt nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói nghiêm túc hiem có.

“Đúng là anh và Bạch Ly từng có thời gian qua lại với nhau”.

...

“Thực ra, anh không thích tổ chức sinh nhật, bởi vì mẹ anh qua đời vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi của anh.”

...

“Mẹ anh, và cô ấy, rất giống nhau! Em có hiểu không?”

Hả? Chỉ nói ba câu ngắn gọn mà hỏi cô hiểu không? Con người này, quả nhiên không hợp với việc giải thích. Nhưng Tô Mạch lại cảm thấy vui vì những lời này của Tần Sở. Cô gật đầu như đập tội: “Ừm, em hiểu”.

Quay người lại, đã thấy Tần Sở đứng ở cự ly rất gần, cô nhìn thẳng vào mắt anh, do dự một lát mới nói: “Em xin lỗi”.

Không kịp thời chúc mừng sinh nhật anh, em xin lỗi.

Tần Sở khựng người lại khi nghe câu xin lỗi của cô. Anh làm mặt lạnh, mở miệng: “Tốt, biết lỗi là được rồi”.

Thấy anh nhanh chóng trở lại dáng vẻ bất cần đời như thường ngày, Tô Mạch có phần ủ rũ: “Tần Sở, anh nói thật cho em biết, có phải anh từng đi Tứ Xuyên học kịch biến mặt không hả?”.

Không nghĩ cô lại hỏi như vậy, Tần Sở nhíu mày, cốc đầu cô: “Nghĩ lung tung cái gì thế hả?”.

Sau đó, anh xoay người chuẩn bị đi, chợt nhớ ra điều gì, anh quay lại nói:

“Còn nữa, vừa nãy ở nhà hàng có phải em mắg anh là lão già không?”.

Không thể bắt kịp tư duy của người đàn ông này, Tô Mạch “A” lên một tiếng. Lúc này, Tần Sở đã ghé gương mặt sát lại cô, anh nói: “Sao, có cần anh chứng minh cho em thấy anh chưa già không? Hử?”.

Nghe vậy, Tô Mạch liền giẫm lên chân Tần Sở rồi lập tức co cẳng chạy thật nhanh để tránh hậu hoạ.

Nhìn theo bóng cô, Tần Sở mơ hồ có cảm giác chờ mong.

Nhưng chờ mong điều gì? Anh cũng không rõ.

Chương 24: CHUÔNG 24

Đại học năm thứ tư đến và đi vội vã không đợi chờ ai.

Ngày diễn ra lễ tốt nghiệp, Tần Sở xuất hiện ở trường đại học Q trong bộ âu phục sang trọng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Khi đó, Tô Mạch đang ngồi ở hàng ghế thứ ba trong hội trường. Nghe thấy tiếng xì xào bàn tán đằng sau, cô quay lại, trông thấy Tần Sở đang đứng ngoài cửa, đưa ánh mắt dò xét bên trong. Mấy hôm nay, Tô Mạch để ý thấy điện thoại của anh reo liên tục, đoán là công việc ở công ty bận rộn nên cô không nói với anh về lễ tốt nghiệp. Nào ngờ, hôm nay anh lại đến đây.

Vui mừng thật đấy, nhưng Tô Mạch cảm thấy khó xử nhiều hơn. Cô chẳng thích bị mọi người dò xét chút nào. Cô cúi đầu gửi tin nhắn cho Lập Hạ: “Chết tởm rồi! Tần Sở xuất hiện”.

Lập Hạ trả lời tức khắc: “Anh ấy xuất hiện là chuyện rất bình thường mà, cậu làm gì mà kích động đến thế?”.

“Nhưng mà đây là trường học! Người ta để ý phiền chết đi được.”

“Mấy giờ rồi mà cậu còn xấu với chả hổ? Giả điên giả dại không phải là thế mạnh của cậu sao? Cứ coi như cậu là nữ chính trong mấy bộ phim thần tượng chiếu lúc tám giờ tối đi! Mọi người xung quanh đều là khán giả hết, thế là OK mà!”

Lần thứ hai Tô Mạch ngẩng đầu nhìn ra phía cửa thì Tần Sở đã chú ý đến cô. Anh không di chuyển, chỉ lặng yên chờ xem cô có phản ứng gì hay không, thế mà Tô Mạch dám phớt lờ anh.

Nghe trợ lý nói đại học Q tổ chức lễ tốt nghiệp vào hôm nay, anh đã gạt hết mọi chuyện sang một bên để đến tham dự. Anh đã có thành ý như vậy, nhưng lại bị cô lơ đi.

Buổi lễ đến hồi kết thúc cũng là lúc cơn giận hiện rõ mồn một trên mặt Tần Sở. Vị giáo sư già bước lên bục phát biểu bằng giọng run run, cảm xúc ngổn ngang trăm mối. Tần Sở rút điện thoại ra gọi cho Tô Mạch.

Bình thường, Tô Mạch chỉ có thói quen tắt nguồn trong giờ học, chứ chẳng mấy khi để chế độ rung. Vậy nên lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên giữa hội trường yên tĩnh trở nên cực kỳ vô duyên.

Tô Mạch luống cuống tắt máy. Tần Sở lại gọi. Cứ như thế mấy lần, cuối cùng Tô Mạch dứt khoát tắt nguồn. Tần Sở chẳng vừa, đi thẳng vào trong không hề kiêng dè.

Cả hội trường yên tĩnh bỗng xôn xao hẳn lên vì sự xuất hiện của anh. Tô Mạch không dám quay lại nhìn. Nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, cô đoán chắc 99,9% là Tần Sở, nhưng vẫn cứng đầu không chịu đứng dậy, mãi đến khi giọng nói quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu.

“Bạn gì ời, tôi có thể ngồi bên cạnh bạn được không? Tôi bị bạn gái bỏ rơi!”

Tần Sở! Anh đúng là yêu ma!

Tô Mạch thầm nguyện rửa trong lòng.

Thấy cô hờ hững nhìn về phía trước làm như không nghe thấy, Tần Sở cũng không vội vạch trần. Anh nhàn nhã ngồi xuống vị trí còn trống cạnh cô.

Thực ra Tô Mạch đang rất căng thẳng, cô dịch sang chỗ khác cách Tần Sở mấy ghế, nào ngờ anh cũng dịch theo. Sợ anh sẽ nổi khùng lên mà kéo cô ra khỏi đây trước mặt bao nhiêu người, cô đành ngoan ngoãn ngồi im.

Thế nhưng, thái độ này của Tô Mạch càng khiến Tần Sở thêm hào hứng. Anh chậm rãi nghiêng đầu xuống vai cô. Tô Mạch liếc mắt thấy đối phương định tựa vào vai mình, bèn nghiêng người tránh. Sau đó cô mới phát hiện, Tần Sở không hề tựa vào vai mình, anh chỉ thay đổi tư thế ngồi mà thôi! Tô Mạch vô cùng xấu hổ, tiếp tục “nghiêm túc” nhìn lên sân khấu. Đáng tiếc, Tần Sở lặp đi lặp lại trò cũ, cô không chịu nổi trò “tâm lý” này, một lát sau liền hét lên: “Tần Sở!”.

Toàn bộ hội trường đồng loạt hướng ánh mắt về phía hai người.

Tần Sở ngơ ngác nhìn Tô Mạch, nói: “Bạn quen tôi à?”.

...

Lễ tốt nghiệp kết thúc trong những tiếng khóc thút thít đầy quyến luyến.

Lúc rời khỏi trường, Tô Mạch mếu máo như có chuyện muốn nói, còn Tần Sở thì từ đầu tới cuối phát huy tác phong vốn có của Tần gia, không mở miệng nói nửa lời. Đến khi ngồi vào xe, Tô Mạch mới lên tiếng: “Hôm nay cuối cùng cũng công đức viên mãn rồi, anh cho em được... nổi loạn một chút được không?”.

Tần Sở khó hiểu hỏi lại: “Là sao?”.

“Trước giờ em chưa từng đi khu vui chơi!”.

Thế là sau đó, dưới cái nắng hè gay gắt, hai người một nam một nữ xuất hiện trước cổng công viên trò chơi. Đôi mắt cô gái sáng long lanh, nhìn thứ gì cũng đầy thèm muốn. Khác với cô, sắc mặt chàng trai sa sầm, tỏ rõ sự chán ghét.

Vừa mua vé vào cửa, Tô Mạch đã chạy biến đi đâu mất, lát sau quay về với hai que kem. Cô giữ lại một que, đưa cho Tần Sở một que. Thấy vẻ mặt ngán ngẩm và chịu đựng của anh, cô bật cười khúc khích. Tần Sở chẳng buồn nhìn cô, que kem trên tay cứ chảy dần nhưng anh vẫn không chịu ăn dù chỉ một miếng. Tô Mạch tức giận mắng anh hoang phí của trời rồi thẳng thẳng lấy lại que kem, ăn sạch sẽ.

Tần Sở bấy giờ mới chịu mở miệng: “Nguyễn Tô Mạch, em cầm tinh con heo à? Nghề nghiệp của em là trộm cướp sao?”.

Tâm trạng khá tốt nên Tô Mạch không thêm cãi cọ với Tần Sở, chỉ lườm anh một cái. Nhớ lại trước đây từng nghe loáng thoáng chuyện anh sợ độ cao, cô bèn rủ anh đi chơi vòng quay khổng lồ. Tần Sở không nói hai lời liền từ chối.

Tô Mạch đắc ý cười nhạo: “Tần đại thiếu gia, anh sợ độ cao phải không? Thú nhận đi, em sẽ không cười anh đâu!”.

Chiêu khích tương này quả nhiên rất có tác dụng. Tần Sở chần chừ giây lát rồi đi theo Tô Mạch, vẻ mặt không sợ trời không sợ đất.

Thực lòng mà nói, Tô Mạch cũng hơi sợ độ cao. Chẳng qua vừa rồi nổi hứng trêu chọc Tần Sở nên cô bất chấp tất cả. Đến khi đã ở trên cao, cô mới phát hiện ra, chứng sợ độ cao của mình không phải chỉ là “hơi hơi”.

Hai người ngồi bất động, quay mặt vào nhau.

Cao rồi lại thấp, thấp rồi lại cao.

Căng thẳng nối tiếp căng thẳng.

Rốt cuộc, Tô Mạch đành lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Tần Sở, không biết anh đã từng nghe về thuyết pháp này chưa?”

“Em không nói sao anh biết?”

“Vội cái gì chứ! Em nghe nói, nếu một đôi tình nhân hôn nhau ở điểm cao nhất của vòng quay không lồ thì cả đời sẽ không chia lìa, anh có tin chuyện này không?”

Tần Sở nhíu mày: “Em nói gì?”

“Hôn ấy!”

Tô Mạch trả lời theo phản xạ tự nhiên, dứt lời mới ý thức được mình vừa làm một chuyện điên rồ.

Hai má cô từ từ ửng đỏ.

Mặc dù lời nói vô ý, nhưng trong tình huống này nó rất dễ gây hiểu lầm.

Tô Mạch ngẩng đầu lên, định giải thích thì lại thấy Tần Sở đang nhìn mình bằng vẻ mặt mờ mịt: “Em là họ hàng với kiến đấy à? Nói lí nha lí nhí, nói to lên xem!”.

Tô Mạch mừng quýnh vì anh không nghe thấy. Đương nhiên cô chẳng dại gì mà nhắc lại câu vừa rồi, bèn khôn ngoan ngậm miệng lại.

Nhưng Tần Sở tỏ ra tức giận: “Lại gần đây, nói nhanh!”.

Tô Mạch vô tư nghiêng người về phía trước, nói lớn: “Tần Sở, không chỉ đầu óc anh có vấn đề mà cả lỗ tai cũng có vấn đề!”.

Nào ngờ, Tần Sở đột nhiên mỉm cười, hơi nhòm người dậy, vươn một tay ra giữ lấy cổ Tô Mạch, cúi đầu xuống...

Niêm phong đôi môi cô bằng một nụ hôn...

Lúc này, vòng quay đã đưa hai người lên điểm cao nhất. Cả thành phố rộng lớn ở dưới chân, nụ hôn say đắm cõi hồng trần.

Chương 25: CHƯƠNG 25

Về tới nhà, Tô Mạch tự động lược bỏ sự kiện công viên trò chơi, chỉ kể với Lập Hạ chuyện bức mình ở lễ tốt nghiệp. Chẳng ngờ nghe xong, Lập Hạ cười như được mùa.

Tô Mạch bức xúc: “Sao tớ lại có cảm giác cậu với tên họ Tần kia cấu kết chơi xỏ tớ thế hả?”.

Lập Hạ “hả” một tiếng, Tô Mạch lại nói: “Còn không phải? Là bạn rất rất rất rất tốt của tớ, chẳng lẽ cậu không nên đứng về phe tớ, bày tỏ sự căm giận đối với anh ta ư?”

“Nhưng cậu với anh ta đâu phải kẻ địch, hai người là tình nhân cơ mà!”

“Hả?”

“Tình nhân!”

“Cậu thắng!”

Tô Mạch đã tiếp nhận đề cử của giáo sư, thi nghiên cứu sinh tại trường. Cô hỏi Lập Hạ dự định như thế nào sau khi ra trường.

Lập Hạ nói: “Chưa biết nữa, đến đâu hay đến đó vậy. Lúc trước đã đồng ý lời mời của một toà soạn nhỏ rồi, hôm qua họ vừa gọi điện kêu tớ đến thử việc ba tháng. Lương chính thức cũng tạm ổn. Chắc là tớ sẽ không thi nghiên cứu sinh đâu, cậu cũng biết tớ còn phải kiếm tiền phụng dưỡng bố mẹ nữa mà!”

Tô Mạch không đáp lời. Lát sau, cô thấy Lập Hạ nhìn ra cửa sổ, nói: “Tớ muốn lặn lội ngoài xã hội rồi”.

Để chúc mừng Tô Mạch và Lập Hạ tốt nghiệp, hôm sau Tần Sở hào phóng mở tiệc ăn mừng. Việc này thực ra cũng chẳng có gì khoa trương cả, chỉ có điều xưa nay Tần Sở chưa từng rộng rãi với Tô Mạch như vậy, cho nên cô không khỏi kinh ngạc khi nghe Tần Sở nói sẽ mời khách.

Lúc taxi lên cầu vượt, Tô Mạch và Lập Hạ đều trông thấy tấm bảng điện

quảng cáo to đùng ngoài cửa xe. Hai cô chờ người ra.

Lưu Minh Nghĩa ngồi ở ghế trước quay đầu lại hỏi: “Ô Mịch, bạn trai cậu làm nghề gì?”.

Ô Mịch ngần ra. Cô không biết cụ thể Tần sở làm công việc gì, hiểu biết về anh chỉ gói gọn trong bốn chữ: ác khẩu ác tâm. Vậy nên, cô ậm ừ trả lời qua loa: “Bán hàng đa cấp!”.

Thế mà Lưu Minh Nghĩa cũng tin thật, anh ta hét toáng lên: “Cái gì? Cố An Sinh không thích cậu thì cậu cũng không nên ngóc ngách đến mức đó chứ Ô Mịch!”.

Cái tên vốn đã bị bụi bặm năm tháng phủ đầy bỗng nhiên bị nhắc đến, sắc mặt Ô Mịch chợt trầm xuống. Lập Hạ bắt mắt gõ vào đầu Lưu Minh Nghĩa: “Đúng là đồ đại ngu dân!”.

Lưu Minh Nghĩa sững sờ hồi lâu mới lên tiếng: “Lập Hạ, trình độ làm tổn thương người khác của cậu càng ngày càng lên tay!”.

Ô Mịch chẳng còn tâm trí đâu để ý tới cuộc đấu khẩu của hai người họ nữa. Cô ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe.

Thật kỳ lạ, trước đây rõ ràng cô đã nhận định rằng thành phố này không hợp với mình, nhưng sau vài năm gắn bó, cô lại có cảm giác rất đối thân thuộc. Hoá ra là như vậy, chỉ có con người luôn cố gắng để thích ứng với hoàn cảnh sống, chứ không bao giờ hoàn cảnh sống chủ động làm thân với con người. Ở đâu cũng thế, tất cả đều phụ thuộc vào ciệc bạn có sẵn sàng chấp nhận hay không.

Taxi dừng trước cửa nhà hàng. Vừa vào cửa, Lưu Minh Nghĩa đã bắt đầu liến thoắng như bắn súng liên thanh: “Sao tớ có cảm giác bữa cơm này sẽ khiến tớ ăn không ngon, tim đập loạn xạ thế nhỉ?”.

Lập Hạ mắng: “Người ta đều nói tôi không có phúc, càng không được hưởng phúc. Nhưng hôm nay đem so với cậu, tôi thấy bản thân vẫn còn sướng chán”.

Ô Mịch tặng cho Lưu Minh Nghĩa một cái nhìn đồng cảm.

Sau khi ba người vào phòng riêng, nhân viên phục vụ đang định đưa thực

đơn thì một người khác có vẻ là quản lý tiến đến nói: “Giám đốc Tần đã đặt món trước rồi, cậu ra ngoài đi. Lúc nào cần sẽ gọi”.

Anh nhân viên kia gật đầu rồi quay ra. Đúng lúc này cửa phòng mở toang. Tần Sở mặc một bộ quần áo thoải mái khác hẳn thường ngày, mái tóc đã được cắt ngắn hơn để lộ tinh thần có vẻ đang rất phấn chấn. Anh nhìn khắp căn phòng một lượt, sau đó mới thông thả bước về phía Tô Mạch.

Lập Hạ biết ý, ngồi cách Tô Mạch một ghế. Tần Sở mỉm cười với cô rồi ngồi vào vị trí ở giữa. Vì nụ cười ấy mà Lập Hạ chợt nghĩ, người đàn ông này đúng là mầm tai hoạ.

Vừa mới yên vị thì chuông điện thoại reo, Tần Sở vô tư nghe máy: “Nói!”.

Không biết đối phương nói gì, anh bịt điện thoại lại và hỏi ý kiến ba người Tô Mạch: “Có hai người bạn của anh tới, không vấn đề gì chứ?”.

Tô Mạch trầm nghĩ: Tần đại nhân nhà anh muốn làm thì ai dám không đồng ý?

Lưu Minh Nghĩa nhỏ giọng lầm bầm: “Có phải những bậc anh tài đều mang trong người khí thế bức bách như vậy không?”.

Lập Hạ quay sang cười: “Lưu Minh Nghĩa, tôi không biết có phải bậc anh tài nào cũng như thế không, nhưng tôi có thể chắc chắn là cậu vĩnh viễn sẽ không có thứ khí chất đó! Giám định hoàn tất!”.

Lưu Minh Nghĩa hậm hực: “Tớ thật sự không có lấy một ưu điểm nào hay sao? Tớ kém cỏi đến thế sao?”.

Không muốn khiến đối phương thất vọng, Lập Hạ bèn đáp: “Vẫn còn cách kém cỏi một khoảng xa”.

Lưu Minh Nghĩa vô cùng ảo não, tự nhiên chuốc lấy nỗi hổ thẹn không đáng có.

Bà chị của tôi, chị có thể dừng thẳng thùng đến mức ấy được không?”

Lúc này, Tần Sở đã gác máy, các món ăn cũng bắt đầu được dọn lên. Mặc dù anh nói mọi người cứ tự nhiên dùng trước, lát sẽ gọi thêm, nhưng cả nhóm Tô Mạch đều không đụng đĩa, kiên quyết đợi hai người bạn của Tần Sở đến.

Buổi trưa Tô Mạch và Lập Hạ chỉ ăn một chút cháo nên dạ dày réo âm âm. Nhìn một bàn thức ăn thịnh soạn, hai cô vô cùng thèm thuồng, nhưng vẫn phải gắng đè cơn đói vì phép lịch sự.

Lưu Minh Nghĩa đúng là người kiên trì, nhìn sắc mặt anh cậu ta có vẻ chẳng sốt ruột chút nào. Lập Hạ chịu không nổi, quay sang thì thầm: “Tớ đói quá!”. Không rõ có phải Lưu Minh Nghĩa vẫn đang giận dỗi chuyện ban nãy không mà lại bắt bẻ Lập Hạ: “Muốn khởi động trước rồi à? Xin cậu đấy, có thể giả vờ làm thiếu nữ rụt rè một chút được không?”.

Rụt rè? Lập Hạ cô mà phải rụt rè?

Giữa lúc Lập Hạ cầm lấy chiếc thìa đang định cốc lên đầu Lưu Minh Nghĩa thì cửa phòng được mở ra.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hai vị khách mới tới. Không chỉ có Lập Hạ, cả Tô Mạch cũng không dám tin vào mắt mình.

Bạch Lâm đang khoác tay Chu Gia Ngôn, vừa đi vừa dịu dàng hỏi: “Rốt cuộc là ai thế?”.

Do vừa xuống máy bay, chưa kịp điều chỉnh chênh lệch múi giờ nên thần sắc Chu Gia Ngôn có vẻ uể oải.

“Một ông anh chơi khá thân.”

Lúc ấy, bàn tay cầm chiếc thìa của Lập Hạ khựng lại giữa không trung. Ánh mắt của cô và Chu Gia Ngôn dường như đã giao nhau, nhưng thời gian rất ngắn, ngắn đến mức có thể coi như không có gì.

Từ khoảnh khắc trông thấy Lập Hạ, sự chú ý của Bạch Lâm chưa từng dời sang đối tượng khác. Cô nàng bám chặt cánh tay Chu Gia Ngôn như sợ anh sẽ bị ai đó cướp mất, đến khi ngồi vào bàn mới cực chẳng đã phải buông ra.

Tần Sở đang định giới thiệu mọi người thì Chu Gia Ngôn đã lên tiếng trước.

“Hi!”

Chỉ một chữ, nhưng cũng đủ khiến Tô Mạch phải ngả mũ bày tỏ sự kính nể với Chu Gia Ngôn. Xuất ngoại một chuyến quả là không uống! Một tiếng

“Hi!” ngắn gọn đã bắt chuyện với tất cả mọi người, thậm chí chẳng có lấy một chút xấu hổ.

Sau đó, mọi người đều tập trung lo cho cái dạ dày, không ai nói thừa một lời. Thịnh thoảng, Tần Sở và Chu Gia Ngôn qua lại vài câu, chủ yếu là về tình hình ở Anh. Ngay cả Lưu Minh Nghĩa bình thường nói nhiều nhưng hôm nay lại giữ im lặng một cách đáng nể.

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của Bạch Lâm liên tục bắn về phía mình, Lập Hạ dứt khoát ngẩng cao đầu, giờ ly rượu lên và nói: “Ở đây ngoài anh Tần Sở ra, mọi người đều vừa tốt nghiệp cả đúng không? Chúng ta nên cạn một ly chứ nhỉ?”.

Mặc dù tử lượng của Tô Mạch không tốt nhưng người chị em của mình đã lên tiếng, cô không thể khước từ. Vì thế, cô cầm ly rượu của mình, định đứng dậy thì bị người ngồi bên giữ lại. Cô nhỏ giọng trách cứ Tần Sở: “Gì thế?”.

“Anh không muốn lát nữa phải khiêng một con lợn về nhà! Đặc biệt là lợn tăng trọng!”.

Nhớ lần trước đưa Tô Mạch tham gia yến tiệc, cô chỉ uống có mấy ly mà đã say mềm, tay chân khua loạn xạ, hại anh phải bế ra xe. Hôm nay mà để mặc cô uống, chắc anh chỉ còn nước để cô nằm ngủ luôn dưới đất.

Trong khi Tần Sở và Tô Mạch vẫn nhìn nhau bằng ánh mắt chết người thì Bạch Lâm đã lên tiếng, rõ ràng muốn thị uy với Lập Hạ.

“Gia Ngôn không phải mới tốt nghiệp đại học. Dưới sự hướng dẫn của giáo sư, anh ấy đã hoàn thành chương trình nghiên cứu sinh rồi. Mọi người ai cũng khen anh ấy có tài năng thiên phú. Mình cũng rất tự hào về anh ấy”.

Nói xong, Bạch Lâm quay sang nhìn Chu Gia Ngôn, nụ cười trên mặt cô dịu dàng như dòng nước.

Lập Hạ cứng đờ người, chậm rãi thu tay về.

Đúng thế, cô không biết gì hết! Ngay cả chuyện Chu Gia Ngôn học gì, cô cũng không biết. Trước kia vì một phút nông nổi mà cô chạy sang Anh, nhưng rồi cuối cùng vẫn ra về tay không. Về sau, thông qua Cố An Sinh cô mới biết Chu Gia Ngôn học ngành Luật, nghe nói anh còn đạt được giải quán

quân trong một cuộc thi biện luận nào đó. Lúc ấy, cô cảm nhận được rằng, hoá ra, cô và anh thực sự không nằm trên cùng quỹ đạo. Đúng là hai người từng gặp nhau, nhưng chỉ ở một điểm đó mà thôi, để rồi mãi mãi lạc mất nhau mỗi người một phương.

Chu Gia Ngôn, cậu thấy không? Cậu luôn chạy phía trước tôi, còn tôi, vĩnh viễn chẳng thể nào đuổi kịp cậu!

Tình cảm của tôi với cậu cũng vậy! Ngay từ lúc bắt đầu, nó đã bị cậu bóp nghẹt mà chẳng thể kêu một tiếng.

Chương 26: CHƯƠNG 26

Có người cố tình tạo ra khó xử, bầu không khí càng thêm bất hoà.

Tô Mạch nghe Bạch Lâm nói xong còn tức giận hơn cả Lập Hạ.

Cô là mẹ của Chu Gia Ngôn sao? Chu Gia Ngôn là do cô chăm sóc dạy dỗ sao? Cô tự hào cái quái gì? Cái thời Lập Hạ và Chu Gia Ngôn oai phong một cõi ở trường cấp ba Tường Long Thất, không biết cô còn ở cái xó xỉnh nào!

Tô Mạch kích động, vùng khỏi tay Tần Sở. Móng tay cô sượt qua mu bàn tay anh, nhưng anh không tức giận, cũng không kéo cô lại. Sự im lặng của Tần Sở chẳng khác nào cổ vũ cho Tô Mạch. Hiện giờ cô sẵn sàng bắt chấp mọi thứ để giúp Lập Hạ trút giận.

Cô nghiêng người chạm cốc với Lập Hạ, dùng lực mạnh đến nỗi rượu trong ly hai người đều sánh ra một ít. Chất lỏng cay xè chảy vào cổ họng. Tô Mạch tiếp tục rót thêm một ly nữa, lần này cô chìa tới trước mặt Bạch Lâm.

“Cậu ấy không phải vừa tốt nghiệp đại học thì cũng là vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, đúng không? Cho dù cậu ấy cả đời này không tốt nghiệp thì cũng là cậu tốt nghiệp, đúng không? Chẳng lẽ không thể cùng uống một ly?”

Tô Mạch nói bằng giọng khích bác, hoàn toàn không nề mặt Chu Gia Ngôn, nhưng Tần Sở không ngăn cản, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Tình hình hiện tại không cho phép hai người đàn ông nhúng tay vào.

Bạch Lâm Nghe xong, quả nhiên sắc mặt biến đổi. Cô vốn dĩ không có ác ý, chỉ là muốn thể hiện chủ quyền đối với người yêu của mình mà thôi. Cô muốn tuyên bố cho tất cả mọi người biết, Chu Gia Ngôn là của cô.

Lưu Minh Nghĩa ngồi nhìn Tô Mạch và Lập Hạ bận rộn cụng ly, mặc dù không hiểu rõ sự tình, nhưng cũng vội vã đứng dậy góp vui.

“Chúc...cách mạng không bao giờ sụp đổ!”

Lập Hạ trừng mắt: “Nói linh ta linh tinh cái gì thế?”.

“Vậy thì...chúc cậu trẻ mãi không già, ở bên người nào đó đến đầu bạc răng

long! Đương nhiên, “người nào đó” chính là tại hạ!”

Nghe vậy, hai má Lập Hạ đỏ ửng, cô đá chân Lưu Minh Nghĩa: “Nghĩ đến là hay!”.

Thực ra mấy lời đùa giỡn này của Lưu Minh Nghĩa, Lập Hạ nghe đã mòn cả tai. Chẳng qua lúc này có mặt Chu Gia Ngôn nên cô mới phản ứng như vậy.

Phía đối diện, Chu Gia Ngôn lắc nhẹ ly rượu trong tay, nét mặt không để lộ tâm tình, giống như không nghe thấy cuộc đối thoại đầy mờ ám giữa Lập Hạ và Lưu Minh Nghĩa. Mấy năm nay, anh đã học được cách che giấu cảm xúc.

Thấy Tô Mạch sống chết chẳng chịu bỏ qua, Bạch Lâm không muốn mất mặt, bèn nhận lấy ly rượu. Chu Gia Ngôn đột nhiên quay sang hỏi: “Em biết uống rượu?”.

Cô ngẩn ra: “Một chút!”.

Thế là, cuộc chiến âm thầm chính thức bắt đầu.

Là người có tửu lượng kém nhất, Tô Mạch bại trận trước tiên, chẳng mấy chốc đã chạy vào WC. Sau đó là đến Lưu Minh Nghĩa, và cuối cùng chỉ còn lại Lập Hạ.

Từ đầu tới cuối, Tần Sở và Chu Gia Ngôn ngồi trò chuyện vui vẻ, không màng tới những người còn lại.

Lần Thứ ba ra khỏi WC, Tô Mạch bắt gặp Chu Gia Ngôn đứng trước bồn rửa tay. Hai người nhất thời lúng túng, không ai nói với ai câu nào. Lúc này có người vừa ra khỏi WC, trông thấy một nam một nữ đứng ngoài cửa, do dự một lát bèn quay vào.

Tựa như xem kịch câm, Tô Mạch cười khanh khách một tiếng rồi lách qua người Chu Gia Ngôn đi ra ngoài.

Bấy giờ Chu Gia Ngôn mới chịu lên tiếng: “Tô Mạch! Cậu không sao chứ?”.

Tô Mạch vung tay: “Không sao!”. Nhưng vừa dứt lời, cô lập tức quay về bồn rửa, úp mặt xuống nôn thốc nôn tháo. Xong xuôi, cô ngẩng đầu lên, nói: “Chu Gia Ngôn, bạn gái của cậu không chỉ biết uống “một chút” đâu nhỉ!”.

Chu Gia Ngôn khẽ cười: “Ô Mịch, cậu nói chuyện vẫn ‘sốc não’ như ngày xưa!”.

Thay đổi thật rồi! Trước kia, mỗi khi Chu Gia Ngôn cười đều để lộ ra tám chiếc răng cửa trắng bóng, cô gái nào nhìn thấy cũng phải mê mẩn. Còn bây giờ, nụ cười của cậu ta đã đậm chất trưởng thành, cần trọng.

Tô Mịch chợt cảm thấy nhớ vô cùng cậu bạn thân Chu Gia Ngôn của ngày xưa, người từng cả ngày cãi nhau với Lập Hạ, người từng vô tư cười đùa gọi cô là Kẹo Sữa.

Hồi lâu không thấy cô tiếp lời, Chu Gia Ngôn bèn chuyển sang chủ đề khác.

“An Sinh đâu sao không tới?”.

Vừa nghe cái tên ấy, Tô Mịch liền thấy đầu óc choáng váng như cả thế giới đang rung chuyển. Chu Gia Ngôn sợ cô ngã, vội vàng chạy đến đỡ, nhưng Tô Mịch đã gạt tay anh ra, chậm chạp nói: “Xin cậu đẩy Chu Gia Ngôn! Đừng có vừa xuất hiện đã phá vỡ mộng đẹp của người khác được không?”.

Tô Mịch và Chu Gia Ngôn kẻ trước người sau trở lại phòng bao. Lúc này, Lưu Minh Nghĩa đã say khướt, nằm bò ra bàn, thỉnh thoảng lại nấc một tiếng. Trong phòng có thêm một người đàn ông nữa. Tô Mịch không lạ gì anh ta, bởi vì cô từng mắng đối phương là “đồ lưu manh”, là “cầm thú”.

Kỷ Vân Chi vốn đang ngồi cạnh Bạch Lâm, vừa trông thấy Tô Mịch đi vào, anh ta bèn chuyển chỗ sang ngồi cạnh Lập Hạ để tiện bắt chuyện với Tô Mịch.

“Em còn nhớ anh không?”

Tô Mịch muốn nói có, nhưng sợ đối phương tính sổ, còn nếu nói không, cô lại sợ chọc giận anh ta. Đang do dự, cô bỗng nghe thấy Tần Sở lên tiếng giải vây cho mình.

“Đi chỗ khác chơi!”.

Nhưng Tần Sở càng bảo vệ cô thì Kỷ Vân Chi càng thêm hứng thú. Anh ta đáp bằng giọng trẻ con hờn dỗi: “Không! Em muốn chơi với cô ấy!”. Sau đó, không thèm để ý tới Tần Sở, Kỷ Vân Chi tiếp tục trò chuyện với Tô Mịch: “Mau trả lời đi, em còn nhớ anh không?”.

Tôi và anh có thù hã? Sao anh cứ bám riết lấy tôi không chịu buông?

Đương nhiên đây chỉ là những điều mà Tô Mạch thầm nghĩ trong lòng, còn lời nói ra miệng lại khác một trời một vực.

“Ừm, đối với những người đẹp trai, em luôn nhớ rất lâu”.

Dù khá ngạc nhiên vì thái độ của Tô Mạch bỗng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nhưng Kỷ Vân Chi vẫn tỏ ra vô cùng hài lòng. Anh ta vươn tay ra định vỗ vai Tô Mạch thì cô đã nhanh nhẹn đứng phắt dậy, tay hơi run lên làm chất lỏng trong ly đổ ra quần. Sau đó, cô hét lên một tiếng.

Tần Sở quay sang nhìn Kỷ Vân Chi bằng ánh mắt hằn học. Anh ta ủ rũ, vẻ mặt như muốn nói: “Rõ ràng không phải lỗi tại em!”.

Lúc này, Lập Hạ và Bạch Lâm vẫn đang mải mê đấu tay đôi. Thực ra cả hai đều đã say mềm, nhưng không ai chịu giơ tay hàng trước.

Kỷ Vân Chi ngồi bên cạnh Lập Hạ, cảm thấy được cơ thể cô không ngừng lắc lư, nhưng vẫn cố uống hết ly này đến ly khác. Thấy vậy, anh ta bèn đoạt lấy ly rượu trong tay Lập Hạ, cúi sát vào mặt cô mà nói: “Em gái xinh đẹp, không uống được thì đừng thể hiện!”.

Nói rồi, anh ta uống cạn ly rượu của Lập Hạ.

Tô Mạch cảm thấy hành động này của Kỷ Vân Chi rất có phong độ, ít nhất cũng hơn hẳn Tần Sở. Tần Sở lúc nào cũng chỉ biết nhếch mép cười, như thể đang thưởng thức mỗi ngon. Cũng từ thời khắc ấy, nỗi sợ hãi của Tô Mạch đối với Kỷ Vân Chi hoàn toàn tan biến. Trái lại, cô còn thay đổi cái nhìn, nâng anh ta từ nhân vật phản diện lên một tầm cao mới: “nhân vật phản diện đẹp trai thượng hạng”.

Lập Hạ định thần lại thì mặt đã đỏ như gấc. Cô vô thức nhìn về phía Chu Gia Ngôn, đúng lúc bắt gặp ánh mắt anh. Tuy đường nhìn của hai người chỉ giao nhau trong giây lát nhưng cũng đủ khiến lòng cô mất bình tĩnh.

Thoáng chốc, cả căn phòng chìm trong sự ám muội. Nếu Lưu Minh Nghĩa không ngủ say như chết, thì có lẽ vở kịch còn hay hơn.

Tô Mạch dùng khăn giấy lau khô vết rượu trên quần. Thấy mọi người không

ai nói gì, cô bèn mở miệng: “Cậu về nước làm gì? Ở Anh phát triển không phải tốt hơn sao? Mẹ cậu cũng muốn cậu ở bên đó luôn còn gì, đường tới thành Rome rộng thênh thang!”.

Hai chữ “mẹ cậu” được Tô Mạch nhấn mạnh với ý trào phúng.

Nghe Tô Mạch nhắc đến Hoa Hội, sắc mặt Lập Hạ cũng bất giác biến đổi. Nếu không phải năm xưa Hoa Hội lợi dụng chuyện của bố mẹ cô để uy hiếp, thì hiện giờ cô và Chu Gia Ngôn đã ở bên nhau, chưa đến lượt Bạch Lâm chen chân vào. Cô vẫn thường nghĩ như vậy để an ủi bản thân.

Thực ra trong lòng cô hiểu rõ, cuộc đời có rất nhiều đổi thay, không phải nguyên nhân này thì là lý do kia. Chẳng thứ gì có thể bảo đảm cô và Chu Gia Ngôn sẽ ở bên nhau mãi không lìa xa. Suy cho cùng, tất cả là do duyên phận chưa đủ. Nếu đã là số phận định sẵn thì không một ai có thể chia rẽ hai người.

Câu hỏi đột ngột của Tô Mạch khiến Chu Gia Ngôn trầm ngâm hồi lâu. Anh lấy lại tinh thần, vừa cười vừa đáp với vẻ thản nhiên: “Ông tớ bị ung thư giai đoạn cuối. Tớ làm cháu, sao không về gặp ông được?”.

Tô Mạch sững sờ, lát sau mới tiếp lời: “Xin lỗi, tớ không cố ý”.

Chu Gia Ngôn lắc đầu: “Không sao đâu, cậu không biết mà”.

Tô Mạch lại hỏi: “Ông cậu giờ đang nằm viện nào?”.

“Bệnh viện Trung tâm”.

“Ừm”.

Liếc thấy Tô Mạch đã lâm vào thế bí, Tần Sở đột nhiên ôm eo cô, vô tư cười lớn: “Sao mặt em nhăn như bị táo bón thế?”.

Tô Mạch xấu hổ cực điểm, giận dữ gạt tay anh ra: “Anh bị táo bón thì có! Cả nhà anh đều bị!”.

Tần Sở chẳng những không tức giận, mà còn gạt đầu với vẻ hài lòng: “Đúng rồi! Sao em biết? Không ngờ em yêu anh nhiều đến thế, ngay cả mấy chuyện vặt vãnh này cũng để ý”.

Lần này thì sắc mặt Tô Mạch trở nên vô cùng khó coi.

Bữa cơm kết thúc, mọi người ra về với những mối suy tư của riêng mình.

Xe thể thao của Tần Sở không chở được nhiều người nên Lập Hạ chủ động đề nghị sẽ bắt taxi đưa Lưu Minh Nghĩa về. Nhưng khi cô vừa đứng dậy thì tay lại bị Kỷ Vân Chi giữ lấy.

“Con gái đi về một mình khuya thế này sao được? Để anh đưa em với bạn trai em về!”

Lập Hạ định từ chối thì Tần Sở đã lên tiếng trước: “Cứ thế đi, có người đi cùng sẽ yên tâm hơn. Lập Hạ, anh đảm bảo nhân cách của cậu ta!”.

Nghe vậy, Lập Hạ không tiện từ chối nữa. Cô nhìn về mặt nửa cười nửa không của Kỷ Vân Chi, chẳng hiểu sao cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Chu Gia Ngôn lúc này cũng đứng dậy: “Bạch Lâm say quá rồi, chúng em về trước đây. Tần đại ca, hôm nào anh em mình liên lạc sau nhé!”. Nói xong, anh nhìn thoáng qua Lập Hạ và Tô Mạch: “Liên lạc sau!”.

Bóng Chu Gia Ngôn và Bạch Lâm đã khuất sau cánh cửa, Lập Hạ mới thở phào nhẹ nhõm. Kỷ Vân Chi tinh ý nhận ra biểu hiện khác lạ của cô, khoé môi hơi nhếch lên.

Xuống bãi đậu xe, Tô Mạch mới biết hôm nay Tần Sở đi xe bốn chỗ. Cô lấy làm lạ, vì sao ban nãy anh không nhận lời đưa Lập Hạ và Lưu Minh Nghĩa về?

“Phiền anh cho em một lời giải thích hợp lý!”.

Tần Sở ung dung đáp: “Yên tâm, không phải như những gì em đang nghĩ đâu. Kỷ Vân Chi có người trong lòng rồi”.

Thấy cô cứ do dự đứng bên ngoài, Tần Sở bèn khởi động xe, vờ như sắp đi. Tô Mạch vội vàng mở cửa ngồi vào xe. Đương nhiên cô không có gan lớn đến mức một mình trơ trọi trong bãi đỗ xe tối om này.

Từ lúc xe chạy, không ai nói một lời nào. Lát sau, Tần Sở đột nhiên bật cười thành tiếng, Tô Mạch mới bắt đầu nổi giận: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao anh không đưa Lập Hạ về? Chẳng lẽ Tần đại thiếu gia keo kiệt đến nỗi

sợ tổn chút xăng à?”.

Đề Tô Mạch trách móc xong, Tần Sở mới nhàn nhã mở miệng: “Muốn chúng ta có thời gian riêng, được chưa hả?”.

Lần này đến lượt Tô Mạch há hốc miệng. Cô dè dặt vỗ cánh tay Tần Sở: “Em có nghe nhầm không? Anh thử véo em một cái xem nào!”.

Vốn chỉ là một lời nói đùa, Tô Mạch không ngờ Tần Sở lại làm thật.

Cô kêu lên: “Á! Đau!”.

“Không đau thì anh véo em làm gì! Lúc này đã dặn em không được uống rượu rồi mà không nghe. Còn nhớ tác phẩm em để lại trên mu bàn tay anh không hả?”

Không nghĩ Tần Sở lại nhỏ mọn như thế, Tô Mạch bĩu môi, vừa xoa tay vừa nói: “Anh đúng là đồ lập dị! Chuyên bắt nạt phụ nữ!”.

Tần Sở hơi nghiêng mặt liếc cô một cái, nghiêm túc nói: “Anh chưa bao giờ ghi thù với ai cả!”.

Tô Mạch ngắt lời anh: “Em biết rồi, vì hễ có thù oán là anh giải quyết ngay tại chỗ rồi còn đâu!”.

Tần Sở không phủ nhận: “Em biết thì tốt. Nếu có người khiến anh đau một, anh sẽ khiến người đó đau gấp mười. Vì thế, em nhớ cho kỹ, tốt nhất đừng làm những chuyện khiến anh tức giận. Nếu có làm thì nhớ thu dọn hậu quả cẩn thận, đừng có để anh tóm được!”.

“Không thì sao?”

“Anh sẽ khiến những người bên cạnh em biến mất. Còn em, sống không bằng chết!”.

Biết anh chỉ nói đùa, nhưng giọng điệu và sắc mặt của anh vẫn khiến Tô Mạch không khỏi sợ hãi. Nếu lúc này người lái xe là cô, e rằng đã có tai nạn xảy ra. Cô bắt đầu nghĩ, chuyện gì có thể khiến Tần Sở tức giận? Mấy vụ cãi nhau lật vật trước kia thì không tính làm gì, cô biết anh chỉ hơi ác miệng. Huống hồ, anh chỉ xấu tính với cô, chứ đối với người ngoài, lúc nào anh cũng tỏ ra ung dung tự tại, buồn vui không ai biết. Rõ ràng là một lão hồ ly

chính hiệu.

Tô Mạch tin, nếu một ngày nào đó, cô khiến anh tức giận, chắc chắn anh sẽ làm đúng những gì anh nói.

Trong chuyện tình cảm nam nữ, nhiều khi chỉ có 1% là ngọt ngào, 99% còn lại đều là đắng cay. Con người ta dù biết rõ nhưng vẫn sẵn sàng lao vào đồng lửa như con thiêu thân, chỉ vì một phút giây huy hoàng ngắn ngủi.

Chương 27: CHƯƠNG 27

Lúc này, Lập Hạ và Lưu Minh Nghĩa đang ngồi trong xe của Kỷ Vân Chi. Ánh đèn neon vụt qua bên ngoài cửa sổ khiến Lập Hạ chói mắt, giống như tâm trạng của cô lúc này, vô cùng rối bời.

Vì sao lại rối bời? Vì Chu Gia Ngôn trở về, vì anh hạnh phúc bên một người con gái khác, không cam tâm ư?

Chuyến đi Anh năm đó đã khiến cô từ bỏ ý nghĩ đối với Chu Gia Ngôn. Nhưng sao anh lại trở về làm nhiễu loạn lòng cô?

Lập Hạ đang trầm tư suy nghĩ thì xe phanh gấp, trán cô đụng vào lưng ghế phía trước. Cô ngẩng đầu lên, phát hiện Kỷ Vân Chi đang nhìn mình qua gương chiếu hậu. Ánh mắt thấp thoáng nụ cười.

Rõ ràng là anh ta cố ý.

“Anh làm gì thế?”

Kỷ Vân Chi dừng xe bên lề đường, hờ hững đáp: “Anh muốn chết, em tin không?”.

Lập Hạ lú lẫm không nói được câu gì.

Anh ta muốn chết? Nhưng cô không điên mà chết cùng anh ta!

Lập Hạ bèn mở cửa xe, nhưng Kỷ Vân Chi đã nhanh tay hơn khóa chốt cửa lại. Chưa bao giờ cô thấy hoảng loạn như hiện giờ, không biết người đàn ông này có ý đồ gì.

Đột nhiên, Kỷ Vân Chi lấy ở đâu ra một vật nhỏ bằng kim loại sáng bóng. Lập Hạ nhìn kỹ, nhận ra đó là một khẩu súng. Đáng sợ hơn, anh ta chĩa súng về phía cô.

Lập Hạ vô thức hét toáng lên: “Dừng!”.

Một giây sau đó, tiếng “tách” vang ra từ hòng súng, ngọn lửa xanh lét bập bùng xuất hiện. Kỷ Vân Chi lấy một điều thuốc ra châm lửa.

Lập Hạ vẫn chưa hoàn hồn.

Người đàn ông này đúng là một kẻ điên.

Kỷ Vân Chi hút vài hơi rồi đột nhiên cười: “Yên tâm, anh không nghĩ quần đến thế đâu!”.

Lập Hạ sợ đến nỗi thở không ra hơi. Thật sự không hiểu nổi vì sao đối phương lại đùa giỡn mình, cô tức giận nhào người lên cướp lấy điều thuốc, ném xuống thảm xe rồi giẫm nát. Hành động nhanh chóng và liên mạch của cô khiến Kỷ Vân Chi cũng phải sửng sờ.

Xong xuôi tất cả, Lập Hạ mới ý thức được bản thân vừa làm một chuyện điên rồ.

Có lẽ sự trở lại của Chu Gia Ngôn đã tác động đến tâm trạng của cô. Cả buổi tối cô đắm chìm trong những hồi ức lộn xộn, thậm chí đôi lúc còn không phân định rõ thực tại.

“Xin lỗi, em... em không thích mùi khói thuốc nên đã quá kích động.”

Kỷ Vân Chi bỗng im lặng nhìn cô.

“Nhưng anh không có thói quen nói “không sao”. Anh là người tương đối thực tế, em làm hỏng tấm lót sàn xe của anh thì đền tiền là được rồi.”

Lập Hạ cúi đầu nhìn tỉ mỉ, đúng là có một vết cháy nhỏ. Cô ngược lên nói: “Máy số 0?”.

Kỷ Vân Chi không nghĩ Lập Hạ sẽ hỏi như vậy, ngẩn ra một lát mới đáp: “Để anh đếm!”.

Thấy Kỷ Vân Chi trầm tư ngẫm nghĩ hồi lâu, Lập Hạ vội vàng lên tiếng cắt ngang: “Thôi thôi, anh không cần đếm nữa đâu. Em không có tiền, muốn chém muốn giết thì tùy anh đấy!”.

Kỷ Vân Chi cảm thấy Lập Hạ rất thú vị, bèn đùa tiếp: “OK. Vậy đèn kiểu khác!”.

“Kiểu gì?”

“Lên ghế trước ngồi nói chuyện với anh, kéo anh ngủ gật khi lái xe. Mạng của anh đáng giá lắm đấy!”

...

Tô Mạch về tới nhà được khoảng một giờ đồng hồ mới thấy Lập Hạ về.

“Tớ tưởng cậu bị đem bán rồi chứ!”

“Là ai lớn giọng bảo đảm với tớ về nhân cách tên lập dị kia? Giả dụ tớ có bị bán thật thì giai nhà cậu cũng không tránh được có liên quan!”

Ngừng một lúc, Lập Hạ lại hỏi: “Thế tóm lại gã đó làm gì?”.

Tô Mạch thành khẩn khai báo: “Xã hội đen!”.

Lập Hạ không hề tỏ ra ngạc nhiên, trái lại còn gật gù nói: “Chẳng trách...”.

“Chẳng trách cái gì?”

“Anh ta cầm súng chĩa vào tớ!...”

“Hả???”

“Nhưng thực ra nó là một cái bật lửa!”

Tô Mạch nhảy dựng lên đâm bôm bốp vào người Lập Hạ: “Nói thì không nói luôn một lèo đi cho xong”, sau đó cô hậm hực đi vào phòng ngủ.

Lập Hạ cười khúc khích phía sau: “Tớ muốn nói nhưng cậu không để tớ nói hết đấy chứ!”.

Buổi đêm, Tô Mạch trở mình liên tục trên giường. Lập Hạ nằm bên khế đập cô một cái: “Làm cái trò gì thế?”.

Tô Mạch ngồi dậy bật đèn, kéo Lập Hạ quay lại: “Này, cậu không có gì muốn nói với tớ à?”.

Lập Hạ nhú mày: “Nói gì?”.

“Thì nói ra suy nghĩ của cậu khi thấy người nào đó đột nhiên quay về. Chẳng lẽ cậu không muốn nói gì à?”

Lập Hạ cũng ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ: “Có”.

“Ừ, nói đi!”

“Cậu ấy đẹp trai hơn xưa rồi!”

Nói xong, Lập Hạ lại nằm xuống, kéo cả Tô Mạch: “Thôi ngủ đi, đừng có trở mình nữa. Mai là ngày thử việc đầu tiên của tớ đây, cậu mà đập đồ bát com của tớ thì tớ ném bom vào công ty của Tần Sở!”.

Tô Mạch phụng phịu: “Cậu thích thì cứ ném, chẳng liên quan tới tớ!”.

“Thật? Thế cậu xác định hạnh phúc nửa đời sau của cậu cũng bị hủy hoại theo đi!”

Hai má Tô Mạch chột nóng ran: “Lập Hạ! Cậu đúng là đồ háo sắc, thiếu nội tâm!”.

Mỗi khi cãi không lại Lập Hạ, Tô Mạch luôn dùng cụm từ “thiếu nội tâm” để mắng cô bạn.

Lập Hạ trèm chần cười trộm. Nhưng hiện tại, chỉ cô mới biết, lồng ngực mình đau đớn đến mức nào.

Trong cuộc sống, có ai là không phải dùng đến mặt nạ để che giấu cảm xúc thật? Cho dù ở bên cạnh người thân thuộc nhất, chúng ta cũng không muốn tháo chiếc mặt nạ ấy xuống, bởi vì sợ để lộ ra sự yếu đuối của mình.

Hôm nay trước khi ra về, Chu Gia Ngôn có nói với các cô “giữ liên lạc”, Tô Mạch biết đó chỉ là một lời khách sáo mà thôi. Nếu thật sự muốn giữ liên lạc thì vì sao số điện thoại cũng không để lại? Giây phút ấy, cô chỉ cảm thấy bi thương tột cùng.

Thế nhưng, cuộc sống đúng là nhiều bất ngờ. Sáng hôm sau trên đường từ siêu thị về, Tô Mạch bắt gặp Chu Gia Ngôn đi ra từ cửa lớn một khách sạn. Ngẫm nghĩ một lát, cô bèn đánh tiếng chào hỏi.

“Chu Gia Ngôn !”

Chu Gia Ngôn ngoảnh lại, trông thấy Tô Mạch tay xách nách mang toàn nguyên liệu nấu ăn, rất ra dáng một bà nội trợ. Anh chợt nhớ tới một ngày nọ khi còn học cấp ba, bốn người đang ngồi trong quán ăn vặt thì Tô Mạch đang dang sát khí gắt gỏng với Cố An Sinh: “Giờ đã là mùa xuân rồi đấy, chẳng lẽ bây giờ “khúc gỗ” mới bắt đầu hồi xuân?”.

Bộ dạng của Tô Mạch lúc này cũng y như vậy. Chu Gia Ngôn vừa thấy đã chợt dạ, bèn đứng lại hét lớn: “Tô Mạch, tớ phải đến bệnh viện ngay, hôm nào gặp nói chuyện sau nhé”.

Không ngờ, Tô Mạch lại vội vã chạy theo: “Xảy ra chuyện gì à?”.

“Nhịp tim của ông tớ đột nhiên thất thường.”

Nói xong, Chu Gia Ngôn mở cửa xe định ngồi vào ghế lái. Tô Mạch gần như không do dự lên tiếng: “Tớ đi cùng cậu!”.

Chu Gia Ngôn cảm thấy kỳ lạ nhưng không nói gì thêm.

Hai người đến bệnh viện thì người nhà Chu Gia Ngôn đã có mặt đầy đủ. Sắc mặt mọi người hiện rõ vẻ lo âu và căng thẳng. Tô Mạch đi theo cũng cảm thấy nóng ruột.

Chu Gia Ngôn vừa đến, lập tức kéo Hoa Hội sang một bên hỏi thăm tình hình: “Ông sao rồi mẹ?”.

Hoa Hội nói: “Vừa cấp cứu xong, chuẩn bị đưa vào phòng phẫu thuật. Nhưng ông nội con nhất định đợi con đến rồi mới chịu vào, còn đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Con mau vào xem xem”.

Nghe vậy, Chu Gia Ngôn lập tức đẩy cửa vào phòng.

Ông cụ nằm trên giường bệnh vẫn rất minh mẫn, xung quanh có vài người đàn ông trung niên đang cầm giấy bút ghi ghi chép chép gì đó. Có lẽ họ là luật sư do ông Chu mời đến.

Bố mẹ Chu Gia Ngôn làm ăn ở thành phố C, nhưng ông nội anh cả đời dốc sức chăm lo cho tập đoàn Chính Nhân. Ở thành phố B này, Chính Nhân và Tần Thị là hai tập đoàn lớn nhất, đương nhiên việc lập di chúc không thể qua loa sơ sài.

Tô Mạch đứng ngoài hành lang, tò mò ngó vào xem xét tình hình bên trong. Ông Chu tuổi đã cao, bệnh tình nguy kịch, nhưng mỗi lời ông nói ra vẫn rõ ràng và đầy uy lực. Tô Mạch cảm thấy kính nể vô cùng.

Sự xuất hiện của Chu Gia Ngôn khiến quá trình soạn di chúc bị cắt ngang. Anh nhúu mày, nắm lấy bàn tay nhăn nheo của ông nội.

Tô Mạch chưa bao giờ thấy đáng vẻ ưu phiền này của Chu Gia Ngôn. Trong ấn tượng của cô, anh là một người vui vẻ, cợt nhả, hay nói đùa. Nhìn anh như hiện giờ, đột nhiên cô cảm thấy tâm trí rối bời.

“Ông nội, việc này đợi sau khi phẫu thuật xong làm cũng không muộn! Ông đồng ý với cháu, làm phẫu thuật trước đã, được không?”

Ông Chu không có phản ứng gì với lời khuyên của Chu Gia Ngôn, tiếp tục nói với những vị luật sư kia: “Ba phần bất động sản trong đó...”

Chu Gia Ngôn cắt ngang: “Ông!”.

Bấy giờ ông Chu mới chịu ngừng lại, giọng nói có phần bất đắc dĩ: “Ngôn Ngôn, bảo bố mẹ cháu ra ngoài cả đi. Ông quyết định rồi, sẽ không tiến hành phẫu thuật. Ông chỉ muốn trước khi nhắm mắt được gặp cháu”.

Hai hàng lông mày của Chu Gia Ngôn càng nhúu chặt: “Có chuyện gì quan trọng hơn tính mạng của ông chứ!”.

Ánh mắt ông Chu chợt sáng lên.

“Sức khỏe ông thế nào, ông rõ nhất. Dù lần này phẫu thuật thành công nhưng chưa chắc lần sau đã may mắn được như thế. Đã vậy hà tất phải tự làm khổ mình? Họa phúc đời này, ông đã ném đủ rồi. Tiếc nuôi duy nhất của ông là năm xưa đã quá nghiêm khắc với chú hai của cháu, đoạn tuyệt quan hệ với nó, khiến nó phải một mình lăn lộn bên ngoài, qua đời khi còn quá trẻ. Giờ hối hận đã không còn tác dụng gì nữa rồi. Bây giờ ông mới biết cảm giác nằm trên giường bệnh chờ chết là như thế nào, vậy mà khi xưa, chú hai của cháu phải một mình đối mặt... Ông muốn sớm ra đi một chút, sớm được gặp chú hai cháu một chút. Ngôn Ngôn, bảo bố mẹ cháu đừng cố thuyết phục ông làm gì. Cuộc phẫu thuật này không có ông đồng ý thì sẽ không tiến hành được đâu.”

Những người đứng ngoài cửa nghe thấy vậy bèn xông vào, nhưng ông Chu đã lớn tiếng gọi: “A Quang!”.

Ngay sau đó, quản gia tên A Quang dẫn theo bảo vệ ngăn những người kia lại.

Chu Gia Ngôn đang định mở miệng nói thì ai đó đã lên tiếng trước.

“Chu Phóng?!”

Mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một. Ai nấy cũng nhìn về phía phát ra câu nói kia bằng ánh mắt kinh ngạc, bởi vì cả gia tộc nhà họ Chu xưa nay chưa từng có người dám gọi thẳng tên họ của ông Chu.

Sau khi thốt ra hai chữ kia, Tô Mạch dứt khoát xông vào phòng bệnh. Đám bảo vệ ngăn ra giây lát rồi lập tức cản cô lại. Chu Gia Ngôn nhìn chằm chằm Tô Mạch, không biết cô định làm gì. Lúc này, Hoa Hội cũng tiến lên mấy bước, lệnh cho bảo vệ kéo Tô Mạch ra khỏi bệnh viện.

Tô Mạch vội vàng thốt ra câu thứ hai.

“Chu Lỗi!”

Lần này, ngay cả ông Chu cũng phải mở to mắt kinh ngạc. Như cảm nhận được điều gì, ông giơ tay lên ra hiệu với bảo vệ để cho Tô Mạch vào.

Đã không còn bị ai ngăn cản nhưng Tô Mạch lại đứng im không nhúc nhích, dường như ý thức được hành động vừa rồi của mình quá luống cuống.

Ông Chu chợt cất giọng uy nghiêm: “Cháu, vào đây!”.

Bấy giờ Tô Mạch mới run rẩy bước vào. Cô dừng lại bên giường bệnh, cúi đầu, mím chặt môi. Hồi lâu, cô chậm chạp ngẩng đầu lên, quan sát gương mặt người đàn ông nằm trên giường bệnh như muốn xác định rõ điều gì, sau đó chậm rãi nói: “Thật không thể tin được!”.

...

“Cháu biết, ông tên là Chu Phóng, cháu đã từng thấy tên ông được nhắc đến trong cuốn nhật ký của mẹ cháu. Cháu biết, ông là một nhân vật làm mưa

làm gió ở thành phố B, báo chí vẫn hay nói về ông và sản nghiệp nhà họ Chu. Cháu còn biết, ông có hai người con trai, Chu Dịch và Chu Lỗi, một người nổi tiếng trong giới thương nhân thành phố C, còn một người bị đuổi khỏi nhà vì mắc tội ngộ nghịch, bất hiếu.”

Trực giác mách bảo có bí mật nào đó đang dần hé mở, ông Chu chăm chú lắng nghe không bỏ sót một chữ.

Tô Mạch hít sâu một hơi, khẽ cười rồi nói tiếp: “Nếu đã tàn nhẫn đưa ra quyết định thì giờ này cần gì phải tự dần vặt bản thân? Vậy nên, ông hãy làm phẫu thuật đi! Bởi vì, ông có chết cũng vô dụng! Ông chết rồi, mỗi câu sấm hời của ông sẽ chỉ khiến người đó không yên giấc, ngăn cản người đó luân hồi đầu thai!”.

Những lời của Tô Mạch chẳng khác nào sấm giữa trời quang.

Chu Dịch nãy giờ đứng bên ngoài, lúc này đã xông vào trong phòng, kích động tóm lấy cổ tay Tô Mạch: “Chu Lỗi... Chu Lỗi là gì với cháu? Là gì với cháu?”.

Nếu ở tình huống khác, chắc chắn Tô Mạch sẽ đá cho đối phương một cái rồi mắng: “Đồ thần kinh!”. Nhưng cô không làm thế. Bởi vì cô biết, ngay từ khoảnh khắc cô lên tiếng, tất cả mọi thứ đã thay đổi. Có lẽ, cuộc đời của cô sẽ rẽ sang một hướng hoàn toàn khác.

“Chu Lỗi với cháu có quan hệ thế nào?” Chu Dịch lại hỏi.

Tô Mạch bật cười, để lộ ra hàm răng đều và trắng muốt.

“Đó là bố cháu!”

Bầu không khí xung quanh một lần nữa đóng băng.

Chương 28: CHƯƠNG 28

Đột nhiên, toàn thân ông Chu run lên. Ông hét lớn: “Phẫu thuật! Lập tức làm phẫu thuật, tôi phải tiếp tục sống!”.

Phòng phẫu thuật sáng trưng. Tình hình bên trong diễn biến thế nào, không một ai rõ.

Tô Mạch lúc này mới cảm thấy mình điên rồ. Vì sao đối diện với người đã gián tiếp hại chết bố mình, cô lại kích động ông ta nổi lên dũng khí muốn tiếp tục sống? Người đàn ông già nua đó chính là thủ phạm khiến mẹ cô phải rời khỏi cõi đời này trong nuối tiếc và nhớ nhung, vậy mà cô lại tận lực muốn giữ lại mạng sống cho ông ta! Phải chăng chính là đạo lý máu chảy ruột mềm? Cho dù bản thân có hận người đó đến đâu chẳng nữa, nhưng dòng máu chảy trong người cũng không thể thay đổi. Nào có ai muốn hứng chịu nỗi đau đớn khi người có chung huyết thống với mình lìa xa cõi đời?

Trong lúc chờ đợi, Tô Mạch ra chỗ khác gọi điện thoại cho Tần Sở, định dặn anh tự mình lo liệu bữa tối. Nhưng khi nghe thấy giọng nói của anh, cô lại do dự hồi lâu, dường như điều cô muốn nói không chỉ có vậy.

Tần Sở chờ một lát không thấy cô nói gì, bèn gọi: “Nguyễn Tô Mạch?”.

“Ừm...”

Thông thường, mỗi khi hai người nói chuyện thì kiểu gì cũng cãi nhau ầm ĩ, còn hôm nay, cô lại trầm mặc như vậy khiến anh cảm thấy có gì đó không ổn.

“Em đang ở đâu?”

Tô Mạch nhìn xung quanh rồi đáp: “WC”.

Lúc này, Tần Sở đang ngồi trong phòng làm việc, một tay cầm điện thoại, một tay cầm bút ký vào tập tài liệu mà thư ký vừa mang lên. Nghe câu trả lời của Tô Mạch, tay anh run lên một chút, suýt nữa thì nét bút bị nguyệt.

“Tô Mạch, em có thể ngừng đùa giỡn đi được không hả?”

Đâu phải cô cố tình chứ!? Tô Mạch âm ức.

“Em không đùa, em ở trong WC thật!”

Tần Sở day trán: “Được, vậy em nói cho anh biết, WC ở nơi nào khiến em mù mị đầu óc đến mức này?”

Bấy giờ Tô Mạch mới nặng nề nói: “Em ở trong bệnh viện”.

...

Trở lại trước cửa phòng phẫu thuật, Tô Mạch cảm thấy vô cùng căng thẳng vì bầu không khí ngột ngạt lúc này. Chu Gia Ngôn vẫn ngồi trên băng ghế, mắt dán vào cửa phòng. Chu Dịch đang đứng cuối hành lang nói chuyện điện thoại. Đám người đứng túm tụm ban nãy đã tản đi, chỉ còn lại vài người nhà họ Chu và bảo vệ. Hoa Hội vẫn chưa dám tin Tô Mạch là con gái của Chu Lỗi, bà ta đi tới trước mặt cô, hỏi: “Mẹ cháu tên là gì?”.

Vì chuyện của Lập Hạ năm xưa Tô Mạch cũng chẳng ưa gì người phụ nữ này. Hiện giờ nghe giọng điệu của bà ta, cô lại càng thêm ghét, bà ta coi cô giống một tên lừa đảo không bằng.

Có thể do ở bên cạnh Tần Sở lâu ngày, Tô Mạch dần dần học được chiêu “gây ông đập lưng ông”. Cô ngẩng cao đầu, nhìn thẳng Hoa Hội mà đồng dạng đáp: “Lâm Tịch”.

Không thấy đối phương hỏi thêm gì, Tô Mạch mới nói tiếp: “Sao nào? Cô có cần cháu nói thêm gì để chứng minh nữa không? Ví dụ như, năm xưa bố cháu đã oai phong một thời ở thành phố C thế nào? Ví dụ như, sau khi bố cháu bỏ đi cùng mẹ cháu, người nào đó mới có cơ hội giàu đồ bìm leo? Hay... có người đã không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, thậm chí uy hiếp cả một cô gái mềm yếu?”.

Nghe xong, Hoa Hội giận đến tím tái mặt mày. Bà ta nắm chặt hai bàn tay, phỏng chừng rất muốn tát Tô Mạch. Thế nhưng, người có phong thái quý phái quả nhiên hành xử cũng không tầm thường, cho dù đối mặt với người mà mình vô cùng căm ghét, vẫn có thể đè nén cảm xúc và tỏ ra thờ ơ.

Hoa Hội cười khẩy một tiếng rồi nói: “Xem ra từ lâu cháu đã biết mình mang họ Chu nhưng không nói ra. Đúng lúc này cháu đột nhiên xuất hiện nhận tổ tông. Mục đích của cháu là gì, có lẽ đứa trẻ lên ba cũng biết!”.

Đúng, Tô Mạch đã biết mình mang họ Chu từ lâu. Năm xưa sau khi lo hậu sự cho mẹ xong, cô mang theo cuốn nhật ký của mẹ quay trở về thành phố C cùng Cố An Sinh. Vì muốn tìm lại những ký ức ngọt ngào thuở bé, cô đã đọc cuốn sổ đó, không ngờ bên trong còn cất giấu sự thật về thân thế của mình.

Thế nhưng, cô chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ bước chân vào ngôi nhà không thuộc về mình ấy! Gia đình của cô, kể từ sau khi bố mẹ lần lượt qua đời, đã hoàn toàn tan vỡ. Cô không có cảm tình với bất luận người nào nhà họ Chu.

À, ngoại trừ Chu Gia Ngôn - người con trai mà Lập Hạ vẫn luôn nhớ nhung.

Nghe câu chất vấn đầy ẩn ý của Hoa Hội, Tô Mạch không khỏi cảm thấy nực cười. Cô đã sớm đoán được bà ta sẽ nói như vậy.

“Ý cô là cháu trở về để đòi phân chia tài sản phải không? Được thôi, cháu nói thật cho cô biết, cháu nhằm đúng lúc này về, mục đích chính là vì tài sản! Thế nhưng, không phải đòi phân chia, mà là lấy lại những gì vốn thuộc về cháu! Một xu cũng không được thiếu!”

Nói ra những lời hùng hồn kia, Tô Mạch cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Lần này thì Hoa Hội đã thực sự bị chọc giận, bà ta vung tay lên, đúng lúc Chu Gia Ngôn ngoảnh lại. Anh vội đứng dậy muốn ngăn cản mẹ mình nhưng đã có người khác nhanh chân hơn.

Tần Sở vừa tóm lấy cổ tay Hoa Hội, vừa kéo Tô Mạch vào lòng mình. Anh nhìn thẳng vào người phụ nữ trước mặt, lạnh lùng nói: “Cô Hoa, xuống tay với một người là bậc con cháu mình, chuyện này đồn ra ngoài không hay ho gì đâu”.

Chu Gia Ngôn không nhịn được phải lên tiếng: “Mẹ!”.

Hoa Hội chậm rãi buông tay xuống. Dù sao, bà ta cũng không thể không nể mặt Tần Sở.

Bấy giờ Tần Sở mới ôm Tô Mạch xoay người rời đi. Thấy cô giãy giụa như muốn ở lại, anh càng giữ cô chặt hơn, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Hiện giờ, tốt nhất là em không nên ở lại đây”.

Chẳng hiểu sao, khi nghe Tần Sở nói vậy, Tô Mạch chợt có một cảm giác yên bình lạ. Thường ngày anh hay bắt nạt cô, công kích cô, nhưng đến lúc quan trọng, anh luôn xuất hiện kịp thời để đứng ra che chắn cho cô, bảo vệ cô.

Ngoan ngoãn theo Tần Sở xuống tới tầng một, Tô Mạch mới nhớ ra điều gì, dừng lại nói: “Em quên thức ăn rồi!”.

Tần Sở đang ôm vai cô, nghe vậy liền vỗ nhẹ đầu cô mà mắng: “Anh thấy ngay cả não em cũng bỏ quên mất rồi! Vừa nãy tình hình như vậy mà em dám đổi đầu với người ta? Em cho rằng mình là ai? Có phải lần trước ném mùi chưa đủ hay không?”.

Giây phút ấy, nỗi ám ức trong lòng Tô Mạch bỗng trào dâng.

Vừa rồi khi Hoa Hội giờ tay lên, cô đã chuẩn bị tinh thần chịu đòn. Nào ngờ, Tần Sở xuất hiện kịp thời, kéo cô tựa vào ngực anh.

Hóa ra, đó là cảm giác được bảo vệ?

Nhớ tới ngày mẹ cô qua đời, Cố An Sinh vội vã chạy xe từ thành phố C trở về bên cô. Khi bóng hình người con trai ấy xuất hiện trong đường nhìn nhạt nhòa nước mắt của cô, cô thậm chí còn không có can đảm để bật khóc, chỉ nói vền vện mấy chữ: “An Sinh, một mình thật đáng sợ!”.

Thấy viên mắt cô đỏ hoe, Tần Sở thôi không trách móc cô nữa.

Tô Mạch hít sâu một hơi như thể muốn kiềm chế điều gì. Làn nước trong mắt thoáng cái biến mất, cô chọc chọc cánh tay Tần Sở, nói: “Này, nếu ngày mai anh không còn sống trên cõi đời này nữa thì hôm nay anh muốn làm chuyện gì nhất?”.

Tần Sở nhìn cô mấy giây rồi đáp: “Anh không thích trả lời mấy câu hỏi không thực tế này!”.

Tô Mạch nài nỉ: “Anh nói đi mà! Ngộ nhớ thật sự có một ngày như thế, biết đâu em có thể giúp anh hoàn thành tâm nguyện, đúng không?”.

Nói xong, cô bật cười mấy tiếng gượng gạo. Đột nhiên, Tần Sở nghiêng người, cúi đầu xuống. Hơi thở của anh bao phủ lấy gương mặt cô, dịu dàng không gì sánh được.

Khoảnh khắc đôi môi Tần Sở chạm vào trán, nước mắt Tô Mạch bất ngờ tuôn trào như mưa. Cô bám chặt cánh tay Tần Sở, tựa đầu vào hõm vai anh mà khóc nức nở như một cô bé con bị người ta bắt nạt.

“Tần Sở, thực ra em rất sợ, anh biết không? Lúc bố qua đời, em còn quá nhỏ nên không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ thấy đáng tiếc vì sau này sẽ không còn được ăn hai phần kẹo sữa nữa. Nhưng ngày mẹ em ra đi, em mới cảm nhận sâu sắc thế nào là cô độc. Anh sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác khi bản thân cho rằng cả thế giới không còn ai liên quan tới mình, đột nhiên lại phát hiện ra vẫn còn có người chung dòng máu với mình. Anh càng không hiểu được nỗi đau đớn tột cùng khi số phận lần thứ hai muốn cướp đi người thân của mình.”

Tần Sở ôm lấy vai cô, nói: “Tô Mạch, những cảm giác đó của em, anh không cần phải hiểu! Mỗi người sống trên đời này đều có những bí mật và nỗi đau riêng. Nhưng cuộc đời rất công bằng, chúng ta ai cũng chỉ có một lần sinh tử, vì thế đều phải dùng gần nửa cuộc đời để cảm thụ sự cô độc, chỉ có như vậy, nửa đời sau bản thân mới biết trân trọng hạnh phúc mà mình có được. Em hiểu không?”

Một lát sau, Tô Mạch mới thôi nức nở, ngẩng đầu lên nói với giọng rầu rĩ: “Anh tốt nghiệp đại học chuyên ngành gì thế?”.

Tần Sở đã quen với sự thay đổi tình hình của cô từ lâu nên không lấy gì làm ngạc nhiên. Anh nhún vai: “Ngành Trung văn, em tin không?”.

Tô Mạch sục sục mũi, gật đầu: “Tin! Bây giờ anh có nói anh là một doanh nhân phong độ, chính trực, nhân phẩm tốt,... em đều tin”.

“Anh vốn dĩ là người như vậy!”

“Thế anh tăng lương cho em thêm năm trăm đồng mỗi tháng nhé!”

“Anh nghĩ anh vẫn nên làm một kẻ vô lương tâm thì hơn!”

Người ta vẫn hay nói, có động lực sống thì sẽ vượt qua mọi bệnh tật. Tô Mạch cảm thấy, Chu Phóng chính là ví dụ điển hình.

Cuộc phẫu thuật ngày đó tiến hành thuận lợi, cả nhà họ Chu ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Tô Mạch đến thăm ông Chu mấy lần nhưng không vào

trong, cô chỉ cần biết tình trạng sức khỏe của ông tiến triển tốt là đủ. Về phần nhận người thân, cô không nghĩ tới, cũng cảm thấy không quan trọng với mình.

Như mọi khi, hôm nay Tô Mạch đến bệnh viện và lại đứng ngoài cửa nghe lén ông Chu nói chuyện với Chu Gia Ngôn. Trùng hợp là Chu Gia Thanh mới từ nước ngoài trở về, cũng vào thăm ông. Hai người chưa từng chạm mặt nhau nên Tô Mạch không biết đó là em gái của Chu Gia Ngôn. Đang thập thò ngoài cửa, quay đầu lại đã thấy có người đứng sừng sững sau lưng, Tô Mạch giật mình hét toáng lên.

Nghe thấy tiếng kêu, Chu Gia Ngôn đi ra mở cửa, trông thấy Tô Mạch bị Chu Gia Thanh kéo tay giữ lại.

“Chị chính là người “đại náo” bệnh viện hôm trước? Nguyễn Tô Mạch?”

Tô Mạch lúc này chỉ muốn mau chóng chuồn đi, vậy mà đối phương khẳng khẳng giữ chặt cô, lại còn tỏ ra vô cùng phấn khích.

“Aaa...! Em rất ngưỡng mộ chị! Nhà em từ xưa tới nay chưa từng có ai dám gọi thẳng tên ông nội!”

Thái độ niềm nở của Chu Gia Thanh khiến Tô Mạch ngẩn người. Lúc này, Chu Gia Ngôn cũng đi ra, nhìn cô một lát mới nói: “Đến rồi à?”.

Giọng điệu như thể đã biết sớm muộn gì cô cũng xuất hiện ở đây.

Tô Mạch cứng nhắc gật đầu: “Ừm”.

Thế là, cuộc gặp mặt cô né tránh cuối cùng cũng vẫn xảy ra.

Ông Chu nằm trên giường bệnh, tỉ mỉ ngắm nhìn gương mặt Tô Mạch. Bề ngoài ông tỏ ra bình tĩnh, nhưng thực chất, đáy lòng lúc này không hề phẳng lặng.

Đến khi bầu không khí trong phòng đã đông đặc vì sự yên tĩnh khác thường, ông Chu mới chậm rãi mở miệng: “Lông mày của Chu Lỗi dày hơn một chút, nhưng mà ánh mắt thì rất giống”.

Thấy thái độ của ông không nghiêm nghị như mọi khi, Chu Gia Thanh mới dám đánh bạo làm nũng: “Ông nội, trong mắt ông chỉ có chị Tô Mạch thôi,

cháu không vui tẹo nào!”.

Chu Gia Ngôn cốc nhẹ vào đầu em gái: “Nói năng với ông thế à?”.

Ông Chu cười cười: “Ngôn Ngôn, đi báo với bệnh viện, hai ngày nữa làm thủ tục xuất viện cho ông”.

Sức khỏe của ông Chu đã phục hồi khá nhiều sau ca phẫu thuật, phía bệnh viện đề nghị ông nằm viện thêm ít ngày để theo dõi. Nhưng ông đã kiên quyết ra viện thì không ai cản được.

Chẳng bao lâu sau đó, thành phố C diễn ra một buổi yến tiệc long trọng, chính xác thì đó là một bữa tiệc nhận người thân. Tô Mạch chưa bao giờ nghĩ tới việc mình trở thành nhân vật chính trong câu chuyện cổ tích con vịt xấu xí biến thành thiên nga xinh đẹp. Sau mấy lời ngắn gọn mà rõ ràng của ông Chu, toàn bộ khách khứa đều nâng ly chúc mừng, không một ai tỏ ra nghi ngờ độ chính xác của thông tin này.

Liên tục có người đến chạm cốc khiến Tô Mạch cảm thấy thiếu tự nhiên. Đôi khi nghe đối phương nói, cô cũng không biết phải đáp lời thế nào. Cô vô thức đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Bất chợt, giọng nói quen thuộc vang lên. Tô Mạch lập tức ngoảnh đầu lại. Quả nhiên là Tần Sở, anh đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên mà cô không quen biết. Toàn những câu chữ khách sáo và từ ngữ chuyên ngành lạ tai.

Tô Mạch đứng khá gần Tần Sở, nhưng lại do dự không biết nên bắt chuyện với anh thế nào mới phải.

Tần Sở chợt nghiêng đầu, nhìn thấy Tô Mạch, anh liền đặt ly rượu trong tay xuống, đi về phía cô.

“Nếu anh khen em, liệu em có thấy không quen?”

Nghe được giọng điệu cợt nhả quen thuộc ấy, Tô Mạch mới cảm thấy bớt căng thẳng.

“Tốt nhất là anh cứ đả kích em như trước thì hơn!”

Chương 29: CHƯƠNG 29

Đúng lúc này, Kỷ Vân Chi dẫn theo bạn nhảy đi tới, chen ngang cuộc nói chuyện của hai người: “Tầm ngẫm tầm ngẫm! Có thể dùng cụm từ này để hình dung về em không nhỉ?”.

Trong tiềm thức Tô Mạch vốn đã hình thành một sự kiêng dè đối với Kỷ Vân Chi nên cô không dám đối đáp điều gì với anh ta. Cô chỉ không ngờ, Tần Sở lại lên tiếng giúp mình trả đũa.

“Ăn không ngồi rồi là cụm từ để hình dung về cậu phải không?”

Kỷ Vân Chi chưa từng mất mặt trước phụ nữ như vậy, bèn chỉ vào người Tần Sở, nói: “Anh! Ra ngoài đấu tay đôi!”.

Tần Sở hất cằm: “Cậu chắc chắn?”.

Trong lúc Kỷ Vân Chi đang do dự thì Lập Hạ khoan thai đi đến. Cô quan sát Tô Mạch từ đầu tới chân rồi buông ra hai chữ: “Đồ ngốc!”.

Tô Mạch oán trách: “Cậu đi chết đi! Tớ đẹp như thế này mà cậu không biết đường thưởng thức! Đợi cậu này giờ, tưởng cậu không đến chứ! Lưu Minh Nghĩa đâu? Không đi cùng nhau à?”.

“Cậu ta bảo nhà có việc đột xuất nên không đi được. Còn tớ, làm một nhân viên quèn, có thể xin nghỉ nửa ngày đã là tốt lắm rồi. Được chưa, còn muốn hỏi gì nữa không?”

Lập Hạ vừa dứt lời thì Kỷ Vân Chi cũng nhìn Tần Sở, nói tiếp vấn đề còn dang dở.

“Được! Đấu tay đôi!” Ngừng một lát, anh ta bổ sung: “Nhưng không phải đánh nhau, mà là đánh mặt chược”.

Chơi mặt chược trong tình huống này ư?

Tô Mạch cười khẩy.

Kỷ Vân Chi đột nhiên khoác tay lên vai Lập Hạ: “Chúng ta ở đây vừa đủ bốn

người, cùng chơi đi!”.

Sự thân mật thái quá của Kỷ Vân Chi có phần khiến người khác phản cảm. Lập Hạ tránh cánh tay anh ta, nói: “Em không có tiền”.

Tô Mạch lập tức tiếp lời: “Em không biết chơi!”.

Kỷ Vân Chi chẳng hề tỏ ra tức giận, trái lại còn lấy làm thú vị. Anh ta gio ngón trỏ lên lắc lắc tỏ ý phản đối.

“Người đẹp, hôm nay em chỉ việc chơi cùng thôi, nếu có thua thì anh trả! Còn em...” , Kỷ Vân Chi quay sang phía Tô Mạch: “Không biết chơi thì đã có thiếu gia Tần Sở chỉ dạy”.

Dù sao cũng không có việc gì làm, Tần Sở bèn nhất trí: “Còn thiếu một người”.

Đúng lúc này, Bạch Ly đi ngang qua, ánh mắt nửa vô tình, nửa cố ý liếc sang Tần Sở. Tính đùa dai của Kỷ Vân Chi nổi lên, anh ta gọi Bạch Ly lại. Thế là sau đó, đoàn người kéo nhau lên tầng ba, thuê một phòng riêng và bắt đầu trận mặt chược kỳ quặc.

Kỷ Vân Chi đúng là số đỏ, vừa ngồi xuống đã thắng liền hai ván, tiền lũ lượt kéo nhau chui vào túi. Anh ta tùm tùm cười, nói với Tần Sở: “Đội mãi cũng đến ngày được vùng dậy rồi! Đánh nhau thì em kém anh một bậc, nhưng đánh bài thì anh còn không mau cúi đầu chịu thua? Sao, phục không?”.

Tần Sở vốn không để ý tới Kỷ Vân Chi. Anh ngồi phía sau Tô Mạch, hai tay dang rộng như nhốt cô vào bên trong, thản nhiên hướng dẫn cô chơi bài. Dáng vẻ kiên trì hiếm thấy. Có lẽ vì tựa quá gần, mỗi khi anh nói, hơi thở phả vào gáy Tô Mạch.

Mặc dù ở bên nhau đã hơn một năm, nhưng thái độ của Tần Sở đối với Tô Mạch cũng không có gì đặc biệt. Điều thay đổi duy nhất chỉ là anh đã không còn kén cá chọn canh về chuyện ăn uống. Vậy nên, cứ chỉ thân mật lúc này của Tần Sở không khỏi khiến Tô Mạch cảm thấy lạ lẫm. Cô cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, giống như mình đang chơi rất tập trung nhưng kỳ thực trong lòng cô rất căng thẳng.

Bạch Ly nắm chặt quân bài màu xanh lục trong tay, nhìn đi hướng khác, không muốn tiếp tục chứng kiến cảnh tình chàng ý thiếp của hai người họ.

Trong lúc Tô Mạch thất thần, Kỷ Vân Chi đột nhiên hét to: “Ừ! Đưa tiền đây, đưa tiền đây!”.

Loáng cái đã mất một đồng tiền, Tô Mạch tiếc đứt ruột, cô đứng phắt dậy nói với Tần Sở: “Em không chơi được đâu, anh vào đi, vào đi!”.

Kỷ Vân Chi thắng bài nên vô cùng đắc ý: “Ai cũng vậy thôi, hôm nay tôi quyết giết sạch không bỏ sót người nào. Nhất là anh!”, anh ta nhìn Tần Sở vừa ngồi vào chỗ của Tô Mạch: “Đợi lát nữa chơi xong em sẽ đến ngân hàng đổi toàn bộ tiền thắng được thành tiền xu, ném chết anh thì thôi!”.

Nào ngờ, anh ta vừa dứt lời thì thấy Tần Sở đưa một tờ tiền cho Tô Mạch, thản nhiên nói: “Gạch xây dựng bây giờ hai đồng một viên, đi mua năm mươi viên, lát nữa ném lại cậu ta”.

Nụ cười trên mặt Kỷ Vân Chi tắt ngấm. Ngay cả Lập Hạ và Tô Mạch cũng phải sững sờ. Thế nào gọi là “giết người trong tích tắc”? Đây chứ còn gì nữa!

Tần Sở quả đúng là sinh ra để làm “khắc tinh” của Kỷ Vân Chi. Vừa nãy Kỷ Vân Chi còn tỏ ra đắc thắng, vậy mà đến phút chót lại phải ngậm đắng nuốt cay nhìn thành quả cách mạng rơi vào tay Tần Sở.

Tô Mạch ngồi bên cạnh xem Tần Sở ù mấy ván liên tiếp, mặt mày rạng rỡ như vớ được vàng.

Kỷ Vân Chi khinh bỉ ném một quân mạt chược về phía cô: “Còn chưa bước chân vào nhà họ Tần mà đã mang hồn vía họ Tần rồi”.

Tô Mạch còn chưa kịp biện minh thì Tần Sở đã nhặt quân mạt chược kia lên, đồng thời đẩy mười ba quân bài của mình ngửa ra.

“Ừ!”

Mặt Kỷ Vân Chi càng thêm sa sầm lại. Không phải vì mất tiền, mà chủ yếu là vì mất mặt.

“Tiếp ván nữa!”

...

“Cửu sách!”

“Đội đã!”

“Cậu ù?”

“Nhìn nhầm!”

...

“Thất sách!”

“Á!”

“Sao?”

“Không sao.”

...

Còn lại một quân bài cuối cùng, đến lượt Kỷ Vân Chi lấy. Anh ta oán giận: “Em bị anh bức phát điên mất rồi. Cho anh luôn đây!”.

Nói xong, anh ta đưa quân lục sách trong tay cho Tần Sở.

Tần Sở nhận lấy quân bài, mỉm cười tao nhã: “Vậy à? Thế thì cảm ơn cậu! Có quân bài này nữa là đủ bộ rồi. Ủ nhé!”.

...

Lập Hạ từ đầu tới cuối đều tỏ ra thờ ơ. Đương nhiên rồi, vì người mất tiền đâu phải là cô?

Bạch Ly cũng không nói chuyện nhiều trong lúc chơi bài, chỉ đôi lúc tỏ vẻ thất thần.

Sau đó, Tô Mạch phát hiện, mấy lần Bạch Ly ra quân đều là những quân mà Tần Sở đang cần. Nhưng Tần Sở chẳng có biểu hiện gì khác lạ, thậm chí là quân cuối cùng, anh cũng chỉ thản nhiên ù bài. Tô Mạch cảm thấy có phần khó chịu.

Bất ngờ, cửa phòng được mở toang. Chu Gia Ngôn và Bạch Lâm cùng nhau đi vào.

Chu Gia Ngôn tươi cười nói với Tô Mạch: “Tớ đang thắc mắc không biết diễn viên chính chạy đi đâu, hóa ra là trốn trong này!”.

Ngay lập tức, tên họ Kỷ điên khùng kia lại gọi Chu Gia Ngôn ngồi xuống chơi cùng.

Chu Gia Ngôn nhìn quanh một lượt rồi quay sang Kỷ Vân Chi, đáp với vẻ tự nhiên: “Hình như không có chỗ cho em”.

Lập Hạ vội vàng đứng dậy: “Tớ không chơi nữa, cậu vào thay đi!”.

Chu Gia Ngôn không từ chối, thông thả bước đến ngồi xuống cạnh Kỷ Vân Chi. Bạch Lâm cũng đi theo, ngồi giữa Chu Gia Ngôn và Bạch Ly, sau đó cô nàng còn quay sang bên cạnh gọi một tiếng: “Chị!”.

Tô Mạch và Lập Hạ sững sờ đưa mắt nhìn nhau. Hai người họ quả nhiên là chị em tốt hoạn nạn có nhau! Ngay cả tình địch cũng chung một nhà.

Phải đến giữa ván mạt chược, thế chân vạc mới được hình thành. Tàn Sở và Chu Gia Ngôn mặt mày hớn hờ, còn Kỷ Vân Chi thì thua thê thảm. Cuối cùng, anh ta giận dữ như trẻ con, quyết định không chơi nữa: “Không chơi nữa, không chơi nữa! Mấy người mang theo gia quyến nên cướp hết vận may của người khác rồi!”.

Tàn Sở cười cười, quay sang bắt chuyện với Chu Gia Ngôn: “Có quay lại Anh nữa không?”.

“Học nhiều loạn óc!”

“Ồ lại giúp việc làm ăn cho gia đình à?”

“Em không thích bị người khác bàn tán về cuộc sống của mình.”

Tàn Sở gật đầu tán thành: “Hiện tại Tàn Thị đang thiếu một chân tư vấn luật, có hứng thú không?”.

Chu Gia Ngôn vẫn duy trì bộ dạng điềm tĩnh: “Em không có kinh nghiệm

làm việc, tự dung vào Tần Thị thì không hay cho lắm”.

“Anh biết khi còn ở Anh, chú đã từng làm thực tập sinh ở văn phòng luật L&X. Lúc đó có một vụ kiện rất hóc búa khiến mọi người phải đau đầu. Nhưng cuối cùng một thực tập sinh như chú lại tìm ra kẽ hở luật pháp. Vụ kiện đó đã âm ỉ một thời.”

Đến đây, Bạch Lâm rốt cuộc không im lặng nữa: “Đúng thế, có mấy văn phòng luật đã nhiệt tình mời Chu Gia Ngôn đến làm việc. Nhưng vì ông nội sinh bệnh nên anh ấy mới quay về”.

Nghe hai chữ “ông nội” thốt ra từ miệng Bạch Lâm, Tô Mạch tròn mắt. Cháu gái như cô còn cảm thấy gượng gạo mà một người ngoài lại có thể gọi trơn tru đến thế. Cô ta mới gặp người nhà họ Chu được mấy ngày chứ? Nói về gia thế, Bạch Lâm tuy là con cháu dòng dõi Nho học, nhưng nếu đem so sánh vẫn kém nhà họ Chu một bậc. Vì thế mà Hoa Hội cũng chưa hoàn toàn ưng ý về Bạch Lâm, thậm chí còn gây khó dễ cho cô nàng ngay trước mặt Chu Gia Ngôn.

Vấn đề đến làm việc ở Tần Thị đã được ấn định, lúc này Kỷ Vân Chi mới lên tiếng: “Mọi người ở lại nói chuyện nhé, tôi đưa Lập Hạ ra ngoài đi shopping”.

Tô Mạch lo lắng cho Lập Hạ nên đòi đi cùng nhưng Tần Sở đã ngăn cô lại. Chu Gia Ngôn không nói nửa lời, chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng lưng hai người họ cho đến khi mất hút.

Rẽ vào góc khuất, Lập Hạ liền tách ra khỏi Kỷ Vân Chi. Anh ta cũng chủ động buông tay, nói: “Thấy em đau khổ thống hận như thế nên anh mới đưa em ra ngoài thôi!”.

“Ai đau khổ? Ai thống hận? Anh đi chết đi!”

Mắng xong, Lập Hạ hùng hổ đi thẳng về phía cửa lớn khách sạn. Cảnh tượng này thật giống với những gì xảy ra ở bữa tiệc sinh nhật mười tám tuổi của Chu Gia Ngôn. Cả hai lần, cô đều vì một người mà trốn chạy trong bộ dạng chật vật.

Kỷ Vân Chi theo sau Lập Hạ. Anh thấy cô hấp tấp va vào người khác, bị người ta mắng, rồi lớn tiếng cãi lại. Được một đoạn, cô cởi giày cao gót ra, xoa xoa bàn chân, sau đó lại xỏ vào đi tiếp. Anh chứng kiến tất cả, nhưng

không gọi cô.

Trời mỗi lúc một tối, Lập Hạ đi tới tận bờ sông mới dừng lại. Bảy giờ đôi giày cao gót đã bị cô xách trên tay, cô ngồi lên lan can bảo vệ, đung đưa đôi chân trần và ngắm nhìn những ánh đèn lung linh bên bờ đối diện. Kỷ Vân Chi ngồi cách đó không quá xa mà cô cũng không phát hiện ra.

Lựa chọn của em chỉ có thể là yêu anh, hoặc yêu anh nhiều hơn. Nhưng vì sao lựa chọn của anh lại nhiều đến vậy? Anh có thể yêu em, hoặc không yêu em.

Lập Hạ đột nhiên cảm thấy, Chu Gia Ngôn dường như cũng có nhiều lựa chọn như thế. Nếu tình cảm mà anh dành cho cô đủ chắc chắn, đủ kiên trì, thì cho dù năm xưa có xảy ra bao nhiêu hiểu lầm, con đường tương lai có bao nhiêu u ám, hai người vẫn sẽ nắm tay nhau đến cùng. Tựa như cô đối với anh vậy!

Đáng tiếc, Chu Gia Ngôn đã lựa chọn buông tay. Anh giống loài động vật lưỡng cư, dưới nước hay trên cạn đều sống tốt.

Tiếng nylon bị xé rách kéo Lập Hạ thoát ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Cô quay đầu lại, trông thấy Kỷ Vân Chi cầm một túi bánh mì, đang bẻ từng miếng bỏ vào miệng. Chẳng hiểu sao, Lập Hạ chợt cảm thấy ấm lòng. Anh ta không hề nói một câu, nhưng sự tồn tại của anh ta lúc này đã hơn hẳn ngàn vạn lời an ủi.

Kỷ Vân Chi là một người biết tiến biết lùi đúng lúc. Anh ta không hiểu rõ về Lập Hạ, nếu lên tiếng động viên hay khuyên nhủ, sợ rằng sẽ khiến Lập Hạ cảm thấy anh ta đang thăm dò mình. Vì thế, anh ta lựa chọn cách im lặng ở bên. Đây chính là điều mà Lập Hạ chẳng bao giờ dám mơ tới.

“Đủ rồi! Sao anh ăn mà còn điệu hơn cả con gái thế hả? Cong nốt ngón tay út lên cho đẹp!”

Kỷ Vân Chi nghiêng đầu nhìn Lập Hạ.

Giây tiếp theo, hơn nửa cái bánh mì trong tay anh ta đã đổi chủ. Anh ta tròn mắt, miếng bánh trong miệng nghẹn giữa họng, không thể nuốt vào.

Lập Hạ cắn một miếng chiến lợi phẩm vừa cướp được, giọng gào nói: “Em... em đói!”.

Ý giễu cợt lóe lên trong mắt Kỷ Vân Chi rồi rất nhanh biến mất. Anh ta thò tay vào túi áo, lấy ra một chiếc bánh mì khác còn nguyên túi bọc ngoài, cố tình nhìn Lập Hạ bằng vẻ thương hại: “Em bị bỏ đói mấy thế kỷ rồi?”.

Chương 30: CHUÔNG 30

Kỷ Vân Chi cùng Lập Hạ lên xe buýt về nhà. Đây đã là chuyến cuối cùng, trên xe chỉ còn thừa thớt vài người. Thi thoảng, những chiếc lá ở hàng cây bên lề đường rơi xuống, chạm vào bàn tay đang hơi thò ra ngoài cửa kính của Lập Hạ.

“Em khiến anh bỗng nhớ đến một câu thơ!” Kỷ Vân Chi đột nhiên lên tiếng.

Lập Hạ quay đầu lại: “Thơ gì?”.

“Đó chẳng phải cánh hoa mà là một trái tim héo tàn.”

Lập Hạ sững sờ, cảm thấy toàn thân nổi da gà: “Câu này từ miệng anh nói ra cứ ớn lạnh thế nào ấy!”.

Kỷ Vân Chi tròn tròn mắt, cứng họng không nói được lời nào.

Xuống xe, hai người đi bộ tới đầu ngõ thì Lập Hạ dừng lại, cảm ơn Kỷ Vân Chi. Nào ngờ, anh ta lại thản nhiên nói: “Theo phép lịch sự thì em nên mời anh vào nhà uống một tách cafe mới phải”.

Lập Hạ ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Cafe thì không có, nhưng nếu anh thật sự khát thì có thể uống nước lọc đun sôi một trăm độ. Hoan nghênh!”.

Kỷ Vân Chi tươi cười: “Lập Hạ, em đúng là gấu trúc!”.

“Là sao?”

“Động vật quý hiếm!”

...

Thấy Kỷ Vân Chi gọi điện thoại cho ai đó, nói dăm ba câu, hình như gọi xe tới đón, Lập Hạ mới vẫy tay chào tạm biệt rồi đi vào nhà.

Ngõ không sâu lắm, ánh đèn dù yếu nhưng vẫn đủ để nhìn rõ lối đi. Có điều, mặt đường khá gồ ghề, Lập Hạ lại đi giày cao gót nên bước chân chập choạng không vững. Đến nhà, cô dừng lại lấy chìa khóa. Cửa vừa mở ra, cô

đột nhiên bị ai đó từ phía sau bịt miệng, đẩy vào trong nhà.

Lập Hạ giãy giụa, tháo giày cao gót định đánh nhưng đối phương tránh được. Sau đó, cô nghe thấy một giọng nói ồm ồm vang lên bên tai.

“Là tớ.”

Lập Hạ khựng người lại. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá ở tay anh, cảm nhận được lồng ngực anh đập phồng lên xuống, trong lòng cô không khỏi xót xa.

Chu Gia Ngôn vẫn chưa chịu buông tay. Anh ôm ghì lấy Lập Hạ, cầm tựa vào vai cô, nặng nề thở dài một hơi.

Buổi tối hôm ấy trăng sao dày đặc, trên bầu trời hình như có sự xuất hiện của chòm sao Bắc Cực. Nếu tốc độ ánh sáng thật sự nhanh như khoa học đã chứng minh, Lập Hạ nghĩ, nhất định mình đã gặp ảo giác quay về năm năm trước, khi mà cô đặt nụ hôn vụng dại lên môi Chu Gia Ngôn. Giá mà thời gian có thể ngừng lại ở giây phút ấy mãi mãi, không có những lời tổn thương, không để lạc mất nhau.

Chu Gia Ngôn ôm chặt Lập Hạ trong vòng tay, cất giọng khàn khàn đầy mỉa mai.

“Tớ không biết vì sao bản thân lại cố ý đi nghe ngóng tin tức về cậu, không biết vì sao bản thân lại đến đây, không biết vì sao lại có hành động xốc nổi như vậy. Cậu biết không?”

Lập Hạ muốn lôi bàn tay đang bịt miệng mình xuống, nhưng đối phương càng giữ chặt.

“Cậu không cần trả lời tớ! Nghe tớ nói...”

Lập Hạ lại tiếp tục đứng im, không cử động nữa. Nếu lúc này cô nghiêng đầu một chút, sẽ phát hiện ra hai hàng lông mày của anh chau lại.

“Lập Hạ!”

Năm năm! Đã năm năm rồi cô mới được nghe người ấy gọi tên mình. Cơ thể cô run lên.

“Lập Hạ, mấy năm qua, mỗi khi thấy mưa sao băng, tớ cũng làm giống phần

đông mọi người, ngốc nghếch nhắm mắt và ước. Chẳng hạn như, ước quên đi quá khứ, bằng lòng với thực tại. Chẳng hạn như, gặp được một cô gái thật tốt, sống đến bạc đầu răng long. Chẳng hạn như, tiền đồ rộng mở, tương lai xán lạn. Thế nhưng, chưa một lời cầu nguyện nào trở thành hiện thực.”

...

“Tớ tưởng rằng đã quên rồi, nhưng cậu, vì sao lại xuất hiện ở Anh? Cậu rất ngốc, nhưng lại rất thông minh. Chỉ bằng một bóng lưng cũng có thể khiến tớ chao đảo, suýt nữa tớ đã tự tay đập vỡ hàng rào lý trí mà khó khăn lắm mới xây lên được.”

...

“Hình như ngày xưa, chúng ta chưa từng có một cái ôm thật sự nào. Bây giờ ôm cậu, tớ mới biết hóa ra bao nhiêu nỗ lực của mình cũng không phải là uổng phí. Ít nhất, tớ đã có thể hoàn toàn buông tay, có thể thôi nghĩ về cậu, có thể đối mặt với cậu mà lòng không day dứt.”

Hóa ra là muốn tìm một cái kết?!

Đúng rồi, năm năm trước, cô đột ngột bỏ chạy khỏi bữa tiệc sinh nhật của Chu Gia Ngôn, anh cũng đột ngột xuất ngoại. Cả hai đều chưa chính thức đặt một dấu chấm hết cho thứ tình cảm chẳng thể gọi là yêu này.

Lập Hạ cứ tưởng, lần này mình sẽ được sống lại trong thứ ánh sáng rực rỡ tráng lệ của tuổi thanh xuân, sẽ được thỏa thích làm càn trước mặt người con trai ấy, bù lại nỗi đau khổ mà những năm năm qua cô phải chịu đựng.

Cô rất muốn nói: Chu Gia Ngôn, thực ra tớ đã biết ngày ấy tớ hiểu lầm cậu.

Chu Gia Ngôn, cậu có biết hay không? Tớ đã thích cậu rất lâu, có lẽ sẽ còn tiếp tục thích cậu, mãi mãi thích cậu.

Chu Gia Ngôn, cây dây leo đã mọc kín bức tường, đã xanh mướt mấy mùa hè rồi. Nhưng chàng trai năm xưa, cậu ấy còn đứng đó không?

Cậu ấy đã đi đâu rồi?

Thế nhưng, cuối cùng cô chẳng thể mở miệng, chỉ vì một câu: “Tớ đã có thể hoàn toàn buông tay, có thể thôi nghĩ về cậu, có thể đối mặt với cậu mà lòng

không day dứt”.

Lập Hạ lấy hết sức lực, kéo bàn tay của Chu Gia Ngôn xuống. Cô quay người lại, nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Lúc này Chu Gia Ngôn cũng đã bình ổn lại tâm trạng, trong mắt không còn gọn một chút cảm xúc rối ren nào.

Một lát sau, Lập Hạ mới lên tiếng: “Chu Gia Ngôn, cậu sẽ cưới cô ấy sao?”.

“Hử?”

“Bạch Lâm.”

Chu Gia Ngôn gật đầu, hờ hững đáp: “Ừ”.

Lập Hạ chợt nhớ tới chiếc nhẫn bạch kim mà Chu Gia Ngôn tặng cho cô vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của anh. Bấy lâu nay, nó được cô cất kỹ trong chiếc hộp gấm màu hồng xinh xắn, tựa như lời hứa hẹn anh sẽ cưới cô cũng được cô chôn sâu dưới đáy lòng. Vậy mà lúc này, anh lại nói, anh sẽ kết hôn với người con gái khác.

Lập Hạ cảm thấy có vật gì đó vừa đâm vào trái tim mình. Nước mắt không tự chủ được trào ra. Cô tức giận cầm cánh tay Chu Gia Ngôn lên và cắn. Vốn tưởng anh sẽ giằng tay ra rồi cho cô một cái bạt tai, thế nhưng anh không làm thế. Anh đứng im để mặc cô cắn, không có bất cứ phản ứng gì, càng không né tránh.

Lập Hạ hoàn toàn tuyệt vọng.

Cô chậm rãi thả cánh tay Chu Gia Ngôn. Vết răng đỏ ửng hằn trên da anh.

Cô ngẩng đầu nhìn chàng trai trước mặt. Đôi mắt tuy còn đẫm lệ nhưng hiện rõ vẻ kiên định.

Chu Gia Ngôn, cậu mới ngốc!

Vì trên đời này sẽ chẳng còn ai như tớ, dùng trọn vẹn quãng thời gian đẹp đẽ và trong sáng nhất để yêu cậu, chờ đợi cậu.

Sau đó, Lập Hạ yên lặng mở cửa, đẩy Chu Gia Ngôn ra ngoài.

Tô Mạch nhất định không chịu chuyển tới sống trong nhà họ Chu, ông Chu tuy rằng thường ngày nghiêm khắc nhưng lại rất chiều lòng cô cháu gái thất lạc đã lâu.

“Không ở cũng được, nhưng nhất định phải thường xuyên về nhà thăm ông. Ông già rồi, sống được ngày nào biết ngày ấy.”

Nghe ông nói vậy, Tô Mạch cũng mềm lòng. Nhưng vì không nỡ để Lập Hạ ở một mình nên cô vẫn kiên định với lựa chọn của mình, đồng thời chấp nhận yêu cầu của ông nội.

Vừa ra khỏi cửa nhà họ Chu, Tô Mạch đã nghe tiếng còi xe inh ỏi. Cô ngoái đầu lại, nhìn chiếc xe quen thuộc đang chậm chậm tiến về phía mình.

“Sao anh lại ở đây?”

Tần Sở không trả lời câu hỏi của cô, chỉ ra lệnh: “Lên xe!”.

Tô Mạch tức giận nói: “Ăn nhiều quá, muốn đi bộ cho tiêu cơm!”.

Tần Sở vừa định mở miệng thì chuông điện thoại reo. Tô Mạch vô tình ngó đầu vào, trông thấy màn hình hiện hai chữ “Bạch Ly”. Cô dứt khoát cất bước đi thẳng, không thèm để ý tới Tần Sở nữa.

Đi được một đoạn, cô ngoảnh đầu lại. Tần Sở vẫn ở nguyên vị trí cũ, không hề có ý định đuổi theo. Giờ đã gần nửa đêm, biết vậy cô đã đồng ý để tài xế nhà họ Chu đưa về. Nếu Tần Sở không xuất hiện, cô chắc chắn không biết sợ là gì. Nhưng vì trông thấy anh, cô mới ý thức được mình chẳng qua chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, sợ bóng tối, sợ ma, sợ trộm cướp.

Quay lại nhìn lần nữa, cả xe và người đều đã biến mất. Tô Mạch đột nhiên cảm thấy hụt hẫng.

Cô lấy điện thoại ra, muốn gọi điện cho ai đó. Nhưng ngẫm lại thì, ngoài Lập Hạ và Lưu Minh Nghĩa, cô chẳng còn ai là bạn. Lập Hạ cũng như cô, ra đường lúc khuya khoắt thế này càng không an toàn. Lưu Minh Nghĩa thì bận chuyện gia đình, cô không thể làm phiền. Đang do dự thì Tô Mạch chợt nghe ai đó gọi tên mình.

“Tô Mạch!”

Cô quay đầu lại, trông thấy Chu Gia Ngôn đang đứng cách mình mấy bước chân. Dù trời tối, nhưng ánh sáng mờ của ngọn đèn đường vẫn đủ giúp Tô Mạch nhìn thấy vết máu trên cánh tay phải của Chu Gia Ngôn.

“Tay sao thế?”

Chu Gia Ngôn lắc đầu cười: “Không có gì đâu! Tự dung muốn uống rượu, đi cùng không?”.

Tô Mạch kinh ngạc nhìn Chu Gia Ngôn. Trước kia, anh không phải là một đứa con trai thích uống rượu.

Giống như đọc được suy nghĩ của Tô Mạch, Chu Gia Ngôn nói: “Yên tâm, tớ đảm bảo sẽ giữ tỉnh táo đưa cậu về nhà an toàn! Tớ nào dám sơ suất chứ, ông nội sẽ xử tớ mất”.

Tô Mạch bật cười. Đang giận dữ Tần Sở, cô bèn đồng ý đề nghị của Chu Gia Ngôn, cô đã quên mất chỉ cần uống một chút rượu là mình đã say mềm.

Tô Mạch dẫn Chu Gia Ngôn đến quán Cánh Buồm, là vô thức, hay muốn hoài niệm? Vì đó là nơi cô và Cố An Sinh gặp nhau lần cuối ư?

Đúng rồi, Cố An Sinh! Đã lâu không có ai nhắc tới cái tên ấy. Nếu không phải đang đứng trước cửa quán bar quen thuộc này, không phải cách bày trí quen thuộc này, cô đã ngỡ mình vừa ngủ một giấc thật dài, tỉnh mộng chợt phát hiện người con trai kia đã biến mất. Người con trai ấy, năm mười chín tuổi chỉ vì một câu nói “Cậu mau tới đây đi!” của cô mà lập tức chạy xe từ thành phố C về ngõ Tịnh Thủy, trong khi anh còn chưa có giấy phép lái xe.

Bầu không khí cuồng say nơi này khiến người ta dễ sinh ảo giác. Tô Mạch nhầm tưởng Chu Gia Ngôn chính là Cố An Sinh. Nếu là trước kia, chắc chắn cô sẽ không bao giờ đánh đồng hai người họ với nhau. Nhưng hiện tại đã khác, Chu Gia Ngôn càng ngày càng trở nên điềm đạm, trầm ổn, khiến cô không khỏi liên tưởng tới Cố An Sinh.

Mặc dù đã đổi đồ uống khác, nhẹ hơn, nhưng người cố tình muốn say thì chẳng ai ngăn được. Thần trí Tô Mạch bắt đầu trở nên mơ màng, cô chỉ tay về phía Chu Gia Ngôn, bật cười khúc khích: “Cố An Sinh!”.

Chu Gia Ngôn khựng người. Lần cuối cùng anh nhắc tới Cố An Sinh trước

mặt Tô Mạch, đã bị cô lờ đi và nói sang chuyện khác, lúc ấy anh đã cảm nhận được điều gì đó không bình thường. Ít lâu sau đó, anh nghe được tin Cố An Sinh thôi học vì việc gia đình. Nhưng như vậy cũng đâu cần phải cắt đứt liên lạc với mọi người? Chỉ có một khả năng duy nhất - là trốn tránh! Cố An Sinh muốn trốn tránh tình cảm của Tô Mạch.

Nghe Tô Mạch không ngừng gọi tên Cố An Sinh, Chu Gia Ngôn lại nhớ đến Lập Hạ. Ánh mắt anh càng tối sầm lại, đáy lòng bứt rứt không yên.

Tô Mạch úp người xuống mặt quầy bar, miệng liên tục lẩm nhẩm gì đó, mãi đến khi một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của cô, giằng ly rượu trong tay cô ra rồi kéo cô dậy. Tô Mạch giãy dụa quay đầu lại nhìn. Gương mặt đối phương lúc mờ lúc tỏ trong ánh đèn bầy sắc. Cuối cùng, cô đưa tay lên miệng, cười khúc khích.

“Cố An Sinh, cậu đã tới rồi!”

Dứt lời, Tô Mạch lập tức cảm nhận được cánh tay đang ôm ngang eo mình siết chặt lại, dường như người đó muốn bóp nát cô. Con đau kéo ý thức vừa đi lạc quay trở về, Tô Mạch ngược mắt lên, quan sát thật kỹ. Trước mặt cô lúc này chính là người đàn ông thích lấy việc đùa giỡn, bóc lột cô làm thú vui. Từ chiều hôm nay, cô đã đặt cho anh ta một biệt danh mới: “Triều Tàn tịch Sở”.

Tô Mạch sống chết cũng không chịu theo Tàn Sở đi. Chu Gia Ngôn tới khuyên nhủ cũng không được.

Cô nói, nhất định phải uống hết rượu, không thể lãng phí.

Tàn Sở càng lúc càng thêm tức giận, anh đoạt lấy ly rượu đang uống dở của Tô Mạch, ngửa đầu uống cạn, sau đó gằn giọng hỏi: “Như thế đã được chưa?”.

Tô Mạch làm như không nghe thấy, cầm một chai rượu khác, mở nắp, rót ra ly. Tàn Sở lại uống, cứ như thế cho đến khi trong chai không còn sót một giọt nào. Tô Mạch càng thêm căm tức.

Lát sau, Tàn Sở lên tiếng: “Đi thôi!”.

“Không!”

“Vẫn muốn uống nữa?”

“Muốn!”

Tần Sở không nói gì thêm. Anh nghiêng đầu, định gọi nhân viên mang thêm một chai rượu ra thì bỗng có thứ gì đó sà vào lòng mình. Khuôn ngực hơi đau nhức, anh cúi đầu nhìn Tô Mạch đang ôm ghì lấy mình mà nói: “Không!”.

Dù biết đây chỉ là hành động vô thức của cô, nhưng Tần Sở vẫn không khỏi xúc động. Cái ôm bất ngờ của cô khiến anh thực sự cảm thấy ấm lòng.

...

Khi xe tiến vào khu chung cư của Tần Sở, Tô Mạch mới tỉnh táo hơn một chút. Cô hỏi người đàn ông ngồi bên cạnh: “Đến đây làm gì?”.

Tắt động cơ xong, Tần Sở mới nói: “Đến hỏi em cả ngày hôm nay vì sao cứ như bị động kinh? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”.

Tô Mạch vờ cười: “Không, làm gì có chuyện gì. Mắt anh có vấn đề rồi à? Em chẳng sao cả. Anh nể mặt người tình cũ mà xuống tay nhẹ nhàng là anh có phong độ, không ảnh hưởng đến em! Anh nhận điện thoại của người tình cũ rồi bỏ mặc em giữa đường đêm hôm khuya khoắt, em chẳng bận tâm! Dù sao em cũng không phải “hàng ế”, vậy tay một cái là hàng tá người xếp hàng theo đuổi”.

Nghe những lời này của cô, Tần Sở bất giác mỉm cười, cơn giận khi nghe cô gọi tên Cố An Sinh thoáng cái tiêu tan. Hóa ra cô đang ghen?

“Tô Mạch, em đúng là đồ keo kiệt! Người ta nói, trên đời này có hai việc khiến con người ta đau khổ nhất đó chính là mất người và mất của! Cô ta đã để mất anh rồi, chẳng lẽ em còn muốn người ta thua bạc nữa? Sao em lại thiếu tình thương đến thế hả?”

Không rõ có phải say rượu nên bạo mồm bạo miệng hay không? Nghe Tần Sở nói vậy, Tô Mạch lập tức cãi lại: “Không được, không được, không được! Anh là của em, tiền cũng là của em! Cả người lẫn của đều không thể dễ dàng ném cho người khác!”.

Sau đó, bãi đỗ xe vang lên tiếng cười ản ản của một người đàn ông.

Tần Sở để mặc Tô Mạch đắm liên tục vào người mình, lát sau anh mới nghiêm túc nhìn cô: “Tô Mạch, có biết trông em thế này, anh muốn làm gì không?”.

Thấy đôi phương ghé sát vào người mình, Tô Mạch vội vàng ngả người về sau, lắp bắp hỏi: “Làm... làm gì?”.

“Hôn em.”

Nếu phải dùng một từ ngữ nào đó để hình dung thì lần đầu tiên hôn là ngoài ý muốn, lần thứ hai là... đáng đời, vậy còn lần này? Tô Mạch nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy đúng là “tự chuốc vạ vào thân”.

Bất chợt, có thứ gì đó mềm mại chạm vào môi. Cảm giác không hề lạ lẫm. Lúc bị Tần Sở cướp đi nụ hôn đầu tiên cũng bất thành linh như vậy. Mặc dù lúc đó, đầu óc Tô Mạch rối bời vì không có sự chuẩn bị, nhưng cô vẫn nhớ như in cảm xúc ấy. Mỏng manh và lạnh lẽo.

Nhưng lần này, anh không buông ra ngay mà chậm rãi thưởng thức đôi môi cô như nhắm nháp một món ăn ngon, triền miên không dứt.

Tô Mạch cứng đờ người.

Rất lâu sau, Tần Sở mới lưu luyến rời khỏi môi cô. Anh cất giọng khàn khàn: “Tô Mạch, lương tháng tăng hai nghìn, được chưa?”.

Vừa nghe nhắc đến tiền, hai mắt Tô Mạch sáng rực lên. Cô kinh ngạc không dám tin vào tai mình, thốt lên một tiếng: “Hả?”.

Tần Sở mỉm cười đắc ý, rồi lại cúi xuống đặt một nụ hôn thật sâu lên bờ môi căng mọng kia.

Sự yên tĩnh này có lẽ là điều tốt nhất cho Tô Mạch. Nếu vết thương đã ngu say, cần gì phải đánh thức nó dậy?

Hiện tại, Chu Gia Ngôn đảm nhận vai trò tư vấn luật cho Tần Thị, gặp nhau thường xuyên là việc khó tránh khỏi. Thế nhưng, Tô Mạch thật sự không hiểu nổi, “tình cảm” giữa hai người họ tốt đến mức nào mà liền mấy ngày, hễ đến bữa cơm là đều gọi điện thoại? Không phải cô ghen, chỉ có điều, mỗi lần Chu Gia Ngôn gọi điện tới là bữa cơm cô vất vả nấu nướng đều phải đổ

hết vào thùng rác.

Hôm nay cũng vậy!

Vừa gác máy, Tần Sở liền buông bát đũa, cầm khăn giấy lau miệng một cách tao nhã, rồi đứng dậy, đi vào phòng khách. Chưa được bao lâu, anh đã lại xuất hiện trước mặt cô trong bộ comple nghiêm chỉnh.

Tô Mạch ngậm đầu đũa, dăm chiêu đánh giá: “Ưu điểm của hàng hiệu chính là giúp người bình thường thêm tự tin vào bản thân, giúp người tự tin càng thêm thực dụng!”.

Tần Sở phớt lờ lời châm chọc của cô.

Tô Mạch mất hứng, cúi đầu tiếp tục giải quyết phần thức ăn trong bát. Lát sau, cô vừa nhai vừa nói: “Anh và Chu Gia Ngôn có “tình ý” với nhau đấy à? Gì mà chăm gặp nhau như thế?”.

Mấy ngày nay tâm trạng của Tần Sở có vẻ rất phấn chấn, đối đáp với cô xong xuôi mới ra khỏi nhà.

“Chính là vụ kiện lần trước đã nói với em đấy!”

“Vụ nào? À... Gã công tử bột của Hoàn Vũ đã tát em ở quán bar đấy hả? Gã đó tìm anh gây phiền phức à?”

Tần Sở gật đầu.

“Chà, lại có người dám hoành hợ Tần đại thiếu gia cơ đấy? Thích quá đi...”

“Vô lương tâm! Lúc đó là ai gọi điện thoại cầu xin anh giúp đỡ hả?”

Nghe vậy, Tô Mạch cũng không khỏi mắc cỡ. Cô chấp tay trước ngực, cười cười: “Em nói đùa ấy mà. Giờ cầu nguyện cho anh đây...”.

Ngẫm nghĩ một lát, cô nghi hoặc nhìn Tần Sở: “Nhưng lần trước không phải anh nói giải quyết êm đẹp cả rồi sao?”.

“Này Nguyễn Tô Mạch, em cho rằng tiền nhà họ Tần dễ lấy như thế sao? Chu Gia Ngôn có học vị, có kinh nghiệm, nhưng tất cả đều là chúng ta nghe nói, chưa được tận mắt chứng kiến. Anh đâu có hồ đồ đến mức nhận người

bừa bãi, không kiểm tra sao biết được!”

Tô Mạch bấy giờ mới hiểu ra.

“Ý anh là cố tình bày chương ngại vật ra để thử thách Chu Gia Ngôn? Tần Sở, anh đúng là đồ bụng dạ đen tối!”

“Theo anh lâu như thế cũng sáng dạ ra được chút ít đấy nhỉ!”

“Anh không thấy mệt à?”

Câu hỏi của Tô Mạch khiến Tần Sở khựng lại.

Tô Mạch tiếp tục: “Không học được cách tin tưởng, cả ngày sống trong lừa gạt giả dối, chuyện giỏi nhất là đoán suy nghĩ của người khác. Nhưng đoán đi đoán lại, cuối cùng lại quên mất bản thân mình muốn gì”.

Tô Mạch không rõ vì sao mình lại nói với Tần Sở những điều gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới.

Tần Sở quay đầu lại, không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nửa cười nửa không nói: “Tô Mạch, xem xét một vấn đề nào đó không thể chỉ nhìn bề ngoài. Có lẽ người mà em tin tưởng nhất chính là người sẽ đâm em một nhát dao. Không phải anh không học được cách tin tưởng, mà là không có ai đáng để tin tưởng cả”.

Con người vốn dĩ cô độc, rất sợ bỏ ra quá nhiều tín nhiệm sẽ chỉ nhận lại sự tuyệt vọng.

Chương 31: CHƯƠNG 31

Thời gian thử việc kết thúc, Lập Hạ trở thành nhân viên chính thức chưa được bao lâu thì nhận được yêu cầu của sếp, đến phỏng vấn tổng giám đốc Tần Thị. Cô nói với Tô Mạch: “Đột nhiên tớ có cảm giác mình vừa được đi cửa sau!”.

Tô Mạch khinh bỉ nói: “Hy vọng cửa sau này dẫn tới con đường khiến tiền đồ rộng mở”.

Đến ngày phỏng vấn, Lập Hạ đi sớm hẳn một tiếng đồng hồ. Lúc cô tới nơi, Tần Sở đang họp. Cô ngồi chờ trong phòng khách ở tầng mười tám, chuẩn bị mọi thứ cho tốt. Đêm qua Lập Hạ thiếu ngủ, hiện tại ngồi trong phòng có máy sưởi, nên được chừng ba mươi phút, cơn buồn ngủ đã ập đến.

Chu Gia Ngôn vừa bước vào cửa liền bắt gặp được cảnh tượng Lập Hạ ngồi trên ghế, đầu hơi nghiêng về một bên, mắt nhắm nghiền. Anh tiến lại gần, cô không hề phát giác. Thấy Lập Hạ sắp ngã, Chu Gia Ngôn bèn ngồi xuống bên cạnh. Đầu cô vừa vịn ngả vào vai anh, hàng lông mi của cô khẽ động, dường như ngủ không mấy yên giấc.

Chu Gia Ngôn quan sát gương mặt gần trong gang tấc, nhận thấy bờ môi của cô không đỏ tươi như bình thường mà hơi khô nẻ, có lẽ vì thời tiết chuyển lạnh.

Hai người cứ ngồi lặng im như thế. Qua một lúc, bên ngoài có ai đó đánh rơi đồ, tiếng thủy tinh vỡ vụn đánh thức Lập Hạ. Chu Gia Ngôn lập tức đứng dậy.

Lập Hạ mắt nhắm mắt mở ngẩng đầu, trông thấy người đàn ông trước mặt, cô sững sốt giây lát.

Sắc mặt của Chu Gia Ngôn vẫn rất tự nhiên, anh nhìn đồng hồ đeo tay và nói: “Còn khoảng mười lăm phút nữa!”.

Lập Hạ dờ dẫm gật đầu.

Chu Gia Ngôn thông thả đi ra cửa, một chút xúc động vừa rồi trở thành bí mật vĩnh viễn nằm sâu trong lòng anh.

Cuối tuần, cả Lập Hạ và Tô Mạch đều ở nhà. Giờ lên lớp của nghiên cứu sinh khá ít, phần lớn thời gian đều là tự học hoặc làm thí nghiệm nên Tô Mạch tương đối rảnh rỗi. Lập Hạ trước đây một lòng muốn làm việc ở tòa soạn báo, nhưng sau khi trở thành nhân viên chính thức, lượng công việc tăng chóng mặt trong khi tiền lương thì chỉ nhích được một chút.

Cô âm ức bám lấy cánh tay Tô Mạch: “Có muốn tớ sống nữa hay không đây? Ước gì tớ cũng có người bao nuôi...”.

Tô Mạch gạt tay bạn ra: “Nuôi đâu mà nuôi, tớ cũng phải lao động cực khổ lắm chứ cậu tưởng được ăn không à? Mỗi ngày hai lần chui vào bếp nấu cơm để lắm đấy!”.

“Cũng phải!” Lập Hạ gập đầu với vẻ thông cảm. “Tớ cứ tưởng khẩu vị của Tần đại thiếu gia là “con gái nhà lành”. Giờ mới biết, hóa ra thứ anh ấy coi trọng thật sự là tài bếp núc của cậu! Thế thì tớ cũng không lấy gì làm lạ nữa rồi.”

“...”

Đúng lúc này, chiếc điện thoại Nokia của Lập Hạ đổ chuông. Vừa nhìn cái tên hiện trên màn hình, Lập Hạ đã cuống quýt cả lên.

“Chết rồi, làm sao bây giờ?”

Tô Mạch khó hiểu hỏi: “Cái gì làm sao?”.

“Tên khùng kia hôm qua gửi tin nhắn tỏ tình với tớ!”

Tô Mạch bình thản gạt mấy sợi tóc mái: “Ồ, lại tỏ tình nữa à?”.

Không thể trách Tô Mạch coi nhẹ lời thổ lộ của Lưu Minh Nghĩa. Chẳng qua là, anh ta lúc nào cũng treo câu nói “tớ thích cậu” bên miệng, thậm chí, càng bị từ chối lại càng kiên trì. Ngay cả người cố chấp như Lập Hạ cũng phải bội phục Lưu Minh Nghĩa.

Tô Mạch hết sức cảm thông với Lập Hạ: “Không sao, tớ đi cùng cậu”.

Ba người gặp nhau trong một quán cơm Tây. Mặc dù Lập Hạ đã đề nghị đổi sang một địa điểm khác không quá phô trương, nhưng Lưu Minh Nghĩa

không đồng ý.

Sau khi tốt nghiệp, Lưu Minh Nghĩa đã đến làm việc ở công ty của người nhà, dù không phải công ty lớn nhưng cũng đảm bảo được hằng tháng có túi tiền rủng rỉnh.

Trước khi ra khỏi nhà, Tô Mạch nhận được điện thoại của Tần Sở. Anh nói cần về nhà lấy đồ nhưng quên mang chìa khóa, muốn tới lấy chùm chìa khóa cô đang giữ. Tô Mạch nói cho anh biết địa chỉ nhà hàng sau đó cùng Lập Hạ đến chỗ hẹn.

Tới nơi, hai người vô cùng kinh ngạc khi thấy Lưu Minh Nghĩa ăn mặc rất trang trọng. Anh ta ngồi đối diện Tô Mạch và Lập Hạ, chìa thực đơn ra và nói: “Gọi thoải mái nhé, hôm nay tớ đang có hứng!”.

Tô Mạch nghĩ bụng: “Xem cậu hứng được bao lâu!”.

Tuy vậy, cô vẫn nhận lấy thực đơn từ tay Lưu Minh Nghĩa, đang định mở ra xem thì Lập Hạ ngăn lại.

Lập Hạ nói với Lưu Minh Nghĩa: “Trên đời này, ngoài bố tớ ra thì có lẽ cậu chính là người con trai đối xử với tớ tốt nhất”.

Lưu Minh Nghĩa cầm cốc soda lên, nhấp một ngụm rồi nói: “Câu này cậu đã nói với tớ hai lần rồi thì phải”.

Tô Mạch nghe cuộc đối thoại của hai người họ, buồn cười lắm nhưng phải cố nhịn.

Lập Hạ cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng lên hỏi: “Còn cái gì tớ chưa nói không?”.

Lưu Minh Nghĩa đáp: “Cậu không hỏi thì tớ cũng chẳng để ý đâu. Hình như bao nhiêu lời tàn nhẫn, cậu đều quảng cho tớ hết rồi!”.

Nghe vậy, Tô Mạch rút cuộc không kiềm chế nổi, bật cười khúc khích.

Lập Hạ cau có, giơ hai tay lên, chĩa bộ móng về phía Lưu Minh Nghĩa, đánh giọng lại: “Không được phép thích tôi! Nếu không, tôi sẽ cắn chết cậu”.

Lưu Minh Nghĩa sững sờ, một lúc lâu vẫn chưa trở về trạng thái bình

thường.

“Anh đến thế này có làm phiền mọi người không?”

Cả ba người cùng nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Tần Sở đứng khá gần vị trí của Tô Mạch, khóe mắt anh dường như thấp thoáng nụ cười. Hẳn là anh đã chứng kiến toàn bộ sự việc vừa diễn ra.

Nhưng chuyện đó không quan trọng. Vấn đề là bên cạnh Tần Sở còn có Chu Gia Ngôn.

Lập Hạ chưa bao giờ cảm thấy quẫn bách như lúc này. Cô cúi gầm mặt. Tô Mạch vội vàng đứng dậy, đưa chùm chìa khóa cho Tần Sở.

Hai người họ đi khuất rồi, Lập Hạ mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, Lưu Minh Nghĩa cũng lên tiếng: “Lập Hạ! Cậu còn độc thân, tớ còn chờ! Cậu nói không muốn yêu nữa, tớ vẫn chờ. Cho dù sau này cậu có một khởi đầu mới, tớ vẫn một lòng chờ cậu! Đôi lúc có thể sẽ cảm thấy bản thân hèn mọn, trên đời này nhiều phụ nữ như vậy, sao nhất định phải là cậu? Nhưng lựa chọn của tớ là chờ đợi, tớ tin rằng sẽ có một ngày cậu phát hiện ra, bên cạnh luôn có một người dõi theo cậu, là tớ. Không ngờ, cuối cùng vẫn chỉ là một câu xin lỗi?”.

Không chỉ Lập Hạ, ngay cả Tô Mạch cũng rơi vào trạng thái trầm mặc. Cô rất hiểu cảm giác của Lưu Minh Nghĩa, bởi vì cô đã từng trải qua, chỉ có điều, sự nhẫn nại của cô so ra còn kém Lưu Minh Nghĩa rất nhiều.

Quãng thời gian sau đó, có đôi lúc Tô Mạch chợt nghĩ về Cố An Sinh. Cô nhớ đến những chuyện trong quá khứ, những việc anh từng làm, những lời anh từng nói, rồi bỗng cảm thấy, hình như anh cũng không hoàn toàn vô tình với mình. Thế nhưng, nếu đã không vô tình thì vì sao anh lại biến mất như thể muốn đoạn tuyệt mọi thứ với cô? Còn nếu đã muốn đoạn tuyệt thì vì sao vẫn giữ liên lạc với Hà Huân?

Tô Mạch càng nghĩ càng rối bời.

Thành phố B một đêm trước tết Dương lịch, dòng người đổ ra đường phố mỗi lúc một đông, mặc cho những cơn gió lạnh buốt nối đuôi nhau ập đến.

Năm mới lẽ ra phải là thời khắc vui vẻ, nhưng sự qua đời đột ngột của Chu

Phóng khiến cả gia đình họ Chu rơi vào không khí tang thương.

Tô Mạch chạy tới bệnh viện cũng là lúc ông Chu được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, vải trắng trùm kín người. Chu Gia Ngôn lao tới bên giường gào khóc.

Đối với sự ra đi của người ông không mấy thân thuộc này, Tô Mạch không đến nỗi đau khổ như Chu Gia Ngôn, nhưng trong lòng vẫn có một cảm giác mất mát khó diễn tả. Có lẽ vì muốn bù đắp cho cô cháu gái thất lạc mà ông đối xử với cô rất tốt, hoàn toàn khác với vẻ nghiêm khắc thường ngày, ít nhất điều đó cũng khiến cô cảm nhận được mình còn có một gia đình. Bây giờ ông đã qua đời, cũng giống như mẹ cô năm xưa lẳng lặng bỏ cô mà đi.

Thấy Tô Mạch đứng bất động một góc, bàn tay tóm chặt vạt áo không buông, Chu Gia Ngôn liền đi tới, vỗ vai cô an ủi: “Bệnh tình của ông vốn đã nguy kịch, nếu không nhờ có cậu thì ông đã buông xuôi từ lâu. Ông gắng gượng được thêm mấy tháng như vậy đã là kỳ tích rồi. Tô Mạch, cậu đừng quá buồn! Trước khi nhắm mắt được gặp cậu, chắc chắn ông đã cảm thấy toại nguyện rồi”.

Nghe vậy, hai bàn tay của Tô Mạch mới buông lỏng, nước mắt cũng lập tức trào ra.

Không ai nói gì nữa, chỉ còn tiếng giường đẩy vang lên trong hành lang dài hun hút.

Ngày đọc di chúc, Tô Mạch đang ở trong phòng thực nghiệm thì nhận được điện thoại của Chu Gia Ngôn gọi cô về nghe. Tô Mạch cảm thấy khó xử, bởi lẽ hai vợ chồng Chu Dịch và Hoa Hội vốn không coi cô là người nhà. Nhưng Chu Gia Ngôn đã nói nhất định cô phải có mặt nên cô chỉ có thể xin nghỉ học, lập tức đến nhà họ Chu.

Thực ra, Tô Mạch cũng đoán được ông nội sẽ chia tài sản cho mình, nhưng cô không ngờ nó lại nhiều đến thế.

Ba mươi phần trăm cổ phần của Chu Thị?

Tô Mạch không biết ngân ấy trị giá bao nhiêu tiền, nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt của Hoa Hội, cô cũng hiểu đó là một con số không nhỏ. Vừa nghe luật sư tuyên bố, bà ta đã lao đến đoạt lấy tờ di chúc trong tay ông ta, sốt sắng hỏi có phải đã đọc sai hay không?

Chu Gia Ngôn chán nản kéo mẹ mình lại: “Mẹ, con cũng là luật sư, thật giả thế nào chẳng lẽ con không phân biệt được? Đây là nguyện vọng của ông nội trước khi nhắm mắt, ông cũng từng hỏi ý con, vậy nên mẹ đừng nghi ngờ, cũng đừng có làm ồn nữa”.

Hôm ấy về nhà, Tô Mạch hỏi Tần Sở: “Ba mươi phần trăm cổ phần của Chu Thị là bao nhiêu tiền?”.

Anh hờ hững đáp: “Có nói em cũng không hiểu”.

“Thế anh cứ nói theo cách dễ hiểu nhất ấy.”

“Mua được khoảng... ừm... một trăm căn biệt thự ven biển.”

Nghe xong, Tô Mạch làm rơi luôn chiếc đĩa đang cầm trên tay. Tần Sở quay lại, liếc cô một cái: “Bỗng dưng biến thành người giàu, không thích ứng kịp à?”.

Tô Mạch ngồi xuống, vừa nhặt mảnh vỡ, vừa nói: “Kịp chứ, nhưng không chỉ thích ứng thôi đâu, em còn rất vui mừng nữa”.

Nghe vậy, Tần Sở bèn đi đến cạnh cô, ngồi xuống, nâng cằm cô lên thông thả nói: “Nếu vui thì sao về mặt lại như sắp khóc thế?”.

Tần Sở biết rõ Tô Mạch đang cần trút bỏ nỗi lòng, vì thế anh cố tình mở miệng nói khó nghe một chút, hòng tạo cơ hội cho cô, không muốn cô phải âm thầm chịu đựng.

Bị chọc dừng chỗ ngứa, Tô Mạch lớn tiếng phản bác: “Đây là vui phát khóc, anh không hiểu à? Từ giờ trở đi em sẽ không bao giờ bị anh bóc lột sức lao động nữa. Anh còn dám bắt nạt em, em sẽ dùng tiền ném chết anh! Nhớ đấy!”.

Tần Sở nhún vai: “Đáng tiếc, trong tay anh có tới sáu mươi phần trăm cổ phần Tần Thị cơ! Quan trọng hơn nữa, anh còn biết làm cho tiền đẻ ra tiền, lợi sinh ra lợi! Em có chắc mình có bản lĩnh dùng tiền đánh chết anh không?”.

Nhắc đến chữ “đánh”, Tô Mạch thật sự giơ tay lên định đánh Tần Sở: “Anh không thể nói câu nào tử tế với em được à?”.

Tần Sở nhanh chóng tóm lấy tay cô: “Anh luôn thừa nho nhã lễ độ đối với những người không quan trọng, em mong muốn anh cũng như vậy với em sao?”.

Tô Mạch ngẩn ra một lát mới nói: “Ý anh là, em rất quan trọng với anh hả?”.

Tần Sở đứng dậy, đồng thời kéo cô lên.

“Gì thế?”

“Đưa em về nhà.”

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Tô Mạch cẩn thận quan sát, phát hiện sau khi nghe cô hỏi, sắc mặt anh có một chút biến đổi. Không rõ là do ánh đèn trong nhà hay vì lý do nào khác, gương mặt anh hình như... phấp phồng.

“Hãy lược bớt chữ “rất” đằng trước chữ “quan trọng” đi giúp anh, cảm ơn!”

Tô Mạch xì một tiếng: “Ai thèm!”.

Tần Sở không hề biết vẻ mặt cô lúc này hết như Lập Hạ mỗi lần mắng mỏ Lưu Minh Nghĩa. Đương nhiên, Tô Mạch cũng không hay, khóe miệng anh đang khẽ cong lên.

Chương 32: CHUÔNG 32

Chiều tối ngày cuối năm, Tần Sở vẫn phải làm việc, Lập Hạ thì dự tiệc Tất niên của tòa soạn, chỉ còn một mình Tô Mạch ở nhà. Cũng may, căn hộ của hai cô khá nhỏ nên không cảm thấy quá hiu quạnh.

Tô Mạch mở ti vi xem Chương trình ca nhạc chào năm mới. Trên sân khấu, Trần Dịch Tấn đang cất cao giọng: “Xin em hãy nói cho anh biết, chúng ta vì sao lại trở thành người dung?”.

Lúc này, tiếng pháo hoa giòn giã đột ngột vang lên.

Tô Mạch tựa vào cửa sổ, ngắm nhìn những chùm pháo hoa rạng rỡ nở bung trên nền trời đen kịt. Nghe bên ngoài có người kêu lên: “Tuyết rơi rồi!”, cô bèn chìa bàn tay ra, hứng lấy những bông tuyết đầu mùa.

Chuông điện thoại reo, Tô Mạch cầm lên xem màn hình, lập tức ấn nút nghe.

“Thế nào? Đại nhân xong việc rồi hả?”

Đầu dây bên kia, Tần Sở thoáng mỉm cười, đáp: “Còn việc cũng không thể để bạn gái ở nhà cô độc một mình được!”.

Tô Mạch chợt cảm thấy ngọt ngào như có dòng mật chảy vào tim.

“Anh định làm gì để em không phải cô độc đây?”

“Mười lăm phút nữa đi ra ngoài nhé!”

Gác máy, Tô Mạch tủm tỉm cười hồi lâu, khẽ lẩm bẩm trong miệng: “Anh coi mình là ông trời chắc, bảo người ta ra là người ta phải ra à?”.

Sau đó, cô đặt điện thoại sang một bên, ánh mắt lướt nhanh qua màn hình hiển thị giờ. Mười lăm phút, chắc là kịp thay quần áo nhỉ?

Tô Mạch buộc lại tóc, mặc thật ấm rồi ra khỏi nhà. Thực ra cô cũng không mặc nhiều lắm, chỉ có một chiếc áo len mỏng bên trong áo lông, nhưng vì chiếc áo lông khá dày nên nhìn có vẻ lù xù.

Những hạt tuyết nhỏ như mưa bụi vẫn chưa ngừng rơi. Tô Mạch thử “A” một tiếng, hơi thở nóng hôi thoát ra khỏi miệng lập tức biến thành những đốm nước li ti. Cô dè dặt đi từng bước dưới đèn màu cam u ám. Vừa ngẩng đầu lên, Tô Mạch chợt bắt gặp ở đằng xa một bóng hình quen thuộc, nhưng thoáng cái đã không thấy đâu. Cô quả quyết vỗ vào má mình mấy cái cho tỉnh táo. Đúng lúc này, tiếng còi xe vang lên.

Trông thấy Tô Mạch đi ra, Tần Sở nhíu mày: “Sao em lại mặc thế này? Anh chuẩn bị đưa em đến một nơi mà phụ nữ phải mặc váy dạ hội”.

Tô Mạch đang mở cửa thì dừng tay lại, chớp mắt mấy cái, chút ẩm ướt nơi khóe mắt cũng bị ẩn đi.

“Anh thân kinh à? Trời rét thế này bắt người ta mặc váy dạ hội?!”

Tần Sở nửa cười nửa không: “Em là người dễ lừa nhất trong số những nạn nhân từng bị anh lừa!”.

Tô Mạch phẫn nộ: “Anh biến đi!”.

Xe ra khỏi khu nội thành và dừng lại trước một tòa cao ốc. Hai người vào thang máy, lên thẳng tầng cao nhất. Vừa bước ra, Tần Sở liền đi tới chỗ đặt kính viễn vọng, loay hoay một hồi, Tô Mạch tranh thủ nhìn ngó xung quanh, lát sau Tần Sở vẫy tay gọi cô đến.

Tô Mạch háo hức nheo mắt nhìn vào ống kính, sau đó cô quay sang nói với Tần Sở: “Sao không thấy gì hết?”.

“Vốn dĩ chẳng có gì!”

“...”

Tô Mạch tức giận nắm chặt tay.

Tần Sở không để ý tới sự phẫn nộ của cô, chỉ nghiêng đầu nhìn đồng hồ. Sau đó nhân lúc Tô Mạch không để ý, anh kéo cô vào lòng, một tay khế ấn đầu cô xuống.

Lúc này, có giọng nói vọng lên từ quảng trường đằng xa: “5... 4... 3... 2... 1... 0!”. Chuông đồng hồ và tiếng nói cười huyền ảo cả một vùng.

Khoảng không đen kịt phía trước kính viễn vọng bỗng nhiên sáng rực. Hàng loạt bóng đèn lần lượt bật lên, quảng trường Nhân Dân đông nghịt người chào đón năm mới. Tô Mạch thích thú nhìn vào kính viễn vọng, gương mặt rạng rỡ nụ cười.

Tần Sở đứng phía sau, nhẹ nhàng vòng hai tay ôm lấy cô, nhưng cô không hề phát hiện ra. Cô chăm chú xem cảnh tượng cảnh náo nhiệt, còn anh, chăm chú xem cô.

Duy trì một tư thế quá lâu, Tô Mạch cảm thấy mỏi, bèn đứng thẳng người dậy. Bấy giờ cô mới phát hiện mình đang được người nào đó ôm lấy. Cô lập tức trở nên căng thẳng, cử động không được, bất động cũng không xong.

Tần Sở tựa cằm vào vai Tô Mạch, thì thầm: “Mai về nhà ăn cơm cùng anh nhé!”.

“Hả?”

“Ý anh là về nhà anh!”

“...”

Không thấy hồi âm, Tần Sở bỗng có cảm giác hụt hẫng. Anh buông cô ra.

“Bị dọa sợ chết khiếp rồi à? Anh còn tưởng em sẽ vui mừng chứ?”

Tô Mạch xoay người lại, mỉm cười: “Không phải, chỉ là em chưa chuẩn bị tinh thần thôi...”.

Nếu trước mặt có một tấm gương, Tô Mạch chắc chắn sẽ nhận ra điệu cười của mình gượng gạo đến nỗi chính cô cũng phải khó chịu.

“Quan điểm của anh là gượng ép sẽ không có kết quả tốt. Em cứ trả lời anh đi!”

“...”

“Trả lời!”

“Có thể... chờ một thời gian nữa được không?”

Tần Sở trầm mặc một lát rồi gật đầu. Ánh mắt xa xăm nhìn về phía trước, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Người không thân thuộc có lẽ sẽ cho rằng tâm trạng anh lúc này rất tốt. Chỉ Tô Mạch mới biết, nụ cười kia của anh không hề có một chút ấm áp nào. Rất lạnh, vô cùng lạnh. Thậm chí còn mang theo cả sự trào phúng.

“Nếu những lời này, anh nói với em từ trước thì sao? Chẳng hạn như lúc này gọi điện cho em, hay bất cứ thời điểm nào trước khi em biết được Cố An Sinh đã trở về?”

Tô Mạch sững người. Cô cứ tưởng mình nhìn lầm. Suốt dọc đường đến đây, cô không ngừng tự nhủ bản thân, chỉ là ảo giác. Cô càng không ngờ anh cũng biết. Bởi lẽ, biểu hiện của anh vẫn rất bình thường.

Tô Mạch không trả lời, Tần Sở cũng không hỏi gì thêm. Hai người cứ đứng im như vậy hồi lâu.

Bỗng nhiên, anh mở miệng: “Chưa thấy ai ngốc như em, Tô Mạch ạ! Vừa này mới bị lừa một vố, giờ lại bị lừa tiếp! Em thật sự cho rằng anh muốn đưa em về gặp bố sao? Ngốc vừa thôi! Cuộc đời của em, ngoài bị lừa ra còn ý nghĩa gì khác không?”.

Tô Mạch ngược lên nhìn gương mặt bình thản của Tần Sở. Giọng điệu châm chọc của anh khiến cô cảm thấy tiếc nuối như vừa đánh mất thứ gì đó.

Cô hé miệng, đang định nói thì tiếng chuông điện thoại đã cắt ngang. Là Lập Hạ gọi tới.

“Đừng có nói với tớ là cậu uống say, muốn tớ đến đón nhé!” Vừa nhắc máy, Tô Mạch đã nói luôn.

Đầu dây bên kia hoàn toàn im ắng khiến cô có dự cảm chẳng lành.

“Tô Mạch, Lưu Minh Nghĩa xảy ra chuyện rồi!”

Tần Sở và Tô Mạch đến bệnh viện thì thấy Lập Hạ đang ngồi thẫn thờ trước cửa phòng cấp cứu, mặt mũi trắng xức, đầu tóc rối bời, vai áo còn bị rách một mảng lớn.

Tô Mạch kinh hãi chạy tới: “Lập Hạ!”.

Vừa trông thấy cô, Lập Hạ liền bật khóc nức nở.

“Tớ đã bỏ lại cậu ấy một mình!”

Tô Mạch sững sờ trong giây lát, sau đó ôm lấy Lập Hạ: “Không sao đâu Lập Hạ, mọi chuyện sẽ ổn thôi”.

Giống như nhiều năm về trước, khi Chu Gia Ngôn xuất ngoại, Tô Mạch cũng ôm Lập Hạ an ủi: “Không sao đâu Lập Hạ, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Cả cậu, tớ, và chúng ta”. Thế nhưng cuối cùng, kết quả không như long người mong đợi.

Tần Sở giữ im lặng từ đầu tới cuối. Anh cởi áo ngoài, khoác lên người Lập Hạ, chỉ tiếp xúc trong giây lát nhưng anh vẫn cảm nhận rõ ràng cơ thể cô run lên từng đợt.

...

Từ đó về sau, hằng đêm Lập Hạ đều gặp lại cảnh tượng đáng sợ ấy trong giấc mơ. Sau khi kết thúc bữa tiệc mừng năm mới ở tòa soạn, Lập Hạ tự bắt taxi về nhà. Xuống xe, cô đi mua một vài món ăn khuya cho Tô Mạch. Vừa vào đầu ngõ, điện thoại liền báo có tin nhắn. Trông thấy cái tên Lưu Minh Nghĩa, Lập Hạ không cần mở ra xem cũng đoán được nội dung. Mấy năm qua, cứ đến tết Dương lịch là Lưu Minh Nghĩa đều gửi cho cô ba chữ: “Tớ yêu cậu”.

Năm nay thì khác, Chu Gia Ngôn đã trở về, hít thở chung một bầu không khí với cô. Giữa đêm đông giá lạnh này, tin nhắn của Lưu Minh Nghĩa chợt khiến cô cảm thấy ấm áp hơn. Một người con trai đối xử tốt với cô như vậy, sao cô lại không thích?

Lập Hạ cúi đầu trầm tư, đi được mấy bước, bỗng nhiên có người chặn đường. Rồi không rõ thế nào, cô bị gã đàn ông to lớn đó đè xuống, không thể cử động. Sau đó, Lưu Minh Nghĩa xuất hiện. Trong ký ức của mình, cô chưa bao giờ thấy cậu ta phong độ, khí khái như thế. Mặc cho hắn ta đánh, đá, cậu vẫn ôm chặt chân gã đàn ông to béo kia, cắn răng không kêu lấy một tiếng.

“Cậu muốn bị hãm hiếp sao mà còn đứng đấy! Mau chạy đi!”

Có lẽ đây là lần duy nhất Lưu Minh Nghĩa nặng lời với cô.

Rốt cuộc, hai chữ “hăm hiếp” cũng khơi dậy nỗi sợ hãi của Lập Hạ. Cô nghĩ, nếu không rời khỏi đây thì cuộc đời mình sẽ thật sự bị hủy hoại. Thế là, Lập Hạ từ bỏ ý định tìm kiếm vật gì đó tấn công đối phương, cô lùi lại mấy bước, sau đó chạy thực mạng.

Tiếng gào thét của gã đàn ông mỗi lúc một xa dần, nhưng Lập Hạ không thể nghe thấy giọng nói của Lưu Minh Nghĩa. Cô biết, cậu ta không dám phát ra tiếng kêu, vì sợ cô sẽ quay trở lại.

Thực ra, trước lúc bỏ chạy, Lập Hạ cũng đã trông thấy ánh sáng lóe lên từ một vật kim loại trong tay gã đàn ông kia. Chính vì lẽ đó mà cô càng sợ hãi, càng dồn sức mà chạy. Cuộc chiến này vốn đã định sẵn không có khả năng thắng, quay lại đồng nghĩa với việc tự tìm đến cái chết. Lúc ấy, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất, cô phải báo cảnh sát.

...

Lúc bố mẹ Lưu Minh Nghĩa đến bệnh viện. Lưu Minh Nghĩa vẫn đang được cấp cứu. Lập Hạ cúi đầu, nghẹn ngào nói: “Cháu xin lỗi!”.

Gương mặt đôi vợ chồng trung niên thoáng cái như già đi hai mươi tuổi, khóe mắt hằn sâu nỗi đau đớn và bi thương. Hai người họ bản chất thiện lương, không hề mở miệng nói một lời tàn nhẫn nào với Lập Hạ, nhưng cũng không thể ngay tức khắc tha thứ cho cô. Họ lặng im tựa vào nhau chờ đợi.

Đèn ngoài cửa phòng cấp cứu vụt tắt. Bác sĩ đi ra, tháo chiếc khẩu trang xuống rồi bình tĩnh thông báo tình huống không mấy lạc quan của bệnh nhân. Lưu Minh Nghĩa vẫn trong trạng thái hôn mê, chưa thể nói trước được khi nào sẽ tỉnh lại. Nghe vậy, tâm trạng của Lập Hạ dường như được thả lỏng một chút.

Chỉ cần cậu ấy không chết, chỉ cần cậu ấy còn thở. Như vậy là tốt rồi.

Mấy ngày sau đó, Lập Hạ xin nghỉ việc để đến bệnh viện chăm sóc Lưu Minh Nghĩa. Cô cứ ngồi chờ đợi nhìn chàng trai ngày nào còn khỏe mạnh giờ phải nằm trên giường bệnh chống chọi với tử thần, lòng không khỏi xót xa.

Một tuần sau, người của Tần Sở báo tin đã tìm được kẻ tình nghi ở một quán bar hoạt động ngầm. Tần Sở đưa Lập Hạ đến xác nhận. Chỉ cần nhìn thoáng qua, cô đã nhận ra gã đàn ông trọc đầu kia. Cô nhớ rõ trên cổ tay gã có một

vết bớt màu nâu.

Trong khoảng khắc gã phát hiện ra sự xuất hiện của Lập Hạ ở quán bar, tiếng còi xe cảnh sát cũng dồn dập vang lên.

Gã trọc bị còng tay và đưa đi. Lúc ra đến cửa, có thứ gì đó trong túi gã rơi ra. Lập Hạ nhặt lên, nắm chặt đến nỗi lòng bàn tay vã mồ hôi.

Lấy lời khai xong xuôi, rời khỏi đồn cảnh sát thì đã là hừng đông, Tần Sở đưa Lập Hạ về nhà trọ. Xuống xe, cô nhìn người đàn ông ngồi ở ghế lái và nói: “Tần Sở, cảm ơn anh rất nhiều. Trước đây em cho rằng anh là một người đàn ông lạnh nhạt, bây giờ xem ra cũng không hoàn toàn như vậy”.

Tần Sở nhướn mày: “Có thể hiểu là em đang khen ngợi anh được không?”.

“Có thể.”

Tần Sở không khỏi buồn cười, lát sau anh nghiêm túc nói: “Lập Hạ, những chuyện đã qua đều là quá khứ rồi. Em nên giữ gìn sức khỏe, đừng khiến cho những người quan tâm em phải lo lắng”.

Lập Hạ sững sốt, sau đó gật đầu.

Tần Sở đợi đến khi cô vào trong cổng mới lái xe rời đi.

Mở cửa vào nhà, việc đầu tiên Lập Hạ làm là bỏ đồ vật nhặt được của gã trọc kia ra xem. Chẳng hiểu sao, lúc trông thấy chiếc điện thoại di động này rơi ra, trong đầu cô chợt lóe lên một ý nghĩ. Cô tự hỏi, chuyện xảy ra tối hôm ấy có thật sự là ngẫu nhiên? Thật sự là cô xui xẻo, bước ra đường gặp kẻ xấu? Trực giác nói với cô, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Lập Hạ đứng tựa cửa, mở thư mục tin nhắn ra xem. Tổng cộng mười sáu tin, đều là tin rác hoặc đám bạn giang hồ của gã rủ nhau đi đánh bài. Cô lại kiểm tra danh bạ, nhưng vẫn không có gì khả nghi. Lập Hạ thất vọng, đang định từ bỏ thì cô chợt nhớ ra điều gì, bèn mở nhật ký cuộc gọi ra xem. Cô phát hiện, vào ngày 31 tháng 12 hôm ấy, khoảng gần mười giờ đêm, có một cuộc gọi đến từ dãy số không được lưu trong danh bạ, kéo dài hai mươi phút. Lập Hạ bắt đầu nghi ngờ, trong lòng càng thêm căng thẳng. Do dự một lát, cô gọi lại vào số điện thoại kia.

Chuông reo rất lâu mà không ai nghe máy, Lập Hạ càng thêm hồ nghi, nổi

bất an cứ lớn dần trong ngực. Nếu thật sự có kẻ đứng sau giật dây, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho thủ phạm thực sự khiến Lưu Minh Nghĩa nằm bất tỉnh trên giường bệnh. Mấy ngày qua, cảm giác tội lỗi đã khiến cô gần như suy sụp. Nếu ngay cả việc trả thù giúp Lưu Minh Nghĩa mà cô cũng không thực hiện được, cô sẽ cảm thấy dần vật đến sống không bằng chết.

Lập Hạ đang mãi suy nghĩ, đầu dây bên kia đã có người đột ngột nghe máy. Giọng điệu thiếu kiên nhẫn truyền vào lỗ tai cô.

“Còn gọi đến làm gì?”

Lập Hạ cảm thấy như bầu trời sụp xuống, mặt đất nứt toác ra. Giọng nữ kia, dù có biến thành tro cô cũng nhận ra.

Người ta vẫn nói, tình địch thường khá mặn cảm với nhau. Huống hồ, cô và Bạch Lâm từng ngồi ăn cơm, chơi mạt chược chung một bàn.

Lập Hạ nắm chặt điện thoại, mở miệng nói bằng giọng khẳng định.

“Bạch Lâm!”

Đối phương lập tức gác máy.

Nỗi bí ai trong lòng Lập Hạ cuộn cuộn dâng lên. Cô không thể tin được, một người con gái nhìn bề ngoài đơn thuần, dịu dàng lại có thể vì tình yêu mà gây ra việc kinh thiên động địa như vậy. Hơn nữa, Chu Gia Ngôn đã lựa chọn từ lâu, vì sao cô ta còn phải làm thế?

Lập Hạ lúc này rất muốn tới gặp Bạch Lâm để làm cho rõ mọi chuyện, nhưng số điện thoại kia đã không còn liên lạc được. Cô chạy vào phòng ngủ, Tô Mạch đang nằm trên giường, vẫn chưa bị đánh thức. Lập Hạ cầm di động của Tô Mạch, mở danh bạ tìm số điện thoại của Chu Gia Ngôn.

Sau mấy tiếng tút tút, đầu dây bên kia truyền tới giọng nói bình tĩnh: “A lô”.

“Chu Gia Ngôn, là tớ.”

Chu Gia Ngôn im lặng giây lát rồi đáp: “Tớ biết”.

Sau đó, cả hai không nói gì.

Hồi lâu, Chu Gia Ngôn phá vỡ sự bế tắc: “Chuyện kia tớ đã nghe nói, cậu đừng tự trách mình”.

Đối với những lời an ủi kiểu này, mấy ngày qua Lập Hạ đã nghe nhiều đến mức miễn dịch. Cô ý thức được lúc này không phải thời gian cho mình suy nghĩ vẩn vơ, bèn nói: “Không, Chu Gia Ngôn! Tớ không tự trách bản thân, thủ phạm thật sự còn nhởn nhơ, vì sao người bị hại như tớ phải tự trách?”.

“Ý cậu là gì?”

“Bạch Lâm đang ở đâu?”

“Sao cậu lại hỏi đến Bạch Lâm?”

“Chu Gia Ngôn, cậu đừng giả vờ không biết. Tớ chỉ hỏi cậu, Bạch Lâm đâu?”

Chu Gia Ngôn vẫn rất bình tĩnh: “Hai người có hiểu lầm, nhưng tớ hiểu Bạch Lâm, cô ấy là người lương thiện, sẽ không làm ra chuyện này”.

Lập Hạ đột nhiên muốn cười khẩy.

Đang định nói tiếp thì Chu Gia Ngôn đã dập máy. Cô tức giận dùng dùng, vừa xoay người lại thì phát hiện Tô Mạch đã tỉnh, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

“Là cô ta?”

Lập Hạ gật đầu không do dự: “Ừ, về cơ bản đã xác định được là cô ta”.

Tô Mạch khẽ nhếch môi, trong đầu dường như đã có dự định. Người đầu tiên có nghĩ tới là Tần Sở. Chỉ cần tìm anh, mọi việc đều có thể giải quyết. Cô hoàn toàn không phát hiện ra, bản thân càng ngày càng trở nên y lại vào anh.

Chương 33: CHUÔNG 33

Sáng hôm sau, Lập Hạ và Tô Mạch cùng nhau đến bệnh viện. Lập Hạ dùng tăm bông chấm nước rồi xoa lên bờ môi khô nẻ của Lưu Minh Nghĩa. Làm đi làm lại nhiều lần, nhưng những mảng da trắng vẫn cứ bong ra.

Tần Sở gọi điện tới. Nghe anh báo tin xong, Tô Mạch kéo Lập Hạ ra ngoài hành lang, nói: “Bạch Lâm bị gọi đến đồn cảnh sát để thẩm vấn nhưng sáng nay đã được Chu Gia Ngôn bảo lãnh về”.

Nghe vậy, Lập Hạ cảm thấy như bị sét đánh.

“Sao lại thế? Đám cảnh sát kia đầu óc có vấn đề hết rồi sao? Chẳng lẽ không gọi tới số điện thoại kia thử xem?”

“Gọi rồi, nhưng không liên lạc được. Họ còn lấy điện thoại của Bạch Lâm để xác nhận tại chỗ, kết quả... không phải số đó.”

“Vậy... vẫn có thể điều tra cơ mà! Số di động đều được đăng ký bằng chứng minh nhân dân không phải sao?”

Tô Mạch ngập ngừng: “Điều tra rồi. Đúng là một người phụ nữ, nhưng không phải Bạch Lâm. Người đó cũng đã nhận tội, cô ta nói là bạn đại học của cậu, vì đổ kỵ với thành tích học tập của cậu nên làm thế”.

“Là Bạch Lâm, chắc chắn là Bạch Lâm! Tô Mạch, cậu hãy tin tớ, tớ không bao giờ nghe nhầm!”

Tô Mạch cầm tay Lập Hạ: “Tớ tin cậu! Chỉ có điều, hiện giờ chúng ta không thể vạch trần cô ta! Lập Hạ, cậu phải bình tĩnh, không được cuống”.

Lập Hạ đang định nói gì đó thì một giọng nam từ phía sau vang lên.

“Không biết tớ có thể giúp gì được không?”

Lập Hạ và Tô Mạch cùng quay đầu lại, lập tức kinh ngạc đến sững người.

Cố An Sinh đưa tay lên che miệng, ho khan vài tiếng, hình như đã bị cảm lạnh. Không thấy hai cô lên tiếng, anh lại nói: “Tô Mạch, Lập Hạ”.

Tô Mạch vốn cho rằng bóng người trông thấy vào tối hôm tết Duong lịch chỉ là ảo giác. Còn hiện tại, trong hành lang sáng trưng của bệnh viện, từng đường nét trên gương mặt ấy đều hiện rõ mồn một trước mắt cô, thậm chí anh còn điềm điềm gọi tên cô.

Hai người cứ lặng lẽ trao nhau ánh mắt như vậy, thật lâu.

Tô Mạch không ngừng tự nhủ bản thân phải bình tĩnh. Cô rất sợ, thực sự rất sợ đây lại là một giấc mộng. Cân nhắc hồi lâu, cô dè dặt thốt ra một câu: “Tớ còn tưởng cậu không về nữa?”.

Cố An Sinh cười: “Sao có thể chứ?”.

Không cho Tô Mạch có thời giờ nhớ lại chuyện cũ, anh lập tức chuyển chủ đề: “Vừa nãy thấy hai cậu có vẻ sốt sắng, xảy ra chuyện gì à?”.

Lập Hạ kể lại đầu đuôi sự tình với Cố An Sinh. Nghe xong, anh trầm mặc giây lát rồi nói: “Suy đoán không được chấp nhận tại tòa án. Lập Hạ, thứ quan tòa cần, chính là bằng chứng”.

Câu nói của Cố An Sinh như một cú đẩy bất ngờ, khiến Lập Hạ rơi xuống đáy vực sâu.

“Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao? Cứ để kẻ phạm tội nhờn như vậy ư?”

“Không hẳn! Có câu, lưới trời lồng lộng thưa nhưng khó lọt. Cậu nói, tối hôm qua gọi điện vẫn là Bạch Lâm nghe, nhưng hôm nay đã thành người khác. Như vậy thì chắc chắn có người đứng sau giúp đỡ. Có lẽ là Gia Ngôn”.

Nói đến đây, Cố An Sinh dừng lại quan sát sắc mặt Lập Hạ, rồi mới tiếp tục: “Nếu có người sửa lại thông tin chủ thuê bao di động, chắc chắn phía nhà mạng sẽ có ghi chép”.

Lập Hạ và Tô Mạch trầm miệng một lời: “Vậy thì đi kiểm tra ghi chép!”.

Cố An Sinh lại bình tĩnh nói: “Nhưng tớ nghĩ, nếu có người cố tình bao che, họ sẽ xử lý chu toàn những việc này. Có điều, chúng ta cứ thử xem sao”.

Bất luận ra sao, những điều Cố An Sinh phân tích cũng mang lại chút hy

vọng. Tâm tình Lập Hạ vì vậy cũng thả lỏng hơn.

Tô Mạch len lén quan sát gương mặt quen thuộc của Cố An Sinh. Lúc này cô mới cảm nhận được sự chân thực. Anh đã trở về, chính tại thời điểm các cô cần sự giúp đỡ nhất.

“Hiện giờ, người có khả năng xoay chuyển tình thế nhất chính là gã đồng bọn còn lại. Lập Hạ, cậu có nhớ rõ diện mạo người đó không?”

Lập Hạ kích động: “Sao tớ lại không nhớ rõ cho được? Hắn có tan xương nát thịt tớ vẫn nhận ra”.

Cố An Sinh gật đầu: “Vậy chúng ta phải tìm ra gã”.

Tô Mạch cũng gật gù. Hai chữ Tàn Sở lại hiện lên trong đầu cô.

Ba người cùng nhau đến công ty viễn thông, kết quả đúng như Cố An Sinh suy đoán. Lập Hạ có phần thất vọng. Từ lúc ra khỏi công ty, chẳng ai nói một lời. Trên đường, đi ngang qua một cửa hàng bán dao kéo, Lập Hạ chợt dừng bước, đi vào xem. Tô Mạch và Cố An Sinh cũng đi theo. Trông thấy Lập Hạ cầm một con dao gọt hoa quả lên ngắm nghía, Cố An Sinh bèn bước lên trước, cẩn thận lấy con dao ra khỏi tay cô, đặt lại vị trí cũ.

Tô Mạch kéo Lập hạ lại: “Tớ biết cậu nóng lòng muốn trả thù cho Lưu Minh Nghĩa, nhưng cậu không được kích động!”.

Lập Hạ tròn tròn mắt: “Cái gì thế? Con mụ Bạch Lâm độc ác kia mà xứng để tớ phải mạo hiểm mạng sống ư? Tớ chỉ đang chọn dao gọt hoa quả thôi mà!”.

“Ừ, không xứng”, Cố An Sinh mỉm cười, “Cậu và Tô Mạch nói chuyện vẫn như xưa, thật tốt”.

Nghe vậy, trái tim Tô Mạch chợt mềm nhũn. Đột ngột biến mất không một lời từ biệt thì đã sao? Xa cách hai năm trời thì đã sao? Chẳng phải anh vẫn nhớ kỷ ngày xưa đầy ư? Đã nhiều lần cô tưởng tượng tới ngày tái ngộ, có trách móc, có gào khóc,... Nhưng cuối cùng lại trái ngược hoàn toàn. Có lẽ, trước mặt Cố An Sinh, cô luôn là người thua cuộc.

...

Buổi chiều, Tô Mạch rẽ qua chợ mua đồ ăn rồi về nhà Tần Sở nấu cơm. Bình thường vào tầm sáu giờ, anh vẫn chưa tan ca. Nhưng hôm nay, Tô Mạch vừa cắm chìa vào ổ khóa thì cửa đã được mở từ bên trong. Hơi nóng của máy sưởi phả vào mặt, Tô Mạch không kịp thích ứng, cơ thể khẽ run lên. Cô vừa đi vào nhà vừa nói: “Sao hôm nay anh về sớm thế?”.

Tần Sở cười xùy một tiếng, chậm chạp quay vào phòng khách.

“Tô Mạch, đừng có biểu hiện sự vui vẻ rõ ràng trên mặt như thế!”

Tô Mạch quay đầu lại: “Hả?”.

“Trước giờ em chưa từng quan tâm tới chuyện anh về sớm hay muộn. Huống hồ, hôm nay cũng không phải là quá sớm!”

“Anh nghĩ quá nhiều rồi!”

“Mặt mày em quá hớn hờ!”

“Anh thần kinh à!?”

Nhận thấy dấu hiệu chiến tranh sắp bùng nổ, Tần Sở thôi tranh cãi, ngồi xuống ghế tiếp tục đọc báo. Tô Mạch cũng chán nản xách túi đồ vào bếp. Cuộc chiến thầm lặng tiếp tục diễn ra trên bàn ăn. Hai người thi nhau dùng đũa khua loạn xạ. Khởi đầu là Tô Mạch chiếm thế thượng phong, nhưng sau đó, Tần Sở dễ dàng tranh được miếng trứng gà vào bát mình. Dưới tình thế cấp bách, Tô Mạch hơi nhồm người dậy, nhằm đúng lúc Tần Sở đang gấp miếng trứng đưa lên miệng mà “phụt”. Nháy mắt, nước bọt của cô đã văng đầy miếng trứng.

Tần Sở tròn tròn mắt nhìn cô, sau đó, anh nhếch miệng cười.

“Em đúng là có một không hai! Độc ác không ai sánh kịp!”

Tô Mạch chưa phát giác ra điều gì khác thường, vẫn ngồi cười như động kinh.

“Ăn đi! Sao không ăn nữa???”

Tần Sở ngồi im không nhúc nhích. Mặc dù hai người hôn nhau vài lần, nhưng nói cho cùng thì đây không phải hôn. Đối với người ưa sạch sẽ như

anh, việc ăn miếng trứng dính nước miếng này là nhiệm vụ bất khả thi! Vì thế, anh lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không thể ăn, nhưng cũng không thể để Tô Mạch đắc ý.

Thấy Tần Sở mãi suy nghĩ đến thất thần, Tô Mạch liền chớp thời cơ, cướp lại miếng trứng, đưa nhanh lên miệng. Thế nhưng, giây tiếp theo, cô lại nghe được một tiếng “phụt”.

Kinh hãi ngẩng đầu, Tô Mạch trông thấy Tần Sở đang mím môi, ngồi thẳng lưng, vẻ mặt vô cùng bình thản.

Thực ra, trong lòng Tần Sở lúc này không hề tĩnh lặng như vẻ bề ngoài. Chính bản thân anh cũng không ngờ mình lại làm cái việc ấu trĩ ấy. Chẳng lẽ bị Tô Mạch truyền nhiễm thói hư tật xấu rồi? Gần mực thì đen, không thể trách anh được!

Tô Mạch dường như khó có thể tiếp nhận sự thật này. Cô dờ dẩn nhìn miếng trứng hồi lâu rồi mang vứt vào thùng rác trong bếp. Tần Sở ngồi yên, tùm tỉm cười như đứa trẻ.

Tô Mạch trở lại bàn ăn, Tần Sở đã không còn ở đó. Cô đi về phía phòng đọc sách, nhìn qua khe cửa khép hờ, quả nhiên trông thấy anh đang đứng trong phòng, dáng vẻ nghiêm túc. Cô chép miệng: “Haizz, có vị đại gia nào lại muốn bị theo dõi thế này không cơ chứ!”.

Nhưng Tô Mạch lại tự hỏi, liệu trên đời có thật sự tồn tại kiểu đàn ông mà bất luận anh ta ở đâu, làm gì, cũng đều toát lên thứ khí chất đặc biệt khiến người khác không thể rời mắt?

Chí ít thì ngay lúc này, ánh mắt của cô cũng đang bị người đàn ông kia hấp dẫn. Gương mặt góc cạnh đầy nam tính, chiếc cằm gợi cảm và khuôn ngực rắn chắc thấp thoáng sau cổ áo chữ V.

Có lần, chứng kiến Tần Sở tát bật vì chuyện của Lưu Minh Nghĩa, Tô Mạch nói đùa với Lập Hạ: “Đẹp trai không? Người đàn ông của tớ đây!”. Sau đó, Lập Hạ nhìn cô đầy khinh bỉ: “Người đàn ông của cậu?! Sao cậu không dám nói như thế trước mặt anh ấy, trước mặt đám phụ nữ lớn vồn quanh anh ấy? Nói thế với tớ làm gì?”.

Tô Mạch cứng lưỡi, mãi mới thốt ra được một câu: “Tớ nói đùa thôi!”.

Lập Hạ bỗng nhiên nghiêm mặt hỏi: “Ô Mịch, nếu có một ngày, Cố An Sinh và Tần Sở cùng vươn tay ra trước mặt cậu, cậu sẽ nắm tay ai?”.

Ô Mịch cười ha hả: “Lập Hạ, không có chuyện đó đâu. Cố An Sinh không thích tớ!”.

“Nếu thích thì sao?”

“Nhưng cậu ấy không thích!”

“Nếu!”

“Được rồi, cho dù Cố An Sinh cuối cùng cũng nhận ra tình cảm của tớ dành cho cậu ấy, thì giả thiết kia của cậu cũng không thành hiện thực được.”

“Vì sao?”

Ô Mịch vô tư cười: “Lập Hạ à Lập Hạ! Cứ cho là Cố An Sinh chịu hạ thấp bản thân đi, cậu cho rằng Tần Sở sẽ làm cái chuyện ấu trĩ đó à? Đó là ai chứ? Là Tần Sở, Tần đại thiếu gia!”.

Ô Mịch đứng ngoài cửa phòng đọc sách tư lự hồi lâu, chợt nghe tiếng Tần Sở vọng ra: “Ghét nhất là có kẻ lén lén lút lút theo dõi. Lăn vào đây!”.

Ô Mịch cúi xuống lấy chiếc dép, giả vờ ném về phía Tần Sở, nhưng cuối cùng chỉ có thể ngậm ngùi xỏ lại, sau đó đẩy cửa đi vào phòng. Cô kéo ghế ngồi đối diện anh, tay chống cằm cười thật tươi, hết như có việc muốn nhờ cậy. Thế nhưng Tần Sở chẳng thèm ngẩng đầu nhìn cô lấy một cái. Cuối cùng, Ô Mịch mất kiên nhẫn, gõ tay xuống mặt bàn mấy tiếng.

Không phản ứng.

Lại gõ.

Vẫn không phản ứng.

“Tần Sở!”

Nghe tiếng quát hung hãn kia, Tần Sở mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Anh bỏ tập văn bản xuống bàn, tựa lưng vào ghế.

“Em hỏi anh một chuyện!”

“Hỏi đi, anh trả lời!”.

“Hôm nay ở bệnh viện, em và Lập Hạ đã gặp Cố An Sinh. Anh biết chuyện này không?”

“Biết.”

“Sao anh biết?”

“Bởi vì lúc ấy anh cũng có mặt ở bệnh viện. Thấy ba người nói chuyện vui vẻ nên không làm phiền.”

...

Mặc dù Tần Sở không nói gì quá đáng, nhưng Tô Mạch vẫn cảm thấy trong lòng bức rứt. Vì sao lại như thế? Chỉ ông trời mới biết.

“Em hỏi anh câu nữa được không?”

“Anh phải suy nghĩ xem có trả lời không đã”.

“Sao phải suy nghĩ chứ!”

“Vì thông thường, mỗi khi em nói chuyện thì vấn đề quan trọng luôn nói sau cùng. Thế nên anh phải suy xét cẩn thận, ngộ nhỡ em hỏi chuyện gì bí mật, trả lời rồi bị em bán đứng thì sao???”

Tô Mạch cứng họng. Nghe anh nói vậy, cô mới cảm thấy mình đúng là thế thật. Dương như, anh hiểu rất rõ con người cô. Nổi khó chịu ban nãy lập tức tan biến, Tô Mạch mỉm cười, ánh mắt cũng lấp lánh niềm vui.

Tần Sở bị vẻ mặt rạng ngời ấy của cô làm cho si mê. Anh quay đầu đi chỗ khác, ho khan mấy tiếng.

“Em còn năm phút!”

Tô Mạch vội vàng chấp tay trước ngực, chân thành nhìn Tần Sở: “Tần đại thiếu gia thần thông quảng đại, anh thử nói xem, chuyện của Lưu Minh Nghĩa và Lập Hạ, vẫn còn một kẻ đứng đằng sau...”

Nói xong, Tô Mạch nôn nóng chờ câu trả lời của đôi phương.

Rất lâu, Tần Sở rốt cuộc cũng chịu mở miệng, nhưng không phải lời hứa sẽ giúp đỡ: “Các em có bao giờ nghĩ tới, toàn bộ sự việc thực ra đều không phải Bạch Lâm thao túng?”.

Bị hỏi đột ngột, Tô Mạch hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh cô đã định thần lại và kiên quyết lắc đầu: “Là cô ta, chắc chắn là cô ta! Lập Hạ không thể nào nghe nhầm, em tin như vậy! Anh không thấy lạ sao? Lúc Lập Hạ gọi tên Bạch Lâm, đôi phương lập tức đập máy, sau đó gọi lại mấy lần đều không được. Nếu không phải cô ta thì cần gì phải phản ứng như vậy?”

Tần Sở thở dài: “Tô Mạch, có một vài chuyện em không nên can dự quá sâu!”.

“Cái gì mà can dự quá sâu? Lưu Minh Nghĩa cũng là bạn em”, nói đến đây, Tô Mạch vô thức nhíu mày: “Anh không muốn giúp bọn em? Vì sao?”.

“Không phải không muốn, mà là không thể! Em muốn bảo vệ bạn em, anh cũng có người cần bảo vệ”.

Tô Mạch thật sự không biết phải dùng từ ngữ nào hình dung tâm trạng của mình lúc này. Từ xưa tới nay, dù có cãi vã, có giận dỗi, Tần Sở cũng chưa một lần từ chối yêu cầu của cô. Hiện tại, anh tỏ ý rõ ràng như vậy khiến cô không khỏi hụt hẫng. Anh bảo cô đừng nhúng tay vào chuyện này, anh còn nói, anh có người cần bảo vệ.

Có lẽ, nỗi khó chịu của cô không xuất phát từ việc anh từ chối giúp đỡ, mà chính là vì “có người cần bảo vệ” kia.

“Anh muốn bảo vệ ai? Để em đoán xem nhé!”

“...”

“Nghĩ tới nghĩ lui, em chỉ có thể đoán được một người. Là Bạch Ly, đúng không? Bởi vì Bạch Lâm là em gái của Bạch Ly?”

Dứt lời, Tô Mạch hồi hộp chờ đáp án. Đáng tiếc, cô chỉ trông thấy sắc mặt Tần Sở sa sầm lại. Anh đứng lên, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Lần đầu tiên chiến tranh lạnh. Hai người không ai nói với ai nửa lời, dù ngồi trong một phòng cũng coi đối phương như không khí. Sau hôm đó, Tô Mạch không đến nhà Tần Sở nữa.

Chương 34: CHUÔNG 34

Sắp đến tết Nguyên đán, trường học đã cho sinh viên nghỉ đông. Tô Mạch thỉnh thoảng lại theo Lập Hạ đến bệnh viện thăm Lưu Minh Nghĩa. Bác sĩ nói tình trạng của Lưu Minh Nghĩa đã có tiến triển theo chiều hướng lạc quan, đây đúng là tin tức tốt lành.

Ngoài bệnh viện, Tô Mạch cũng không còn nơi nào để đi, chỉ có thể cả ngày ru rú trong nhà xem ti vi, đọc sách, hoặc nhìn chăm chăm vào điện thoại di động mà mắng: “Anh chết đói đi! Không ai nấu cơm cho mà ăn đâu!”.

Tần Sở cứ như nghe được lời mắng chửi ấy của cô, không một chút tin tức.

Lần tiếp theo Tô Mạch trông thấy Tần Sở là ở trên một tờ tạp chí mới ra. Trong ảnh, anh và Bạch Ly ngồi ăn trong một nhà hàng cơm Tây, nét mặt rạng rỡ, ai nhìn cũng phải thốt lên một câu: đẹp đôi.

Tô Mạch chợt cảm thấy sống mũi cay cay, có lẽ đã bị cảm lạnh. Cô vừa đưa tay lên xoa xoa thì nghe có người gọi tên mình: “Tô Mạch!”

Quay đầu lại, cô trông thấy Cố An Sinh đứng ở bên kia đường. Anh mặc áo len màu đen, cổ quàng khăn sẫm màu, đang mỉm cười vẫy tay với cô.

Khi Cố An Sinh đi tới trước mặt, Tô Mạch đã kịp lấy lại tinh thần, cô tươi cười: “Trùng hợp quá!”.

Cố An Sinh nhìn cô một lượt rồi nói: “Vẫn không biết tự chăm sóc bản thân gì cả. Ra ngoài trời lạnh thế này thì phải mặc nhiều vào chứ!”.

Chỉ là một câu quan tâm giữa bạn bè với nhau, nhưng có lẽ do Cố An Sinh nói nên Tô Mạch có cảm giác như được chiều chuộng. Chưa kịp mở miệng đáp lời thì điện thoại đổ chuông. Tô Mạch luống cuống lục túi xách, tờ tạp chí trong tay rơi trên mặt đất. Cố An Sinh nhanh nhẹn cuos xuống nhặt giúp cô. Đường nhìn vừa chạm vào bức ảnh, anh hơi khựng lại. Tô Mạch đón lấy tờ tạp chí, điện thoại cũng không nghe nữa. Chẳng hiểu sao, ánh mắt của Cố An Sinh khiến cô chột dạ.

Rõ ràng cô không làm gì sai trái, vậy mà lại có cảm giác như mình là một kẻ phản bội vừa bị bắt tại trận.

Tô Mạch rất muốn nói gì đó với Cố An Sinh, nhưng không tài nào mở miệng. Mãi đến khi điện thoại tiếp tục đổ chuông, mở cho cô một lối thoát. Cô không dám trì hoãn một giây, lập tức nghe máy.

Giọng nói phấn khích của Lập Hạ truyền tới: “Hôm nay phía cảnh sát gọi điện thoại, báo là gã trọc muốn gặp tớ”.

“VẬY HẢ?”

Gác máy, Tô Mạch và Cố An Sinh cùng nhau bắt taxi đến trại giam. Lập Hạ vừa trông thấy hai người, liền chạy ra đón: “Tô Mạch, tớ căng thẳng quá!”.

Tô Mạch trấn an: “Ngốc, cậu không phạm pháp, căng thẳng cái nỗi gì?”.

Ba người vào phòng gặp phạm nhân, cảnh sát dẫn gã đầu trọc đi ra. Mới vài ngày, hắn ta đã xơ xác như người tàn phế. Xem ra, mùi vị ngòi bóc lịch không dễ chịu chút nào! Ở bên ngoài, gã là kẻ ác, nhưng vào trong này, còn nhiều kẻ ác hơn. Bởi vậy mới có câu: vô quýt dày có móng tay nhọn!

Lập Hạ chờ hắn ta ngồi xuống mới lên tiếng: “Anh gọi tôi tới?”

“ĐÚNG”

“VÌ SAO?”

Gã trọc đột nhiên đứng phắt dậy, Cố An Sinh nhanh nhẹn kéo Tô Mạch và Lập Hạ về sau, sợ hắn ta giở trò. Thế nhưng, gã lại quỳ xuống, nói: “Tôi sai rồi. Thực ra có người đứng đằng sau thao túng chuyện này. Tôi nói cho các người biết chủ mưu, tôi đứng ra làm chứng, các người có thể xin tòa giảm án với tôi được không?... Trong này, thực sự không phải nơi dành cho người sống”.

...

Rời khỏi trại giam, cả ba người đều im lặng. Bạch Lâm vì Chu Gia Ngôn mà có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy, Lập Hạ quả thực không dám so bì. Chẳng lẽ thứ tình yêu giành giật bằng thủ đoạn đó vẫn có hạnh phúc ư?

“Bây giờ có nhân chứng rồi, chúng ta cần làm gì tiếp theo?” Lập Hạ đột nhiên phá vỡ sự im lặng.

Tô Mạch nhún vai: “Tìm luật sư”.

Cố An Sinh bình thản tiếp lời: “Nếu các cậu không chê, tớ sẵn sàng đảm nhận nhiệm vụ này”.

Tô Mạch và Lập Hạ kinh ngạc nhìn nhau.

Cố An Sinh nhướn mày: “Thời gian “mất tích”. Tớ cũng không để nó trôi qua uổng phí đâu. Hai năm qua tớ học luật, sau đó thi lấy chứng chỉ luật sư. Hiện giờ đang làm việc ở văn phòng luật KIN”.

Lập Hạ thốt lên: “KIN? Ý cậu là văn phòng luật phỏng vấn nghiêm ngặt, “kinh dị” nhất thành phố B?”.

Thấy Cố An Sinh thản nhiên gật đầu, mắt Lập Hạ càng tròn lớn. Cô giơ ngón trỏ ra phía trước, nói: “Cậu đúng là tầm ngảm tầm ngảm mà dám chết voi!”.

Tô Mạch cũng phải than thở: “Tớ thực sự đổ kỵ với những người muốn làm gì đều làm được, lại còn làm với tốc độ nhanh gấp đôi người khác. Ông trời đúng là bất công!”.

Cố An Sinh bật cười, xoa đầu cô: “Cậu cứ nói quá lên!”.

Lập Hạ và Tô Mạch đều sửng sốt. Ngay cả bản thân Cố An Sinh cũng không khỏi gượng gạo vì cử chỉ vô tư của mình.

Chia tay Cố An Sinh và Tô Mạch, Lập Hạ một mình đến bệnh viện thăm Lưu Minh Nghĩa.

Bố mẹ Lưu Minh Nghĩa đều là người hiền lành, hướng hồ xưa kia họ từ vùng xa xôi hẻo lánh chuyển tới thành phố B, không hiểu nhiều về luật pháp nên không giúp được gì. Mọi việc đều do Lập Hạ đứng ra giải quyết. Còn nhớ hồi đại học năm thứ hai, Lưu Minh Nghĩa từng nói: “Bố mẹ tớ thật thà lại nhiệt tình nữa. Khách tới mua hàng bỏ quên đồ, bố mẹ tớ còn đăng báo tìm người”.

Vì vậy, mỗi lần trông thấy hai người họ, cảm giác tội lỗi lại dâng lên trong lòng Lập Hạ.

Cô dùng khăn ẩm lau mặt cho Lưu Minh Nghĩa. Bỗng cô phát hiện, cậu ta rất gầy. Trước kia, cậu ta lúc nào cũng nhảy nhót xung quanh cô, tinh thần hăng hái tốt độ, khiến cô luôn nghĩ rằng thể chất của cậu ta rất tốt. Càng nghĩ, cô càng tự trách bản thân. Nếu ngày đó, cô không ích kỷ bỏ chạy một mình, biết đâu vết thương mà Lưu Minh Nghĩa phải hứng chịu sẽ ít hơn một chút, sắc mặt cậu ta sẽ không trắng bệch thiếu sức sống thế này.

Thay một chậu nước ấm khác, Lập Hạ vừa lau chân tay cho Lưu Minh Nghĩa, Vừa kể chuyện.

“Sẽ nhanh thôi! Tớ sẽ khiến cho kẻ hại cậu ra nông nổi này chịu trừng phạt thích đáng.”

“Cậu còn nhớ Bạch Lâm không? Cậu từng nhận xét, đó là người bề ngoài hiền lành, nhưng lòng dạ khó lường.”

“Làm chuyện sai trái thì phải trả giá, đúng không?”

“Lưu Minh Nghĩa, cậu phải mau tỉnh lại. Sắp Tết rồi, hai bác đang chờ cậu về nhà mình ăn Tết.”

“Cả Tô Mạch nữa, nhất định cậu ấy sẽ thích lắm. Tô Mạch suốt ngày than thở Tàn Sở đối xử tệ bạc với cậu ấy, rồi khen cậu tốt với mình.”

...

Không khí ngày Tết càng lúc càng rõ, phố xá tấp nập rộn ràng, thỉnh thoảng đâu đó lại vang lên những tiếng pháo ròn rã.

Một đêm trước ngày ra tòa, Chu Gia Ngôn đột nhiên gọi điện cho Lập Hạ, hẹn cô ra ngoài nói chuyện.

Lập Hạ đến quán nước thì thấy Chu Gia Ngôn đã đợi sẵn. Cô ngồi đối diện anh, nhìn đồng hồ rồi nói: “Có chuyện gì cậu nói nhanh lên, tớ phải về sớm”.

Chu Gia Ngôn cũng không vòng vo: “Lập Hạ, rút đơn kiện đi”.

Mấy chữ giản đơn ấy khiến Lập Hạ nổi cơn thịnh nộ. Cô đã đoán trước được mục đích cuộc hẹn này của Chu Gia Ngôn, nhưng nghe anh nói vậy, cô vẫn chẳng thể kiềm chế nổi mình.

“Cậu đừng tốn công vô ích. Ngày mai thôi cậu sẽ biết, cô bạn gái “thánh thiện” của cậu “vô tội” như thế nào!”

Chu Gia Ngôn bình thản lấy ra một điều thuốc và châm lửa.

Khói thuốc lượn lờ khiến Lập Hạ nhìn không rõ gương mặt người con trai đối diện. Cô cũng mong mình không nhìn thấy anh, thậm chí không nghe thấy những lời anh nói. Nhưng câu tiếp theo của Chu Gia Ngôn đã khiến cô rơi xuống vực sâu.

“Lập Hạ, cậu cho rằng tớ vẫn là thằng con trai ngốc nghếch năm xưa sao? Cậu thật sự nghĩ tớ không biết Bạch Lâm đã làm gì ư?”

Thực ra, ngày Lập Hạ đến công ty của Tần Sở phỏng vấn, mọi hành động của Chu Gia Ngôn đều đã bị Bạch Lâm bắt gặp. Tiếng thủy tinh vỡ lúc ấy chính là do Bạch Lâm gây ra. Chu Gia Ngôn nhớ kỹ từng chữ mà Bạch Lâm nói sau đó.

“Anh coi em là kẻ ngốc sao Chu Gia Ngôn? Anh tưởng em không biết cô ta đã đến Anh sao? Anh tưởng em không biết vì lý do gì mà hôm ấy đang lái xe, anh đột nhiên dừng lại sao? Anh tưởng em không nhận ra mặt anh biến sắc khi tình cờ gặp cô ta trong nhà hàng ư?”.

Chu Gia Ngôn vừa dứt lời, Lập Hạ liền trợn tròn mắt. Gần như vô thức, cô cầm ly nước trái cây hất vào mặt anh.

“Chu Gia Ngôn! Cậu có biết suýt nữa tôi bị cưỡng bức không hả?”

Chu Gia Ngôn dập điều thuốc, thông thả lau những bọt nước trên mặt và nói: “Dù sao cũng là “suýt nữa”.”

Nghe vậy, Lập Hạ không thể kiềm chế nổi nữa, cô giáng cho Chu Gia Ngôn một cái tát rồi giận dữ bỏ đi.

Chu Gia Ngôn nói với theo: “Tớ chỉ đến để nói cho cậu biết, cậu nên rút đơn kiện, vì ngày mai ở tòa án, các cậu nhất định sẽ thua”.

Lập Hạ quay đầu lại nhìn người con trai mà cô từng cho rằng mình sẽ yêu cả một đời. Cười chua chát.

“Chu Gia Ngôn, đừng quá tự tin như thế! Bằng chứng chắc cao như núi. Cho

dù cậu có ranh mãnh đến đâu cũng không thay đổi được sự thật. Hãy chờ xem tôi sẽ đưa Bạch Lâm vào tù như thế nào.”

Dứt lời, Cô Mạnh mẽ xoay người bỏ đi.

Chu Gia Ngôn muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Vài giây sau, anh bỗng đứng lên, chạy theo giữ tay Lập Hạ, mặc kệ cô giãy giụa thế nào cũng không chịu buông.

“Lập Hạ!”

Anh gần giọng, nhìn đắm đắm vào mắt cô.

“Lập Hạ, ngày mới sang Anh, vì muốn nhật tẩm ảnh bốn người chúng ta chụp chung mà tớ suýt bị ô tô đâm. Chính Bạch Lâm là người đã đẩy tớ ra. Cô ấy bị thương nặng, bác sĩ nói cô ấy không thể có con”.

“...”

“Lập Hạ, món nợ đối với Bạch Lâm quá lớn, cho dù cả đời này trả không hết, tớ vẫn phải trả.”

Một khi sự thật được phơi bày, chẳng khác nào trời long đất lở.

Không phải tôi đã quên, không phải tôi không yêu, mà là tôi không thể.

Chúng ta từng ở bên nhau trải qua hết thảy mọi thứ trên đời này. Đáng tiếc, giữa chúng ta lại thiếu một thứ gọi là duyên phận.

Lập Hạ, cậu hiểu không?

Dường như trong ký ức, chưa từng có một thời khắc nào khiến Lập Hạ cảm thấy đau đớn như lúc này. Cô cúi xuống, lạnh lùng nhìn vết sẹo trên cổ tay mình - kiệt tác của Chu Gia Ngôn. Năm xưa cô cứ nghĩ rằng chỉ cần thế này là đủ giữ được anh, nhưng cô không ngờ lại xuất hiện một người con gái khác dùng cả tính mạng để bảo vệ anh. Nếu là cô, chắc chắn cô cũng sẽ lao ra không một chút chần chừ. Chỉ tiếc rằng, không có cơ hội cho cô.

“Chu Gia Ngôn, tớ chỉ có thể nói, tất cả mọi chuyện, tớ không trách cậu nữa. Nhưng đúng như cậu nói đây, cậu nợ Bạch Lâm, cậu phải trả, vậy món nợ cô ta nợ người khác thì sao? Chẳng lẽ cô ta không cần trả?”

Việc đến nước này, Chu Gia Ngôn không còn lời nào để nói. Anh buông tay. Hai người tiếp tục giấu tất cả đau thương vào sâu tận đáy lòng.

Lập Hạ quay lưng, đi ra cửa. Cô rất muốn hỏi Chu Gia Ngôn một câu: “Cậu ở bên Bạch Lâm chỉ vì trách nhiệm, vậy... rốt cuộc cậu có thích tớ hay không?”.

Có hay không?

Thế nhưng, cô đã không hỏi.

Nếu khoảnh khắc ấy, Lập Hạ ngoảnh đầu lại, cô sẽ trông thấy nỗi đau đớn hiện rõ trong đáy mắt Chu Gia Ngôn.

Hôm sau, phiên tòa diễn ra nhưng nhân chứng duy nhất lại không xuất hiện. Thậm chí, khi người của tòa án đến gọi, hắn ta còn phủ nhận chuyện mình đồng ý ra toàn làm chứng.

Bạch Lâm đi xuống từ vị trí bị cáo, lúc ngang qua chỗ Lập Hạ, cô ta tươi cười nói: “Biết trên đời này cái gì mê hoặc con người ta nhất không? Chính là tiền! Tiền có thể mua được sự công bằng, đáng tiếc, cô không có!”.

Tô Mạch nắm chặt tay, muốn xông lên dạy cho Bạch Lâm một bài học. Đã không thể khiến cô ta ngồi tù thì cũng phải đánh cho cô ta một trận tơi bời. May mà Chu Gia Ngôn xuất hiện kịp thời, gạt đầu với cô và Lập Hạ, sau đó kéo Bạch Lâm đi.

Hai người họ vừa rời khỏi thì bệnh viện gọi điện tới báo tin dữ. Lập Hạ nghe rõ mồn một tiếng khóc xé ruột xé gan của bố mẹ Lưu Minh Nghĩa ở đầu dây bên kia.

Lưu Minh Nghĩa, có phải cậu cũng cảm thấy quá bất công, quá oan khuất, nên mới lựa chọn ra đi vào thời khắc này không?

Trên hành lang dài hun hút, người ta thấy một đôi vợ chồng già đang gắng sức cản lại chiếc giường đầy trộm vải trắng xóa.

Người con trai duy nhất của họ đã qua đời, vào đúng dịp lễ đoàn viên.

Lập Hạ thất thần đi về phía trước. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ chứa duy nhất

hình ảnh Bạch Lâm xác xược nói với cô: “Tiền có thể mua được sự công bằng, đáng tiếc, cô không có!”.

Ngăn lại hàng nước mắt sắp tràn mi, cô nắm lấy bàn tay Lưu Minh Nghĩa, nói: “Thế giới đầy rẫy dối trá này không xứng đáng để cậu ở lại”.

Tô Mạch nhìn đôi tay gầy gò tái nhợt ấy, nổi xót xa như thủy triều cuộn cuộn. Cô nhớ đến ca khúc mà Lưu Minh Nghĩa hát ở quán karaoke ngày nào, nhớ đến câu “Tớ chờ cậu” mà cậu ta nói với Lập Hạ.

Yêu một người, chờ đợi cô ấy cả một đời, cho dù cuộc đời này quá đổi ngắn ngủi.

Tô Mạch ngoảnh mặt đi, không dám tiếp tục nhìn cảnh tượng đau thương ấy. Cô bám lấy cánh tay Cố An Sinh, giống như muốn tìm kiếm một chỗ dựa. Tâm trạng bất ổn khiến cô có cảm giác buồn nôn. Cô che miệng chạy vào WC, nhưng không nôn ra bất cứ thứ gì.

Ngẩng đầu lên, Tô Mạch chợt trông thấy khuôn mặt xa cách đã lâu xuất hiện trong gương.

Cô không quay người lại, để mặc cho đối phương kéo mình vào trước ngực.

Những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy theo gò má cô, rơi xuống ngón tay anh.

“Tàn Sờ!”

“Ừm!”

“Tiền thực sự có thể mua được mọi thứ ư?”

Người phía sau trầm tư một lát rồi kiên định đáp: “Ừ”.

Chương 35: CHƯƠNG 35

Đêm đó, Lập Hạ ở lại với bố mẹ Lưu Minh Nghĩa. Cô cũng muốn tranh thủ những phút giây ít ỏi cuối cùng bên người con trai đã dùng cả tính mạng để bảo vệ mình.

Tô Mạch cũng không dám ở một mình. Dường như cả thế giới này chìm vào tăm tối, bốn phía xung quanh đều là vực sâu không đáy.

Tần Sở đưa cô về nhà, lúc anh mở cửa, cô chột dưng bước, dáng vẻ ngập ngừng. Anh hỏi: “Sao thế?”.

Tô Mạch dè dặt hỏi: “Em có làm phiền anh không?”.

“Làm phiền rồi! Thế nên giờ phải chịu phạt.”

Nghe vậy, Tô Mạch cứng đờ người. Tần Sở kéo cô vào nhà, cô lại bám cửa không chịu đi.

Anh trừng mắt: “Lại gì nữa?”.

Cô lắc đầu: “Sợ anh gặp phiền hà chứ còn gì nữa”.

Giống như đoán được suy nghĩ của cô, anh cười châm chọc: “Sao tự dưng lại sợ sệt thế? Tô Mạch! Anh mà muốn làm gì thì em đã chẳng còn bình yên đến giờ”.

“Ai thêm sợ! Anh mắc chứng hoang tưởng à?”

Biết cứ tiếp tục chắc chắn sẽ lại cãi nhau, Tần Sở đầu hàng: “Được rồi được rồi, anh bị hoang tưởng, được chưa?”.

Tính nết Tô Mạch thế nào, anh đã rõ đến từng chân lông sợi tóc.

“Em yên tâm! Chỉ có mình em là nữ giới từng bước chân vào nhà anh.”

Nghe vậy, mặt Tô Mạch nóng ran. Cô gạt tay Tần Sở ra: “Sao phải giải thích với em chuyện này, anh thích cho ai vào thì cho...”. Miệng thì nói vậy nhưng chân đã bước vào nhà.

Tần Sở bắt đắc dĩ lắc đầu.

Tắm rửa xong, Tô Mạch đi ra phòng khách thì Tần Sở cũng vừa mở cửa đi tới. Anh lết đôi dép lê, dáng vẻ uể oải, trong tay cầm vật gì đó.

Bất ngờ, anh bế cô lên, ném vào sofa.

Tô Mạch hốt hoảng kêu to: “A... Anh làm gì thế?”.

Cô vừa dứt lời, lại bị anh đè xuống. Dù chưa hết choáng váng nhưng cô vẫn cố gắng tránh né, vơ lấy chiếc gối ôm che trước ngực, lắp bắp nói: “Tần đại thiếu gia, Tần công tử, Tần thổ địa... Anh muốn làm cũng đừng dùng đến em, em không có kinh nghiệm, sẽ... khiến anh mất hứng...”.

Nghe vậy, Tần Sở rớt cuộc không nhịn nổi cười. Anh cười đến toàn thân run lên, ngồi phịch xuống sofa mà nói: “Tô Mạch, anh có đói khát đến thế nào cũng vẫn phải chọn đối tượng”.

Vì quá sợ hãi nên Tô Mạch không nghe ra ý chê bai trong lời nói của Tần Sở.

“Thế... thế anh định làm gì?”

Tần Sở nhét vật đang cầm vào tay Tô Mạch. Cô đưa lên ngắm nghía, hóa ra là một lọ kem trị nẻ.

“Anh...”

“Da tay em sắp toác ra rồi đấy. Xấu như ma! Cầm vào không có cảm giác.”

Mặc dù Tần Sở ăn nói khó nghe, nhưng Tô Mạch cảm thấy ấm áp vô cùng.

Về sau, bất luận đi đâu, bất luận là xuân hạ thu đông, cô đều mang theo lọ kem ấy bên mình, nhưng không hề dùng tới.

Hôm sau là cuối tuần, Tô Mạch dậy rất sớm. Gọi mãi mà Tần Sở không chịu dậy, cô đành đi mua bữa sáng.

Ra khỏi nhà chưa được bao xa, Tô Mạch bắt gặp một chiếc xe thể thao màu vàng chạy vụt qua. Trông thấy đôi nam nữ trong xe, cô giật mình. Đứng

ngây ra một lát, cô tức tốc quay về nhà gọi Tần Sở.

Năm lần bảy lượt bị đánh thức, đại thiếu gia Tần Sở không khỏi bực mình: “Em lại phát điên cái gì thế?”.

Tô Mạch nôn nóng: “Lần trước anh nói với em, anh không muốn nhúng tay vào chuyện này vì muốn bảo vệ một người. Người đó không phải Bạch Ly, mà là Kỷ Vân Chi, đúng không?”.

Lần này, câu hỏi của Tô Mạch khiến Tần Sở hoàn toàn tỉnh ngủ. Phản ứng của anh là đáp án chính xác nhất cho nghi vấn trong lòng cô.

Cô buông tay đang nắm áo ngủ của anh ra, hỏi: “Kỷ Vân Chi và Bạch Lâm có quan hệ như thế nào?”.

“...”

“Người yêu? Không đúng, người Bạch Lâm yêu là Chu Gia Ngôn, yêu đến điên dại.”

“...”

“A... đúng rồi, trước đây anh nói, Kỷ Vân Chi từng là xã hội đen. Vậy thì, Bạch Lâm tìm được gã côn đồ kia là nhờ Kỷ Vân Chi giúp đỡ?”

“...”

“Vì sao anh ta phải giúp Bạch Lâm? Họ hàng? Không đúng, hai họ Bạch và Kỷ không thể nào có dính dáng! Anh từng nói với em, Kỷ Vân Chi có người anh ta thích. Vậy thì, khả năng lớn nhất chính là anh ta yêu đơn phương Bạch Lâm.”

Tần Sở rất nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình thường. Anh ngáp dài mấy cái, rồi ngoảnh đầu ra nhìn ban mai ngoài cửa sổ.

“Tô Mạch, em tưởng mình là Conan sao?”

“Đừng có giả vờ giả vịt nữa! Anh chỉ cần trả lời em, đúng hay sai?”

Tần Sở quay đầu lại, giọng điệu bình tĩnh: “Đúng hay sai thì quan trọng gì? Được thôi, anh nói cho em biết, em đoán đúng! Nhưng thế thì đã sao? Em có

thể đâu thắng ai? Em và cô bạn Lập Hạ của em có thể thắng nổi ai?”.

Tô Mạch run rẩy, ánh mắt tối sầm lại.

Hồi lâu, cô mở miệng: “Tần Sở, đừng tưởng rằng các anh có thể không coi ai ra gì! Những việc các anh làm, ông trời đều biết, rồi các anh sẽ bị báo ứng!”.

Dứt lời, Tô Mạch lập tức bỏ đi.

Lúc đó, Tần Sở cũng chủ quan, không mấy để tâm tới những gì cô nói. Nhưng một tuần sau, khi Bạch Lâm lần thứ hai bị triệu ra tòa, anh mới hiểu cô muốn làm gì.

Phiên tòa bắt đầu, Kỷ Vân Chi ngồi ở hàng ghế cuối cùng dành cho người xem xét xử. Lập Hạ không biết vì sao anh ta lại đến đây, còn Tô Mạch thì hừ lạnh: “Rốt cuộc cũng chịu lộ diện rồi”.

Chỉ khi vô tình bắt gặp Kỷ Vân Chi và Bạch Lâm liếc mắt đưa tình, Lập Hạ bỗng nhiên ý thức được điều gì. Cô rùng mình.

Đúng lúc ấy, Kỷ Vân Chi quay sang phía Lập Hạ. đường nhìn giao nhau trong tích tắc, rồi cả hai lại chăm chú nhìn thẳng lên phía quan tòa.

Lập Hạ chợt thấy mình quá ngu ngốc vì từng cảm động trước người đàn ông này. Cô thậm chí còn cho rằng, hai người có thể làm bạn. Nhưng giờ thì cô đã hiểu, tất cả đều do cô ngộ nhận.

Đợi Lập Hạ quay đầu đi, Kỷ Vân Chi lại phóng ánh mắt về phía cô. Ngay từ đầu anh đã biết mối quan hệ giữa cô và Chu Gia Ngôn. Khi còn ở Anh, Bạch Lâm từng nhiều lần nhờ anh điều tra việc lớn việc nhỏ liên quan tới hai người họ. Vì thế, trong bữa tiệc mừng tốt nghiệp của Tô Mạch, Lập Hạ và Lưu Minh Nghĩa, anh mới xuất hiện một cách “trùng hợp” như vậy, sắm vai người giải vây cho Lập Hạ, nhưng mục đích chính là để dò hỏi thực hư.

Thế rồi, vào cái đêm hè đó, khi cùng Lập Hạ đứng bên bờ sông ăn bánh mì, nụ cười rạng ngời của cô khiến anh không thể rời mắt. anh không thể phủ nhận, khoảnh khắc ấy, trái tim anh đã đập nhanh hơn một nhịp.

Thế nhưng, sự tồn tại của Bạch Lâm đối với Kỷ Vân Chi mà nói, giống như một thói quen ăn vào trong máu. Chỉ cần là cô, anh sẽ không bao giờ nói lời từ chối. Không biết từ chối một người, chắc chắn sẽ phải làm một người

khác tổn thương.

Quen biết, không quen biết; quan trọng, không quan trọng. Lập Hạ thuộc vào loại nào? Kỷ Vân Chi không thể tìm ra được câu trả lời thích hợp.

Tại phiên tòa, thủ phạm còn lại đã bị còng tay đưa đến vị trí nhân chứng. Hắn ta rành rọt thuật lại rõ ngọn nguồn. Tô Mạch thở phào một hơi, quay sang ôm lấy người bên cạnh.

Tình hình chuyển biến đột ngột khiến Lập Hạ ngây người hồi lâu vẫn không kịp thích ứng.

Cô tò mò hỏi Tô Mạch: “Tần Sở giúp à?”.

Tô Mạch không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Bạch Lâm xuống khỏi bục bị cáo, đi lướt qua hai cô giống như phiên tòa lần trước. Nhưng hôm nay, theo sau cô ta còn có người của viện kiểm sát áp giải. Về mặt Bạch Lâm vẫn thản nhiên không một chút sợ hãi, dường như người sắp ngồi tù không phải cô ta.

Cô ta lạnh lùng nói với Lập Hạ: “Cho dù tôi phải vào tù, nhưng không lâu nữa, tôi sẽ được thả ra. Cô tin không?”.

Lập Hạ vừa há miệng định mắng, Tô Mạch đã cướp lời: “Chúng tôi tin! Cô Bạch là ai chứ? Xung quanh cô có cả một đám người thần thông quảng đại giúp đỡ, bảo vệ cơ mà, đương nhiên tôi tin chẳng bao lâu nữa, sẽ có vô số lý do giúp cô được hoãn thi hành án. Thế nhưng, bao công sức cô bỏ ra để được ở bên Chu Gia Ngôn, tôi sẽ không để cô được toại nguyện”.

Sắc mặt Bạch Lâm đột nhiên biến đổi: “Ý cô là gì? “.

Chu Gia Ngôn bấy giờ mới lên tiếng: “Lẽ ra tớ nên sớm nghĩ đến điều này”.

Tô Mạch bật cười: “Đúng thế Chu Gia Ngôn! Có thể cướp người trong tay Kỷ Vân Chi, chắc chắn phải là một nhân vật trong giới chính trị, hơn nữa còn phải cao hơn nhà họ Kỷ vài cấp bậc. Mà người như thế, tôi chỉ quen có một. Cậu nên sớm nghĩ đến, tôi sẽ đi tìm mẹ cậu”.

Bạch Lâm không dám tin: “Không thể nào, cô Hoa rất ghét cô, nhất định cô Hoa sẽ không giúp cô”.

Nụ cười của Tô Mạch càng thêm tươi: “Bạch Lâm, tất cả đều nhờ cô dạy tôi cả đấy! Cô quên rồi ư? Cô nói với tôi, tiền có thể mua được mọi thứ. Dễ dàng như vậy, tôi cũng muốn dùng tiền mua lại công bằng cho Lưu Minh Nghĩa!”.

“ ... ”

“Thật đáng tiếc, cô thuê người hại Lập Hạ, hòng triệt để loại trừ tình địch. Nhưng tôi nói cho cô biết, dù cô có thoát được trại giam, cô cũng không thể ở bên Chu Gia Ngôn được đâu! Cô muốn biết tôi và mẹ Chu Gia Ngôn đã trao đổi điều kiện gì không?”.

“ ... ”

“Cô - Bạch Lâm, vĩnh viễn không bao giờ có thể bước chân vào nhà họ Chu!”

Tô Mạch vừa dứt lời, Bạch Lâm và cả Tàn Sở đứng gần đó đồng thanh kêu lên.

“Cô điên rồi!”

“Em điên rồi!”

Lần đầu tiên Tàn Sở có cảm giác bất lực đến vậy. Mọi chuyện đã đi lệch khỏi quỹ đạo vốn có, tất cả đều không phải kết quả anh mong muốn. Anh phóng ánh mắt lạnh băng về phía cô.

Tô Mạch biết, anh đang phẫn nộ cực điểm. Nhưng vì sao cô lại có một cảm giác khác thường đến quái dị?

Anh giúp đỡ Kỷ Vân Chi vẽ đường cho hươu chạy, giúp Bạch Lâm giấu giếm. Tất cả những việc đó, anh đều dựa vào tính tình của cô mà làm, muốn kiếm một cái cớ để hai người cãi nhau một trận lớn.

Lúc này, sắc mặt Bạch Lâm trắng bệch như không còn một giọt máu. Cơ thể cô ta không ngừng run lên.

Đột nhiên, Bạch Lâm chỉ vào Lập Hạ rồi cười điên cuồng. Mấy viên cảnh sát áp giải phía sau nhận thấy tình hình bất ổn, bèn đẩy cô ta đi. Nhưng Bạch

Lâm vẫn đứng vững không chịu nhúc nhích. Cô ta chỉ tay vào mặt Lập Hạ, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Tô Mạch.

“Cô thật đáng thương, Nguyên Tô Mạch! Cô tưởng rằng mình vĩ đại lắm đúng không? Nói cho cùng, cô chỉ là một con ngu! Một con rồi bị hết người này đến người kia đùa giỡn mà thôi.”

“...”

“Chắc cô không ngờ đâu nhỉ? Người chị em tốt của cô, người mà cô tin tưởng nhất, quý mến nhất này, năm xưa đã vì ba vạn tệ mà đem bán cô cho Tần Sở như một con kỹ nữ! Vậy mà hôm nay cô còn tốt với cô ta như thế, giúp cô ta trả thù, giúp cô ta trút giận! Ha ha... đây đúng là truyện cười hay nhất trên đời...”

Nói xong, Bạch Lâm liền bị áp giải ra khỏi tòa. Kỷ Vân Chi và Chu Gia Ngôn cũng theo sau.

Tô Mạch sững sờ. Còn chưa kịp vui mừng, cô đã phải nghe bí mật kinh thiên động địa này. Thế nhưng, chưa đến mười giây sau, cô đã khôi phục trạng thái bình thường, cười nói vui vẻ: “Lập Hạ, mặc kệ Bạch Lâm đi, cô ta điên rồi. Chúng ta đi uống mừng chiến thắng thôi, đêm nay không say không về”.

Vừa nói, Tô Mạch vừa bám lấy cánh tay Lập Hạ, kéo ra phía cửa. Nhưng Lập Hạ đứng im như mọt rễ dưới chân, sau đó, cô bật khóc.

“Tô Mạch, cậu mắng chửi tớ đi, đánh chết tớ đi! Đừng cố làm như không có việc gì, cũng đừng tươi cười với tớ...”

Tô Mạch buông tay, bình tĩnh nhìn người bạn thân mắt đầm lệ.

“Ngày ấy, cậu đột nhiên rủ tớ đến quán bar làm thêm, ngay hôm đó, cậu làm đổ rượu vào người khách, rồi Tần Sở xuất hiện đúng lúc giải vây cho chúng ta. Từ đó, Tần Sở cứ như vậy chen chân vào cuộc đời tớ. Tất cả, đều là kế hoạch đã được dàn dựng sẵn. Bạch Lâm nói “bán”, là như vậy đúng không?”

Lập Hạ cắn chặt môi, sợ mình sẽ khóc thành tiếng.

Tô Mạch tiếp tục hỏi: “Vì sao?”.

Ánh mắt cô chuyển sang hướng Tần Sở. Cô nghiêng đầu nhìn anh, lặp lại:

“Vì sao”.

Tần Sở đang định cầm tay Tô Mạch thì Cố An Sinh bất ngờ đứng ra, ôm lấy vai cô, nhìn Tần Sở bằng ánh mắt tràn ngập thù hận: “Vì muốn trả thù!”.

Tô Mạch há hốc mồm, nhất thời không hiểu “trả thù” ở đây là ý gì.

Sau đó, cô mới biết, năm xưa ở ngõ Tịnh thủy, những tin đồn về Cố Minh - bố của Cố An Sinh không phải hoàn toàn sai. Ông ta lên thành phố làm ăn và đúng là đã có tình nhân.

Bà ta tên Nhâm Đề Oanh - mẹ của Tần Sở, cũng chính là người phụ nữ trong bức ảnh đặt trên bàn làm việc của Tần Sở. Tô Mạch đã năm lần bảy lượt trông thấy bức ảnh đó, và ánh mắt luôn bị thu hút bởi gương mặt xinh như hoa như ngọc của bà ta.

Cố An Sinh nghênh ngang đón nhận cái nhìn hận học của Tần Sở.

“Năm hai mẹ con tôi được đón đi khỏi ngõ Tịnh Thủy cũng chính là năm mẹ anh qua đời vì tai nạn xe. Anh đã đổ hết tội lỗi lên đầu bố tôi, hận người nhà họ Cố chúng tôi. Anh tìm trăm phương ngàn kế tiếp cận Tô Mạch, bởi vì nhận ra tình cảm tôi dành cho cô ấy không đơn giản nên muốn lợi dụng cô ấy để trả thù tôi. Buổi tối hôm sinh nhật tôi, đám côn đồ gây chuyện ở quán bar cũng do anh chỉ đạo. Mục đích là muốn Tô Mạch phải cầu xin anh. Sau đó, tôi nằm ở giường bệnh, bỗng nhận được một tin nhắn hình từ số điện thoại xa lạ. Trong ảnh là anh và Tô Mạch đang hôn nhau, tin nhắn đó là anh gửi. Sự xuất hiện của Hà Huân, có lẽ cũng là do anh sắp xếp.”

Cố An Sinh cảm nhận rõ ràng cơ thể Tô Mạch cứng đờ trong vòng tay mình.

Tần Sở nhíu mày. Anh đi tới như muốn kéo Tô Mạch về phía mình, nhưng lại bị ánh mắt của cô không chế.

Cố An Sinh nói tiếp: “Có lẽ anh đột nhiên chán trò mèo vờn chuột, nên đã mua chuộc nhân viên của Cố Thông, làm giả sổ sách, sau đó thông báo cho Kỷ Vân Chi đưa người đến thanh tra. Với tội danh trốn thuế, Cố Thông và người nhà họ Cố cả đời cũng chẳng gượng dậy nổi. Vậy là mục đích của anh đã đạt được. Anh đứng giữa đám đông, gương mặt chứng kiến cơ nghiệp cả đời của bố tôi bị hủy hoại, chứng kiến ông phát bệnh phải vào viện tâm thần sau đó tự sát”.

Rõ ràng đứng trong phòng kín nhưng Tô Mạch lại có cảm giác từng đợt gió đang gào thét thổi vào mặt mình.

Nghe xong tất cả, Tô Mạch tựa hồ quên mất câu nói kia của Cố An Sinh: Tình cảm tôi dành cho cô ấy không đơn giản. Lúc này, cô chỉ muốn gào lên với Tần Sở: “Anh quá bỉ ổi, màn kịch rẻ tiền này mà cũng nghĩ ra được! Chút ít ngưỡng mộ mà tôi dành cho anh đã tan biến sạch sẽ rồi”.

Đối mặt với lời cáo buộc hùng hồn của Cố An Sinh, Tần Sở vẫn giữ được sự bình tĩnh hiếm có. Anh nhún vai hỏi: “Nói xong chưa?”, rồi đi tới cầm một tay Tô Mạch kéo về phía mình.

Tô Mạch cảm thấy cổ tay đau buốt. Nhưng khi nhìn sang Lập Hạ, cô lại thấy không còn đau nữa.

Lập Hạ đứng bên cạnh vành móng ngựa, đột nhiên có cảm giác mình chính là phạm nhân. Dưới ánh mắt nóng ran của Tô Mạch, cô tự vả vào mặt mình, sau đó nhỏ giọng nói: “Tô Mạch, tớ biết món nợ này, tớ không thể trả nổi cậu”.

Dứt lời, Lập Hạ xoay người chạy đi, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Tô Mạch còn nhớ, có lần mình từng nói: Lập Hạ là người được sinh ra để dành riêng cho Tô Mạch. Hai người có thể cãi vã, nhưng tuyệt đối không chiến tranh lạnh; luôn tin tưởng nhau, yêu thương nhau, vĩnh viễn không phản bội nhau.

Vậy mà hiện tại, người mà cô tin tưởng nhất lại bán đứng cô, dạy cho cô một bài học: “Trên đời này, không một ai đáng tin cả. Bạn không nhẫn tâm thì chính bạn sẽ bị đánh gục”.

Đang thất thần, Tô Mạch không để ý mình đã bị Tần Sở kéo ra đến gần cửa. Cô giật mình dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn Cố An Sinh. Bỗng nhiên, anh tiến tới nắm một tay cô. Chưa bao giờ cô phát hiện sức lực của anh cũng mạnh đến thế.

Tần Sở gần giọng: “Buông ra”.

“Câu đó phải để tôi nói mới đúng!”

“Tôi có vô vàn cách khiến cậu thân bại danh liệt, Cố An Sinh, cậu có muốn thử không?”

Cố An Sinh cười khẩy: “Anh Tần, chẳng phải anh đã cho tôi ném thử rồi đây thôi? Tôi không ngại ném lại lần nữa đâu! Huống hồ, anh không cảm thấy nên hỏi cô ấy xem có muốn đi cùng anh không à?”.

Tần Sở lạnh lùng cười: “Người tôi muốn, trước giờ đều thuộc về tôi”.

Dứt lời, anh liền cảm nhận được lòng bàn tay đau nhói. Anh trừng mắt với Tô Mạch: “Em dám buông? Thử xem!”.

Tần Sở càng dọa dẫm, càng khơi dậy ý chí phản kháng của Tô Mạch. Cô giãy giụa không ngừng.

Đột nhiên Cố An Sinh lại lên tiếng: “Tần Sở, theo lý mà nói, Tô Mạch đã hết giá trị lợi dụng với anh từ lâu! Lẽ ra anh có thể sớm dứt ra, nhưng vì sao còn dây dưa đến giờ? Đừng nói với tôi, anh đã yêu cô ấy rồi nhé! Tất cả mọi người đều biết, gia đình anh sẽ không chấp nhận một cô gái bình thường như Tô Mạch làm dâu. Hơn nữa, anh lại rất nghe lời bố anh, chắc chắn sẽ không vì cô ấy mà đối đầu với người thân duy nhất của mình. Đáp án rất đơn giản, Chu Gia Ngôn về nước, anh liền cố ý gọi cậu ta đi ăn cùng, tạo cơ hội để Tô Mạch xuất hiện nhân ông nội vào điểm thích hợp. Từ lâu anh đã biết rõ thân phận của Tô Mạch!”.

Tin tức lần này thật sự đã đập tan chút lý trí cuối cùng của Tô Mạch, ngay cả dũng khí chất vấn, cô cũng không còn.

Tô Mạch bất động, Tần Sở lại càng lo lắng. Anh nắm chặt tay cô, vội vàng nói: “Anh thừa nhận, mọi chuyện do anh sắp đặt. Nhưng Tô Mạch, nếu anh nói với em, cho dù hiện giờ em đã hai bàn tay trắng, anh vẫn muốn ở bên em. Em có tin không?”.

Chưa bao giờ nghe Tần Sở nói những lời ngọt ngào, chưa bao giờ thấy anh trong bộ dạng luống cuống, Tô Mạch đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay run rẩy, sắc mặt thoáng đỏ thoáng trắng.

“Tần Sở, thế giới của anh quá phức tạp, trái tim anh quá phức tạp. Có anh ở bên cạnh, mọi chuyện đều trở nên phức tạp. Tôi không muốn cả ngày phải đoán suy nghĩ của anh, tất cả những kế hoạch, những mưu tính của anh, tôi đều không muốn! Vì thế, xin anh hãy buông tôi ra!”.

Rốt cuộc, Tần Sở chậm rãi buông tay.

“Quả nhiên, bất luận thế nào, em cũng không chọn tôi!” Anh đứng thẳng người, mắt nheo lại, cười khẩy một tiếng. “Nguyễn Tô Mạch, rồi em sẽ hối hận! Nhưng nếu em hối hận, cũng đừng tới tìm tôi. Bởi vì cho dù em đi tìm tôi, tôi cũng không còn đứng chỗ cũ đợi em nữa.”

Tô Mạch lặng lẽ nhìn theo Tần Sở, mãi cho đến khi bóng anh khuất thật xa.

Ngày hôm ấy, rõ ràng đã vào đông, nhưng ánh mặt trời lại cực kỳ gay gắt. Tuy vậy, vẫn chẳng thể khiến người ta bớt lạnh lẽo.

Trở lại nhà trọ, Tô Mạch phát hiện đồ đạc của Lập Hạ đã không còn. Sự biến mất nhanh đến nỗi cô có cảm giác cuộc đời mình chưa từng xuất hiện một người như thế.

Lập Hạ để lại một phong thư và chiếc vỏ bọc điện thoại đối với cô.

“Tô Mạch, xin lỗi cậu! Năm đó, Tần Sở đến quán bar tìm tớ, nói rằng đã nhất kiến chung tình với cậu từ sau bữa tiệc sinh nhật Chu Gia Ngôn. Tớ đã tin anh ta. Vì thế, đồng ý giúp anh ta tiếp cận cậu.

Tô Mạch, xin lỗi cậu! Nếu thời gian có thể quay trở về, tớ nghĩ, tớ vẫn sẽ làm như vậy. Cậu còn nhớ năm nhất đại học, tớ đột ngột trở lại thành phố C một chuyến? Khi đó mẹ tớ mắc bệnh suy thận, bố tớ âm thầm đi bán máu để kiếm tiền chạy chữa cho mẹ tớ. Cuối cùng, ngất xỉu trên đường.

Tô Mạch, xin lỗi cậu! Tớ không thể đứng nhìn bố ngày một gầy đi vì bán máu cứu mẹ...”

Chỉ mấy dòng ngắn ngủi nhưng Tô Mạch biết, nhất định Lập Hạ đã khóc.

Đã lâu lắm rồi không trông thấy cô ấy khóc.

Tô Mạch còn nhớ, ngày mà cô đưa cho Lập Hạ tấm visa sang Anh, cô ấy đã nghiêm túc nhìn cô và nói: “Tô Mạch, tớ biết trên đời này cậu là người duy nhất không bao giờ lừa gạt tớ”.

Thực ra, cô cũng rất muốn nói với Lập Hạ như vậy, nhưng cô là người không giỏi ăn nói, vì thế, cô tận lực dùng hành động để chứng minh. Chỉ là không

ngờ, cuối cùng chính Lập Hạ, chính người bạn mà cô yêu quý nhất lại tự tay phá hủy sự tin tưởng ấy.

“Tô Mạch, nếu một ngày nào đó chúng ta gặp lại nhau trên đường, xin cậu đừng nói câu tha thứ với tớ.”

Quả thực sau đó, Tô Mạch cũng không đi tìm cô bạn có nụ cười ấm áp như nắng mùa thu ấy nữa. Mặc dù cô biết, Lập Hạ vẫn luôn ở thành phố B. Chính Lập Hạ từng nói, chăm sóc bố mẹ Lưu Minh Nghĩa là trách nhiệm cả đời này của cô ấy. Vậy nên, Tô Mạch có thể dễ dàng tìm ra Lập Hạ nếu muốn. Thế nhưng cô không đi tìm. Hơn ai hết, cô hiểu rõ, quãng thời gian đồng cam cộng khổ xưa kia đã vô phương lấy lại. Hy vọng của cô và Lập Hạ bây giờ chỉ là quên đi quá khứ đau thương ấy.

Sau này...

Nghe nói Bạch Lâm phát điên trong trại giam. Điên thật, điên giả, không ai biết rõ. Chu Gia Ngôn nộp tiền bảo lãnh Bạch Lâm ra tù, hai người họ cùng sang Anh

Sau này...

Khi tất cả mọi người đều đã bỏ đi, Tô Mạch cuối cùng cũng được như ý nguyện. Một sáng sớm nào đó, bàn tay cô được Cố An Sinh nắm lấy, cảm nhận sự ấm áp, dịu dàng của mối tình thâm lắng mười một năm.

Sau này, mọi thứ của sau này, đã không còn như xưa nữa.

Chương 36: CHUÔNG 36

Đầu xuân, đường phố ngập màu xanh mơn mớn của cây cối, hoa cỏ.

Chạng vạng, trong lúc cùng Cố An Sinh đi tản bộ, ngang qua cửa hàng váy cưới, Tô Mạch dừng chân, chỉ vào đôi trai gái trong tấm áp phích khổ lớn và nói: “Sau này kết hôn, tớ cũng muốn một bộ váy đẹp như thế kia !”.

Cố Anh Sinh gật đầu cười: “Được”.

Đêm hôm ấy, Tô Mạch nhận được một cuộc điện thoại lạ.

Hai người giữ máy hơn một tiếng đồng hồ, nhưng không ai nói câu nào. Đến khi di động báo pin yếu, Tô Mạch mới mở miệng: “Điện thoại hết pin rồi, em gác máy đây”.

Bên kia rốt cuộc truyền tới tiếng thở dài.

“Anh đang ở ngoài cửa nhà em.”

“Hả?”

“Tô Mạch, anh đã từng nói với em chưa? Năm mười bảy tuổi, anh chết hụt.”

...

“Bố mẹ anh kết hôn không phải vì yêu, chỉ là quan hệ làm ăn. Từ lúc lọt lòng, anh đã không nhận được tình thương của mẹ, chưa một lần được mẹ bế, cho dù anh học giỏi, ngoan hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi. Mẹ anh rất đẹp, nhất là lúc cười. Thế nhưng, mẹ chưa bao giờ cười trước mặt anh. Năm mười bảy tuổi, anh theo mẹ tham gia một bữa tiệc, mẹ không cho tài xế đi cùng mà tự mình lái xe. Ngồi trong xe, mẹ bỗng dưng nói với anh rất nhiều chuyện. Thậm chí, mẹ không nhìn đường, mà chỉ nhìn anh, vừa nhìn vừa nói: Nếu cuộc hôn nhân này không có mây, anh Minh sẽ không lo lắng nhiều như vậy. Tao đã có thể yên ổn sống cùng anh ấy. Bố con mây là hung thủ bóp chết hạnh phúc của tao!”

...

“Sau đó, mẹ anh rú ga như điên lao vào rào chắn bên vệ đường. Bà muốn hủy hoại tất cả những thứ ngăn cản tình yêu của bà. Nhưng anh mạng lớn, sống đến bây giờ...”

...

“Tô Mạch, em từng hỏi anh, ngày nào cũng sống trong lừa gạt, dối trá, có mệt hay không? Nếu em trải qua cảm giác bị người thân nhất đẩy xuống địa ngục, liệu em có còn tin tưởng vào thế giới này không? Anh sai ư? Anh không nên hận thù ư?”

Tô Mạch khẽ nói: “Anh có thể hận, nhưng không nên đánh đồng tất cả”.

Tần Sở lặng im. Lát sau, anh chột lên tiếng: “Hôm nay, anh đã nhìn thấy em, em và Cổ An Sinh”.

“Ừm...”

“Giấc mộng bao nhiêu năm qua trở thành hiện thực, rất hạnh phúc phải không?”

Tô Mạch không đáp.

Anh lại nói tiếp: “Tô Mạch, hiện giờ điều anh ghét nhất chính là chứng kiến em hạnh phúc! Hễ thấy em hạnh phúc, anh lại muốn phá hoại”.

“Ừ. Xưa nay anh vốn không phải người lương thiện.”

“Anh có nên đeo tấm biển kẻ ác đó đến cuối cuộc đời không?”

...

“Tô Mạch, có những chuyện, anh không bao giờ nói lại lần thứ hai. Vì thế em nghe cho kỹ!”

“Anh nói đi!”

...

Tô Mạch không biết sau đó Tần Sở nói những gì, bởi vì cô đã quên, hoặc cố gắng quên.

Nhưng nếu được lựa chọn, cô vĩnh viễn không muốn nhớ đến cuộc điện thoại ấy.

Anh nói...

“Khi Lưu Minh Nghĩa chưa qua đời, em từng hỏi anh, vì sao anh không giúp? Lúc đó anh trả lời, anh muốn bảo vệ một người. Em đoán Bạch Ly, sau đó lại đoán là Kỷ Vân Chi. Nhưng, đều không phải!

Tô Mạch, người anh muốn bảo vệ, thực ra là em. Anh sợ em biết sự thật, sẽ thất vọng, sẽ đau đớn, giống như cảm giác anh đã từng trải qua, rồi em sẽ không tin vào bất cứ ai nữa! Anh không muốn em phải nếm trải mùi vị của loại thuốc kịch độc ấy...

Tối hôm đó, nửa đêm em gọi điện nói với anh, mọi chuyện là do Bạch Lâm làm. Ngay sáng hôm sau, anh đã đi tìm Bạch Lâm. Lúc ấy, cô ta quá hoảng loạn, anh chỉ cần mớm lời là cô ta khai bằng sạch. Em biết cô ta nói gì không?

Bạch Lâm nói, tối hôm Giao thừa, cô ta cũng có mặt ở ngõ nhà em, chứng kiến Lập Hạ bị dọa cho hồn bay phách lạc, cô ta đã mềm lòng. Lúc ấy, cô ta đang định ra mặt bảo gã kia dừng lại thì bị người khác kéo về. Người ngăn cản cô ta, Chính là Cố An Sinh của em!

Cậu ta nói với Bạch Lâm, đã đâm lao thì phải theo lao! Thế là Bạch Lâm đã vô tình giúp cậu ta diễn một vở kịch hay. Còn nữa, em cho rằng vì sao gã trọc đột nhiên thay đổi khẩu cung, không đến làm nhân chứng trong phiên tòa đầu tiên? Ngoài em, Lập Hạ, Cố An Sinh ra, còn ai biết các em đã đến gặp gã? Ai đã mật báo cho Chu Gia Ngôn biết để cậu ta đi bịt miệng nhân chứng? Em nghĩ Cố An Sinh thật sự muốn giúp em và Lập Hạ thắng kiện ư? Cậu ta chỉ lợi dụng lòng tin của em và Lập Hạ mà thôi.

Về phần vì sao màn kịch cuối cùng lại không lên sàn, anh nghĩ, đó là vì cậu ta mềm lòng. Vì sao mềm lòng? Vì em.”

Sau đó, Tần Sở còn nói rất nhiều, chưa bao giờ anh nói nhiều đến thế, dường như anh đang muốn tạm biệt cô.

“Tô Mạch, em nhất định cũng không biết năm mươi bảy tuổi, sau khi tỉnh lại từ vụ tai nạn xe đó, anh đã đến ngõ Tịnh Thủy. Anh muốn đến xem rốt cuộc

con trai của người đàn ông mà mẹ anh yêu là đứa trẻ như thế nào? Có gì xuất sắc hơn anh? Vừa tới nơi, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt anh chính là em đang bị một đám trẻ con khác bắt nạt. Lúc đó em bao nhiêu tuổi nhỉ? Cùng lắm là mười ba, thân hình tròn trịa ngồi bệt dưới đất, vậy mà vẻ mặt vẫn ương ngạnh, nhìn em lúc ấy rất buồn cười. Chắc em lại nghĩ anh là một kẻ máu lạnh phải không? Trông thấy vậy mà không thêm ra giúp đỡ? Thực ra là có, nhưng anh chậm hơn Cố An Sinh một bước.

Tô Mạch, em biết không? Anh chưa bao giờ tin vào số phận. Nhưng từ khi em xuất hiện, anh đã tin! Ngày em nhận ông nội, em có nhớ đã hỏi anh câu gì không? Em hỏi, nếu chỉ còn sống một ngày, anh muốn làm gì. Lúc ấy, anh nói không muốn trả lời câu hỏi phi thực tế của em, nhưng thực ra là anh không biết! Anh không biết mình sẽ làm gì, hay muốn làm gì! Nhưng hiện tại, anh đã có thể trả lời em rồi.

Nếu ngày mai phải lìa xa cõi đời này, việc anh muốn làm chính là, nhắc nhở bản thân, vĩnh viễn không được đem lòng yêu em!”

Như là định mệnh, Tần Sở nói đến đây, di động của Tô Mạch cũng tự động sập nguồn. Cô đề xuống nỗi kích động trong lòng, trở dậy tìm sạc pin. Tìm được rồi, bàn tay lại không ngừng run rẩy đến nỗi mãi không thể cắm sạc vào.

Cô biết, anh sắp kết hôn. Ngày mai thôi.

Cô nhớ tới tấm áp phích mình nhìn thấy lúc chiều, nhớ tới vẻ mặt ảm đạm của Cố An Sinh khi đó.

Trong hình, cô gái mặc váy cưới có vẻ đẹp thanh tao, dịu dàng, đứng khép nép bên cạnh người đàn ông tuấn tú, lỗi lạc. Người đàn ông ấy đã từng tựa cằm vào vai cô khi hai người đứng trên đài ngắm cảnh cao nhất thành phố B, ngắm nhìn màn pháo hoa mừng năm mới.

Đi tản bộ trở về, hình ảnh đôi nam nữ ấy vẫn không ngừng ản hiện trong đầu cô. Dừng lại trước đầu con ngõ nhỏ, Tô Mạch quay người lại, nói với Cố An Sinh: “Cậu hôn tớ được không?”.

Có lẽ đó là câu nói bạo dạn nhất trong cuộc đời cô.

Nhưng khi gương mặt Cố An Sinh kề sát lại, viền mắt cô chợt hoen đỏ.

Cố An Sinh hơi sững người. Lát sau, anh đứng thẳng dậy, mỉm cười nói: “Tô Mạch, có phải chúng ta đã bỏ lỡ thời gian đẹp nhất rồi hay không?”.

Nghe vậy, Tô Mạch vội nhìn đi nơi khác, nhỏ giọng nói: “Cố An Sinh, xin lỗi!”

...

“Điều mà tớ tiếc nuối nhất, chính là vào thời điểm thích hợp, đã không đích thân nói với cậu: tớ thích cậu.”

Cũng vì lẽ đó, mà buổi tối khi Tần Sở gọi điện hỏi cô: “Giấc mộng bao nhiêu năm qua trở thành hiện thực, rất hạnh phúc phải không?”, cô đã im lặng. Biết trả lời sao đây? Chẳng lẽ lại nói, đột nhiên quay đầu mới phát hiện, người mà em chờ đợi bấy lâu dưới ngọn đèn đường, hóa ra luôn là anh?

Cô không dám.

Cô hối hận rồi, nhưng không có can đảm thừa nhận.

“Nguyễn Tô Mạch, nếu em hối hận, đừng tới tìm tôi. Bởi vì cho dù em đi tìm tôi, tôi cũng không còn đứng chỗ cũ đợi em nữa.”

Cô nhớ kỹ câu nói đó của anh, vậy nên, dù lúc này giữa hai người chỉ cách nhau một cánh cửa, cô vẫn cảm thấy như cách nhau cả một dải ngân hà.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng động cơ ô tô. Tô Mạch vội vàng chạy ra mở cửa, vô thức đuổi theo vài bước. Chiếc xe thể thao màu xám bạc mất hút trong màn đêm.

Cô biết, lần này anh sẽ không trở lại.

Ít lâu sau đó, một sinh viên khoa nhiếp ảnh đã đăng bức hình mình chụp được lên mạng internet. Tại đầu ngõ nhỏ tối tăm, một thiếu nữ đứng bên vệ đường, nhìn về nơi xa.

Bức ảnh được ghi kèm một dòng chữ nhỏ:

Một chàng trai rời bỏ cô, cô quay đầu, khóc trong con hẻm nhỏ.

Chương 37: Ngoại Truyện Lập Hạ: Chẳng bao giờ gặp lại

Lập Hạ còn nhớ rõ, khi Tần Sở tìm đến cô, đó là một ngày hè nóng nực. Cô vừa nhận được tiền lương ở quán bar liền hí hửng gọi điện cho Tô Mạch để rủ đi ăn khao, nhưng lúc ấy, Tô Mạch đã chạy đến đại học B tìm Hà Huân. Lập Hạ nghĩ, có một vài chuyện, nhất là những chuyện liên quan đến hai chữ “tình cảm”, đâu có thể dễ dàng để người ngoài nhúng tay vào? Vì vậy, cô không suy xét quá nhiều, lập tức gọi điện cho Cố An Sinh.

“Cậu mau đi xem xem, tớ sợ hai người họ sẽ xảy ra xô xát!”.

Nhận được tin Tô Mạch nhập viện, Lập Hạ lòng như lửa đốt, bắt xe đến ngay. Trên đường đi cô nghĩ, một cô gái tiết kiệm như Tô Mạch, bình thường ốm đến mấy cũng chẳng chịu uống thuốc, còn giả bộ hùng hồn nói: “Thuốc nào cũng có tác dụng phụ, nếu không uống thuốc mà cố chịu đựng cho đến khi bệnh tự khỏi thì sức đề kháng sẽ được tăng cường!”.

Ấy vậy mà, lần này đã đến mức phải vào viện, hẳn là rất nghiêm trọng rồi!

Dọc đường, Lập Hạ đã nghĩ ra rất nhiều kế hoạch trả thù giúp Tô Mạch. Nào ngờ, vào tới nơi mới biết, Tô Mạch chỉ bị cảm nắng nên ngất xỉu. Cô cầm túi hoa quả vừa mua dưới tầng, quảng lên tủ đầu giường, mắng vài câu tỏ vẻ tức giận, thấy Tô Mạch gục đầu chịu trận mới thôi. Đúng lúc đó, quản lý ở quán bar gọi điện, yêu cầu cô phải tới ngay. Cô đành để Cố An Sinh ở lại chăm sóc Tô Mạch, rồi vội vàng vàng vàng tới quán bar.

Đến nơi, cô được người ta dẫn vào một phòng bao hạng sang. Tần Sở ngồi trên ghế sofa, tóm gọn mục đích của mình bằng ba chữ “Nguyễn Tô Mạch”.

“Tại sao?”

“Thích.”

Lời ít ý nhiều.

Đương nhiên, Tần Sở đã chuẩn bị kỹ trước khi tìm gặp Lập Hạ. Vì thế sau khi bị cô cười nhạo cự tuyệt, anh đã đưa ra con át chủ bài.

“Nếu mẹ cô phải thay thận mới giữ được mạng sống thì số tiền này hẳn là vừa đủ.”

Chẳng cần thêm mắm thêm muối vào để khuyên bảo hay đe dọa, chỉ cần một câu nói đơn giản như vậy cũng đủ khiến Lập Hạ phải khuất phục hoàn toàn và cam tâm tình nguyện.

Sau đó, cuộc đời Tô Mạch đã rẽ sang một hướng khác.

Mặc dù ban đầu không rõ mục đích thật sự của Tần Sở là gì, nhưng suy cho cùng thì hành động của cô chính là bán đứng bạn vì tiền. Vậy nên, ở trên tòa, sau khi bị Bạch Lâm vạch trần, Lập Hạ không dám nhìn Tô Mạch, sợ bắt gặp sự khinh thường và thất vọng trong ánh mắt của bạn. Mãi đến khi về tới nhà trọ, tinh thần của Lập Hạ mới ổn định lại một chút, bắt đầu làm công tác tư tưởng cho bản thân: Không sao, chỉ bị Tô Mạch mắng một trận là cùng, đồ dành cô ấy một chút là được ngay, cô không tin Tô Mạch sẽ không bỏ qua cho cái lỗi nhỏ đó.

Tự an ủi mình xong, Lập Hạ soi gương và mỉm cười một cái, đúng lúc chuông điện thoại vang lên. Là mẹ cô gọi.

“Lần trước con nói con và Tô Mạch sẽ về nhà mình ăn Tết. Bố mẹ đợi mãi không thấy hai đứa gọi điện về, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Năm đó, khi gửi số tiền kia về nhà để mẹ thay thận, Lập Hạ đã nói dối là tiền Tô Mạch vay của bạn trai, sau này đi làm sẽ trả dần. Cô còn dặn bố mẹ tránh nhắc đến chuyện này trước mặt Tô Mạch. Bố mẹ cô vì thế vẫn luôn cảm kích Tô Mạch, coi như con cháu trong nhà.

Nghe mẹ hỏi, Lập Hạ nhất thời không biết nói gì, ấp úng mãi mới trả lời: “Tô Mạch đang học nghiên cứu sinh, bài vở bận rộn lắm mẹ ạ. Con vừa tiếp nhận công việc ở tòa soạn, phải tranh thủ tăng ca để được đánh giá tốt. Chắc tạm thời tụi con chưa về được”.

Mẹ Lập có phần thất vọng. Nhưng thương con gái bận rộn, bà cũng không gượng ép: “Đành vậy, bố mẹ sẽ để phần đồ ăn cho hai đứa, vẫn gửi đến địa chỉ cũ hả? Lâu rồi bố mẹ không gặp con, qua Tết nhớ thu xếp công việc rồi đưa Tô Mạch về nhà chơi nhé.”

Lập Hạ bỗng nhiên nhớ đến giờ này năm ngoái. Hai cô cuộn tròn trong chăn,

cùng bàn xem bữa tối ăn gì, ai nấu. Đúng lúc đó thì mẹ Lập gọi điện, hỏi han ân cần đôi ba câu rồi nói sẽ gửi quà Tết cho. Lập Hạ mở loa ngoài, Tô Mạch vừa nghe thấy vậy liền ngồi phắt dậy, bỏ nhào về phía cô để giành lấy điện thoại: “Cô ơi, cô gửi nhiều nhiều vào nhé!”. Lúc đó, cô đã quảng cho Tô Mạch một cái nhìn nẩy lửa rồi bịt ống nghe điện thoại lại, tránh những lời nói không hay lọt vào.

“Cậu bị bỏ đói bao lâu rồi hả?”

Hôm nay, cô cũng đang nghe điện thoại của mẹ, cũng nói về chuyện gửi quà Tết, chỉ có điều, cô bạn lém lỉnh kia đã không còn ở bên cạnh.

Thực ra Lập Hạ biết, cho dù nút thắt trong chuyện này được gỡ bỏ thì trở ngại giữa hai người mãi mãi sẽ không bao giờ biến mất. Có lẽ đúng như những gì cô vừa tự an ủi, chỉ cần nỗ lực bù đắp, Tô Mạch sẽ tha thứ. Nhưng chỉ dừng lại ở tha thứ mà thôi, cô sẽ không thể nào có được sự tin tưởng hoàn toàn của Tô Mạch nữa.

Vì quá quan trọng, nên không chấp nhận một tí vết nào.

Cuối cùng, Lập Hạ lựa chọn ra đi. Cô để lại lá thư ngắn gọn và chiếc ốp điện thoại có kiểu dáng giống của Tô Mạch.

Lúc kéo va li hành lý ra cửa. Lập Hạ gặp bác gái chủ nhà đang bung một đĩa Lạp xưởng. Bác tươi cười hỏi chuyện: “Cháu về nhà ăn Tết đấy à? Bác tưởng hai đứa đều không về chứ? Mấy hôm trước cháu gái kia đã mua rất nhiều đồ Tết gửi ở chỗ bác, con bé nói đều là những thứ cháu thích, nhưng mấy hôm nay bác đến gõ cửa phòng thì không thấy ai trả lời”.

Mùa đông năm nay dường như nắng đẹp hơn năm ngoái rất nhiều.

Lập Hạ đột nhiên ngồi xồm xuống, nước mắt lăn dài trên má.

Cô chợt nhớ tới cái ngày Tô Mạch đưa tấm visa cho mình. Lúc đó, cô đã nói đùa: “Cậu là người mà tớ tin tưởng nhất, sao cậu lại có thể lừa dối tớ?”.

Thực ra Lập Hạ biết đó là điều mà Tô Mạch muốn nói, mặc dù trước giờ cô ấy chưa từng nói ra. Cô ấy chỉ làm, chỉ chứng minh bằng hành động thực tế.

Trong cuộc đời, chúng ta sẽ gặp rất nhiều người bạn, tốt có, xấu có, nhưng vị trí tốt đẹp nhất thì chỉ có một. Chúng ta coi nó quan trọng hơn bất kì điều gì,

nhưng đến một thời điểm nào đó, khi mọi thứ đều bị phá vỡ, bạn mới hiểu thế nào là cõi lòng nguội lạnh.

Lập Hạ biết, cho dù có tìm kiếm bao lâu đi chăng nữa, cô cũng chẳng thể nào gặp được một Tô Mạch thứ hai.

Tô Mạch, cô gái đã thâm yêu Cố An Sinh nhiều năm.

Cô gái hay tỏ ra mạnh mẽ.

Cô gái hay cãi nhau với Tần Sở.

Cô gái hay nói với cô: “Lập Hạ, cậu là đứa con gái khiến người khác phải yêu quý”.

Chương 38: Ngoại Truyện Chu Gia Ngôn: Khoảng cách đau đớn nhất

Chu Gia Ngôn đến trại giam thăm Bạch Lâm. Mới chỉ qua một thời gian ngắn, cô nữ sinh với nụ cười dịu dàng ngày nào đã không còn nữa. Thay vào đó là mái tóc bù xù, ánh mắt dường như vẫn đục, giọng nói khàn khàn: “Anh còn đến đây làm gì?”.

Chu Gia Ngôn khẽ đáp: “Thăm em”.

Nghe vậy, cô gái đứng bên trong song cửa liền cười như điên dại.

“Chu Gia Ngôn, đừng coi em là con cóc. Anh tưởng em không nhìn ra anh thích cô ta đến nhường nào sao? Anh tưởng em không biết anh vội vàng chạy ra ngoài đường để nhặt lấy bức ảnh, chỉ là vì trong bức ảnh đó có người mà anh yêu sao? Anh tưởng em không phát hiện thấy mỗi khi cô ta xuất hiện thì ánh mắt anh lại có nhiều phân vân hay sao? Nếu em không bắt gặp anh để cô ta tựa vào vai thì chí ít em vẫn có thể tự lừa dối bản thân, nhưng tại sao anh lại muốn em phải đối diện với sự thật tàn nhẫn ấy!”

Chu Gia Ngôn hơi cúi mặt, không phản bác, cũng không nói một lời nào. Thấy vậy, Bạch Lâm lại càng tức giận.

“Đừng tưởng không nói gì là xong chuyện, mau đưa em ra khỏi nơi quỷ quái này đi!”

Lúc này, người đàn ông luôn im lặng kia mới mở miệng nói chuyện.

“Anh đã thu xếp tương đối rồi. Em cố gắng chịu đựng thêm mấy ngày nữa.”

Thế nhưng, điều Bạch Lâm muốn nghe dường như không chỉ có vậy. Cô nhìn chằm chằm đối phương, chờ đợi và chờ đợi, tâm trạng điên cuồng đã từ từ dịu xuống.

Một lát sau, cô tiến đến gần phía song cửa sổ, lấy can đảm nói: “Gia Ngôn, hứa với em. Cho dù em không thể bước chân vào nhà họ Chu, nhưng nếu em không cho phép, cả đời anh cũng không được quay về tìm cô ấy”.

Sự lặng im bao trùm một lúc lâu, Chu Gia Ngôn và Bạch Lâm nhìn nhau, không chớp mắt.

Cuối cùng Chu Gia Ngôn khẽ đáp: “Được”.

Có lẽ không ngờ Chu Ngôn lại đồng ý một cách nhanh gọn như vậy, Bạch Lâm ngây người trong phút chốc. Cô đứng thẳng dậy với vẻ mãn nguyện, chuẩn bị rời đi không lời chào tạm biệt. Vừa quay đầu, một giọt nước mắt rơi xuống.

Gia Ngôn, anh biết không? Nếu anh không đồng ý, nếu anh nói “không”, thì cuối cùng em đã có thể từ bỏ anh. Em sẽ tự nhủ với bản thân rằng một người đàn ông không giữ lời hứa, vô trách nhiệm như anh thì có điểm gì đáng để em yêu? Thế nhưng, tại sao anh lại nói “được”?

Anh đồng ý, sẽ chỉ khiến em cảm thấy đau xót mà thôi! Em không từ thủ đoạn để giữ anh lại bên mình, nhưng chẳng thể giữ được trái tim anh.

Rõ ràng muốn yêu nhưng lại chẳng thể yêu.

Bạch Lâm đi rồi, Chu Gia Ngôn vẫn ngồi yên, ánh mắt xa xăm.

Không một ai biết rằng, mấy năm ở nước ngoài, anh đã từng trở về.

Anh ngồi ở hàng ghế cuối trên chiếc xe buýt kiểu cũ ở London, ngắm bức hình bốn người chụp chung, ngón tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt xinh xắn trên tấm hình, đi khắp các con phố lớn nhỏ. Xe buýt lác đác vài người, bỗng có giọng nói lạnh lạnh vang lên, anh ngẩng đầu, trông thấy một cô gái với gương mặt điển hình của con gái châu Âu. Cô đang cố gắng đoạt lấy chiếc thuốc trên tay chàng trai bên cạnh. Giây phút ấy, Chu Gia Ngôn bị nhấn chìm trong hồi ức dạt dào, vẻ mặt ngang ngạnh của Lập Hạ, vết sẹo trên cổ tay, nụ hôn nhẹ nhàng, tất cả đều hiện lên rõ ràng trong tâm trí, vô cùng sắc nét. Thế là, anh lấy điện thoại ra, đặt vé máy bay, vội vàng trở về.

Đặt chân xuống thành phố B là năm giờ sáng, đi chuyển bay đường dài liên tục trong mười một tiếng, Chu Gia Ngôn gần như không chớp mắt chút nào. Anh không dám tin mình lại liễu lĩnh trở về như vậy, chỉ bởi vì một động tác giống người ấy. Cố An Sinh từng nói cho anh biết địa chỉ của Lập Hạ, thế nên vừa xuống máy bay, anh liền bắt taxi đến thẳng nhà cô.

Trời vẫn còn nhá nhem tối, xe chạy được một tiếng đồng hồ, sắc trời mới

dân sáng.

Bảy giờ, xe dừng trước con ngõ nhỏ. Đầu ngõ có quầy bán đồ ăn sáng, một vài người vây quanh, chen lấn xô đẩy để gọi đồ.

Chu Gia Ngôn ngồi trong taxi chờ lấy lại tiền thừa, nghiêng đầu nhìn bọn họ, bất giác mỉm cười. Anh đoán, những ngày mình không ở đây, cô gái mà anh yêu có lẽ cũng như thế này, tinh thần luôn phấn chấn.

Đang mải mê suy nghĩ, một bóng dáng quen thuộc bỗng ủa vào tầm mắt, hết như nàng Alice lạc vào xứ sở thần tiên.

Giữa cơn mưa lá vàng của mùa thu, cô gái vẫn phong cách ngày nào, áo sơ mi dài tay với quần jean, đeo ba lô chạy đến quầy bán đồ ăn sáng mua sữa đậu nành. So với hình ảnh trong trí nhớ của anh, cô dường như gầy hơn và đen hơn. Thế nhưng, cái cách cô đột phá vòng vây, chen vào bên trong đám người thì vẫn không hề thay đổi.

Chu Gia Ngôn không khỏi phì cười, gương mặt càng thêm rạng rỡ.

Anh vốn muốn xuống xe, nhưng cánh tay đưa ra để mở cửa xe đột nhiên chơi vơi giữa không trung. Chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay chói lóa dưới ánh nắng của buổi sớm mai. Đó là món quà Bạch Lâm tặng anh.

Phải rồi, bên cạnh anh lúc ấy đã có một người con gái - người mà anh cần phải chăm sóc, người đã vì anh mà chịu bao tổn thương. Dù chỉ có mấy năm ở nước ngoài nhưng Chu Gia Ngôn đã trưởng thành hơn rất nhiều. Anh hiểu được rằng, cuộc sống không chỉ có tình yêu, mỗi người còn gánh trên vai trách nhiệm không thể thoái thác. Anh có thể trốn tránh, thậm chí có thể cao chạy xa bay, thế nhưng anh không nghĩ rằng sau khi làm vậy, mình vẫn có tư cách để trở về đem lại hạnh phúc cho Lập Hạ.

Bàn tay chân chừ đặt trên cửa xe hồi lâu. Cuối cùng dưới ánh mắt sốt ruột của tài xế, Chu Gia Ngôn nói: “Phiền anh đưa tôi quay lại sân bay”.

Điều đáng hận duy nhất, chính là không sớm nhận ra.

Nếu như anh trở về sớm một chút, vứt bỏ tất cả bản khoán và sự kiêu ngạo, trước khi Bạch Lâm xuất hiện, trước khi sự cố kia xảy ra, giữa chúng ta liệu có phải là một dấu chấm tròn trịa xót xa đến vậy?

Hóa ra, khoảng cách đau đớn nhất chính là: em không ở bên cạnh tôi, nhưng lại ở trong trái tim tôi.

Chương 39: Ngoại Truyện Cố An Sinh: Bỏ quên

Từ đầu tới cuối, Cố An Sinh vẫn không thể nói rõ tình cảm của mình đối với Tô Mạch là thứ tình cảm gì. Nếu nhất định phải có một đáp án, thì có lẽ chỉ là hai khả năng.

Vẫn luôn thích.

Vẫn luôn không thích.

Ngay từ khoảnh khắc Tô Mạch xuất hiện trong cuộc sống của Cố An Sinh, anh đã đối xử với cô theo một cách đặc biệt. Chẳng hạn như, hồi cấp ba có bạn học tỏ ý muốn theo đuổi Tô Mạch, nhưng lại bị Cố An Sinh thẳng thừng ngăn cản.

“Đừng có trêu chọc cậu ấy!”

“Vì sao?”

“Ảnh hưởng tới học tập!”

Sự xuất hiện và chủ động của Hà Huân dường như chỉ giúp một đứa con trai mười tám tuổi hiểu được rằng, tình yêu cần phải thuận theo tự nhiên. Vì thế, mỗi lần thấy vẻ mặt khó chịu của Tô Mạch khi bắt gặp anh và Hà Huân đi cùng nhau, Cố An Sinh đều cảm thấy vô cùng khoái chí. Tựa như một đôi nam nữ cãi nhau, chàng trai cố tình tiếp xúc với nữ sinh khác để chọc giận bạn gái.

Có vẻ như, chẳng ai nghiêm túc suy xét đến cùng rằng, Cố An Sinh thực ra đang cất giấu một chút tự ti dưới đáy lòng.

Từ sau khi được bố đón đi khỏi Tịnh Thủy, Cố An Sinh đã bắt đầu hiểu được một vài chuyện. Bố phản bội, mẹ suốt ngày khóc lóc âm ỉ đòi tự tử. Dần dà, anh bắt đầu nảy sinh một rào cản tâm lý vô hình. Anh sợ bị từ chối, sợ không có kết quả như ý, thậm chí không dám tin vào cái gọi là tình yêu. Vậy nên, anh lựa chọn giấu kỹ nó dưới đáy lòng.

Trên tình bạn một chút, kém tình yêu một chút.

Sinh nhật năm hai mươi tuổi, suýt nữa tình cảm mà anh dày công che giấu ấy đã bại lộ. Cuối cùng, mọi thứ đã ngoặt sang một hướng hoàn toàn khác, chỉ vì một trận ẩu đả ở quán bar. Lúc nằm trong bệnh viện, nhận được tin nhắn là bức ảnh chụp Tô Mạch hôn Tần Sở, anh thừa nhận, bản thân đã ghen, đã đổ ky. Anh phần nộ đến mức gần như mất đi lý trí. Trùng hợp, Hà Huân gọi điện tới, hỏi anh đang ở đâu. Thế là, mọi thứ cứ như vậy diễn ra, tự nhiên như nước chảy thành sông.

Sau khi xuất viện, Hà Huân đưa anh về nhà. Nào ngờ chỉ trong một đêm, Cố Thông bị người ta hãm hại, phải tuyên bố phá sản. Anh chỉ biết trừng mắt nhìn người ta kéo bố mình vào trại tâm thần. Ít ngày sau, tin Cố Minh tự sát trong bệnh viện truyền ra, mẹ anh vì quá đau buồn mà đổ bệnh qua đời. Những ngày tháng đau khổ ấy, Hà Huân luôn ở cạnh anh.

Tình cờ trông thấy Tần Sở đứng trong đám người với nụ cười đắc ý xen lẫn mỉa mai, Cố An Sinh mới lờ mờ đoán ra được chân tướng.

Vào cái đêm Lập Hạ bị người ta hại, không phải anh không muốn đứng ra cứu giúp. Chẳng qua, nỗi thù hận quá lớn làm lu mờ lý trí. Anh không ngăn cản Bạch Lâm, thậm chí kích động cô ta làm đến cùng.

Thấy Bạch Lâm kinh ngạc nhìn mình, Cố An Sinh lạnh lùng nói: “Tôi sẽ giúp cô giữ bí mật chuyện này. Trước mặt Chu Gia Ngôn, tôi sẽ đổ thêm dầu vào lửa! Đổi lại, cô giúp tôi thuyết phục Kỷ Vân Chi nói với Tô Mạch, thực ra Tần Sở tiếp cận cô ấy là có ý đồ”.

Cố An Sinh vốn dĩ đã lên kế hoạch chu đáo, mục đích của anh là muốn Tô Mạch về phe với mình, muốn cô lợi dụng tình cảm của Tần Sở để trộm sổ sách của Tần Thị. Nhưng rõ ràng, nếu sự việc chót lọt, chính Tô Mạch cũng sẽ bị đẩy xuống vực sâu, cả đời không gượng dậy được. Vì thế, tại giờ phút cuối cùng, anh đã thu tay về. Lý do là gì, bản thân anh cũng không rõ.

Về sau, có một dịp trở lại Tịnh Thủy, Cố An Sinh không ngờ mình sẽ gặp được cố nhân.

Tô Mạch mặc chiếc áo khoác thật dày, hai má đỏ ửng vì lạnh. Cô xách theo một túi màu vàng hương và hoa quả, có lẽ là về thăm bố mẹ. Đường xá ở đây không hề thay đổi, nên anh vẫn nhớ rõ lối đi, không hiểu sao, Tô Mạch lại đứng ngây ra không nhúc nhích.

Cố An Sinh quan sát xung quanh, nếu anh nhớ không nhầm, đây chính là nơi mà Tô Mạch từng bị Đồng đầu sở bắt nạt năm mười ba tuổi.

Anh đang định tiến lên thì thấy Tô Mạch tháo ba lô, lục tìm một hồi, lấy ra chiếc hộp nhỏ. Cô nắm chặt nó trong tay, sau đó dùng hết sức ném thật xa, đồng thời hét lớn: “Tàn Sở, anh chết đi!”.

Tiếng hét của cô khiến Cố An Sinh đứng chôn chân tại chỗ. Nỗi bi ai đẩy lên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Anh nhớ tới buổi xế chiều đưa Tô Mạch đi bách bộ, trông thấy ảnh cưới của Tàn Sở với một cô tiểu thư nhà giàu nào đó, cô chỉ tay vào và nói: “Sau này kết hôn, tớ cũng muốn có một bộ váy đẹp như thế kia”. Lúc ấy, anh có hàng ngàn điều muốn nói với cô, vậy mà cuối cùng chỉ thốt lên được một chữ: “Được”.

Anh tưởng rằng, có những chuyện mãi mãi không nói ra thì có thể coi như không tồn tại. Nhưng giây phút Tô Mạch lãng tránh nụ hôn của anh, mọi thứ đã sụp đổ.

Anh nhớ kỹ hình ảnh cô ghen ngào nói trong nước mắt: “Cố An Sinh, xin lỗi. Điều mà tớ tiếc nuối nhất, chính là vào thời điểm thích hợp, đã không đích thân nói với cậu: tớ thích cậu”.

Khoảnh khắc ấy, Cố An Sinh sâu sắc cảm nhận được có một chuyện anh tha thiết muốn làm, tha thiết muốn cứu vãn. Có lẽ, anh đã thật sự để lỡ mất thứ gì đó, vì sự nhu nhược của bản thân.

Cuối cùng, Cố An Sinh chìa tay, lau những giọt nước mắt trong như pha lê trên gương mặt cô.

“Nếu như vậy, tớ lại nợ cậu một câu xin lỗi rồi!”

Xin lỗi, Tô Mạch.

Trong tất cả những phong cảnh kiêu diễm dọc đường, tớ đã quên mất, duy nhất một mình cậu.

Chương 40: Ngoại Truyện Tàn Sở: Hoa hồng gặp tình yêu

Hôn lễ long trọng kia cuối cùng đã kết thúc một cách “ồn ào”.

Không phải vì quá lãng mạn, hay có người đào hôn, mà là chú rể té xỉu trước mặt quan khách.

Kỷ Vân Chi vừa xông vào phòng bệnh liền đập một cái vào thành giường: “Được lắm! Hiện giờ chỉ có một mình em! Anh đừng giả vờ! Tinh thần của Tàn thiếu gia thế nào chẳng lẽ em còn không rõ? Lấy đâu ra chuyện anh ngất xỉu hả!”.

Quả nhiên, người đàn ông trên giường mở mắt. Kỷ Vân Chi ngồi phịch xuống sofa, chân vắt chéo.

“Tóm lại là làm sao? Anh thật sự không muốn kết hôn? Thật sự có ý định giữ mình vì cô gái đó?”

Tàn Sở không trả lời. Anh nhớ đến lần đầu tiên gặp Tô Mạch ở thành phố C. Lúc ấy, vì muốn trốn thoát mà cô giả vờ ngất. Chẳng ngờ cũng có ngày anh dùng đến chiêu quỷ quái đó của cô.

Ngày thứ bảy Tàn Sở nằm viện, vị khách không mời mà đến Kỷ Vân Chi lại xuất hiện. Anh ta phấn khích chia máy tính bảng ra trước mặt Tàn Sở, thần thần bí bí nói: “Ái chà chà, có thứ này hay ho lắm muốn cho anh xem!”.

Trên một diễn đàn có tên Intro, bức ảnh chụp cô gái đứng ở đầu con ngõ nhỏ đang được phát tán với tốc độ chóng mặt. Tàn Sở nhìn thoáng qua đã nhận ra Tô Mạch. Anh bỗng có cảm giác hô hấp của mình tắc nghẽn.

Hôm diễn ra hôn lễ, Tàn Sở đứng trước bức tuyên thệ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô gái có gương mặt xa lạ bên cạnh mình. Trong đầu anh lúc đó chợt vang lên giọng nói: “Không phải cô ấy!”.

Thanh âm như một lời cảnh tỉnh đúng lúc, mang đến cho anh một lý do chính đáng: Trong thế giới của anh, trước nay chưa từng có hai chữ “tạm bợ”. Vậy nên, nếu không phải cô ấy thì nhất định không được!

Trước khi quen biết Tô Mạch, Tần Sở cho rằng, thú vui lớn nhất đời mình chính là gài bẫy người khác. Nhưng sau khi cô ấy xuất hiện trong cuộc sống của anh, anh lại nghĩ, thú vui lớn nhất đời mình chính là... bắt nạt cô.

Đúng như những gì Cố An Sinh nói, trò mèo vờn chuột này đang chơi rất hăng say, nhưng anh vội vã kết thúc giữa chừng. Khi tận mắt chứng kiến Cố Minh nhảy lầu, anh đã thở phào một hơi. Lý do rất đơn giản, từ nay anh đã có thể đối diện với Tô Mạch bằng cảm xúc thật của mình, không cần cố gắng kiềm chế, cố gắng giả tạo, thậm chí không cần phải nhắc nhở bản thân: cô ấy chỉ là một quân cờ.

Ngày Tô Mạch say rượu ngủ quên ở nhà anh và bị Tần Lĩnh bắt gặp, không rõ cô gặp mộng đẹp gì mà mặt hướng lên trần nhà, khoe môi mỉm cười, chân gác lên thành ghế. Tư thế vô cùng khiếm nhã.

Thấy thế, Tần Lĩnh nhướn mày, nói: “Muốn kết hôn với con bé này sao?”.

Bố đã đi thẳng vào vấn đề, anh cũng không thể né tránh.

“Tạm thời con chưa nghĩ đến vấn đề này. Nhưng nếu thật sự có ngày đó, nếu thật sự đối tượng là cô ấy, con nhất định sẽ báo với bố!”

“Hò đồ!”

Sau khi Tần Lĩnh ra về, Tần Sở đứng dậy đi thay quần áo, chuẩn bị đến công ty. Ngang qua phòng ngủ, anh bèn vào xem cô thế nào. Có lẽ điều hòa mở không đủ mát, cô dùng một chân hất tung chăn ra. Tần Sở bất giác nhíu mày. Tướng ngủ thật đúng là không đẹp chút nào! Anh bước lại gần, kéo chăn đắp ngay ngắn cho cô. Bất chợt, đầu ngón tay chợt dừng lại khoảng mười giây. Sau đó, anh lật tấm chăn lên, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô. Nhắm mắt. Một phút sau, anh mở mắt nghiêng đầu nhìn người bên cạnh. Cuối cùng, anh ngược lên trần nhà, thì thầm với chính mình: “Cảm giác cũng không đến nỗi nào!”.

Tần Sở ngồi dậy, hơi cúi đầu kề sát vào mặt cô, khoe môi cong lên: “Là em thì tốt rồi!”.

Có lẽ tương lai sẽ xuất hiện nhiều người tốt hơn em, nhưng anh không cần họ. Bởi vì, anh rất lười tìm kiếm.

Vậy nên Tô Mạch, ở bên cạnh em, có lẽ cũng là một chuyện không tôi phải không!

Thoát ra khỏi hồi ức, Tần Sở lần nữa nhìn vào bức ảnh trên màn hình. Kéo xuống phía dưới, trông thấy một trò chơi có tên “Cùng nói dối nào!”, anh bỗng dưng có hứng thú muốn chơi.

Thế là, chỉ mấy giây sau, trên màn hình đã xuất hiện một ID với tên “Tần Sở”. Kỷ Vân Chi vô cùng tò mò, ghé đầu vào xem. Anh thấy con trỏ được di tới ô nhập lời nhắn, sau đó, một dòng chữ ngắn gọn nhanh chóng hiện ra: Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ vì cô ấy mà từ bỏ mọi thứ!

Chương 41: Ngoại Truyện: Lễ tình nhân

Trong căn phòng nóng nực, anh chàng lập trình viên quay đầu nhìn về phía Tần Sở, giọng nói run run: “Giám... giám đốc... cho tôi thêm một chút thời gian, tôi có thể làm được”.

Tần Sở cầm lấy điện thoại di động, nhàn nhã đứng dậy, Vô vai nhân viên lập trình nói: “Không, cậu không thể làm được đâu!”.

Môi khẽ mấp máy, rốt cuộc lại không nói ra câu “trừ hai tháng lương”. Thôi được rồi, mai là lễ Tình nhân, anh cũng nên tích đức một chút.

Vừa ra khỏi tòa cao ốc Tần Thị, tiếng chuông cứng nhắc liền vang lên. Tần Sở ưu nhả đặt điện thoại kề bên tai, thậm chí chẳng thèm nhìn màn hình xem ai gọi đến.

“Địa điểm?”

...

Trong một quán cafe nào đó.

“Từ địa chỉ IP có thể nhận thấy, cậu là người đã hack mất tài khoản của tôi?”

Đối diện Tần Sở là một người đàn ông có hàng mi dài, mặc một chiếc áo khoác đen dáng dài. Nghe anh hỏi vậy, đối phương nhấp một ngụm cafe rồi mỉm cười: “Con người tôi ấy à, mấy năm qua đã mắc phải một cái tật rất xấu. Hễ thấy ai sống tốt là lại ngứa tay muốn đi hủy hoại. Nghe nói đêm nay có người muốn lên diễn đàn tìm lại bài đăng trong game “Cùng nói dối nào” để làm quà nhân dịp lễ Tình nhân! Tôi chẳng qua chỉ nhất thời ngứa tay mà thôi! Nếu anh đã có thời gian hẹn gặp tôi thế này, thì sao không tranh thủ mà tìm cách khắc phục đi!”.

Tần Sở cười ha hả mấy tiếng: “Cô ấy mà nghe thấy cậu nói nhưng lời này thì thần tượng trong lòng sẽ sụp đổ mất!”.

Cố An Sinh cũng bật cười: “Câu nói kia hình như cũng là anh dạy tôi thì

phải, gì ấy nhỉ? Ngân vàng khó mua được niềm vui”.

Tần Sở không đáp nữa, anh đặt tách cafe trong tay xuống, đứng dậy, vừa xốc lại áo khoác vừa nói: “Hôm nay tôi sẽ dạy cậu một việc khác! Ngân vàng khó mua nổi niềm vui, nhưng vạn vàng thì có thể! Vậy nên, đã khiến “Vua máy tính” cậu nhọc lòng rồi!”.

Nói xong, Tần Sở ngênh ngang rời khỏi quán.

Mười một rưỡi đêm, trên diễn đàn Intro bỗng xuất hiện hàng triệu lượt đăng ký. Cố An Sinh bấy giờ mới hiểu ý tứ của Tần Sở là gì. Tần Sở đã có dự tính từ lâu, đêm nay nhất định anh sẽ công bố một tin quan trọng trên diễn đàn. Cố An Sinh dù có năng lực hay chỉ số IQ cao đến đâu, cũng không thể đấu lại với hàng trăm hàng ngàn người cùng lúc.

Có lẽ đấu tay đôi Tần Sở, anh luôn kém một bậc.

Lúc này, Tần Sở đang bị vây giữa làn xe cộ đông nghịt trên đường đi tới đài ngắm cảnh cao nhất thành phố. Với tính tình của Tô Mạch, bắt cô đợi một mình ở nơi gió lồng lộng kia hai tiếng đồng hồ, khỏi cần nghi ngờ, chắc chắn hôm nay là ngày tận thế của anh.

“Tôi nói cho anh biết, tên họ Tần kia! Trong vòng mười phút nữa mà anh không trình diện thì mai tôi sẽ mua năm cân Alpenliepe đến công ty ném thẳng vào mặt anh!”

“...”

Tần Sở phải thừa nhận, anh rất sợ điều này.

“Đừng đừng, qua đoạn đường này là anh đến nơi rồi.”

“Nếu trước mười hai giờ mà anh vẫn chưa qua thì sao?”

“Chắc chắn qua được!”

“Nếu không?!”

“Có thể mà!”

...

Hai người cứ nói qua nói lại như thế chừng mười lăm phút, xe vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích được một phân nào. Đột nhiên, có tiếng huyền nào truyền đến. Tần Sở hạ cửa kính xuống xem. Tô Mạch cũng nghe được âm thanh ồn ào, bèn hỏi: “Có chuyện gì thế?”.

“Có người vì yêu mà phát điên.”

“... Anh ta giống như kẻ ngốc vậy!”

“Hiếm thấy chúng ta đồng quan điểm thế này!”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, sau đó, Tô Mạch hạ thấp giọng: “Nhưng anh chưa từng vì em mà làm chuyện điên rồ như vậy dù chỉ một lần”.

“Có người nào đang bình thường lại muốn bị điên không?”

“Nhưng mai là lễ Tình Nhân!”

“Không phải lễ Giáng sinh, không có ông già Noel.”

Tần Sở dứt lời, Tô Mạch cũng không thêm nói gì thêm. Nửa phút sau, cô tức giận đập máy.

Anh thở dài nhìn màn hình di động đen thui, rồi lại nhìn hàng dài những chiếc xe nối đuôi nhau đằng trước, trong đầu nhằm tính xem lát nữa mình nên chạy trong khoảng thời gian là bao nhiêu để rời khỏi hiện trường càng nhanh càng tốt, tránh sự dòm ngó của quần chúng.

...

Sau đó, 11 giờ 45 phút, Tần Sở cởi áo khoác, lấy can đảm mở cửa xe.

Cố An Sinh lúc này đang tập trung cao độ trước máy vi tính, chiến đấu với đội quân hùng hậu của Tần Sở. Đêm nay đã định trước là một đêm không thái bình mà!

Khi Tần Sở chấp nhận mất mặt xuống xe chạy được một đoạn mới phát hiện mình quá ngây thơ. Đèn đường dày đặc nối đuôi nhau nhiều hơn rất nhiều so với mức tưởng tượng của anh. Đau lòng hơn, anh chạy đến tận đầu cầu rồi mà vẫn bị phát hiện, người nọ cao giọng gọi: “Tần Sở?!”.

Là Kỷ Vân Chi.

Mặc kệ cậu ta!

Trong đầu Tần Sở lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất, nhanh chóng rời khỏi cây cầu và đứng trước mặt Tô Mạch trước mười hai giờ.

Đáng tiếc, tên phá đám họ Kỷ lại chặn trước mặt anh.

“Anh chạy đi đâu thế?”

“...”

“Anh đi đâu vậy? Hà?”

“...”

“Anh...”

Kết thúc cho chữ “Anh” của Kỷ Vân Chi là một cú đâm vào ngực. Đúng lúc này, tiếng chuông điểm mười hai giờ cũng vang lên.

Điện thoại của Tần Sở báo có thư đến. Anh mở ra xem, là thư từ diễn đàn Intro. Anh vừa thở phò phò vừa thốt ra một câu, không rõ là vui hay buồn: “Được lắm, chống trời được đến tận lúc này!”.

Đúng là một ngày lễ Tình nhân đáng nhớ! Tắc đường, chạy marathon, vật lộn,... vậy mà cuối cùng vẫn không có kết quả. Tần Sở bỗng hoài nghi, không biết cuộc đời mình thế này là thật bại hay thành công?

Kỷ Vân Chi vô duyên vô cớ bị lãnh trọn một cú đâm, bây giờ mới lóc ngóc đứng dậy, đang định bỏ nhào về phía Tần Sở thì lại nghe thấy từng đợt âm thanh tí tí vang lên. Vẫn là thư báo từ diễn đàn Intro, thông báo số người theo dõi bài đăng.

Tần Sở đang định cho người đính chính thông tin kia là giả thì vô tình trông thấy bài đăng trên trang đầu tiên.

Không phải dòng chữ anh từng viết trong trò chơi “Cùng nói dối nào”, mà là tấm ảnh chụp Tô Mạch đuổi theo xe anh buổi tối hôm ấy, phía dưới có thêm

một bức ảnh khác. Góc chụp của bức thứ hai không có gì là nghệ thuật, hẳn là được chụp từ camera của trạm giám sát. Tuy nhiên, hình ảnh người đàn ông ngồi trong chiếc xe thể thao dừng bên sườn dốc vẫn hiện lên rõ nét. Anh đang nhìn vào gương chiếu hậu, lặng lẽ dõi theo bóng dáng nhỏ bé nơi góc đường.

Hai bức ảnh đặt cùng nhau, hàng ngàn bạn đọc trên trang Intro thoáng cái liền hiểu ra mối liên quan giữa chúng.

“Anh ấy tìm được cô ấy chưa?”

“Hai người họ đã ở bên nhau chưa?”

“Hai người họ, vẫn ổn cả chứ?”

...

Tần Sở đứng lặng người. Rốt cuộc anh đã hiểu vì sao Cố An Sinh nhất định phải giữ vững chiến tuyến đến phút cuối cùng. Những điều anh muốn nói mà không nói lên lời. Cố An Sinh đã giúp anh nói, tại thời khắc thích hợp nhất.

Lúc này trên đài ngắm cảnh, Tô Mạch đang chăm chăm nhìn vào màn hình di động. Hai hàng nước mắt chậm rãi lăn xuống. Ánh mắt cô dừng lại ở dòng cuối cùng của bài đăng.

“Xin lỗi, trong tất cả những phong cảnh kiêu diễm dọc đường, tớ đã quên mất, duy nhất một mình cậu.

Nhưng tớ rất muốn cho cậu biết, sự chờ đợi của cậu, chưa bao giờ là đơn độc.”

Tô Mạch - Tần Sở, hai người họ vẫn chưa gặp nhau, một người ở trên cao, một người ở dưới thấp. Nhưng điều may mắn chính là, họ đang đứng dưới cùng một bầu trời đêm, cùng thưởng thức màn pháo hoa rạng ngời của lễ Tình nhân.